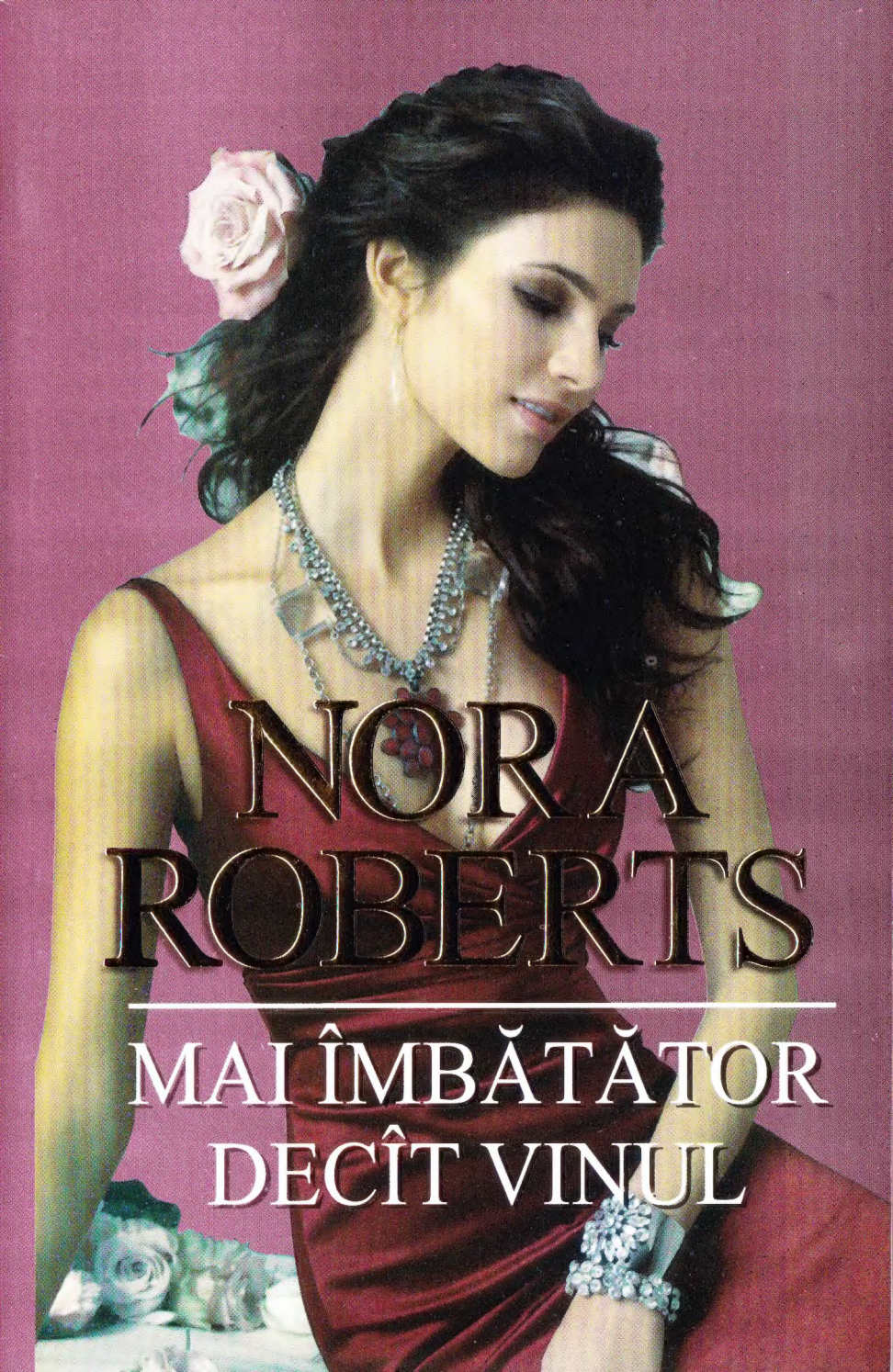
NORA
ROBERTS
MAI ÎMBĂTĂTOR
DECÎT VINUL

Nora Roberts

Mai îmbătător decît vinul

THE VILLA
by Nora Roberts

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

Nora Roberts

Mai îmbătător decît vinul

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

PROLOG

În noaptea cînd a fost asasinat, Bernardo Baptista a cinat simplu, cu pîine, brînză şi o sticlă de Chianti. Vinul era cam tînăr, iar Bernardo nu mai prea era. Nici unul nu avea să îmbătrînească în continuare.

La fel ca pîinea şi brînza, Bernardo era un om simplu. De cincizeci şi unu de ani, de cînd se căsătorise, trăia în aceeaşi căsuţă de pe colinele blînde din nordul Veneţiei. Acolo fuseseră crescuţi cei cinci copii ai lui. Şi tot acolo murise şi soţia lui. Acum, în vîrstă de şaptezeci şi trei de ani, Bernardo locuia singur, cu cea mai mare parte a familiei la o aruncătură de băţ distanţă, pe marginile marii podgorii Giambelli unde lucrase încă din tinereţe.

O cunoscuse pe *La Signora* de cînd era mică şi fusese învăţat să-şi descopere capul ori de cîte ori o vedea trecînd. Chiar şi acum, dacă venea din California înapoi la *castello* şi la podgorie, Tereza Giambelli se oprea din mers dacă-l vedea. Şi vorbeau despre vechile vremuri, cînd bunicii lor munciseră la vie.

Signore Baptista, aşa îl numea Tereza. Iar el o admira mult pe *La Signora*, şi toată viaţa îi fusese credincios, ei şi alor ei. Timp de peste şaizeci de ani, Bernardo participase la prepararea vinurilor Giambelli. Avuseseră loc multe schimbări – unele în bine, după părerea lui Bernardo, altele nu la fel de pozitive. Văzuse multe la viaţa lui.

Prea multe, socoteau unii. Viile, legănate în somnul dulce al iernii, aveau să înverzească curînd. Artrita îl împiedica să mai muncească mult cu mîinile, ca pe vremuri, dar totuşi ieşea în fiecare dimineaţă să-şi privească fiii şi nepoţii ducînd tradiţia mai departe.

Un Baptista lucrase întotdeauna pentru Giambelli. Şi, în opinia lui Bernardo, întotdeauna avea să fie aşa. În ultima noapte a celor şaptezeci şi trei de ani ai vieţii sale, Bernardo a privit peste vii – viile lui, observînd ce se făcuse, ce mai era

de făcut, şi ascultînd cum şuiera printre aracii viei vîntul de decembrie. De la fereastra pe unde acel vînt încerca să se strecoare înăuntru, Bernardo vedea coardele viței cățărîndu-se încet pe pante. În timp, aveau să se îmbrace cu frunze şi viață, fără să se usuce ca omul. Acesta era miracolul strugurilor. Vedea umbrele şi contururile marelui *castello* care domnea peste acele vii şi peste cei ce le îngrijeau. Acum era pustie, singură în noapte şi în iarnă, cînd în *castello* dormeau numai servitorii, iar strugurii încă mai aşteptau să se nască.

Lui Bernardo îi era dor de primăvară şi de vara cea lungă care-i urma, cînd soarele îi încălzea măruntaiele şi pîrguia roadele tinere. Dorea, cum dorise toată viața, încă o recoltă. Frigul îl durea pe Bernardo pînă-n măduva oaselor.

Se gîndea să încălzească puțin din supa pe care i-o adusese nepoata lui, dar Annamaria nu era cea mai grozavă bucătăreasă. Gîndindu-se la acest lucru, îşi făcuse datoria cu brînza şi sorbise din vinul bun şi cu buchet plin, lîngă micul foc. Era mîndru de munca lui de-o viață, din care o parte se găsea în paharul unde lumina focului lucea cu licăriri de un roşu adînc, profund. Vinul fusese primit în dar, printre multe altele cu ocazia pensionării, deşi toți ştiau că pentru Bernardo pensia nu era decît o formulă tehnică. Cu toată durerea din oase şi slăbirea inimii, Bernardo avea să umble mai departe prin vie, să guste strugurii, să privească cerul şi să adulmece aerul.

Trăia pentru vin. Murea pentru vin.

Bea, moțăind lîngă foc, cu o pătură potrivită împrejurul picioarelor lui subțiratice. Deşi prin minte îi treceau imagini cu plantații scăldate în soare, cu soția lui rîzînd, cu el însuşi învățîndu-şi fiul cum să susțină o viță tînără, cum să taie una matură. Cu *La Signora*, stînd lîngă el între rîndurile viei.

„*Signore* Baptista," îi spunea ea cînd fețele le erau încă tinere, „ni s-a dăruit o lume. Trebuie s-o apărăm."

Şi o apăraseră. Vîntul şuiera la ferestrele căsuței. Focul se stingea în cămin. Iar cînd durerea îl lovi ca un pumn, strîngîndu-i de moarte inima, ucigaşul lui Bernardo se afla la zece mii de kilometri distanță, înconjurat de prieteni şi asociați, savurînd un somon gătit impecabil şi un Pinot Blanc de soi ales.

PARTEA ÎNTÎI

TĂIATUL

„Un om e un mănunchi de relații, un nod de rădăcini, ale căror flori şi roade formează lumea."

RALPH WALDO EMERSON

CAPITOLUL 1

Sticla de Castella di Giambelli Cabernet Sauvignon se vînduse la licitație cu o sută douăzeci şi cinci de mii cinci sute de dolari americani.

O grămadă de bani, îşi spunea Sophia, pentru acea combinație de vin şi sentiment. Vinul din vechea sticlă fusese produs din strugurii recoltați în anul cînd Cezare Giambelli înființase podgoria Castello di Giambelli, pe o proprietate deluroasă, la nord de Veneția.

Pe vremea aceea, *castello*-ul fusese fie o păcăleală, fie un semn de optimism suprem, în funcție de punctul de vedere. Casa modestă a lui Cezare şi mica vinărie de piatră nu arătau deloc ca nişte castele. Dar viile lui erau regale, iar din aceste vii Cezare îşi clădise un imperiu.

După aproape un secol, pînă şi un Cabernet Sauvignon era mai savuros pus salată decît băut, dar datoria Sophiei nu era aceea de a discuta cu omul care dădea banii.

Bunica ei avusese dreptate, ca întotdeauna. Aveau să plătească gras pentru privilegiul de a poseda o parte din istoria familiei Giambelli.

Sophia notă ultima licitare şi numele cumpărătorului, deşi era improbabil să le uite, pentru memoriul pe care avea să-l trimită bunicii sale la sfîrşitul licitației.

Participa la acțiune nu numai ca director de *public relations* care concepuse şi implementase promovarea şi catalogul licitației, ci şi ca reprezentantă a familiei Giambelli la acel eveniment precentenar în exclusivitate.

În această calitate, stătea tăcută în fundul sălii, urmărind licitările şi prezentările. Stătea picior peste picior, într-o poziție elegantă, cu spatele drept, aşa cum învățase la şcoala mînăstirească. Purta un taior negru cu dungi, croit în talie, în care reuşea să arate atît sobru, cît şi de o feminitate totală.

Adică exact în modul cum se considera Sophia. Fața îi era ascuțită, un triunghi auriu-pal dominat de ochii căprui mari, adînciți în cap, şi gura lată, mobilă.

Avea pomeții proeminenți, bărbia ca un vîrf de diamant, trăsăturile sculptate parte ca ale unei zîne, parte ca ale unei amazoane. În mod deliberat şi nemilos, îşi folosea fața ca armă atunci cînd i se părea cea mai bună soluție.

După părerea ei, uneltele erau făcute pentru a fi folosite – şi folosite cu succes. În urmă cu un an, îşi tăiase părul lung pînă la talie într-o tunsoare ca o bonetă neagră cu breton țepos.

Îi stătea bine.

Sophia ştia perfect ce anume îi stătea bine.

Purta un singur şirag de perle antice pe care i le dăruise bunica ei la împlinirea vîrstei de douăzeci şi unu de ani şi avea o expresie de interes politicos. O considera expresia tatălui ei pentru sala de consiliu.

Ochii i se luminară şi colțurile gurii se arcuiră uşor cînd fu prezentat următorul articol.

Era o sticlă de Borolo din recolta pe care bunicul ei o numire Di Tereza, în cinstea naşterii bunicii ei.

Acea serie particulară purta pe etichetă un portret al Terezei la vîrsta de zece ani, anul cînd vinul fusese considerat suficient de îmbătrînit în butoaiele de stejat şi îmbuteliat.

Acum, la şaizeci şi şapte de ani, Tereza Giambelli era o legendă vie, al cărei renume de podgodreacă îl eclipsase

chiar şi pe cel al bunicului ei. Aceea era prima sticlă cu eticheta respectivă oferită vreodată la vînzare sau înstrăinată din familie. Conorm aşteptărilor Sophiei, licitația fu vioaie şi însufleţită.

Omul aşezat lîngă ea bătu cu degetul în fotografia sticlei, publicată în catalog:

– Semănați cu ea.

Sophia se foi uşor pe scaun, îi zîmbi, mai întîi lui – un domn distins, cam la vreo şaizeci de ani – apoi imaginii fetei care privea cu seriozitate dintr-o sticlă de vin roşu.

– Vă mulțumesc.

Marshall Evans, îşi aminti ea. Afaceri imobiliare, *Fortune 500* a doua generație.

Îşi impunea să cunoască numele şi datele esențiale ale pasionaților şi colecționarilor de vinuri cu buzunare adînci şi gusturi rafinate.

– Sperasem ca *La Signora* să participe la licitația de azi. Se simte bine?

– Da. Dar e foarte ocupată.

Pagerul din buzunarul jachetei vibră.

Cam nemulțumită de întrerupere, Sophia îl ignoră, pentru a urmări licitația.

Ochii ei scrutară sala, observînd semnalele. Ridicarea dezinvoltă a unui deget, în rîndul trei, ridică prețul cu încă cinci sute. O înclinare subtilă din cap, pe rîndul cinci, supralicită.

În cele din urmă, Borolo-ul depăşi Cabernet Sauvignon-ul cu o mie cinci sute, iar Sophia se întoarse să-i întindă mîna omului de lîngă ea.

– Felicitări, domnule Evans. Contribuția dumneavoastră pentru Crucea Roşie Internațională va fi folosită cu succes. Din partea familiei şi companiei Giambelli, sper să vă bucurați de cîştig.

– Nu încape nici o îndoială, îi luă el mîna, ridicînd-o la buze. Am avut plăcerea s-o cunosc pe *La Signora*, cu mulți ani în urmă. E o femeie extraordinară.

– Este, într-adevăr.

– Poate că nepoata dumneaei ar dori să ia cina cu mine astă seară?

Era destul de bătrîn ca să-i fie tată, dar Sophia era prea europeană ca să se simtă descurajată de un asemenea de-

taliu. Altădată ar fi acceptat şi, fără îndoială, compania lui i-ar fi făcut plăcere.

– Îmi pare rău, dar am o întîlnire. Eventual cu ocazia următoarei mele călătorii în Est, dacă sînteți liber.

– Voi avea grijă să fiu.

Cu un surîs cald, Sophia se ridică:

– Dacă mă scuzați...

Ieşi din sală, scoțîndu-şi pagerul din buzunar ca să vadă numărul.

Făcu un ocol spre salonul doamnelor, uitîndu-se la ceas şi luînd telefonul din poşetă. După ce formă numărul, se aşează pe o canapea, cu carnetul şi organizatorul electronic pe genunchi.

După o săptămînă lungă şi istovitoare la New York, era încă activă şi, consultîndu-şi lista de întîlniri, descoperi încîntată că avea timp să-şi facă şi cîteva cumpărături înainte de a trebui să se schimbe pentru cină.

Jeremy DeMorney, medită ea. Asta însemna o seară elegantă, sofisticată.

Un restaurant franțuzesc, discuții despre mîncare, călătorii şi teatru. Şi, desigur, despre vin.

El fiind un descendent la familiei DeMorney, cea cu podgoria La Coeur, iar ea o mlădiță a neamului Giambelli, urmau să aibă loc cîteva tentative jucăuşe de a-şi smulge unul altuia secrete profesionale.

Şi şampanie.

Perfect, avea poftă de aşa ceva.

Toate, urmate de o încercare scandalos de romantică de a o ademeni în pat.

Sophia se întrebă dacă şi pentru una ca asta avea poftă.

Era atrăgător şi putea fi amuzant. Poate că, dacă n-ar fi ştiut amîndoi că tatăl ei se culcase o dată cu soția lui Jeremy, ideea unei mici aventuri n-ar fi părut atît de penibilă şi oarecum incestuoasă.

Oricum, trecuseră ani de zile...

– Maria, spuse Sophia, cînd îi răspunse servitoarea familiei Giambelli. Am primit un apel de la mama. E liberă?

– A, da, Miss Sophia. Spera s-o sunați. Un moment...

Sophia şi-o imagină pe servitoare străbătînd grăbită aripa casei, căutînd prin camere ceva de pus în ordine după ce Pilar Giambelli Avano făcuse deja ea însăşi ordine.

Mama ei ar fi fost mulțumită într-o căsuță plină cu trandafiri, unde să poată coace pîine, să brodeze şi să-şi îngrijească grădina. Ar fi avut o jumătate de duzină de copii. Şi cînd colo, trebuie să se mulțumească numai cu ea.

– Sophia, tocmai mă duceam spre seră. Aşteaptă. Să-mi trag respirația. Nu mă aşteptam să suni aşa de repede. Credeam că eşti în plină licitație.

– S-a terminat. Şi cred că putem spune că a fost un succes fără egal. Diseară am să faxez un memoriu cu datele, sau dimineață la prima oră. Acum, trebuie să mă duc şi să rezolv ce mai e de rezolvat. Pe-acolo e totul în regulă?

– Mai mult sau mai puțin. Bunica ta a ordonat o întrunire la vîrf.

– Of, mamă, doar nu moare iar. Ne-a mai făcut figura asta şi- acum şase luni.

– Opt, o corectă Pilar. Da' cine mai stă să numere? Îmi pare rău, fetițo, însă insistă. A chemat avocații pentru o nouă refacere a testamentului. Şi mi-a dat broşa cu camee de la mama ei, ceea ce înseamnă că gîndeşte în viitor.

– Parcă ti-o dăduse data trecută.

– Nu, atunci a fost aia cu boabe de chihlimbar. A chemat pe toată lumea. Trebuie să te întorci.

– Bine, bine.

Sophia îşi privi organizatorul şi-i suflă o bezea de rămas bun lui Jeremy DeMorney.

– Termin aici şi pornesc. Dar, zău aşa, mama, obiceiul ăsta al ei de-a muri şi a-şi reface testamentul la fiecare cîteva luni e foarte incomod.

– Eşti o fată bună, Sophia. Am să-ți las bobițele de chihlimbar.

– Mersi mult, rîse Sophia şi închise.

Peste două ore, zbura spre vest, întrebîndu-se dacă peste patruzeci de ani urma să aibă şi ea puterea de a face un singur semn cu degetul, pentru ca toți să se-adune buluc în jurul ei.

Simpla idee o făcu să zîmbească, în timp ce se rezema de spătar, cu un pahar de şampanie şi acordurile lui Verdi în căşti.

Nu toți se-adunau buluc. Tyler MacMillan era la cîteva minute distanță de Villa Giambelli, nu la cîteva ore, dar con-

sidera că viile erau mult mai urgente decît o chemare la *La Signora*.

Şi o şi spuse.

– Ei, haide, Ty. Poți să-ți iei cîteva ore libere.

– Nu acum.

Ty se plimba prin birou, nerăbdător să ajungă din nou în vie.

– Îmi pare rău, bunicule. Ştiu cît de vital e plivitul de iarnă, iar Tereza ştie şi ea.

Îşi mută telefonul portabil la cealaltă ureche. Nu putea suferi portabilele. Le pierdea mereu.

– Viile MacMillan au nevoie de tot atîta îngrijire ca viile Giambelli.

– Ty...

– M-ai pus şef aici. Îmi fac datoria.

– Ty, repetă Eli. Tereza şi cu mine sîntem la fel de devotați viilor MacMillan ca şi celor de sub eticheta Giambelli, de douăzeci de ani sîntem aşa. Te-am pus şef fiindcă eşti un podgorean excepțional. Tereza are planurile ei. Planuri care te implică şi pe tine.

– Săptămîna viitoare.

– Mîine.

Eli nu punea prea des piciorul în prag; nu aşa lucra el. Dar, cînd era necesar, o făcea fără cruțare.

– La ora unu. La prînz. Îmbrăcat cum se cuvine.

Tyler îşi privi încruntat cizmele vechi şi tivul destrămat la pantalonilor groşi.

– Asta-i în toiul zilei, la naiba!

– Eşti singurul de la MacMillan capabil să taie via, Tyler? Se pare că-n sezonul trecut ți-ai cam pierdut din muncitori.

– Am să vin. Dar spune-mi un lucru.

– Sigur că da.

– Asta-i ultima dată c-o să moară, măcar pentru un timp?

– La unu, replică Eli. Încearcă să fii punctual.

– Bine, bine, bine, mormăi Tyler, dar numai după ce închise telefonul.

Îşi adora bunicul. Pînă şi pe Tereza o adora, poate fiindcă era atît de sîcîitoare. Cînd bunicul lui se însurase cu moştenitoarea familiei Giambelli, Tyler avea unsprezece ani. Se îndrăgostise de podgorii, de unduirea colinelor, de umbrele din grote, de cavernele uriaşe ale beciurilor.

Şi, într-un sens foarte real, se îndrăgostise de Tereza Louisa Elana Giambelli, acea persoană subțire ca un bici, dreaptă ca un vătrai, uneori înfricoşătoare, pe care prima oară o văzuse îmbrăcată cu pantaloni şi cizme ca ale lui, umblînd cu paşi mari printre plantele de muştar, spre şirurile viilor.

Îi aruncase o singură privire, înălțase o sprînceană neagră şi tăioasă ca briciul şi îl găsise bleg şi orăşenizat. Dacă era vorba să-i fie nepot, îi spusese ea, trebuia să se călească.

Făcuse om din el. Îl plivise de la vîrsta de unsprezece ani, instruindu-l spre a deveni ceea ce era. Dar nu-i era stăpînă. Printr-o ironie a sorții, toată munca ei îl transformase în singurul om care-i nesocotea poruncile.

Ridicînd din umeri, Tyler ieşi din birou. Putea lipsi cîteva ore, o ştiau la fel de bine ca el. Viile MacMillan angajau cei mai buni lucrători.

Dar adevărul era că detesta acele reuniunile numeroase şi pompoase pe care le convoca familia Giambelli. Erau ca un circ plin de acrobații pestrițe în mai multe arene.

Nu le puteai ține socoteala şi oricînd era posibil ca unul dintre tigri să sară din cuşcă, repezindu-ți-se în beregată.

Atîta lume, atîtea probleme, atîtea prefăcătorii şi intrigi obscure. Se simțea mai bine umblînd prin vie, verificînd butoaiele sau discutînd cu podgorenii lui calitățile Chardonnayului de anul ăsta.

Nu mai era orăşenizat, nici bleg. Trecuse de un metru optzeci şi avea un trup sculptat de munca pe dealuri şi preferința spațiilor libere. Mîinile îi erau late, înăsprite de bătături, cu degete lungi care se pricepeau să scormonească delicat sub frunzele de viță.

Părul tindea să i se cîrlionțeze dacă uita să se tundă, ceea ce i se întîmpla adesea, şi avea o culoare şatenă închisă cu înspicări roşcate, ca un vin burgund vechi la lumina soarelui.

Chipul cu oase aspre îi era mai mult colțuros decît agreabil, cu riduri ce începeau să i se răsfire la colțurile ochilor de un albastru limpede şi calm care putea deveni dur ca oțelul.

Cicatricea din lungul maxilarului, pe care o avea de cînd căzuse de pe o grămadă de pietre, la treisprezece ani, nu-l supăra decît cînd îşi amintea să se bărbierească. Ceea ce

trebuia să facă înaintea prînzului de-a doua zi. Cei care lucrau pentru el îl considerau un om drept, deşi adesea cu vederi cam înguste. Îl mai considerau şi un artist, ceea ce l-ar fi uluit complet.

Pentru Tyler MacMillan, artistul era strugure el.

Ieşi în aerul tăios al iernii.

Mai avea două ore pînă la apusul soarelui şi o vie de îngrijit.

Donato Giambelli avea o durere de cap monstruoasă. O chema Gina şi era soția lui.

Cînd venise chemarea la Los Angeles, Don era angajat într-o partidă de amor trosnitor cu actuala lui amantă, o aspirantă la actorie plină de talente, cu coapsele destul de puternice ca să spagă nucile.

Spre deosebire de soția lui, amanta nu pretindea altceva decît un flecuşteț din cînd în cînd şi o călăreală năduşită de trei ori pe săptămînă. N-avea nevoie de conversație.

În unele momente, Gina nici nu cerea altceva.

Trăncănea la el.

Trăncănea la fiecare dintre cei trei copii ai lor. Trăncănea la mama lui pînă cînd aerul din turboreactorul companiei vibra de torentul interminabil al cuvintelor.

Prins între palavrele ei, zbieretele țîncului, tropăielile micului Cezare şi țopăitul Terezei Maria, Don se gîndea foarte serios să deschidă sasul şi să-şi arunce naibii toată familia din avion.

Numai mama lui tăcea – iar asta, doar fiindcă luase un somnifer, o pastilă contra răului de avion, o pilulă anti-alergică şi Dumnezeu mai ştie ce altceva, înghițindu-le pe toate cu două pahare de Merlot înainte de a-şi pune masca opacă pe ochi şi a da în primire.

Îşi petrecuse aproape toată viața îndopată cu medicamente şi cufundată în inconştiență. Pe moment, Don o considera o pildă de înțelepciune.

Nu putea decît să stea pe loc, cu tîmplele vîjîindu-i, blestemînd-o pe mătuşă-sa Tereza pentru că insistase să vină cu tot neamul.

Era vicepreşedinte executiv al firmei Giambelli din Veneția, nu? Afacerile aveau nevoie de prezența lui, nu de-a familiei.

De ce îl năpăstuise Dumnezeu cu o asemenea familie?

Nu că nu i-ar fi iubit. Cum să nu-i iubească? Dar ţîncul era gras ca un curcan îndopat, iar Gina îşi şi scoatea un sîn pentru gurița lui lacomă.

Cîndva, sînul acela fusese o adevărată operă de artă. Auriu; tare şi cu gust de piersică. Acum, se întindea ca un balon prea umflat şi, dacă ar fi avut chef să-l guste, aromat cu bale de plod.

Iar muierea făcea deja aluzii că mai voia încă unul.

Femeia cu care se însurase el fusese coaptă, opulentă, cu trupul plin de sex şi cu capul gol ca o tobă.

Perfecţiunea întruchipată. În numai cinci ani, devenise grasă, şleampătă şi cu capul plin – de copii.

Era de mirare că Don îşi căuta consolarea pe de lături?

– Donny, cred că *Zia* Tereza te-aşteaptă cu-o *ditamai* avansarea, şi ne vom muta cu toţii în *castello*.

Murea de poftă după casa cea mare a familiei Giambelli – toate acele camere frumoase, cu atîţia servitori... Copiii ei aveau să fie crescuţi în lux şi privilegii.

Haine elegante, cele mai bune şcoli şi, într-o zi, toată averea familiei Giambelli la picioare.

Doar ea era singura care-i dăruia lui *La Signora* copii, nu? Trebuia să conteze cu ceva.

– Cezare, îi spuse Gina fiului ei, care tocmai smulgea capul păpuşii soră-sii. Termină! Uite, ai făcut-o să plîngă. Ia, dă-ncoa' păpuşa aia. O repară mămica.

Micul Cezare, cu ochii scăpărînd, aruncă vesel capul peste umăr şi începu să-şi sîcîie sora.

– În engleză, Cezare! îl ameninţă Gina cu degetul. Mergem în America. Ai să vorbeşti în engleză cu *Zia* Tereza şi-ai să-i arăţi ce băiat deştept eşti.

Tereza Maria, urlînd că-i murise păpuşa, luă capul smuls şi o luă la goană în lungul salonului, pradă durerii şi furiei.

– Cezare! Fă ce zice mama!

Drept răspuns, băiatul se trînti pe jos, dînd din mîini şi din picioare.

Don sări din fotoliu şi plecă împleticit să se închidă în sanctuarul biroului său din avion.

Lui Anthony Avano îi plăceau cele mai alese lucruri. Îşi alesese mansarda cu etaj din Back Bay, San Francisco, cu

grijă şi meticulozitate, apoi îl angajase pe cel mai bun decorator din oraş să i-o aranjeze.

Camerele lui îi reflectau concepția de gust clasic – de la pereții tapetați cu mătase şi covoarele orientale pînă la mobila de stejar lăcuit.

Arta modernă, care pentru el nu însemna absolut nimic, reprezenta, i se spusese, un contrapunct frapant cu eleganța discretă.

Unii dintre detractorii lui spuneau că Tony Avano se născuse cu gust. În gură – tot. Nu i-ar fi contrazis. Dar cu bani, după părerea lui Tony, se putea cumpăra tot gustul de care avea nevoie un om.

La un singur lucru se pricepea. La vin. Avea un nas superior. Iar acel nas urcase statornic treptele ierarhiei din corporația Giambelli, California.

Cu treizeci de ai în urmă, acelaşi nas o luase de soție pe Pilar Giambelli. N-avusese nevoie nici de doi ani pentru a începe să amuşineze după alte femei.

Tony era primul care recunoştea că femeile erau slăbiciunea lui. Existau atît de multe, în fond. O iubise pe Pilar cît de profund era el capabil să iubească altă ființă omenească. Desigur, îşi iubise propria funcție privilegiată în organizația Giambelli, ca soț al fiicei lui *La Signora* şi tată al nepoatei acesteia.

Din acest motive încercase, ani de zile, să fie cît mai discret cu slăbiciunea lui. Slăbiciunea care în cele din urmă îl costase căsnicia, măcar în sens tehnic, dacă nu şi legal.

El şi Pilar trăiau despărțiți de şapte ani. Nici unul dintre ei nu înaintase divorțul. Pilar, pentru că îl iubea şi ar fi nemulțumit-o enorm pe Tereza.

Mențineau o relație politicoasă, chiar rezonabil de amicală, iar Tony îşi păstra postul de preşedinte comercial al firmei Giambelli, California.

Şapte ani respectaseră această limită civilizată. Acum, se temea foarte tare că ajunsese pe punctul de a cădea dincolo de ea. Rene insista să se căsătorească. Asemenea unui bolid aerodinamic, Rene avea obiceiul de a se repezi spre țelul ales, doborînd toate obstacolele.

Discuțiile cu ea îl lăsau pe Tony moleşit şi amețit.

Era de o gelozie violentă, autoritară, pretențioasă şi predispusă spre bosumflări înghețate.

Tony murea după ea. La treizeci şi doi de ani, Rene era cu douăzeci şi şapte de ani mai tînără decît el, fapt care îi mîngîia amorul propriu. Faptul de a şti că o interesau şi banii lui, pe lîngă celelalte nu-l deranja deloc – ba chiar, o respecta pentru asta.

Era îngrijorat că, dacă-i dădea ceea ce dorea, avea să piardă tocmai lucrul pentru care îl dorea ea.

A naibii încurcătură.

Ca s-o rezolve, Tony proceda ca întotdeauna cînd avea dificultăți. Le ignora cît de mult posibil.

Studiind vederea spre golf, în timp ce sorbea dintr-un vermut mic, Tony o aştepta pe Rene să termine cu îmbrăcatul pentru seara în oraş.

Şi era îngrijorat că nu mai avea timp.

Soneria îl făcu să întoarcă, încruntat, capul. Nu aşteptau pe nimeni. Întrucît era seara liberă a majordomului, se duse să răspundă.

De cum deschise uşa, chipul i se însenină.

– Sophia, ce surpriză plăcută!

– Tată.

Sophia se ridică uşor pe vîrfuri ca să-l sărute pe obraz. Ridicol de chipeş, ca întotdeauna, îşi spuse ea. Genele bune şi chirurgul plastic excelent îi priau de minune.

Se strădui să nu ia în seamă scurtul junghi instinctiv de nemulțumire, încercînd să se concentreze asupra junghiului la fel de scurt şi instinctiv de afecțiune.

– Tocmai am venit de la New York şi am vrut să te văd înainte de a porni spre vilă.

Îi scrută chipul – neted, aproape neridat şi, cu siguranță, netulburat. Părul brunet era încărunțit atrăgător pe la tîmple, ochii albaştri erau limpezi.

Avea o bărbie pătrată, cu o gropiță în mijloc. Cînd era mică, îi plăcea să-şi bage degetul înăuntru, făcîndu-l să rîdă.

– Văd că te pregăteşti să ieşi, comentă ea, observîndu-i smokingul.

– În curînd.

O luă de mînă, trăgînd-o în casă.

– Dar am timp destul. Ia loc, prințeso, şi spune-mi ce mai faci. Cu ce să te servesc?

Sophia îi aplecă paharul spre ea. Mirosi, mulțumită.

– Ce bei şi tu, e perfect.

Scrută încăperea, în timp ce Tony mergea spre bar. Numai paradă şi nici un pic de substanță. Tipic pentru tatăl ei.

– Te duci mîine?

– Unde să mă duc?

Sophia înclină capul:

– La vilă.

– Nu, de ce?

Luă paharul, gînditoare, în timp ce sorbea.

– N-ai primit un telefon?

– În legătură cu ce?

Sophia era în dilemă.

Tony o înşelase pe mama ei, îşi încălcase cu nepăsare jurămintele de cînd îl ştia, iar în cele din urmă le părăsise pe amîndouă, fără o singură privire în urmă.

Dar continua să facă parte din familie, iar familia era chemată la vilă.

– *La Signora*. Unul din summit-urile ei cu avocații, am auzit. N-ar strica să fii şi tu acolo.

– A, da, mă rog, eu de fapt...

Se întrerupse, cînd intră Rene.

Dacă exista o fată de afiş pentru regina amantelor, îşi spuse Sophia, simțind cum îi veneau dracii, Rene Fox era aceea.

Înaltă, plină de curbe şi blondă de blondă. Rochia Valentino cuprindea un trup tonifiat nemilos, reuşind să arate modestă şi elegantă în acelaşi timp.

Părul îi era adunat în creştet, de unde se revărsa pe spate, scoțîndu-i în evidență fața frumoasă şi răsfățată, cu buze senzuale, pline – de colagen, îşi spuse veninos Sophia – şi ochi verzi, vicleni.

Alesese diamante, ca să se asorteze cu rochia Valentino, şi îi scînteiau irizat pe pielea netedă.

Cam cît de mult îl costaseră pietrele alea pe tatăl ei? se întrebă Sophia.

– Bună, salută ea, luînd încă o sorbitură de vermut pentru a- şi alunga gustul amar din gură. Rene, nu-i aşa?

– Da, de aproape doi ani. Tot Sophia?

– Da, de douăzeci şi şase.

Tony îşi drese glasul. După părerea lui, nimic nu era mai periculos decît două femei gata să-şi scoată ochii.

– Rene, Sophia tocmai a venit de la New York.

– Nu zău?

Distrîndu-se de minune, Rene luă paharul lui Tony şi sorbi.

– Acum înțeleg de ce arăți cam răvăşită. Noi tocmai plecam la o petrecere. Poți veni cu noi, adăugă ea, luîndu-l pe Tony de braț. Cred că am în debara ceva care să-ți vină bine.

Dacă-i era dat să se ia de păr cu Rene, n-avea de gînd s-o facă în apartamentul tatălui ei, după un zbor transcontinental.

Sophia avea să aleagă ea însăşi locul şi momentul.

– Foarte amabil din partea ta, dar m-aş simți penibil îmbrăcată cu ceva prea larg pentru mine. Şi, adăugă ea, cu o voce dulce ca mierea, tocmai pornesc spre nord. Afaceri de familie.

Puse paharul jos.

– Distracție plăcută.

Porni spre uşă, unde Tony o ajunse din urmă ca s-o bată uşor, împăciuitor, pe umăr.

– De ce nu vrei să vii cu noi, Sophia? Arăți minunat aşa cum eşti.

– Nu, mulțumesc.

Se întoarse spre el, iar ochii li se întîlniră. Ai lui erau plini de scuze spăşite.

O expresie pe care Sophia o văzuse de prea multe ori ca să mai aibă încredere.

– Nu prea am chef de petreceri.

Şi îi trînti uşa în nas, făcîndu-l să tresară.

– Ce voia? vru să ştie Rene.

– Era doar în trecere, cum am spus.

– Fiica ta nu face niciodată ceva fără motiv.

Tony ridică din umeri.

– Poate s-o fi gîndit să mergem împreună spre nord, mîine dimineață. Tereza a trimis o convocare.

Ochii lui Rene se îngustară.

– Nu mi-ai spus.

– La mine n-a ajuns.

Expediind problema, Tony preferă să se gîndească la petrecere şi la intrarea pe care aveau să şi-o facă.

– Arăți fabulos, Rene. Mare păcat să acoperi rochia asta, chiar şi cu hermină. Să-ți aduc etola?

– Cum adică, la tine n-a ajuns? trînti Rene pe masă paharul gol. Funcția ta la Giambelli e cu siguranță mai importantă decît a fiică-tii.

Iar Rene era foarte hotărîtă ca această situație să nu se schimbe.

– Dacă baba cheamă familia, te duci şi tu. Mîine mergem cu maşina.

– Amîndoi? Dar...

– E ocazia ideală ca să pui piciorul în prag, Tony, şi să-i spui lui Pilar că vrei să divorțezi. Vom sta puțin astă seară, ca să fim amîndoi cu mintea limpede.

Se apropie de el şi-şi trecu degetele peste obrazul lui. Cu Tony, ştia prea bine, manipularea cerea ordine ferme şi compensații fizice, îmbinate judicios.

– Iar la noapte, cînd ne întoarcem, am să-ți arăt ce poți aştepta de la mine după ce vom fi căsătoriți. Cînd ne întoarcem, Tony...

Se aplecă spre el, muşcîndu-i în joacă buza de jos.

– Poți să faci tot ce vrei.

– Hai mai bine s-o dăm încolo de petrecere.

Rene rîse, ferindu-se de mîinile lui.

– E importantă. Şi vei avea timp să te gîndeşti la ce vrei să- mi faci. Adu-mi hermina, vrei, iubitule?

În seara aceea, îşi spuse Rene, în timp ce Tony se ducea să i-o aducă, se simțea exact ca o hermină.

În seara aceea, se simțea bogată.

CAPITOLUL 2

Valea şi colinele care se înălțau în jurul ei purtau o mantie subțire de zăpadă.

Viile, ca nişte soldați aroganți şi adeseori temperamentali, urcau pe pante, cu coardele golaşe sfredelind ceața liniştită care prefăcea munții din zare în umbre palide.

În zorile perlate, podgoria dormea înfrigurată.

Acea privelişte paşnică dăduse naştere unei averi, unei

averi care era mizată iar şi iar, în fiecare sezon. Cu natura ca partener şi ca duşman.

Pentru Sophia, facerea vinului era o artă, o afacere, o ştiinţă. Dar mai era şi cel mai important joc din lume.

De la o fereastră a vilei bunicii sale, studia terenul.

Era sezonul plivitului, iar Sophia se bucura că fusese chemată, ca să asiste personal.

Totuşi, nu putea sta mult. Avea treburi în San Francisco. Pregătirea unei noi campanii de publicitate.

Centenarul tocmai se punea pe picioare. Şi, cu succesul licitaţiei de la New York, etapele următoare aveau nevoie de supravegherea ei.

Vin vechi pentru un mileniu nou, îşi spuse ea. Villa Giambelli: începe următorul secol al valorii. Dar aveau nevoie de ceva proaspăt, ceva rafinat, pentru piaţa tînără.

Cei care cumpărau vin pe fugă, înhăţînd impulsiv o sticlă ca s-o ducă la o petrecere.

Ei bine, avea să se gîndească. Era sarcina ei, să se gîndească la aşa ceva.

Şi, dacă-şi punea mintea la muncă, nu se mai gîndea la tatăl ei şi la intriganta de Rene.

Nu era treaba ei, îşi reaminti Sophia.

N-o privea cu nimic dacă tatăl lui avea chef să se înhăiteze cu-o fostă prezentatoare de lenjerie cu inima mică şi scofîlcită ca o stafidă.

Se mai făcuse de rîs şi nu încăpea nici o îndoială că îl aştepta aceeaşi soartă.

Şi-ar fi dorit să-l poată urî pentru asta, pentru jalnica lui slăbiciune de caracter şi modul inofensiv în care-şi neglija propria fiică.

Dar iubirea statornică pe care i-o nutrea nu voia să se dea la o parte. Ceea ce o făcea să fie la fel de nechibzuită ca mama ei.

La nici una dintre ele nu ţinea la fel de mult ca la croiala costumului. Şi, la două minute după ce dispăreau din ochii lui, nu le mai învrednicea nici cu un gînd.

Era o canalie. Perfect egoist, sporadic afectuos şi întotdeauna neglijent.

Ceea ce, probabil, făcea parte din farmecul lui.

În timp ce scruta colinele, Sophia văzu două siluete mergînd prin ceaţă. Bărbatul, înalt şi costeliv, cu o căciulă maro

veche pe cap. Femeia, dreaptă ca o prăjină, cu cizme şi pantaloni bărbăteşti, şi părul alb ca zăpada de sub picioare.

Un collie Border lipăia pe lîngă ei. Bunicii, făcîndu-şi plimbarea de dimineaţă, împreună cu bătrîna şi nemărginit de credincioasa Sally.

Vederea lor îi ridică moralul. Indiferent ce se schimba în viaţa ei, orice ajustări aveau loc, aceasta era o constantă. *La Signora* şi Eli MacMillan.

Şi viile.

Se repezi de la fereastră să-şi ia haina şi să li se alăture.

La şaizeci şi trei de ani, Tereza Giambelli era o femeie statuară şi tăioasă ca un brici, la trup şi la minte. Învăţase arta viticulturii de la bunicul ei.

Îşi însoţise tatăl în California, la numai trei ani, pentru a transforma pămîntul văii mănoase în vin.

Devenise bilingvă şi călătorise încontinuu între California şi Italia, la fel cum alte fete făceau naveta la terenul de joacă.

Se măritase cu un bărbat aprobat de familia ei şi învăţase să-l iubească. Cu el, făcuse o fiică – şi, spre îndelungata ei suferinţă, doi băieţi născuţi morţi.

Îşi îngropase soţul cînd avea numai treizeci de ani. Şi niciodată nu-i preluase numele, nici nu i-l dăduse singurului lor copil.

Era o Giambelli, iar această moştenire, această responsabilitate, era mai vitală şi mai sacră chiar şi decît căsătoria.

Avea un frate pe care-l iubea, preot, în Veneţia. Mai avusese unul, mort pe front înainte de a fi apucat să cunoască viaţa. Îi venera memoria, deşi aceasta se înceţoşa tot mai mult.

Şi mai avea o soră pe care o considera în cel mai bun caz neghioabă, aducătoare pe lume a unei fiice şi mai neghioabe.

Ei îi revenise sarcina de a duce mai departe linia familiei, arta familiei. Şi o făcuse.

Cununia ei cu Eli MacMillan fusese gîndită cu grijă şi planificată scrupulos. O considerase o fuziune, întrucît viile lui erau de cel mai ales soi şi stăteau cuibărite mai jos de ale ei, în vale.

Era un om cumsecade şi, lucru mai important, un bun podgorean.

Îl considera asemenea Merlot-ului, al cărui buchet mai blînd se contopea cu puternicul şi asprul ei Cabernet Sauvignon. O combinaţie potrivită, producătoare de rezultate excelente.

Era încă un bărbat arătos. Tereza nu privea cu nepăsare aceste lucruri, întrucît în ele se citau genele. La fel de important era din ce aluat era plămădit omul, ca şi ceea ce făcea el însuşi cu viaţa lui.

Deşi avea cu zece ani mai mult decît ea, nu dădea nici un semn de bătrîneţe. Numai în bunicul ei avusese Tereza mai multă încredere, şi ţinea la el mai mult decît la oricare alt bărbat de alt sînge. Eli îi cunoştea toate planurile şi aproape toate secretele.

– Sophia a venit azi-noapte, tîrziu.

– Aha.

Eli îi puse o mînă pe umăr, în timp ce mergeau printre şirurile de vie. Era un gest simplu, obişnuit pentru el. Tereza avusese nevoie de cîtva timp pentru a se deprinde cu o asemenea atingere dezinvoltă din partea unui bărbat, a unui soţ. Şi chiar de mai mult timp, pentru a ajunge să se bazeze pe el.

– Credeai că nu vine?

– Ştiam c-avea să vină.

Tereza era prea obişnuită să fie ascultată, ca să se mai îndoiască.

– Dacă venea direct de la New York, ar fi ajuns aici mai devreme.

– Ei, o fi avut şi ea o întîlnire... Sau a făcut nişte cumpărături.

Ochii Terezei se îngustară.

– Sau a trecut pe la taică-său.

– Sau o fi trecut pe la taică-său, încuviinţă Eli, în stilul lui blajin, plăcut. Întotdeauna ai admirat loialitatea, Tereza.

– Cînd e meritată.

Existau momente cînd nemărginita toleranţă a lui Eli începea s-o înfurie.

– Anthony Avano nu merită decît silă.

– Un om vrednic de milă, un soţ nenorocit şi un tată mediocru.

Ceea ce-l făcea să semene foarte mult cu propriul lui fiu, medită Eli.

– Şi totuşi, continuă să lucreze pentru tine.

– L-am lăsat să pătrundă prea intim în firma Giambelli, pe vremuri.

Avusese încredere în el, crezuse că avea posibilități. O înşelase. Niciodată n-avea să-i ierte asta.

– Oricum, ştie bine cum să vîndă. Folosesc orice unealtă, dacă îşi face bine datoria. Puteam să-l concediez de mult – ar fi fost o satisfacție personală şi o prostie în planul afacerilor. Ce-i bun pentru Giambelli, e bun şi gata. Dar nu-mi place să-mi văd nepoata gudurîndu-se pe lîngă el. *Pfui.*

Înlătură gîndurile la ginerele ei, cu un gest nervos.

– Să vedem cum o să ia ceea ce am de spus azi. Sophia trebuie să-l fi anunțat că am chemat-o. Deci, va veni şi el.

Eli se opri, întorcîndu-se.

– Adică exact ceea ce voiai. Ştiai că avea să-i spună.

Ochii negri ai bătrînei luciră, în timp ce zîmbea cu răceală.

– Şi dacă ştiam...?

– Eşti o femeie dificilă, Tereza.

– Sînt. Îți multumesc.

Eli rîse şi, clătinînd din cap, porni iar.

– Anunțurile tale de azi vor crea probleme. Resentimente.

– Aşa şi sper.

Tereza se opri să examineze o viță tînără, susținută pe araci. Trebuia să taie în carne vie, îşi spuse ea. Numai cei mai puternici lăstari puteau fi lăsați să crească.

– Îngăduința duce la putreziciune, Eli. Trebuie să respectăm tradiția şi să explorăm posibilitățile de schimbare.

Scrută pămîntul. Ceața era rece, iar aerul, umed. În ziua aceea n-avea să fie soare, nu se îndoia.

Cu fiecare an, iernile se lungeau tot mai mult.

– Unele din vițele astea le-am plantat cu mîinile mele, continuă ea. Mlădițe aduse de tatăl meu, din Italia. Pe măsură ce îmbătrîneau, le-au născut pe cele noi. Cele noi trebuie să aibă întotdeauna loc să-şi înfigă rădăcinile, Eli, iar cele mature au dreptul să fie respectate. Ceea ce-am clădit eu aici, ce am clădit împreună la vremea noastră, ne aparține. Voi face aşa cum cred eu că e mai bine.

– Întotdeauna ai făcut-o. Şi în cazul ăsta, ca de cele mai multe ori, îți dau dreptate. Dar asta nu înseamnă că ne aşteaptă vremuri uşoare.

– Nu uşoare, dar de soi. Anul ăsta...

Întinse mîna să răsucească între degete un lăstar golaş.

– O recoltă rară, de soi ales. Q ştiu de pe-acum.

Întorcîndu-se, Tereza o văzu pe nepoata ei apropiindu-se în fugă, pe pantă.

– Ce frumoasă e, Eli!

– Da. Şi puternică.

– Va avea nevoie, replică bătrîna, păşind înainte să ia mîna Sophiei într-a ei. *Buon giorno, cara. Come va?*

– *Bene. Bene.*

Se sărutară pe obraji, cu mîinile unite strîns.

– *Nonna.*

Apoi, Sophia se retrase, studiind faţa bunicii sale. Era o faţă frumoasă, nu blîndă şi drăguţă, ca a fetiţei de pe eticheta făcută cu atîta timp în urmă, ci puternică, aproape feroce. Sculptată atît de vremuri, cît şi de ambiţii.

– Arăţi minunat. Şi tu la fel.

Îl cuprinse pe Eli cu braţele. Aici, totul era atît de simplu. El era Eli, Eli şi atît, singurul bunic pe care-l cunoscuse vreodată. Sigur, iubitor şi necomplicat.

Eli o ridică puţin de la pămînt, făcînd-o să se agaţe de el, rîzînd.

– V-am văzut de la fereastră, zise Sophia, în timp ce picioarele ei atingeau din nou pămîntul, aplecîndu-se s-o mîngîie pe răbdătoarea Sally. Parcă eraţi un tablou, toţi trei. „Podgoria", aşa l-aş intitula. Ce mai dimineaţă...!

Închise ochii, lăsîndu-şi capul pe spate, pentru a inspira adînc.

– A avut succes deplasarea? o întrebă Tereza.

– Am toate memoriile la mine. Memoriile mele au memorii, adăugă, rîzînd, în timp ce-i lua de braţe ca să se plimbe toţi trei împreună. O să te bucuri, *Nonna*. Şi am nişte idei excelente, o spun cu toată modesia, pentru campania de promovare.

Cînd văzu că Tereza nu comentă, Eli o bătu pe Sophia pe dosul mîinii. Problemele aveau să înceapă extrem de curînd.

– A început tăiatul, spuse Sophia, observînd tăieturile proaspete din vie. Şi la MacMillan?

– Da. E timpul.

– Ce mult pare să fie pînă la recoltă. *Nonna*, îmi spui de

ce ne-ai adus pe toți aici? Ştii bine cît de fericită sînt că te văd, şi pe Eli, şi pe mama. Dar pregătirea viilor nu e singura muncă necesară pentru firma Giambelli.

– Vorbim mai tîrziu. Acum, hai să luăm micul dejun, pînă nu se trezesc monştrii ăia ai lui Donato, să ne scoată pe toți din minți.

– *Nonna*!

– Mai tîrziu, repetă Tereza. Încă nu ne-am adunat cu toții.

Villa Giambelli stătea pe o movilă deasupra centrului văii, lîngă o pădure care fusese lăsată să crească în voie. Pietrele ei străluceau aurii, roşiatice şi chihlimbarii, în zilele cu soare, şi avea nenumărate ferestre. Vinăria fusese construită ai-doma celei din Italia şi, cu toate că se extinsese şi se moder-nizase, continua să funcționeze.

Îi fusese adăugată o cameră de degustare, spațioasă şi mobilată atrăgător, unde clienții puteau să deguste produ-sele, cu brînzeturi şi pîine. Curtea centrală a vilei era par-dosită cu roşu de Chianti şi se mîndrea cu o fîntînă unde un Bacchus zîmbitor îşi înălța de-a pururi cupa.

Casa conținea douăsprezece dormitoare şi cincisprezece băi, o seră, o sală de bal şi o sufragerie formală, în care încăpeau şaizeci de meseni. Avea bazine interioare şi exte-rioare, un garaj cu douăzeci de locuri, iar grădinile erau o adevărată fantezie.

Dar, în pofida proporțiilor, a întinderii şi a comorilor ne-prețuite, era o casă caldă şi primitoare.

Prima dată cînd o văzuse, Tyler se gîndise la un castel, plin de camere enorme şi pasaje complicate. Pe moment, o considera o închisoare, unde era condamnat să-şi piardă prea mult timp, cu mult prea mulți oameni.

Tyler voia să stea afară, în aerul tăios, îngrijindu-şi viile şi bînd cafea tare din termos. Şi cînd colo, era sechestrat în salonul de familie, sorbind un Chardonnay excelent. În cămin trosnea vesel focul, iar prin cameră erau răspîndite mici hors d'oeuvres elegante, pe platouri de ceramică italiană colorată.

Nu înțelegea de ce-şi pierdeau oamenii vremea cu ni-micurile astea, cînd era mult mai uşor şi mai reconfortant să trînteşti un sandviş la repezeală şi să-l înfuleci.

De ce trebuia musai ca mîncarea să constituie un aseme-nea eveniment afurisit? Îşi imagina că, dacă ar fi rostit o

asemenea erezie în casa unor italieni, ar fi fost linşat pe loc.

Fusese nevoit să-şi schimbe hainele de lucru cu pantaloni marinăreşti şi pulovăr – ideea lui de îmbrăcăminte sobră. Măcar nu se încoţopenise într-un costum, ca ăla... cum îl chema? Don. Don de la Veneţia, cu nevasta prea fardată, prea plină de bijuterii şi mereu cu cîte un plod zbierînd agăţat de cîte o parte din ea.

Vorbea întruna şi nimeni, cu atît mai puţin bărbatu-său, nu părea să-i dea atenţie.

Francesca Giambelli Russo spunea între puţin şi zero. Ce contrast cu *La Signora*, reflectă Ty. În veci nu le-ai fi crezut surori. Era slabă şi lunecoasă, o femeiuşcă nesubstanţială care stătea lipită pe scaun şi arăta de parcă ar fi făcut un atac de cord în prima clipă cînd cineva i se adresa direct.

Ty avea întotdeauna grijă să n-o facă.

Băieţaşul – dacă puteai numi „băiat" un diavol din iad – se tolănise pe covor, unde lovea unul de altul două camioane. Căţeaua collie Border a lui Eli, Sally, se ascunsese sub picioarele Sophiei.

Superbe picioare, remarcă Ty absent.

Arăta la fel de cizelată şi lustruită ca întotdeauna, de parcă ar fi coborît direct de pe un ecran de cinema, în lumea tridimensională. Şi părea să fie fascinată de tot ceea ce-i spunea Don, fără a-şi lua o clipă dinspre chipul lui ochii aceia mari, de culoarea ciocolatei. Ty, însă, observă că-i strecura pe furiş lui Sally hors d'oeuvres. Avea mişcările mult prea dibace şi calculate ca să poată fi complet atentă la conversaţie.

– Poftim. Măslinele umplute sînt excelente, apăru lîngă el Pilar, cu o farfurioară.

– Mulţumesc.

Tyler se foi pe scaun. Dintre toţi membrii familiei Giambelli, cel mai bine se înţelegea cu Pilar. Ea nu-i pretindea niciodată să se întindă la conversaţii fără sens, numai de dragul de a-şi auzi propria voce.

– Ai idee cînd ne apucăm de treabă?

– Cînd va fi gata mama, nu înainte. Sînt informată că prînzul e pregătit pentru paisprezece persoane, dar nu-mi dau seama pe cine mai aşteptăm. Oricine-o fi, şi oricare ar fi problema, Eli pare mulţumit. Semn bun.

Tyler dădu să bombăne, apoi îşi aminti de buna cuviinţă.

– Să sperăm.

– Nu te-am mai văzut pe-aici de săptămîni de zile – ai fost ocupat, răspunse tot ea, chiar în timp ce Tyler pronunţa aceleaşi cuvinte, apoi rîse. Evident. În afară de afaceri, cu ce te mai ocupi?

– Ce altceva ar mai fi?

Clătinînd din cap, Pilar îi întinse din nou măslinele.

– Semeni cu mama mea mai mult decît oricare dintre noi. Vara trecută nu erai în relaţii cu cineva? O blondă drăguţă? Pat, Patty...?

– Patsy. Nu tocmai în relaţii. Doar un fel de...

Făcu un gest vag.

– Ştii tu...

– Iubitule, trebuie să ieşi şi tu mai mult în lume. Şi nu doar pentru... ştii tu.

Era o remarcă atît de mămoasă, încît Tyler fu nevoit să zîmbească.

– Cred că e valabil şi pentru tine.

– Ei, eu nu-s decît o babă în devenire.

– Cea mai arătoasă babă în devenire din camera asta, replică el, făcînd-o să rîdă din nou.

– Întotdeauna eşti dulce, cînd îţi pui mintea.

– Mama, ai luat toate măslinele, se repezi Sophia să înhaţe una din farfurie. Pe lîngă mama ei, atît de calmă şi liniştită, ea părea un fulger globular, trosnind de energie. Genul care te electrocutează pe neaşteptate dacă te apropii prea mult.

Sau, cel puţin, aşa i se păruse întotdeauna lui Ty.

Numai din acest motiv, încercase mereu să se menţină la o distanţă sigură.

– Repede, vorbeşte-mi. Vrei să mă laşi pe veci prizoniera plicticosului de Don? murmură Sophia.

– Biata Sophia. Ei, ia gîndeşte-te aşa: probabil că e prima oară, după săptămîni de zile, cînd reuşeşte să spună cinci cuvinte la rînd fără ca Gina să-l întrerupă.

– Crede-mă, şi-a scos pîrleala, îşi dădu Sophia peste cap ochii exotici. Deci, Ty, cum o mai duci?

– Bine.

– Munceşti din greu la MacMillan?

– Sigur.

– Ştii şi cuvinte mai lungi de două silabe?

– Unele. Credeam că erai la New York.

– Eram, sublinie Sophia. Acum, sînt aici.

Aruncă o privire peste umăr, cînd cei doi veri mai mici ai ei începură să chiăie, suspinînd.

– Mama, dacă şi eu am fost aşa de nesuferită, cum de te-ai stăpînit să nu mă îneci în fîntînă?

– N-ai fost nesuferită, scumpete. Pretenţioasă, arogantă, temperamentală – dar nesuferită, niciodată. Scuză-mă.

Îi dădu Sophiei farfuria şi se duse să facă lucrul la care se pricepuse întotdeauna cel mai bine: pace.

– Cred că pe-asta eu ar fi trebuit s-o fac, oftă Sophia, în timp ce-şi privea mama luînd în braţe fetiţa nefericită. Da-n viaţa mea n-am văzut doi copii mai antipatici.

– Rezultatul răsfăţului şi al neglijării.

– În acelaşi timp.

Stătu un moment pe gînduri, studiindu-l pe Don care nu îşi lua în seamă fiul, în timp ce Gina se prostea adresîndu-i tot felul de gîngureli.

– Că bine zici, conchise ea.

Apoi, întrucît copiii nu erau problema ei – slavă Domnului – reveni spre Tyler.

Era un adevărat... bărbat. Arăta ca sculptat din munţii care străjuiau valea. Şi, cu siguranţă, oferea un spectacol mai plăcut decît crizele din spatele ei.

Dacă ar fi putut să-i smulgă o conversaţie rezonabilă, îşi găsea o ocupaţie agreabilă pînă se servea masa.

– Ai idee care-i tema micii noastre întruniri de azi? îl întrebă.

– Nu.

– Dacă ai şti, mi-ai spune?

Tyler ridică din umeri, privind cum Pilar îi murmura micuţei Tereza, în timp ce o ducea spre fereastră. Arăta firesc, reflectă el.

Ca o Madonă, probabil ăsta era cuvîntul cel mai potrivit. Şi, din această cauză, fetiţa nervoasă şi irascibilă căpăta o înfăţişare aproape atractivă.

– Ce crezi c-or face unii copii, cînd părinţii nu le dau nici o atenţie?

Sophia dădu să răspundă, apoi se întrerupse, cînd în cameră intrară tatăl ei şi Rene.

– Bună întrebare, murmură ea şi, luîndu-i paharul din mînă, îi termină vinul. A naibii de bună.

La fereastră, Pilar se încordă, pierindu-i toată plăcerea de a fi distrat fetița amărîtă.

Dintr-o dată, se simțea bătrînă, grasă şi acră. Intrase bărbatul care renunțase la ea. Iar lîngă el se afla ultima dintr-o lungă serie de înlocuitoare. Mai tînără, mai frumoasă, mai isteață, mai sexy.

Dar, pentru că ştia că mama ei n-avea s-o facă, Pilar puse fetița jos şi le ieşi în întîmpinare. Avea un zîmbet cald şi dezinvolt, pe o față mult mai convingătoare decît credea. Pulovărul şi pantalonii ei simpli arătau mai elegant şi mai feminin decît taiorul sobru al lui Rene.

Iar în manierele ei se simțea o clasă înnăscută, cu o strălucire incomparabil mai autentică decît a diamantelor.

– Tony, ce bine c-ai reuşit să vii. Bună, Rene.

– Pilar.

Zîmbind alene, Rene îşi plimbă o mînă pe brațul lui Tony. Diamantul de pe deget sclipi în lumină. Aşteptă o clipă, să se asigure că Pilar văzuse şi înțelesese.

– Arăți.. odihnită.

– Mulțumesc.

Pilar simți că i se înmuiau genunchii, ca şi cum Rene ar fi lovit-o cu vîrful unuia dintre escarpinii ei roşii.

– Te rog, intră, ia loc. Ce să-ți ofer de băut?

– Nu te deranja, Pilar, o expedie Tony cu un gest, aplecîndu-se s-o sărute absent pe obraz. Mergem s-o salutăm pe Tereza.

– Du-te la maică-ta, mormăi Tyler printre dinți.

– Poftim?

– Du-te, găseşte o scuză şi ia-o de-acolo.

Sophia văzu abia acum diamantul care lucea pe degetul lui Rene şi expresia şocată din ochii mamei sale. Îi dădu farfuria lui Ty şi traversă camera cu paşi mari.

– Mama, poți să m-ajuți un minut cu ceva?

– Da... Lasă-mă doar să...

– Doar o secundă durează, continuă Sophia, trăgînd-o repede după ea din cameră. Îşi continuă drumul pînă ajunseră în biblioteca înaltă cît două niveluri, de la capătul culoarului. Acolo, închise uşile pliante în urma ei şi se rezemă de ele.

– Mama, îmi pare aşa de rău...

– A...!

Încercînd să rîdă, Pilar îşi trecu peste faţă o mînă nesigură.

– Nu face nimic. Crede-mă, e-n regulă.

– În regulă pe dracu'. O urăsc. Pe amîndoi îi urăsc şi chiar acum am să mă-ntorc acolo ca să le-o spun.

– În nici un caz, o apucă Pilar de braţe. Nu rezolvi nimic, nu schimbi nimic. Ura n-are nici un rost, Sophia. Numai ţie îţi faci rău.

„Nu-i adevărat," îşi spuse Sophia. „Nu. Ura poate să te călească."

– Înfurie-te! îi spuse. Fii furioasă, rea, înnebunită.

„Fii *oricum,* adăugă în sinea ei. oricum, numai rănită şi învinsă nu. Nu suport."

– Fii tu aşa, fetiţo, o mîngîie Pilar pe braţ, liniştitor. Te pricepi mult mai bine decît mine.

– Să intre aşa aici! Să intre şi să se fălească în faţa noastră cu diamantul ăla! N-avea nici un drept să-ţi facă asta, mama, nici ţie şi nici mie.

– Tony are dreptul să facă ce vrea. Numai că nu se pricepe. Nu-l lăsa să te rănească. E totuşi tatăl tău. Orice s-ar întîmpla, aşa va rămîne întotdeauna.

– Nu mi-a fost niciodată ca un tată.

Pilar păli.

– O, Sophia...

– Nu, nu! ridică Sophia o mînă, înfuriată pe sine însăşi. Nu de mine e vorba, dar n-am încotro. Nici măcar de el nu e vorba, continuă ea, mai calmă. Lui nu-i pasă dé nimic. Ei, însă, da. Ştie ce face. Ştie şi cum s-o facă. Şi nu pot s-o sufăr pentru că intră în casa noastră şi te umileşte aşa – nu, la naiba, *ne* umileşte aşa. Pe toţi.

– Uiţi un amănunt, fetiţo. S-ar putea să-l iubească.

– Hai, te rog!

– Cît cinism! Şi eu l-am iubit, ea de ce nu l-ar iubi?

Sophia se răsuci în loc. Îi venea să lovească ceva, să spargă. Să ia cioburile şi să le frece de faţa impecabilă a lui Rene.

– Îi iubeşte banii, funcţia şi nenorocitul ăla de cont.

– Probabil. Dar e genul de bărbat care face femeile să-l iubească – fără efort.

Sophia percepu nostalgia din vocea mamei sale. Nu iubise niciodată un bărbat, dar recunoştea tonul femeilor îndrăgostite. Sau, foste îndrăgostite. Iar neputința acestei situații o moleşi complet.

– N-ai încetat să-l iubeşti.

– Dacă aşa e, ar fi bine să încetez cît mai curînd. Îmi promiți un lucru? Nu cauza o scenă.

– Sînt dezolată să renunț la satisfacția asta, dar cred că un dezinteres înghețat va avea mai mult efect. Oricum, vreau să-i şterg înfumurarea de pe mutră.

Îşi sărută mama pe obraji, apoi o îmbrățişă.

– Ai să faci față, mama?

– Da. Viața mea nu se schimbă, nu-i aşa?

O, şi cît o mai irita acest gînd!

– Nimic nu se schimbă cu adevărat. Hai să ne-ntoarcem.

– Îți spun eu ce-o să facem, începu Sophia, cînd ajunseră din nou în hol. Jonglez cu programul şi-mi iau două zile libere. Pe urmă, o să ne ducem amîndouă la băi. Ne scufundăm pînă la gît în nămol, ne facem masaje, ne lustruim şi ne dichisim...

Uşa toaletei se deschise şi apăru o brunetă între două vîrste.

– Sună minunat de ispititor! Cînd plecăm?

– Helen! îşi apăsă Pilar o mînă pe inimă în timp ce se apleca grăbit să-şi sărute prietena pe obraz. M-ai speriat de moarte.

– Scuză-mă. A trebuit să dau o fugă pîn-la budă, explică Helen, trăgîndu-şi peste şolduri fusta taiorului gri închis pe care încerca încontinuu să şi-l netezească.

– Am băut atîtea cafele, pe drum. Sophia, arăți superb! Deci...

Îşi săltă în mînă servieta, îndreptîndu-şi umerii.

– Cine-s în salon, suspecții obişnuiți?

– Mai mult sau mai puțin. Şi, cînd mama a spus că vin avocații, nu mi-am dat seama că la tine se referea.

Iar dacă bunica ei o chemase pe judecătorea Helen Moore, însemna că treaba era serioasă.

– Pentru că nici Pilar nu ştia, şi nici eu, pînă acum cîteva zile. Bunica ta a insistat să rezolv personal problema asta.

Ochii isteți ai lui Helen se îndreptară spre salon. Avea relații cu familia Giambelli şi afacerile lor, într-un fel sau altul,

de aproape patruzeci de ani. Niciodată nu încetaseră s-o fascineze.

– Vă ține pe toți în beznă?

– Aşa se pare, murmură Pilar. Helen, e totul în regulă cu ea, aşa-i? Am considerat că toată povestea asta recentă cu schimbarea testamentului şi celelalte face parte din faza prin care trece de-un an de zile, de cînd a murit *Signore... Baptista.*

– Din cîte ştiu eu, *La Signora* e sănătoasă tun.

Helen îşi potrivi ochelarii cu rame negre, zîmbindu-i încurajator prietenei sale mai vîrstnice.

– În calitate de avocată a ei, nu-ți pot spune mai multe despre aceste motive, Pilar. Chiar dacă le-aş înțelege complet. Spectacolul îi aparține. Ce-ar fi să mergem să vedem dacă e gata să ridice cortina?

CAPITOLUL 3

La Signora nu se pripea niciodată. Planificase personal meniul, dornică să dea tonul unei mese bogate şi nepretențioase în acelaşi timp. Vinurile servite era din podgoriile californiene, atît Giambelli cît şi MacMillan.

Şi acest lucru era planificat meticulos. N-avea de gînd să discute la masă. Şi nici nu intenționa, spre marea nemulțumire a Ginei, să permită prezența la masă a trei copii prost crescuți.

Fuseseră trimişi într-o cameră separată, cu o servitoare care urma să primească o primă şi considerabilul respect al Terezei, dacă rezista cu ei o oră.

Cînd catadicsea să-i vorbească lui Rene, o făcea cu un formalism înghețat. Din această cauză, simțea o admirație ostilă față de rezistența acelei femei. Altele, multe altele, se ofiliseră văzînd cu ochii în fața unei asemenea răceli.

Pe lîngă familie şi Helen, pe care o considera de-a lor, îl invitase pe cel mai de încredere podgorean al ei, cu soția. Paulo Borelli lucra la firma Giambelli, California, de treizeci şi

opt de ani. În pofida vîrstei, încă mai era numit Paulie. Soția lui, Consuelo, era o femeie dolofană şi veselă, cu un rîs zgomotos, care cîndva fusese bucătăreasă la vilă.

Ultima participantă era Margaret Bowers, şefa serviciului comercial de la MacMillan. Era o femeie divorțată, de treizeci şi şase de ani, pe care în momentul de față tocmai o scotea din minți de plictiseală turuiala Ginei, făcînd-o să-şi dorească o țigară cu disperare.

Tyler îi surprinse privirea şi zîmbi cu compasiune. Uneori, Margaret îl dorea cu disperare şi pe el. Cînd masa luă sfîrşit şi se turnă vinul de porto în pahare, Tereza se rezemă de spătar.

– Castello di Giambelli îşi sărbătoreşte anul viitor centenarul, începu ea.

Imediat, toate conversațiile încetară.

– Villa Giambelli produce vin în Napa Valley de şaizeci şi patru de ani. MacMillan face acelaşi lucru de nouăzeci şi doi. În total, sînt două sute cincizeci şi şase de ani.

Scrută chipurile din jurul mesei.

– Cinci generații de podgoreni şi negustori de vinuri.

– Şase, *Zia* Tereza, ciripi Gina. Cu copiii mei, sînt şase.

– Din ce-am văzut eu, copii tăi au mai mari şanse să ajungă criminali în serie, decît podgoreni. Te rog să nu mă întrerupi.

Ridică paharul, mirosi vinul şi sorbi încet.

– În aceste cinci generații, ne-am format pe două continente reputația de a produce vin de calitate. Numele Giambelli este sinonim cu vinul. Am stabilit tradiții şi le-am adăugat sisteme noi, tehnologie nouă, fără a sacrifica acest nume, sau ceea ce înseamnă el. Şi nu-l vom sacrifica niciodată. Acum douăzeci de ani, am înființat un fel de parteneriat cu o altă podgorie de calitate. MacMillan din Napa Valley merge cot la cot cu Giambelli, California. Asociația noastră a îmbătrînit frumos. E timpul să fie decantată.

Îl simți pe Tyler, mai degrabă decît să-l vadă, încordîndu- se. Dîndu-i în sinea ei o notă mare pentru că-şi ținea gura, îl privi în ochi.

– Schimbările sînt necesare, spre binele amîndurora. Următoarea sută de ani începe azi. Donato.

Don deveni atent.

– *Si...* da, se corectă el, amintindu-şi că Tereza prefera

limba engleză la masa ei din California. Da, mătuşă Tereza.

– Giambelli Italia şi California au fost conduse separat una de alta. Nu va mai fi cazul. De-acum încolo, răspunzi în fața principalului director de operațiuni al companiei nou formate Giambelli-MacMillan, care va avea baze atît în California, cît şi la Veneția.

– Ce-nseamnă asta? Ce-nseamnă asta? explodă Gina, în italiană, ridicîndu-se cu stîngăcie de la masă. Donato e şeful. E următorul la rînd. El poartă numele. E moştenitorul tău.

– Moştenitorul meu e cine spun eu că este.

– Ți-am dăruit copii, se plesni Gina cu palma peste burtă, după care îşi agită dezgustată brațul spre masă. Trei copii, şi-au să mai vină şi alții. Nimeni nu-i dăruieşte familiei copii, numai eu şi Donato. Cine-o să ducă numele mai departe, cînd tu n-ai să mai fii, dacă nu copilaşii mei?

– Negociezi cu burta? întrebă calmă Tereza.

– E fertilă! se răsti Gina, în timp ce soțul ei încerca s-o tragă la loc pe scaun. Mai fertilă decît a ta, şi decît a fiică-tii. Cîte un copil fiecare, atîta ați făcut. Eu pot să fac o duzină.

– Atunci, Dumnezeu să ne păzească pe toți: Ai să-ți păstreze casa scumpă, Gina, şi banii de buzunar. Dar nu vei ajunge stăpînă la *castello*. La *castello*-ul meu, adăugă ea, rece. Primeşte ce ți se dă, sau ai să pierzi mult mai mult.

– Gina, *basta!* Destul! ordonă Don, alegîndu-se drept răsplată cu o palmă peste dosul mîinii.

– Eşti bătrînă, scrîşni Gina printre dinți. Într-o zi, ai să mori, iar eu mai am. Atunci să vedem!

– *Zia Tereza, scusi,* începu Donato şi fu întrerupt cu un gest tăios.

– Soția ta nu-ți face nici un serviciu, Donato, iar munca ta e sub nivelul aşteptărilor. Ai la dispoziția un an ca să corectezi aceste probleme. Vei rămîne în post la Giambelli pînă vine vremea următoarei tăieri. Atunci, vom judeca din nou. Dacă voi fi mulțumită, ai să fii avansat, cu un salariu şi toate beneficiile aferente. Dacă nu, vei mai rămîne cu compania numai pe hîrtie. N-am să înlătur pe cineva din sîngele meu, dar viața nu-ți va mai fi la fel de uşoară ca pînă acum. Deci, ne-am înțeles?

Donato simți dintr-o dată că-l strîngea prea tare cravata, iar mîncarea pe care tocmai o savurase amenința să i se

răzvrătească în stomac. Intră în panică, neştiind ce să facă sau cum să reacționeze.

– Lucrez pentru Giambelli de optsprezece ani.

– Ai lucrat doisprezece. În ultimii şase ani, ai făcut doar act de prezență, pînă şi această prezență fiind tot mai inconsistentă în ultima vreme. Crezi că nu ştiu ce faci, sau pe unde-ți petreci timpul? Crezi că nu sînt informată despre ce „afaceri" e vorba cînd te duci la Paris, la Roma, la New York şi în California, pe cheltuiala firmei Giambelli?

Tereza aşteptă ca lovitura să-şi facă efectul, îi văzu pelicula subțire de sudoare apărînd pe față. Şi din nou se simți dezamăgită de el.

– O fi soția ta o proastă, Donato, dar eu nu sînt. Ia seama.

– E un băiat bun, spuse încet Francesca.

– O fi fost. Şi poate va mai fi un om de treabă. Margaret, te rog să ierți histrionismele familiei. Aşa sîntem noi, temperamentali.

– Desigur, *La Signora*.

– Margaret, vei supraveghea, dacă accepți, şi vei coordona vînzările firmei Giambelli-MacMillan, adică secțiile din California şi Veneția. Pentru asta va fi nevoie de deplasări şi responsabilități considerabile din partea ta, cu creşterea de salariu adecvată. Va fi nevoie de tine la Veneția peste cinci zile, ca să-ți stabileşti baza acolo şi să te familiarizezi cu operațiunile. Ai timp pînă mîine ca să te hotărăşti dacă vrei să primeşti aranjamentul ăsta, iar dacă da, vom discuta detaliile.

– N-am nevoie de timp ca să mă hotărăsc, mulțumesc, răspunse Margaret, cu voce calmă şi binevoitoare, deşi inima îi bătea ca valurile oceanului pe furtună. Discut cu plăcere detaliile oricînd doreşti. Sînt recunoscătoare pentru şansa asta.

Se întoarse spre Eli, dînd din cap:

– Amîndurora vă sînt recunoscătoare.

– Bine zis. Atunci, mîine. Paulie, noi am discutat deja planurile şi-ți mulțumesc pentru participare şi discreție. Vei ajuta la coordonarea operațiunilor de pe plantații şi din vinărie. Îi cunoşti pe cei mai buni oameni de-aici şi de la MacMillan. Vei lucra ca maistru.

– Pentru Paulie nu am decît respect.

Glasul lui Tyler era calm, chiar dacă nervii şi frustrarea îl strîngeau de gît cu ghearele.

– Îi respect talentul şi instinctele. N-am decît admiraţie pentru acţiunile de-aici, de la vilă, şi pentru oamenii care participă la ele. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru Giambelli, Veneţia, din cîte o ştiu. Dar noi, la MacMillan, avem o operaţiune de prima mînă şi oameni la fel. Nu văd operaţiunea sau oamenii ăia eclipsaţi de ai dumitale, *La Signora*. Eşti mîndră de ceea ce aţi realizat, dumneata şi ai dumitale, de moştenirea pe care ai primit-o şi o vei da mai departe. La fel de mîndru sînt şi eu de a mea.

– Perfect. Atunci, ascultă. Şi chibzuieşte.

Tereza făcu un gest spre Eli.

– Ty, începu acesta, Tereza şi cu mine n-am luat hotărîrea asta peste noapte, şi nici pe negîndite. O discutăm de mult timp.

– Nu sînteţi obligaţi să mă implicaţi şi pe mine în discuţiile astea... începu Tyler.

– Nu, îl întrerupse Eli, înainte ca focul pe care-l vedea aprinzîndu-se în ochii nepotului său să aibă timp să explodeze. Nu sîntem. Am stabilit, cu Helen, cum trebuie să fie şi cum vor fi respectate legile şi formalităţile. Am gîndit o strategie de a pune în aplicare această adevărată fuziune, spre binele tuturor – nu numai pentru actualul sezon, ci şi pentru sezonul de peste o sută de ani.

Se aplecă înainte:

– Crezi că ţin mai puţin decît tine la MacMillan? Că-ţi doresc mai puţin decît îţi doreşti tu însuţi?

– Nu ştiu ce doreşti. Deşi credeam că ştiu.

– Atunci, o voi spune clar, acum şi aici. Făcînd asta, vom deveni nu numai una dintre cele mai mari firme producătoare de vin din lume, ci chiar cea mai bună. Vei continua să supervizezi MacMillan.

– Să supervizez?

– Cu Paulie ca maistru şi tu ca operator, ca podgorean. Plus cîteva adaosuri.

– Cunoşti plantaţiile, Ty, interveni Tereza.

Îi înţelegea nemulţomirea. Şi o bucura. Furia aceea fierbinte care-l îneca dădea de înţeles cît conta totul pentru el.

– Cunoşti vinurile şi butoaiele. Dar ceea ce faci tu, ceea ce înveţi, se opreşte la sticlă. E timpul să mergi mai departe.

Vinul înseamnă mai mult decît strugurele. Eli şi cu mine intenționăm să-i vedem pe nepoții noştri uniți. Asta ne dorim şi asta vrem.

– Pe nepoți? o întrerupse Sophia.

– Cînd ai lucrat ultima oară pe teren? o întrebă Tereza. Cînd ai gustat ultima oară vin care să nu fi fost luat dintr-un bar sau dintr-o frapieră? Ți-ai neglijat rădăcinile, Sophia.

– N-am neglijat nimic! ripostă Sophia. Eu nu sînt podgoreancă. Sînt agent de publicitate.

– Vei fi podgoreancă. Iar tu, continuă Tereza, arătînd spre Tyler, vei învăța ce înseamnă comerțul, piața, transportul. Veți învăța unul de la altul.

– Hai, serios, *Nonna*...

– Linişte. Aveți un an de zile. Pilar, Sophia nu va mai avea la fel de mult timp pentru îndatoririle ei obişnuite. O vei suplini tu.

– Mama, nu-şi putu stăpîni Pilar rîsul. Eu habar n-am de marketing sau promovări.

– Ai o minte ageră. E timpul să ți-o foloseşti din nou. Ca să reuşim, vom avea nevoie de toată familia.

Întoarse privirea spre Tony.

– Şi de alții. Vei rămîne la vînzări şi, deocamdată, îți vei păstra titlul şi privilegiile de-acolo. Dar vei raporta, la fel ca Donato şi toți ceilalți directori şi şefi de departamente, la C.O.O. Din acest moment, avem numai relații de afaceri. Să nu mai vii în casa sau la masa mea, neinvitat.

Era un regres. Titlul lui însemna un lucru. Salariul şi beneficiile pe termen lung însemnau altceva.

– Sînt tatăl Sophiei.

– Ştiu ce eşti.

– Îmi prezint scuzele, *signora*, interveni Rene, cu o politețe meticuloasă, pe sub care se simțea oțelul. Îmi permiteți să vorbesc şi eu?

– Invitată sau nu, eşti oaspete sub acoperişul meu. Ce doreşti să spui?

– Îmi dau seama că prezența mea aici nu e deosebit de binevenită.

Tonul nu-i ezita nici o clipă, iar ochii nu i se desprindeau dintr-ai Terezei.

– Şi că relația mea cu Tony nu întruneşte aprobarea dumneavoastră. Dar Tony a fost şi este o valoare pentru

compania dumneavoastră. Aşa cum intenționez şi eu să fiu pentru el, astfel încît să nu aveți decît de cîştigat.

– Asta rămîne de văzut. Acum te rog să ne scuzi.

Tereza privi în jurul mesei.

– Helen, Eli şi cu mine avem de vorbit cu Sophia şi Tyler. Cafeaua se va servi în salon. Distracție plăcută în continuare.

– Spui un lucru, începu Sophia, tremurînd de nervi, în timp ce restul ieşea din sufragerie, şi este ca şi făcut. Te-ai obişnuit atît de mult cu asta, *Nonna*, încît cumva crezi că poți schimba viețile unor oameni cu doar cîteva cuvinte.

– Toată lumea are de ales.

– Cine are de ales? sări Sophia în picioare, nemaiputînd sta locului. Donato? N-a lucrat niciodată în afara companiei. Îi absoarbe toată viața. Tyler? Şi-a dăruit toată energia şi tot timpul firmei MacMillan, de cînd era mic.

– Pot vorbi şi singur.

– Mai taci din gură! se răsuci Sophia spre el. Spui patru cuvinte la rînd şi ți se strepezesc dinții! Şi cică eu să te-nvăț cum să comercializezi vinul!

Tyler se ridică în picioare şi, spre surpriderea ei, o apucă de mîini, smucind-o înainte, în timp ce i le întorcea cu palmele în sus.

– Ca petalele de trandafir. Fine şi delicate. Şi cică eu să te- nvăț cum să munceşti?

– Muncesc la fel de mult ca tine. Numai pentru că nu transpir şi nu tropăi cu cizmele prin noroi nu-nseamnă că nu-mi dau toată silința.

– Haideți c-ați început nemaipomenit, amîndoi, oftă Eli, turnîndu-şi încă un pahar de porto. Dacă vreți să vă cerați, certați-vă. O să vă prindă bine. Problema e că nici unul dintre voi n-a fost niciodată obligat să facă ceva care să nu-i convină sută la sută. Poate veți da greş, poate-o să cădeți amîndoi în nas încercînd să faceți şi altceva. Ceva mai mult.

Sophia îşi repezi bărbia în sus.

– Eu nu dau greş niciodată.

– Ai la dispoziție un sezon ca s-o dovedeşti. Ții să ştii ce te-aşteaptă la sfîrşit? Helen?

– Mă rog, pînă acum a fost distractiv, comentă Helen, săltîndu-şi servieta pe masă. O cină şi un spectacol, la un singur preț, şi-ăla ieftin.

Scoase cîteva dosare şi-şi puse servieta la loc pe podea. Îşi potrivi ochelarii.

– În interesul scurtimii şi al clarității, voi vorbi cît mai pe scurt şi în termeni pe înțelesul tuturor. Eli şi Tereza îşi contopesc firmele respective, dîndu-le o linie mai aerodinamică, lucru care va reduce unele costuri şi le va ridica pe altele. Cred că este o decizie de afaceri foarte înțeleaptă. Fiecare dintre voi va avea titlul de vicepreşedinte cu operațiunile. Fiecare va avea diverse sarcini şi responsabilități, care sînt precizare în contractele pe care le am la mine. Termenul contractual este de un an. Dacă, la sfîrşitul acestui an, performanțele voastre sînt inacceptabile, veți fi retrogadați în poziții inferioare. Aceşti termeni vor fi negociabili, în acel moment şi într-o asemenea eventualitate.

În timp ce vorbea, scoase dintre dosare două contracte groase.

– Ty, tu vei rămîne cu reşedința la MacMillan, iar casa şi conținutul ei îți vor sta în continuare la dispoziție ca să le foloseşti. Sophia, tu va trebui să te muți aici. Apartamentul tău din San Francisco va fi menținut de Giambelli în timpul acestui an, ca să-l foloseşti cînd ai de lucrat în oraş. Ty, cînd tu ai de lucrat acolo, ți se vor crea condiții de locuit. Toate deplasările în alte locuri, pentru companie, vor fi aranjare şi plătite, bineînțeles, de firmă. *Castello*-ul din Italia vă stă la dispoziție amîndurora, cînd călătoriți acolo în interes de afaceri, de plăcere sau şi una şi alta.

Ridică privirea, zîmbind:

– Pînă acum, nu-i tocmai rău, aşa-i? Şi-acum, răsplata. Dacă la sfîrşitul acestui an contractual, Sophia, performanțele tale sînt acceptabile, vei primi douăzeci la sută din companie, jumătate din *castello* şi titlul de co-preşedinte. Reciproc, Tyler, dacă şi tu ai performanțe acceptabile, vei primi de asemenea douăzeci la sută, proprietatea completă a casei unde locuieşti acum şi titlul de co-preşedinte. Amîndurora vi se vor oferi zece acri de vie, ca să vă dezvoltați propria etichetă dacă doriți, sau s-o comerciaizați la valoarea pieței, dacă preferați.

Tăcu, după care adăugă ultima bombă:

– Pilar primeşte şi ea douăzeci la sută, dacă e de acord cu propriii ei termeni comtractuali. Astfel, toți vor avea părți egale. În eventualitatea decesului lui Eli sau al Terezei, păr-

ţile lor îi vor reveni partenerului de viaţă. În acea nefericită zi cînd nici unul dintre ei nu va mai fi printre noi, cele patruzeci de procente ale lor vor fi distribuite după cum urmează: cîte cincisprezece procente fiecăruia dintre voi şi zece procente lui Pilar. Astfel, în timp, fiecare dintre voi va primi în total treizeci şi cinci la sută dintr-una din cele mai mari companii de vinuri ale lumii. Ca să cîştigaţi, nu trebuie decît să respectaţi prevederile contractuale în timpul acestui an.

Sophia aşteptă pînă cînd fu sigură că putea vorbi, ţinîndu-şi mîinile strîns încleştate în poală. I se oferea mai mult decît ar fi îndrăznit vreodată să-şi imagineze sau să ceară. Şi, în acelaşi timp, era pusă la punct ca un copil.

– Cine va hotărî acceptabilitatea performanţelor noastre?

– În interesul corectitudinii, răspunse Tereza, vă veţi aprecia unul pe altul lunar. Eli şi cu mine vă vom evalua de asemenea performanţele, iar evaluările noastre se vor adăuga celor generate de C.C.O.

– Cine naiba mai e şi C.C.O. ăsta? întrebă Tyler.

– Se numeşte David Cutter. A venit recent de la La Coeur şi are baza la New York. Va fi aici mîine.

Tereza se ridică în picioare.

– Vă lăsăm să vă citiţi contractele, să discutaţi, să analizaţi. Helen? îi zîmbi ea cu căldură avocatei. O cafea?

Rene refuza să cedeze. Era singurul lucru pe care-l învăţase în cariera ei de model, în timpul scurtei perioade de actorie şi în toată viaţa de ascensiune pe scara socială. Singura direcţie de mers e în sus.

Era gata să suporte insultele bătrînei, deznădejdea nevestei înstrăinate şi privirile ucigătoare ale fiicei, atîta vreme cît însemnau că învingea.

Disprețul la adresa lor nu o împiedica să-i tolereze, cu condiţia să fie necesar.

Avea diamantul pe deget, cel pe care personal îl alesese, hotărîtă ca verigheta să urmeze cît mai curînd. Tony era portarul ei spre lumea celor ridicol de bogaţi şi ţinea sincer la el. Aproape la fel de mult ca la ideea de a acapara averea familiei Giambelli.

Avea să se asigure că, în următorul an, făcea tot ceea ce era necesar ca să-şi fortifice poziţia în relaţie cu Giambelli, şi era hotărîtă s-o facă în calitate de soţie a lui.

– Spune-i acum, îi ordonă ea, luîndu-şi ceaşca de cafea.

– Rene, iubito, îşi mişcă Tony umerii; simţea deja greutatea jugului. E un moment foarte nepotrivit.

– Ai avut la dispoziţie şapte ani, Tony. Fă-o odată, şi fă-o acum.

Aruncă o privire semnificativă spre Pilar.

– Că de nu, o fac eu.

– Bine, bine, o bătu Tony pe dosul mîinii.

Prefera penibilul în locul hidosului. Cu un zîmbet binevoitor pe faţă, se ridică în picioare, pornind spre locul unde Pilar încerca s-o calmeze pe Francesca, vizibil nedumerită şi cam amărîtă.

– Pilar, pot vorbi ceva cu tine? Între patru ochi.

Prin mintea lui Pilar trecură vreo duzină de scuze. În absenţa mamei sale, ea era gazda. Camera era plină de musafiri. Mătuşa avea nevoie de atenţia ei. Ar fi trebuit să mai ceară nişte cafele.

Dar nu erau decît atît, simple scuze, şi n-ar fi făcut decît să amîne inevitabilul.

– Sigur că da...

Îi murmură mătuşii ei cîteva cuvinte liniştitoare în italiană, apoi se întoarse spre Tony.

– Mergem în bibliotecă?

Bine măcar că n-o aducea şi pe Rene cu el. În timp ce treceau prin faţa ei, Rene îi aruncă o privire, dură şi strălucitoare ca piatra de pe deget.

O privire de învingătoare, îşi spuse Pilar. Ridicol. Nu era nimic de cîştigat şi nimic de pierdut.

– Îmi pare rău că mama a hotărît să facă anunţul ăsta cu atîta lume de faţă, începu ea. Dacă-mi spunea dinainte, aş fi insistat să-ţi vorbească în particular.

– Nu contează. Sentimentele ei personale pentru mine sînt foarte limpezi. Pe plan profesional, mă rog, m-aş fi putut aştepta la mai mult. Dar, o rezolvăm noi.

Rezolvările erau a doua lui calitate – principala, era ignorarea problemelor.

Tony intră în cameră şi se aşează într-unul dintre fotoliile de piele. Odată, crezuse că avea să locuiască în această casă, sau cel puţin să aibă o bază şi aici. Din fericire, după cum reieşise, prefera oraşul. În Napa nu prea avea altceva de făcut decît să se uite la struguri cum creşteau.

– Ei bine, Pilar...

Zîmbea dezinvolt, fermecător ca de obicei.

– Ce mai faci?

– Ce mai fac, Tony?

În gît i se opri un rîs isteric.

– Destul de bine. Şi tu?

– Bine. Sînt ocupat, fireşte. Ia spune-mi, ce-ai de gînd să faci cu propunerea lui *La Signora* ca tu să participi mai activ la treburile companiei?

– N-a fost o propunere şi nu ştiu ce am de gînd să fac.

Ideea continua să-i vîjîie prin cap ca un roi de bărzăuni.

– N-am avut timp să mă gîndesc.

– Sînt sigur că ai să te descurci, se aplecă el înainte, cu o expresie sinceră.

Făcea parte din talentul lui la înşelătorie, îşi spuse Pilar, cu o undă de înverşunare. Acea prefăcătorie că-l interesa. Acel smalț de interes.

– Eşti o femeie frumoasă şi, cu siguranță, o valoare pentru companie, în calitatea asta. Îți va prinde bine să mai ieşi din casă şi, mai mult, să ai o ocupație. Poate chiar îți vei descoperi un talent. O carieră ar putea fi lucrul de care ai nevoie.

Pilar îşi dorise o familie. Un soț, copii. Carieră, niciodată.

– Am venit ca să discutăm despre nevoile mele, Tony, sau despre ale tale?

– Nu se exclud. Pilar, cred că ar trebui să privim direcția asta nouă pe care ne-a stabilit-o Tereza ca pe o ocazie ca s-o luăm amîndoi de la capăt.

Îi luă mîna într-a lui, cu acea uşurință pe care o avea întotdeauna față de femei, cuprinzîndu-i-o protector şi provocator.

– Poate că aveam totuşi nevoie de acest impuls. Îmi dau seama că ideea divorțului a fost dificilă pentru tine.

– Serios?

– Fireşte.

Avea să-i facă probleme, îşi spuse el. Ce plictiseală!

– Adevărul este, Pilar, că trăim separat de mai mulți ani.

Încet, deliberat, Pilar îşi retrase mîna dintr-a lui.

– Te referi la viața noastră de cînd te-ai mutat tu la San Francisco, sau la cea pe care am dus-o cît timp mai continuam să ne prefacem căsătoriți?

Mari probleme. Tony oftă.

– Pilar, căsnicia noastră n-a reuşit. Nu e deloc constructiv s-o luăm de la capăt cu motivele, acuzaţiile, toate argumentele, după atîta timp.

– Cred că n-am luat-o niciodată de la acel „capăt", Tony. Dar poate că a trecut de mult vremea cînd aşa ceva ar fi avut vreo importanţă.

– Realitatea e că, neluînd măsura legală ca să pun capăt situaţiei, am fost nedrept faţă de tine. E clar că nu ţi-ai putut începe o viaţă nouă.

– Ceea ce pentru tine nici n-a fost o problemă, nu-i aşa?

Pilar se ridică, mergînd în faţa şemineului pentru a privi focul. De ce se împotrivea? Ce mai conta?

– Hai măcar cu asta să fim cinstiţi. Ai venit azi aici ca să-mi ceri divorţul şi n-are nici o legătură cu deciziile mamei mele. Decizii despre care nu ştiai nimic cînd ai pus inelul ăla pe degetul lui Rene.

– Orice-ar fi, e o prostie să ne prefacem că n-am aşteptat peste măsură de mult. De dragul tău am amînat divorţul, Pilar.

În timp ce o spunea, Tony o şi credeă. O credea total, ceea ce-l făcea să vorbească pe cel mai sincer ton.

– La fel cum, şi acum, tot de dragul tău ţi-l cer. E timpul să mergi înainte.

– Nu-i adevărat, murmură ea.

Încă nu se întoarse, nu încă, să-l privească. Cumva, cînd se uita la el, cînd privea ochii aceia liniştiţi şi sinceri, ajungea să creadă minciuna.

– Nu putem nici măcar să fim cinstiţi. Dacă vrei să divorţezi, nu te pot opri. Oricum, mă îndoiesc că aş putea. Dar să ştii că ea nu se va lăsa manipulată la fel de uşor ca mine, adăugă, întorcîndu-se în sfîrşit. Poate că pentru tine e mai bine aşa. Poate că e femeia potrivită pentru tine. Eu, cu siguranţă, n-am fost.

Tony nu reţinuse decît că avea să obţină uşor ceea ce dorea.

– Mă ocup eu de detalii. Discret. După atîta timp, n-o să mai intereseze presa. În faza asta nici nu înseamnă mai mult decît semnarea cîtorva hîrtii. Sînt sigur că toţi, cu excepţia celor mai intimi prieteni ai noştri, cred că am şi divorţat.

Cînd Pilar nu spuse nimic, Tony se ridică în picioare:

– Vom fi mai fericiți cu toții, după ce lăsăm în urmă povestea asta. Vei vedea. Între timp, cred că ar fi cazul să vorbeşti cu Sophia. E mai bine să i-o spui tu – ca între femei. Fără îndoială, cînd o să vadă că eşti de acord, va fi mai prietenoasă cu Rene.

– Tu chiar subestimezi pe toată lumea, Tony?

– Consider doar că ne vom simți cu toții mult mai bine dacă situația rămîne amiabilă. Rene va fi soția mea şi, ca atare, va participa la viața mea profesională şi socială. Ne vom mai vedea din cînd în cînd. Sper ca Sophia să fie politicoasă.

– Şi eu am sperat să fii credincios. Toți avem dezamăgirile noastre. Acum, ai căpătat ce-ai dorit, Tyler. Aş propune s-o iei pe Rene şi să plecați înainte de a-şi termina mama vinul de porto. Cred că în casa asta au fost destule neplăceri pentru o singură zi.

– De acord.

– Îți doresc numai bine, Pilar.

– Da, te cred. Nu ştiu din ce motiv, şi eu îți doresc acelaşi lucru. La revedere, Tony.

După ce Tony închise uşile în urma lui, Pilar ridică mîna şi-şi trase verigheta pînă pe prima falangă. Purtase inelul acela simplu timp de treizeci de ani. Acum, i se spunea să-l lepede, o dată cu toate făgăduielile pe care le făcuse în fața familiei, a prietenilor şi a lui Dumnezeu.

Cînd uşile se deschiseră din nou, îşi strînse degetele peste inel, înghițindu-şi lacrimile.

– Pilar.

Helen îi aruncă o singură privire şi buzele i se subțiară.

– Bine, să uităm punctul cu cafeaua din programul distractiv al zilei de azi.

Deschise barul şi alese o carafă cu brandy. Turnă în două cupe, apoi se aşeză pe taburetul din fața fotoliului lui Pilar.

– Bea, iubito. Eşti palidă.

Fără o vorbă, Pilar desfăcu palma. Verigheta luci o dată în lumina focului.

– Mda, am bănuit, cînd tîrfa aia şi-a fîlfîit pietroiul de pe deget. Se merită unul pe altul. Pe tine nu te-a meritat niciodată.

– Sînt o proastă, o proastă, să mă las zguduită aşa. De

ani de zile nu mai eram căsătoriți, în adevăratul sens al cuvîntului. Dar, Helen, treizeci de ani...

Ridică verigheta şi, privind prin golul rotund din mijlocul ei, îşi văzu toată viața. Închisă, comprimată.

– Treizeci de ani afurisiți. Cînd l-am cunoscut pe Tony, ea era în scutece.

– Ăsta-i lucrul cel mai dureros. Deci, e mai tînără şi are sîni mai mari, ridică din umeri Helen. Dar ia gîndeşte-te: dacă rămîne cu el, cînd va avea vîrsta ta, *ea* îi va da lui mîncare de bebeluşi şi-i va schimba scutecele.

Pilar rîse amar.

– Detest situația în care am ajuns şi nu ştiu cum să scap. Nici măcar n-am luptat, Helen.

– Bun, nu eşti o luptătoare, se ridică Helen să se aşeze pe brațul fotoliului, cuprinzînd-o pe Pilar pe după umeri. Eşti o femeie bună, inteligentă şi frumoasă, care a fost lovită dureros. Şi, la naiba, dacă uşa asta se închide în sfîrşit, e numai spre binele tău.

– Doamne, vorbeşti de parc-ai fi Tony.

– Nu e nevoie să mă insulți. Şi-n plus, el n-a vorbit serios, pe cînd eu, da.

– Poate, poate. Acum nu pot vedea limpede. Nu-mi dau seama cum va fi următoarea oră, necum următorul an. Dumnezeule, nici măcar nu i-am cerut să-mi plătească. N-am avut curaj.

– Nici o grijă, va plăti.

Helen se aplecă, sărutînd-o pe creştet. Nici un om ca Tony nu trebuia să fie lăsat să se strecoare prin viață fără să plătească.

– Şi dacă vrei să-l opăreşti un pic, te-ajut să întocmeşti un acord de divorț care să-l lase toată viața cu cicatrici şi-un singur testicul – şi-ăla scofîlcit.

Pilar zîmbi vag. Pe Helen putea conta oricînd.

– Oricît ar fi de distractiv, n-ar face decît să tărăgăneze lucrurile şi să îngreuneze şi mai mult situația pentru Sophia. Helen, ce naiba am să mă fac eu acum, cu viața asta nouă care mi-a fost trîntită în brațe?

– Găsim noi o soluție.

Sophia era cufundată în gînduri. Deja o durea capul după ce citise contractul. Înțelesese esențialul, deşi se împoto-

molea în termeni tehnici. Iar esențialul era că *La Signora* rămînea stăpînă pe situație, ca întotdeauna. În anul următor, Sophiei i se pretindea să-şi dovedească aptitudinile, lucru pe care credea că îl făcuse. Dacă reuşea, spre satisfacția bunicii ei, o parte din acel control mult dorit avea să treacă în mîinile ei.

Aruncă o privire spre Tyler, care-şi citea propriul contract, încruntat.

Ăsta avea să intre în sala de consiliu cu tancurile. Şi avea în joc o miză la fel de mare ca a ei.

Da, *La Signora* fusese, din nou, pe cît de inteligentă, pe atît de necruțătoare. Acum, cînd nervii i se calmaseră, făcînd loc rațiunii, Sophia înțelegea nu numai că formula putea să reuşească, ci şi că trebuia.

Doar dacă nu cumva Tyler încurca borcanele.

– Nu-ți convine, observă ea.

– Ce naiba ar putea să-mi convină? A fost o adevărată ambuscadă, la naiba!

– De acord. Ăsta-i stilul lui Nonna. Trupele se aliniază mai rapid şi mai organizat cînd le iei din scurt înainte de luptă. Dacă le dai prea mult timp de gîndire, pot să dezerteze. Te bate cumva gîndul să dezertezi, Ty?

Ochii lui se ridicară, iar Sophia îi văzu oțelul din privire.

– Conduc firma MacMillan de opt ani. N-am s-o las de izbelişte.

Nu, n-avea să încurce borcanele.

– Bine. S-o luăm de-aici. Tu le vrei pe ale tale, eu le vreau pe ale mele. Cum le rezolvăm?

Sophia se ridică în picioare, începînd să se plimbe.

– Ție ți-e mai uşor.

– Şi de ce, mă rog?

– În esență, eu renunț la apartament şi mă întorc acasă. Tu rămîi unde eşti. Eu trebuie să urmez un curs intensiv de preparare a vinurilor, iar tu nu trebuie decît să ieşi în societate şi să participi din cînd în cînd la unele întîlniri.

– Şi crezi că asta-i uşor? Societatea înseamnă oameni. Nu-mi plac oamenii. Iar dacă particip la discuții despre lucruri de care mă doare-n cot, unul pe care nici nu-l cunosc o să mi se uite peste umăr.

– E valabil şi pentru mine, se răsti Sophia. Cine naiba-i David Cutter ăsta?

– Un tip la cravată, replică Tyler cu dezgust.

– Mai mult decît atît, murmură Sophia. Trebuie doar să aflăm cu cît anume mai mult. Şi va trebui să găsim o cale de a coopera cu el, şi între noi. Ultima parte n-ar trebui să fie chiar atît de grea. Ne cunoaştem de ani de zile.

Se îndrepta cu repeziciune spre locul unde Tyler ar fi dorit să ajungă el primul. Dar al dracului să fi fost dacă nu ţinea pasul cu ea.

– Ba nu ne cunoaştem deloc. Eu, de pildă, nu te cunosc, nu ştiu ce faci, nici de ce.

Sophia îşi rezemă palmele pe masă, aplecîndu-se spre el, cu faţa magnifică aproape de a lui.

– Sophia Tereza Maria Giambelli. Fac comerţ cu vinuri. Şi îl fac fiindcă mă pricep. Peste un an, voi avea douăzeci la sută dintr-una din cele ai mari, mai importante şi mai de succes companii de vinuri din lume.

Tyler se ridică încet, imitîndu-i poziţia:

– Va trebui să fii pricepută şi mai mult decît atît. Va trebui să-ţi mînjeşti mîinile, să te umpli de noroc pe cizmele tale la ultima modă şi să-ţi faci praf manichiura.

– Crezi că nu ştiu ce-nseamnă munca, MacMillan?

– Cred că ştii ce înseamnă munca la birou, sau în fotoliul de clasa-ntîi al avionului. Fundul ăsta superior al tău n-o să aibă o viaţă prea uşoară în anul care-ncepe, Giambelli.

Sophia văzu o ceaţă roşie înaintea ochilor, semn sigur că îi veneau nervii şi urma să facă o prostie.

– Punem pariu. Pe cinci mii de dolari că, la sfîrşitul sezonului, voi fi o podgoreancă mai bună decît vei fi tu ca director.

– Cine judecă?

– O terţă parte. David Cutter.

– S-a făcut.

Tyler îşi întinse mîna mare şi aspră, apucînd mîna ei subţire.

– Cumpără-ţi nişte haine de tăvăleală şi o pereche de cizme făcute pentru muncă, nu de dragul modei. Fii gata să-ncepi prima lecţie mîine dimineaţă, la ora şapte.

– Perfect, scrîşni ea din dinţi. La amiază o întrerupem şi mergem în oraş, ca să-ncepem prima ta lecţie. Îţi poţi lua o oră liberă ca să-ţi cumperi nişte costume civilizate, croite în ultimul deceniu.

– Era vorba că te muți aici. De ce trebuie să ne ducem în oraş?

– Fiindcă am nevoie de cîteva lucruri din biroul meu, iar tu ai nevoie să te familiarizezi cu rutina de-acolo. Mai am nevoie şi de unele lucruri din apartament. Ai un spate zdravăn, şi nici cu fundul nu stai tocmai rău, adăugă ea, cu un zîmbet subțire. Mă poți ajuta la cărat.

– Am şi eu ceva de spus.

– Vai de mine. Să mă pregătesc...

– Nu-mi place gura ta. Niciodată nu mi-a plăcut.

Îşi înfundă mîinile în buzunare, fiidcă atunci cînd Sophia rîdea afectat, aşa cum făcea acum, îi venea să-i ardă una.

– Dar n-am nimic personal cu tine.

– O, Ty! E aşa de... înduioşător!

– Ascultă, mai bine ține-ți gura, îşi împinse el o mînă prin păr, după care şi-o îndesă la loc în buzunar.

– Faci ceea ce faci fiindcă te pricepi. Eu fac ceea ce fac fiindcă-mi place. Niciodată n-am vrut să fac altceva. N-am nimic cu tine, Sophia, dar dacă voi avea impresia că rămîn fără vie din cauza ta, să ştii că te tai.

Intrigată şi provocată, îl studie dintr-un unghi nou. Cine-ar fi crezut că băiatul din vecini putea fi neînduplecat?

– Bine, deci m-ai prevenit. E valabil şi pentru tine, Ty. Orice-aş avea de făcut, apăr ceea ce-mi aparține.

Răsuflînd zgomotos, Sophia îşi coborî privirea spre contracte, apoi ridică din nou ochii spre el.

– Cred că am ajuns la aceeaşi pagină.

– Aşa se pare.

– Ai un pix?

– Nu.

Sophia se duse spre un scrin, unde găsi două pixuri într-un sertar. Îi oferi şi lui unul şi întoarse paginile pînă la locul pentru semnătură.

– Cred că ne putem fi martori unul altuia.

Trase adînc aer în piept şi-şi ține respirația.

– La trei?

– Unu... doi... Trei!

În tăcere, semnară, îşi împinseră unul altuia contractele peste masă, apoi semnară din nou, ca martori.

Întrucît simțea un nod în stomac, Sophia umplu paharele şi îl aşteptă pe Tyler să şi-l ridice pe-al lui.

– Pentru noua generație, închină ea.
– Pentru un sezon bun.
– Una fără alta nu se poate.
Cu ochii într-ai lui, ciocni paharele.
– *Salute.*

CAPITOLUL 4

Ploaia era rece ca gheața şi tăioasă ca un brici, o burniță nesuferită care pătrundea pînă-n măduva oaselor şi-n adîncul sufletului. Transforma pătura albă a zăpezii în mocirlă şi lumina zorilor în dîre mohorîte pe cer.

Era genul de dimineață în care oamenii cu mintea întreagă stăteau cuibăriți în pat. Sau, cel puțin, întîrziau la încă o cafea. Tyler MacMillan, descoperi Sophia, nu era un om cu mintea întreagă.

Telefonul o trezi din somn, făcînd-o să-şi scoată mîna de sub plapumă, fără tragere de inimă, dibuind după receptor şi trăgîndu-l lîngă ea, la căldură.

– Ce?
– Ai întîrziat.
– Hmm? N-am întîrziat. Nici nu s-a luminat de ziuă.
– Ba s-a luminat, dar plouă. Scoală-te, îmbracă-te şi vino aici. Eşti în perioada alocată mie.
– Dar...

Tonul telefonului o făcu să se încrunte.

– Canalie, mormăi ea, dar fără a-şi putea aduna destulă energie ca să sune convingător.

Rămase nemişcată, ascultînd ropotul ploii în ferestre. Părea mărginit cu gheață.

Căscînd, Sophia aruncă plapuma la o parte şi se dădu jos din pat. O fi fost ea în perioada alocată lui Tyler, dar nu peste mult avea să înceapă perioada ei.

Stropii de ploaie picurau de pe cozorocul şepcii lui Ty şi, uneori, i se strecurau pe sub guler, dar nu erau destul de reci

ca să-l oprească din muncă. Iar ploaia de iarnă era o binecuvîntare. O iarnă răcoroasă şi umedă era primul pas decisiv spre o recoltă rară.

O privi pe Sophia, care se canonea prin noroi cu cizmele ei de cinci sute de dolari.

– Ți-am spus să-ți cumperi haine ieftine.

Sophia pufni zgomotos.

– Astea-s hainele mele ieftine.

Tyler îi studie jacheta de piele fină şi pantalonii croiți elegant.

– Mă rog, au să se ieftinească ele, pînă terminăm.

– Aveam impresia că ploaia a amînat tăiatul.

– Nu plouă.

– Nu?

Sophia întinse o mînă sub stropii de ploaie.

– Ce ciudat, eu întotdeauna am definit ca ploaie substanța asta umedă care cade din cer.

– E burniță. Unde ți-e căciula?

– Nu port.

– Iisuse.

Enervat, Tyler îşi scoase şapca şi i-o trase pe cap.

– Tăiatul se face din două motive principale, începu el.

– Ty, nu-mi închipuiam că tăiatul n-ar avea nici un motiv.

– Perfect. Explică-mi.

– Ca să se curețe via, scrîşni ea printre dinți. Şi dacă trebuie să ținem cursuri teoretice, de ce nu le putem face în casă, la căldură?

– Fiindcă via e afară.

Şi fiindcă, adăugă Tyler în gînd, aici el stabilea regulile.

– Tăiem vițele ca să le dăm o formă mai potrivită pentru cultură şi recoltă, şi să le apărăm de boli.

– Ty...

– Linişte. Multe podgorii folosesc tehnici de curățire, în locul tăiatului manual. Aici, fiindcă agricultura e un experiment fără sfîrşit, le folosim pe amîndouă. Araci verticali, suporți în formă de T şi alte tipuri. Dar continuăm să aplicăm şi metoda tradițională a tăiatului manual. Al doilea scop este acela de a potrivi vițele pe araci pentru a ridica productivitatea, în timp ce le menținem capacitatea de a produce struguri de cea mai bună calitate.

Cînd îi spunea să tacă, vorbea ca un părinte cu un copil

mic şi mofturos. Sophia, bănuind că era conştient de acest lucru, îşi fîlfîi genele.

– Dăm şi extemporal, dom' profesor?

– N-ai să-mi tai viile, nici n-ai să le pui pe araci, pînă nu ştii de ce o faci.

– Tăiem şi punem araci ca să cultivăm struguri. Cultivăm struguri ca să producem vin.

Vorbea gesticulînd. Mişcările ei erau ca un balet – grațioase şi pline de sensuri.

– Şi, continuă ea, eu vînd vinul prin procedee de promovare şi tehnici de marketing inteligente şi novatoare. Ceea ce, dacă-mi dai voie să-ți amintesc, e la fel de esențial ca şi foarfeca de tăiat.

– Perfect, dar acum sîntem în vie, nu în biroul tău. Aici nu iei nici o măsură fără a fi conştientă de motivele şi consecințele ei.

Sophia studie şirurile din jurul lor. Ploaia uda părul lui Tyler, scoțînd în evidență lucirile roşcate, de culoarea Cabernetului vechi.

– Deci, aici tăiem vîrful.

– De ce?

Sophia îşi potrivi cozorocul.

– De-aia.

– De-aia, preluă el, scoțîndu-şi foarfeca din teaca de la centură, fiindcă vrem ca toți ciorchinii să fie distribuiți egal la capătul tulpinii.

O răsuci pe Sophia în loc şi-i trînti foarfeca în mînă.

– Centrul şi vîrful trebuie să rămînă libere. Au nevoie de loc ca să aibă destul soare.

– Şi tăiatull mecanic?

– Îl facem şi pe ăla. Tu, nu.

Apoi, o conduse spre lăstarul următor. Mirosea a femeie, simți el.

Un contrapunct exotic la aroma simplă de ploaie şi pămînt reavăn.

– Lucrezi manual, îi spuse, străduindu-se să nu-i inhaleze parfumul. Lăstar cu lăstar. Plantă cu plantă. Rînd cu rînd.

Sophia scrută înşiruirea nesfîrşită a rîndurilor, nenumăratele vițe îngrijite de muncitori sau aşteptînd să le vină rîndul.

– La amiază întrerupem, îi aminti ea.

– La unu. Ai întîrziat.

– N-am întîrziat chiar atît de mult.

Întoarse capul, iar trupul i se apropie de al lui. Tyler stătea aplecat spre ea, înconjurînd-o cu brațele, astfel încît să-i acopere mîinile cu ale lui, peste lăstar şi foarfece.

Uşoara schimbare a poziției fusese neprevăzută. Şi avea un efect puternic.

Ochii li se întîlniră – ai lui iritați, ai ei gînditori. Sophia îi simți trupul încordîndu-se, urmat de propria ei reacție.

O accelerare a pulsului, un fel de parfumare a aerului, un freamăt interior.

– Ia te uită, aproape că toarse ea, lăsîndu-şi privirea să coboare un moment spre gura lui. Cine-ar fi crezut.

– Termină.

Tyler se îndreptă şi făcu un pas înapoi, ca un om care s-a pomenit brusc pe marginea unei prăpăstii.

– Nici o grijă, MacMillan, nu eşti genul meu.

Masiv, aspru, stihinic.

– De obicei...

– Nici tu nu eşti genul meu.

Tăioasă, alunecoasă, periculoasă.

– Niciodată.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, şi-ar fi dat seama că o asemenea declarație nu reprezenta o insultă pentru ea, ci o provocare. Interesul ei moderat şi strict instinctiv se activă şi mai mult.

– Nu zău? Dar care e genul tău?

– Nu-mi plac fdeloc emeile bărbate şi agresive, cu muchii tăioase.

Sophia zîmbi.

– Au să-ți placă.

Şi reveni spre lăstari.

– Întrerupem la douăsprezece şi jumătate, spuse ea, privindu-l din nou peste umăr. Facem un compromis. Vom avea o mulțime de treburi, dacă vrem s-o scoatem la capăt cu sezonul ăsta.

– La jumătate. Îşi scoase apoi mănuşile şi i le dădu. Pune-ți-le. Ai să te umpli de băşici pe mîini.

– Mulțumesc. Sînt prea mari.

– Au să-ți vină. Mîine ți le aduci pe ale tale, şi ceva de pus pe cap. Nu, nu acolo, o opri el, cînd Sophia se pregăti că curețe încă un lăstar.

Trecu iarăşi în spatele ei, apucînd-o de mîini şi potrivind foarfecele.

Şi nu-i văzu zîmbetul discret, de satisfacție.

În pofida mănuşilor, i se făcuseră băşici. Erau mai mult iritante decît dureroase, în timp ce Sophia se schimba rapid pentru după-amiază în oraş.

Îmbrăcată şi aranjată, îşi luă servieta şi se repezi pe uşă afară.

Intră ca vîntul pe poarta din față a casei întinse, din piatră şi lemn de cedru, şi claxonă rapid de două ori.

Tyler n-o lăsă să aştepte, spre mulțumirea ei.

Şi se schimbase, observă, ceea ce însemna ceva. Deşi cămaşa de doc şi blugii decolorați mai aveau mult pînă la o ținută de birou, oricît de sportivă, Sophia se hotărî să lase pe mai tîrziu discuția despre garderobă.

Tyler deschise portiera B.M.W.-ului decapotabil, încruntat.

– Şi vrei să mă-nghesui în jucăria asta?

– E mai încăpătoare decît pare. Haide, acum eşti în timpul meu.

– Nu puteai merge cu una cu dublă tracțiune? se plînse Tyler, în timp ce se ghemuia pe fotoliul din dreapta. Doar ca să ne chinuim.

– Ba da, dar n-am vrut. Şi-n plus, îmi place să circul cu maşina mea.

Şi, de cum îl văzu cu centura de siguranță încheiată, o dovedi, apăsînd pe accelerator pentru a porni ca vîntul pe alee.

– Principala prioritate, începu ea, e campania pentru centenar. Are multe etape, dintre care unele, ca licitația de săptămîna asta, s-au rezolvat deja. Altele sînt încă în faza de proiect. Căutăm ceva nou, dar care să şi onoreze tradiția. Ceva distins şi discret, pe gustul clienților din înalta societate, şi ceva de efect, care să atragă interesul pieței tinere şi mai puțin bănoase.

– Mda, exact.

– Ty, şi ăsta e tot un lucru căruia trebuie să-i înțelegi cauzele şi consecințele. Vînzarea vinului e la fel de importantă ca munca ta. Altfel, ai munci numai pentru tine însuți, nu?

Tyler se foi pe fotoliu, încercînd să-şi facă loc pentru picioare.

– Sigur, aşa ar fi mai uşor.

– Ascultă, tu faci vinuri de niveluri diferite. Cele de calitate superioară, a căror producţie costă mai mult, şi cele medii, pînă la nivelul vinului la litru. În proces intră mai multe elemente, nu numai vinul.

– Fără vin, toate celelalte n-au nici o importanţă.

– Fie şi-aşa, consimţi Sophia, cu o răbdare de-a dreptul eroică, dar datoria mea, şi a ta, de-acum încolo, e să vindem toate aceste niveluri de calitate consumatorilor. Celor individuali şi celor mari. Hoteluri, restaurante... Să-i atragem pe comercianţii de vinuri, pe brokeri, şi să le demonstrăm că trebuie să aibă pe listă Giambelli, sau ceea ce va fi de-acum încolo Giambelli-MacMillan. Pentru asta, eu trebuie să vînd şi conţinutul sticlei, dar şi ambalajul.

– Amblajul e apă de ploaie, replică el, privind-o lung. Conţinutul e cel ce înclină balanţa.

– Asta-i o insultă foarte inteligentă şi subtilă. Ai parţial dreptate. Oricum, ambalatul, marketingul, promovarea, sînt cele care scot pe piaţă produsul existent. Trebuie ca *ideea* produsului să intrige, să fie exclusivă şi accesibilă, substanţială, atrăgătoare, sexy. Aşa că trebuie să cunosc produsul, iar aici sîntem pe aceeaşi lungime de undă. Dar mai trebuie să cunosc şi piaţa pe care o vizăm. Asta trebuie să înveţi tu.

– Sondaje, studii, statistici, întîlniri, petreceri.

Sophia îl bătu pe mînă.

– Ai să supravieţuieşti.

Se întrerupse, încetinind uşor.

– Cunoşti de undeva furgonul ăsta?

Tyler se încruntă, mijind ochii spre un mini-furgon de culoare închisă, ultimul tip, care cotea de pe drum, spre intrarea la Villa Giambelli.

– Nu.

– Cutter, murmură Sophia. Pariez că e Cutter.

– Am puteam să amînăm drumul la San Francisco şi să aflăm.

Era tentant, iar speranţa din glasul lui Tyler o amuza. Totuşi, clătină din cap, conducînd mai departe.

– Nu, ar însemna că-i dăm prea multă importanţă. Şi-n plus, am s-o descos pe maică-mea cînd ajung acasă.

– Vreau să aflu şi eu.

– De bine de rău, Ty, în combinația asta sîntem împreună. Eu te țin pe tine la curent cu ale mele, tu mă ții cu ale tale. Este bine aşa? Nu avem de ales.

Drumul de pe o coastă pe alta era lung.

Într-un fel, era o altă lume, o lume unde toți erau străini. Îşi smulsese rădăcinile pe care reuşise să şi le înfigă în betonul New York-ului, cu speranța de a şi le putea răsădi aici, în văile şi colinele din nordul Californiei.

De-ar fi fost numai atît, David nu şi-ar fi făcut griji.

O considera o aventură, un joc de noroc la care, în tinerețe, s-ar fi şi repezit. Dar cînd omul are patruzeci şi trei de ani şi doi adolescenți care depind de el, miza devine mult mai mare.

Dacă era sigur că cel mai bine pentru copiii lui era să rămînă la La Coeur, în New York, ar fi făcut-o.

Însă nu mai era atît de convins, de cînd fiul lui de şaisprezece ani fusese arestat pentru furturi din magazine, iar fata, la numai paisprezece ani, începuse să-şi lăcuiască unghiile de la picioare cu negru.

Pierduse contactul cu copii lui, astfel pierzîndu-şi şi controlul asupra lor. Oferta de la Giambelli-MacMillan păruse un semn.

Să profite de ocazie. Să încerce un nou început.

Dumnezeu îi era martor că nu le făcea pentru prima dată. Acum, însă, era la mijloc şi fericirea copiilor lui.

– Aici sîntem în plin pustiu.

David îşi privi fiul în oglindă. Maddy, care cîştigase tragerea la sorți cu banul în San Francisco, stătea pe locul din față, încercînd cu disperare să facă pe plictisita.

– Cum poate un pustiu să fie „plin"? întrebă David. Întotdeauna m-am întrebat.

Avu plăcerea să-l vadă pe Theo zîmbind afectat, singurul surîs cît de cît sincer de care era capabil în ultima vreme.

„Seamănă cu maică-sa", îşi spuse David.

O versiune mai tînără, masculină, a Sylviei. Ceea ce n-ar fi bucurat-o nici pe ea, nici pe Theo.

Şi trăsătura asta o aveau în comun, hotărîrea de a fi considerați persoane individuale.

Pentru Sylvia, asta însemnase să abandoneze căsnicia şi

rolul de mamă. Pentru Theo... numai timpul avea să răspundă.

– De ce-o fi trebuind să plouă? întrebă Maddy, încercînd să- şi ascundă interesul din ochi, la vederea enormului conac de piatră.

– Păi, e ceva în legătură cu umezeala care se adună în atmosferă, şi...

– Tată! chicoti ea, ceea ce suna ca o muzică în urechile lui David.

Avea să-şi aducă aici copiii, cu orice preţ.

– Haideţi s-o cunoaştem pe *La Signora*.

– Trebuie neapărat să-i spunem aşa? îşi dădu Maddy ochii peste cap. E atît de medieval.

– Să-ncepem cu „doamna Giambelli", şi pe urmă mai vedem noi. Şi să-ncercăm să arătăm normal.

– Mad nu poate. Handicapaţii n-au cum s-arate normal.

– Şi nici psihopaţii.

Maddy se dădu jos din maşină, cu bocancii ei negri hidoşi, înalţi de-un stînjen. Se opri în ploaie, arătînd ca un fel de prinţesă excentrică, blondă-decolorată, cu păr lung, buze bosumflate şi ochi albaştri cu gene lungi.

Trupul ei mărunt – era încă atît de mică! – era înfăşurat şi drapat în straturi-straturi de materiale negre.

La fiecare ureche îi atîrnau cîte trei lanţuri argintii – un compromis de pe vremea cînd David fusese îngrozit auzindu-i campania de a-şi perfora nasul, sau un loc şi mai neigienic.

Theo contrasta în mod neguros.

Înalt, deşirat, cu părul şaten-închis ca o claie de bucle neîngrijite în jurul feţei chipeşe.

Ochii lui erau de un albastru mai blînd şi, mult prea des, tulburi şi nefericiţi.

Purta blugi prea largi, pantofi aproape la fel de urîţi ca ghetele surorii sale şi o geacă atîrnînd pînă mai jos de şolduri.

David urcă treptele late de la intrare şi se opri în faţa uşii sculptate a vilei, unde-şi trecu o mînă peste părul des, blond-închis.

– Ce e, tată? Ai emoţii?

În glasul fiului său se simţea ironia, lucru suficient pentru a forţa şi mai mult eforturile lui David de a-şi păstra calmul.

– Mai scuteşte-mă, bine?

Theo deschise gura, cu o replică sarcastică pe vîrful limbii. Dar observă privirea prevenitoare a surorii lui şi expresia încordată a tatălui lor.

– Hai, că te descurci tu cu ea.

– Sigur, ridică din umeri Maddy. E doar o italiancă bătrînă, nu?

Rîzînd fără chef, David apăsă pe butonul soneriei.

– Exact.

– Stai, trebuie să-mi pun mutra normală.

Theo îşi ridică mîinile la faţă, trăgînd şi împingînd pielea.

– N-o găsesc.

David îi cuprinse pe amîndoi cu cîte un braţ pe după gît. Avea să fie bine, îşi spuse el, cu îndîrjire. Totul avea să fie bine.

– Răspund eu, Maria!

Pilar apăru în antreu, cu un buchet de trandafiri albi în braţe.

Cînd deschise uşa, văzu un bărbat înalt, care ţinea pe după gît doi copii. Toţi trei zîmbeau.

– Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Nu era o italiancă bătrînă, observă David, în timp ce se grăbea să le dea drumul copiilor. Doar o femeie frumoasă, cu ochii surprinşi şi nişte trandafiri pe braţ.

– O caut pe doamna Giambelli.

Pilar zîmbi, privind şi spre cei doi copii.

– Sîntem mai multe.

– Tereza Giambelli. Eu sînt David Cutter.

– A, domnul Cutter! Scuzaţi-mă, îi întinse ea mîna. Nu ştiam că veniţi azi.

„Nici că aveţi familie“, adăugă, în gînd. Mama ei nu-i dăduse prea multe detalii.

– Vă rog să intraţi. Eu sînt Pilar. Pilar Giambelli... Fiica lui *La Signora*.

– Aşa-i spui? întrebă Maddy.

– Uneori. Cînd ai s-o cunoşti, îţi vei da seama de ce.

– Madeline, fiica mea. Fiul meu, Theodore.

– Theo, mormăi Theo.

– Încîntată de cunoştinţă, Theo. Şi Madeline.

– Maddy, okay?

– Maddy. Poftiţi în salon. Voi pregăti o trataţie, dacă vreţi.

Ce zi urîtă. Sper că n-a fost o călătorie prea neplăcută.

– Nu prea.

– Interminabilă, corectă Maddy. Groaznică.

Dar, cînd intrară în cameră, făcu ochii mari.

Era un adevărat palat. Ca o poză dintr-o carte, numai culori bogate, lucruri vechi şi prețioase.

– Nici nu mă mir. Să vă iau hainele...

– Sînt ude, începu David, dar Pilar i le luă din mînă, punîndu-şi-le peste brațul liber.

– Mă ocup eu de ele. Luați loc, vă rog, simțiți-vă ca acasă. O anunț pe mama mea că ați venit şi merg să pregătesc ceva cald de băut. Doriți o cafea, domnule Cutter?

– Neapărat, doamnă Giambelli.

– Şi eu.

– Ba tu nu, îi răspunse el lui Maddy, făcînd-o să se bosumfle din nou.

– Un *latte,* eventual?

– Marfă. Adică, se corectă fata, primind un cot de la tatăl ei, da, mulțumesc.

– Şi Theo?

– Da, doamnă, vă mulțumesc.

– Un minut doar...

– Bă nenică, se trînti Theo într-un fotoliu, imediat ce Pilar ieşi. Ăştia trebuie că-s bogați ca dracu'. Aici parc-ar fi un muzeu, sau nu ştiu ce.

– Nu-ți pune pantofii acolo, îi ordonă David.

– Scaunul ăsta-i pentru picioare.

– Cînd ți le bagi în ghetele alea, nu mai sînt picioare.

– Hai, mă tată, îi dădu Maddy o palmă pe spate, mai-mai să-l dărîme. O să-ți placă toate alea.

– Exact.

Din vicepreşedinte executiv, ajunsese director prim de operațiuni, printr-un salt de patru mii cinci sute de kilometri.

– Sparg avioane prin casă, mormăi el şi, auzind paşi, se întoarse spre uşă.

Dădu să le spună copiilor să se ridice în picioare, dar nu fu nevoie. Cînd Tereza Giambelli intra într-o cameră, oamenii se ridicau automat.

David uitase că era atît de scundă.

Se întîlniseră de două ori la New York, şi rămăsese cu imaginea unei amazoane statuare, nu a femeii zvelte şi cu

oase fine care venea acum spre el. Mîna pe care i-o întinse Tereza era mică şi puternică.

– Domnule Cutter. Bine aţi venit la Villa Giambelli.

– Vă mulţumesc, *signora*. Aveţi o casă frumoasă, într-un decor magnific. Familia mea şi cu mine vă sîntem recunoscători pentru ospitalitate.

Pilar intră tocmai la timp pentru a-i observa formalismul îndelung exersat.

– Sper că drumul n-a fost obositor, continuă Tereza, privind spre copii.

– Deloc. Ne-a făcut plăcere. *Signora* Giambelli, aş dori să vi-i prezint pe copiii mei. Fiul meu, Theodore, şi fiica mea, Madeline.

– Bine aţi venit în California, îi întinse ea mîna lui Theo care, deşi se simţea prost, i-o strînse, abţindu-se să şi-o vîre pe-a lui în buzunar.

– Mulţumesc.

Maddy îi strînse şi ea mîna.

– Ne bucurăm că am venit.

– Sper să vă facă plăcere, continuă Tereza, cu un uşor zîmbet. De-ajuns, deocamdată. Vă rog, staţi jos. Faceţi-vă comozi. Pilar, stai şi tu cu noi.

– Sigur că da.

– Trebuie că sînteţi mîndri de tatăl vostru, începu Tereza, aşezîndu-se. Şi de tot ce-a realizat.

– Ăă... sigur.

Theo se aşează, amintindu-şi să nu se cocoşeze. Nu ştia prea multe despre munca tatălui său. În lumea lui, tata se ducea la serviciu şi venea acasă.

Îl pisa cu lecţiile, cu cina arsă, îl trimitea să ia mîncare la pachet. Sau, de cele mai multe ori în ultimul an, le telefona să-şi ia oricum, că el mai întîrzia.

– Pe Theo îl interesează mai mult muzica, decît vinul sau afacerile cu vin, comentă David.

– Aha. Şi cînţi la vreun instrument?

– La chitară. Şi pian.

– Va trebui să-mi cînţi şi mie cîndva. Îmi place foarte mult muzica. Ce genuri preferi?

– Numai rock. Îmi place şi techno, şi alternative.

– Theo compune, interveni David, iar fiul său clipi din ochi surprins. Sînt materiale interesante.

– Mi-ar plăcea să le ascult, după ce vă instalați. Şi tu, se întoarse Tereza spre Maddy, cînți la ceva?

– Am luat lecții de pian, ridică fata dintr-un umăr. Nu mă prea țin. Vreau să fiu om de ştiință.

Pufnetul fratelui ei o făcu să se enerveze.

– Pe Maddy o interesează de toate, se grăbi David să intervină înainte de a începe vărsarea de sînge. Din cîte-am auzit, liceul de aici va corespunde şi intereselor ei, şi celor ale lui David.

– Artă şi ştiință, comentă Tereza. Păşesc pe urmele tatălui lor, întrucît vinul e şi una, şi alta. Presupun că aveți nevoie de cîteva zile ca să vă acomodați, continuă ea, în timp ce era adus un cărucior. O funcție nouă, o locuință nouă, oameni noi. Şi, desigur, o şcoală şi un program nou, pentru familie.

– Tata zice că-i o aventură, spuse Maddy, iar Tereza îi răspunse dînd sobru din cap:

– Vom încerca să fie aşa.

– Vă stau la dispoziție, *signora*, spuse David, în timp ce Pilar le servea cafelele şi prăjiturile. Vă mulțumesc din nou pentru casa de oaspeți. Sînt sigur că ne va face mare plăcere să ne instalăm.

Întrucît o privea, o văzu pe Pilar făcînd ochii mari. „Deci," spuse el în gînd, „te surprinde. Mă întreb de ce."

– Mulțumesc.

– Poftă bună, murmură Pilar.

După ce fu servită şi cafeaua, începură să converseze nimicuri. Urmînd exemplul Terezei, David ocoli subiectul afacerilor.

După fix douăzeci de minute, Tereza se ridică.

– Regret că soțul meu nu v-a putut vedea azi, ca să-i cunoască pe aceşti copii fermecători. V-ar conveni să vă întîlniți cu noi mîine?

– La dispoziția dumneavoastră, *signora*, se ridică şi David.

– Atunci, la unsprezece. Pilar, le arăți tu casa de oaspeți, şi te îngrijeşti să nu le lipsească nimic?

– Sigur că da. Merg să vă aduc hainele.

„Ce naiba era asta?" se întrebă Pilar, în timp ce le lua canadienele. În mod normal, simțea cum mergeau treburile casei. Şi totuşi, mama ei reuşise să strecoare înăuntru o familie întreagă, fără ca ea să bănuiască nimic.

– Drumul e scurt, le spuse, în timp ce se urcau în furgon. Iar pe vreme frumoasă, se ajunge foarte repede pe jos. Aveți şi piscină. Desigur, acum n-o puteți folosi, dar puteți veni oricînd doriți la bazinul acoperit din casa principală.

– Bazin acoperit? se înveseli Theo. Mişto!

– Asta nu-nseamnă să vă fîțîiți pe-aici în slipi cînd vă taie capul, îl preveni tatăl lui. Nu-i lăsați să se simtă ca la ei acasă, doamnă Giambelli. Într-o săptămînă, ajungeți la psihoterapie.

– Cu tine n-a mers, replică Theo.

– Ne place compania tinerilor. Şi mă numesc Pilar, te rog.

– David.

La spatele celor doi, Maddy se întoarse spre fratele ei, fluturîndu-şi genele cu subînțeles.

– David. Ia-o la stînga. Casa se vede de-aici. E foarte frumoasă, iar ploaia o face să arate cam ca într-o poveste.

– Aia e? se aplecă înainte Theo, cu interes. E măricică.

– Patru dormitoare. Cinci băi. Un living frumos, dar bucătăria e şi mai prietenoasă, cred. Gătește cineva?

– Tata, cică, răspunse Maddy. Iar noi mîncăm, cică.

– Faci pe deşteapta. Şi tu? o întrebă David pe Pilar. Gătești?

– Da, şi foarte bine, dar rareori. Mă rog, poate că soția ta se va simți bine la bucătărie, cînd vine.

Clipa de tăcere care urmă o făcu pe Pilar să se crispeze în sinea ei.

– Sînt divorțat.

David opri în fața casei.

– Numai noi trei sîntem. Ia să vedem casa. Lucrurile le aducem mai tîrziu.

– Îmi pare foarte rău, murmură Pilar, după ce copiii se repeziră jos din maşină. N-aş fi crezut...

– Era firesc. Un bărbat, doi copii... Te-aştepți la o familie completă. Nu-ți face probleme, o bătu el pe mînă, după care îi deschise portiera. Ştii, au să se bată pentru dormitoare. Sper că nu te deranjează scenele cu urlete.

– Sînt italiancă, se mulțumi Pilar să răspundă, ieşind în ploaie.

CAPITOLUL 5

Italiancă, îşi spuse David mai tîrziu. Şi superbă. Aristocratică şi prietenoasă în acelaşi timp. Deloc uşor. În privința asta, îşi moştenea mama.

Ştia că era căsătorită, şi cu cine, dar întrucît nu purta verighetă, presupunea că mariajul cu Tony Avano cel de tristă faimă se terminase, sau trecea prin probleme serioase. Trebuia să afle cum stăteau lucrurile, înainte de a se gîndi la ea pe un plan mai personal.

Avea o fiică. Toți cei din domeniu auziseră despre Sophia Giambelli. Avea reputația unei bombe, cu stil şi ambiție cît cuprinde.

Putea fi necesar să-şi pună în joc diplomația, medită el, căutîndu-şi țigările în buzunar, numai pentru a- şi aminti că se lăsase de fumat în urmă cu trei săptămîni şi cinci zile.

Şi îl omora.

„Gîndeşte-te la altceva," îşi impuse, chiar în clipa cînd muzica din camera fiului său începea să urle cu volumul dat la maximum. Slavă Domnului că era în celălalt capăt al culoarului.

Maddy deschise uşa, pentru a fi izbită în plin de o rafală a Chemical Brothers.

Theo zăcea pe pat, cu ghitara pe piept, încercînd să acompanieze acordurile din boxele stereo. În cameră domnea deja haosul.

– Era vorba că-ți despachetezi.

– Era vorba că-ți vezi de treburile tale.

Maddy se trînti pe burtă la picioarele patului.

– Aici nu-i nimic de făcut.

– Te-ai prins în sfîrşit?

– Poate că lui tata n-o să-i placă şi ne-ntoarcem acasă.

– Nici o şansă. N-au văzut cum se gudura pe lîngă babă?

– Nimic n-o să mai fie la fel. Se uita la tipa aia.

– Hm?

– La Pilar, aia. Ce nume o mai fi şi ăsta?

– Cred că italiạn, sau aşa ceva. Cum adică, se uita la ea?

– Hai că ştii tu. O dezbrăca din privire.

– Fugi d-aci.

– Băi, da' voi, tipii, nu observați niciodată nimica, se ridică Maddy, cu superioritate, înfoindu-şi părul. O măsura.

– Şi ce dacă? ridică smucit Theo din umeri. A mai măsurat femei. Auzi, fac pariu că s-a şi culcat cu unele.

– I-auzi, chiar crezi?

Lăsînd sarcasmul să-şi facă efectul, Maddy se duse la fereastră. Ploaie şi vii, vii şi ploaie.

– Poate că, dacă se culcă şi cu fiica patroanei, îl prinde, îl concediază şi plecăm acasă.

– Unde acasă? Dacă-l dă afară, nu mai avem unde să mergem. Bagă-ți mințile-n cap, Maddy.

Fata îşi lăsă umerii să cadă.

– Nasol.

– Mie-mi spui?

Aceeaşi era şi părerea lui Tyler despre viață în general, la şedința unde-l adusese Sophia – o sesiune de brainstorming, cum o numea ea.

Îi turui o serie de nume, în timp ce trecea ca vîntul prin secția de publicitate.

Tyler nu-l reținuse pe nici unul, bineînțeles, iar fețele se pierdeau ca prin ceață, în timp ce se ținea după Sophia. Femeia aia alerga ca o extremă dreapta care a interceptat mingea. Rapid şi lunecos.

În cameră mai erau trei persoane, Războinici urbani, cum îi numea el, cu haine la ultima modă, păr la ultima modă şi ochelari mici cu rame metalice.

Două femei şi un bărbat. Nici mort nu şi-ar fi putut aminti care cum se numea, toți trei avînd nume androgine.

În mînă avea un soi de cafea fandosită pe care n-o ceruse şi toți vorbeau în acelaşi timp, mestecînd biscuiți.

Îl omora durerea de cap.

– Nu, Kris, ceea ce caut eu trebuie să fie subtil, dar puternic. O imagine tare, cu mesaj emoțional. Trace, schiță rapidă: cuplu – tineri, sportivi, spre treizeci de ani. Relaxați, pe o verandă. Sexual, dar cu limite.

Întrucît bărbatul cu păr blond şi frezatş şi luă creionul şi

blocul, Tyler presupuse că acela era Trace.

– Apus de soare, continuă Sophia, ridicîndu-se să se plimbe prin cameră. Ziua e pe sfîrşite. Cei doi sînt angajaţi, n-au copii, în ascensiune, dar aşezaţi.

– Balansoar pe verandă, propuse negresa ţanţoşă cu vestă roşie.

– Prea aşezaţi. Prea ca la ţară. Canapea de răchită, eventual, zise Sophia. Perne în culori tari. Lumînări pe masă. Groase, nu de spermanţet.

Se aplecă peste umărul lui Trace, murmurînd comentarii:

– Bun, bun, da' uite cum să faci: se uită unul la altul, ea poate sta cu piciorul peste genunchii lui. Intimitate prietenoasă. Suflecă-i mînecile, pe ea îmbrac-o-n blugi – nu, în kaki.

Se aşează pe marginea biroului, cu buzele ţuguiate, meditînd.

– Vreau să converseze. Relaxaţi, bucurîndu-se unul de compania celuilalt după o zi grea.

– Dacă unul din ei toarnă vinul? Ţine sticla la vedere.

– Încercăm. Vrei s-o schiţezi tu pe asta. T.J.?

Dînd scurt din cap, ţanţoşa T.J., cum o numea acum Tyler în sinea lui, îşi luă blocul.

– Trebuie şi apă, spuse a doua femeie, o roşcată care părea cam plictisită, stăpînindu-şi un căscat.

– Văd că am deranjat siesta lui Kris, comentă suav Sophia, iar Tyler observă fulgerul de sub genele coborîte ale roşcatei.

– Scenele suburbane mă plictisesc. Apa măcar adaugă un element de sexualitate subliminală.

– Kris vrea apă, dădu din cap Sophia şi se ridică în picioare să se plimbe iar, pe gînduri. Apă, e bine. Un eleşteu, un lac. Ne poate da o lumină bună. Reflectări. Ia uită-te şi tu, Ty. Cum ţi se pare?

Tyler se strădui să-şi recapete lucidiatea şi să pară inteligent, în timp ce Trace întorcea schiţa spre el.

– Eu nu mă pricep la publicitate. E un desen drăguţ.

– Te uiţi la reclame, îi aminti Sophia. Tot timpul, indiferent dacă percepi conştient sau nu mesajul. Ce-ţi spune asta deaici?

– Îmi spune că stau pe verandă şi beau vin. De ce n-ar putea avea şi copii?

– De ce să aibă?

– Avem un cuplu, pe o verandă. Verandă înseamnă de obicei casă. De ce nu pot avea copii?

– Fiindcă nu trebuie să apară copii mici în reclamele la băuturi alcoolice, răspunse Kris, cu o undă de sarcasm în voce. Publicitate 101.

– Atunci, semne ale unor copii. Ştiţi, nişte jucării pe verandă. Atunci, înseamnă că oamenii ăştia au o familie, sînt împreună de cîtva timp şi încă le mai place să stea pe verandă după o zi de muncă şi să bea un pahar de vin. E sexy.

Kris dădu să deschidă gura, apoi observă luminiţa care se aprinsese în ochii Sophiei şi tăcu.

– Bun. Excelent, răspunse Sophia. Chiar mai bine, pentru asta. Aruncă nişte jucării pe verandă, Trace. Lasă sticla de vin pe masă, cu lumînările. Avem un cuplu suburban plăcut, dar în ascensiune.

În timp ce oamenii ieşeau, discutînd între ei, Sophia se aşeză, picior peste picior.

– Nu-i rău, MacMillan. Nu-i rău deloc.

– Bine. Acum putem pleca acasă?

– Nu, mai am o mulţime de treburi aici. Ştii să desenezi?

– Sigur.

– Ăsta-i un punct în favoarea ta.

Sophia se ridică de la birou şi luă un bloc de desen de pe un raft.

Pe rafturi erau o mulţime de lucruri. Nu doar rechizite de birou, ci fel de fel de mărunţişuri cum le place oamenilor să colecţioneze – femeilor în primul rînd, după părerea lui Tyler. În fruntea surselor de praf se aflau broaştele.

Broscuţe verzi, broaşte mari de bronz. broaşte dansatoare, broaşte îmbrăcate la ultima modă şi broaşte care păreau să se împerecheze.

Nu arătau deloc potrivite cu femeia îmbrăcată sobru care trecea ca o furtună pe coridoare, ţăcănind cu tocurile, şi mirosea ca o noapte pe timp de furtună.

– Cauţi un prinţ?

– Mmm?

Sophia întoarse capul, urmărindu-i gestul.

– A. Nu, prinţii costă prea mult. Îmi plac broaştele, atîta tot. Uite ce văd eu. Un fel de montaj. Viile, unduindu-se pe dealuri în lumina soarelui. Un personaj solitar umblînd printre

rînduri. Pe urmă, în plan detaliu, coşuri enorme cu struguri proaspăt culeşi.

– Noi nu folosim coşuri.

– Urmăreşte-mă atent, Ty. Simplitate, accesibilitate, tradiție. Mîini noduroase ținînd coşul. Apoi, trecem la butoaie, şiruri- şiruri de butoaie de lemn, în lumina slabă din beciuri. Misterul, romantismul. Doi tipi interesanți, în haine de lucru, trăgînd vin din butoaie. Vom folosi vin roşu, curgînd spectaculos dintr-un cep. Mai departe, diverşi lucrători, degustînd, probînd. Şi, în sfîrşit, o sticlă. Poate cu două pahare şi un tirbuşon lîngă ea. De la vin, mergem la masă. O sută de ani de excelență. Nu,: de la vinurile *noastre,* la masa *dumneavoastră.*

Fruntea i se încreți, în timp ce-şi imagina reclama.

– Deschidem cu suta de ani de excelență, apoi montajul, şi mai jos: de la vinurile noastre, la masa dumneavoastră. Tradiția Giambelli-MacMillan continuă.

Reveni spre Tyler, se uită peste umărul lui şi lăsă să-i scape un pufnet. În timp ce o asculta, desenase, iar rezultatul consta în oameni din cercuri şi bețe şi un tub strîmb care s- ar fi vrut o sticlă de vin roşu.

– Spuneai că ştii să desenezi.

– N-am spus că ştiu să desenez bine.

– Okay, deci avem o problemă. Desenul nu e nici punctul meu forte, deşi în comparație cu tine eu sînt Da Vinci. Lucrez mai uşor cînd am un ajutor vizual.

Expiră zgomotos, începînd să se plimbe din nou.

– O să ne descurcăm noi. Voi pune echipa să-mi trimită schițele prin fax, pe parcurs. Ne vom coordona programele astfel încît să putem ține cîte o şedință săptămînală, fie aici, fie în biroul meu de la vilă.

Se aşează pe brațul fotoliului lui Tyler, cu privirea în gol, încruntată.

Se gîndea la cei din echipă. Simțise cum bătea vîntul şi trebuia să rezolve problema imediat.

– Mai am de lucru aici o jumătate de oră. Ce-ar fi să te duci tu înainte la Armani, şi te găsesc acolo.

– De ce să mă duc la Armani?

– Fiindcă ai nevoie de haine.

– Am haine destule.

– Iubitule, hainele tale sînt la fel ca talentul la desen.

Răspund la definiția de bază, dar nu vor cîştiga nici un premiu. Eu te costumez, şi pe urmă poți să-mi cumperi şi tu echipamentul potrivit pentru vie.

Îi dădu o palmă uşoară pe umăr şi se ridică.

Tyler vru să spună ceva, dar preferă să nu piardă timpul. Cu cît terminau mai repede, cu atît mai bine.

– Unde-i Armani?

Sophia îl privi lung. Ani de zile, omul ăsta locuise la o oră distanță de San Francisco. Cum putea să nu ştie?

– Întreab-o pe asistenta mea. O să-ți explice. Vin şi eu imediat.

– Un costum, o preveni Tyler, pornind spre uşă. Nimic mai mult.

– Mmm.

Asta rămînea de văzut. Putea fi amuzant, să-l gătească un pic. Cam ca şi cum ar fi modelat lutul. Dar, pînă să înceapă distracția, avea de lucru. Se întoarse la birou şi ridică receptorul.

– Kris, poți veni aici un minut? Mda, acum. Am foarte puțin timp.

Răsucindu-şi umerii ca să şi-i dezmorțească, Sophia începu să strîngă dosarele şi dischetele.

Lucra cu Kris de peste patru ani şi ştia prea bine că sosirea ei, imediat după colegiu, ca şefă de departament, cauzase resentimente considerabile. Ajunseseră la o înțelegere, delicat, dar nu se îndoia că pe Kris încă o mai rodea ranchiuna.

N-avea ce face. Trebuia să se descurce.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă, apoi Kris intră.

– Sophia, am o grămadă de treburi.

– Ştiu. Cinci minute. În următoarele cîteva luni, îmi va fi greu să-mi împart munca între Napa şi aici. Sînt strîmtorată, Kris.

– Serios? Nu prea pari.

– Nu m-ai văzut tăind via, în zorii zilei. Ascultă, bunica mea are motivele ei pentru ceea ce face şi cum face. Nu le înțeleg întotdeauna, foarte des nu-mi convin, dar compania e a ei, Eu nu fac decît să lucrez aici.

– Mhmm, exact.

Sophia se opri din împachetat, privind-o pe Kris drept în ochi.

– Dacă-ți închipui c-o să-mi placă să alerg de colo-colo între ceea ce-mi place să fac şi umblatul prin vie, în noroi, eşti nebună. Iar dacă crezi că Tyler vizează vreun post în birourile astea, mai gîndeşte-te.

– Scuză-mă, dar acum *are* un post în birourile astea.

– Da, un post care consideri că ți s-ar fi cuvenit ție. N-am să te contrazic, dar îți spun că e doar temporar. Am nevoie de tine aici. Nu voi putea veni în oraş zilnic, nu voi putea să fiu prezentă la toate întîlnirile, nici să deleg toate sarcinile. În esență, Kris, tocmai te-am avansat. Nu primeşti un titlu nou, dar voi face tot ce pot ca să primeşti compensația financiară pentru responsabilitãile suplimentare care-ți vor fi puse în cîrcă.

– Nu de bani e vorba.

– Dar banii nici un strică vreodată, încheie Sophia. Postul lui Ty aici şi titlul lui sînt de formă. Habar n-are de promovare şi marketing, Kris, şi nici nu-l prea interesează.

– Îl interesează destul ca să vină cu comentarii şi sugestii.

– Stai o clipă.

Putea avea răbdare, îşi spuse Sophia, dar n-avea să se lase bruscată.

– Te-aştepți să stea cu gura-nchisă ca un cretin? Are dreptul să-şi exprime o opinie şi, întîmplător, a făcut sugestii foarte civilizate. A fost aruncat în gol fără paraşută şi se descurcă. Poți să-nveți şi tu de la el.

Kris strînse din dinți. Lucra la Giambelli de aproape zece ani şi se săturase să tot fie trecută cu vederea în favoarea sîngelui lor albastru.

– Are paraşută, cum ai şi tu. V-ați născut cu ea. Oricare dintre voi, dacă pică, tot în picioare cade. Pentru noi, ceilalți, nu e valabil.

– N-am de gînd să discut cu tine problemele de familie. Spun numai că eşti o membră de valoare a firmei Giambelli, iar acum a organizației Giambelli-MacMillan. Îmi pare rău dacă găseşti că talentele şi competențele tale au fost trecute cu vederea sau subestimate. Voi face tot ce pot ca să îndrept lucrurile. Dar ajustările astea trebuie să se facă şi în următoarele cîteva luni ar fi mai bine pentru noi toți să fim siguri că n-o încurcăm. Trebuie să mă pot baza pe tine. Dacă nu pot, te rog să-mi spui, ca să găsesc altă formulă.

– Am să-mi fac treaba, răspunse Kris şi se întoarse spre uşă, deschizînd-o smucit. Şi pe-a ta.

– I-auzi, murmură Sophia, după ce uşa se trînti. Ce-am mai rîs.

Cu un oftat, ridică din nou receptorul.

– P.J., am nevoie de tine un minut.

– Nu, vrem ceva clasic. Ăsta subtil, cu dungi, pentru început.

– Bun, perfect. Îl iau. Să mergem.

– Tyler, îşi ţuguie Sophia buzele, bătîndu-l pe obraz. Fii băiat cuminte şi probează-l.

Tyler îi dădu mîna la o parte.

– Mămico?

– Da, scumpete?

– Mă laşi?

– Dacă în ultima jumătate de oră făceai şi altceva decît să stai bosumflat, acum am fi fost afară. Ăsta, continuă ea, înmînîndu-i costumul maro cu dungi, şi ăsta, adăugă, alegînd unul clasic, din trei piese.

Ca să scape de alte mofturi, se îndepărtă de el, să studieze cămăşile.

– Shawn? îl chemă ea pe un asociat pe care-l cunoştea din vedere. Prietenul meu, domnul MacMillan, are nevoie de unele îndrumări.

– Am eu grijă de el, domnişoară Giambelli. Apropo, tatăl dumneavoastră şi logodnica lui au fost aici, azi-dimineaţă.

– Serios?

– Da, făceau cumpărături pentru luna de miere. Dacă vă interesează ceva deosebit pentru nuntă, aveam o jachetă de seară nouă, fabuloasă, care v-ar veni trăsnet.

– Azi nu prea am timp, abia reuşi ea să-şi păstreze calmul. Revin s-o văd cu prima ocazie.

– Numai să mă anunţaţi. Vă trimit cu plăcere unele selecţiuni, pentru aprobare. Acum merg să văd de domnul MacMillan.

– Mulţumesc.

Sophia luă la nimereală o cămaşă elegantă, privind fix modelul crem pe crem.

„Nici un minut nu pierd", îşi spuse ea.

„Fac cumpărături pentru luna de miere înainte de a se fi

pronunțat divorțul. Dau sfoară-n țară.“ Poate, poate că era mai bine ca un timp să nu mai frecventeze locurile ei obişnuite din oraş.

Ca să nu dea la tot pasul numai peste oameni care turuiau despre nunta tatălui ei.

De ce se lăsa atinsă? Iar dacă pe ea o durea atît de tare, cu cît putea fi mai chinuitor pentru mama ei?

N-avea nici un rost să-şi facă sînge rău, îşi spuse ea, începînd să caute printre cămăşi ca şi cum s-ar fi uitat după aur într-un rîu cu ape repezi. La ce bun să se îmbufneze?

La ce bun să se gîndească?

De la cămăşi trecu la cravate şi tocmai adunase o grămadă de variante, cînd Tyler ieşi din cabină.

Arăta plictisit, cam ruşinat şi absolut seducător.

„la fermierul de la coada vacii“, reflectă Sophia, „şi uite cu ce te-alegi. Umeri lați, şolduri înguste şi picioare lungi, într-un costum italienesc clasic.“

– la te uită, înclină ea capul într-o parte, cu admirație. Te prinde bine, MacMillan. Lasă moda în seama italienilor şi n-ai cum să dai greş. Cheamă croitorul, Shawn, şi să-i dăm bătaie.

Se apropie cu cele două cămăşi, cea crem pe crem şi una maro închis, ridicîndu-le lîngă sacou.

– Ce s-a-ntîmplat? o întrebă Tyler.

– Nimic. Amîndouă se potrivesc de minune.

Tyler o apucă de încheietura mîinii, ținînd-o pînă cînd Sophia ridică ochii spre el.

– Ce s-a întîmplat, Sophia?

– Nimic, repetă ea, tulburată că-i observa îngrijorarea. Nimic important. Arăți bine, adăugă, străduindu-se să zîmbească. Zdravăn şi sexy.

– Sînt numai nişte haine.

Sophia îşi apăsă o mînă pe inimă, făcînd un pas clătinat înapoi.

– MacMillan, dacă poți crede asta, mai avem mult pînă să ajungem pe un teren neutru.

Culese o cravată şi o depuse peste cămaşă.

– Da, categoric. Pantalonii cum îți stau? începu ea, întinzînd mîna să le verifice betelia.

– Mă scuzi? îi dădu Tyler una peste mînă, fîstîcit.

– Dac-aveam de gînd să te pipăi, începeam mai jos.

Ce-ar fi să-ți pui şi costumul negru? O să se-ocupe croitorul de tine.

Tyler bombăni, de formă, dar fu uşurat să se refugieze în cabină. Un minut, două, nimeni n-avea să se mai ocupe de el.

Nu se simțea atras de Sophia. În nici un caz. Dar îl studiase, îl atinsese... Era şi el om, nu? Om şi mascul. Şi avusese o reacție absolut masculină.

Pe care n-avea de gînd să i-o dezvăluie nici unui croitor sau vînzător slăbănog pe nume Shawn.

Ceea ce trebuia să facă acum era să se calmeze, să-i lase să măsoare tot ce aveau de măsurat, să cumpere tot ce-i vîra Sophia pe gît şi să termine odată cu tot calvarul.

Ar fi vrut să ştie ce se întîmplase în lipsa lui. Ce anume umpluse de nefericire ochii aceia mari şi închişi la culoare. O nefericire care-i trezea dorința de a-i oferi un umăr de care să se rezeme.

Şi aceasta era o reacție normală, se asigură el, în timp ce-şi scotea costumul maro în dungi şi-l îmbrăca pe cel negru. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni suferind.

În clipa următoare, făcu greşeala de a se uita la etichetă.

Niciodată nu-şi dăduse seama că o serie de cifre putea opri inima cuiva în loc.

Era încă şocat, şi nici pe departe excitat, cînd Shawn intră voios în cabină, cu croitorul după el.

– Consider-o o investiție, îl sfătui Sophia, în timp ce ieşeau din oraş, spre nord. Şi, iubitule, arătai într-adevăr fabulos.

– Gura. Nu vorbesc cu tine.

Doamne, drăgălaş mai era!

– N-am cumpărat tot ce mi-ai spus tu să cumpăr? Chiar şi urîțenia aia de bluză de flanelă?

– Ba da, şi cît te-a costat? Nişte cămăşi, o pereche de nădragi, o căciulă şi ghete. Nici cinci sute de parai.

– Nota mea de plată a ajuns la aproape de douăzeci de ori pe-atîta. Nu-mi bine să cred că m-ai tapat de zece miare.

– Vei arăta ca un director de succes, din creştet pînă-n tălpi. Ştii, dacă erai îmbrăcat cu costumul ăla negru cînd te-am cunoscut, mi s-ar fi aprins călcîiele după tine.

– Nu zău? încercă el, fără succes, să-şi întindă picioarele

în maşina prea mică. Azi dimineaţă nu-l purtam, şi tot ţi s-au aprins.

– Ba nu mi s-au aprins deloc, am avut doar un acces momentan de poftă. Cu totul altceva. Însă costumele din trei piese bine croite au un efect deosebit asupra mea. Asupra ta ce anume are efect?

– Femeile goale. Sînt un om simplu.

Sophia rîse şi, mulţumită că ieşise pe şoseaua liberă, apăsă pe accelerator.

– Nu eşti tu chiar atît de simplu. Crezusem că eşti, dar nu-i adevărat. Azi, la birou, ai făcut faţă foarte bine.

– Cuvinte şi desene, ridică el din umeri. Ce mare scofală?

– Haide, nu-mi strica cheful, Tyler. N-am spus nimic înainte de a intra, fiindcă nu voiam ca opiniile mele să te influenţeze, dar cred că ar trebui să-ţi fac o prezentare sumară a persoanelor cu care vei coopera cel mai îndeaproape.

– Tipul merge. Are cap pentru ceea ce face şi-i place munca. Probabil burlac, deci n-are pe nimeni care să-l împrîncească în sectorul ambiţiilor. Şi-i place să lucreze cu femei atrăgătoare.

– Eşti pe-aproape, îi aruncă Sophia o privire, impresionată. Şi ai nimerit-o bine, pentru un om care susţine că nu-i place societatea.

– Dacă nu-mi plac oamenii nu-nseamnă că nu pot să-i descifrez. Acum, ţanţoşa de P.J...

Se întrerupse, cînd Sophia izbucni în rîs.

– Ce?

– „Ţanţoşa de P.J.". Aici ai nimerit-o!

– Mda, mă rog, are multă energie. O intimidezi, dar încearcă să nu se dea de gol. Vrea să ajungă ca tine, cînd o mai creşte, dar e destul de tînără ca să se răzgîndească.

– Se lucrează uşor cu ea. Ştie să facă din rahat bici. Dacă intri în vreo încurcătură şi nu mă găseşti pe-aproape, ei trebuie să-i ceri ajutorul.

– Fiindcă roşcata mă urăşte deja de moarte, încheie Ty. Şi nici despre tine nu are o părere prea grozavă. Ea nu vrea să ajungă ca tine cînd o să mai crească. Vrea să fie în locul tău încă de pe-acum, şi n-ar deranja-o să ai un accident sîngeros care să te elimine din calea ei.

– Ai învăţat multe în prima zi de şcoală. Kris e foarte

pricepută la concepte, la campanii şi, cînd crede în ceea ce face, la detalii. Nu e un bun manager, fiindcă ia oamenii în răspăr şi tinde să-i privească de sus pe ceilalți. Şi ai dreptate, pe moment te detestă, numai fiindcă exişti în spațiul pe care-l consideră al ei. Personal, n-are nimic cu tine.

– Ba are. Întotdeauna e ceva personal. Nu-mi fac griji, dar dacă aş fi în locul tău aş fi mai atent. Tare i-ar mai plăcea să- ți lase o urmă de şut pe fund.

– A mai încercat şi n-a reuşit.

Sophia bătu cu degetele în volan, alene.

– Sînt mult mai dură decît mă cred oamenii.

– Am observat.

Tyler se aşează mai comod – mă rog, atît cît putea. Aveau să vadă cît de dură era după cîteva săptămîni în vie.

Îi aştepta o iarnă grea şi geroasă.

CAPITOLUL 6

Pilar aproape adormise în sfîrşit cînd, la ora două noaptea, sună telefonul. Sări în capul oaselor, înhățînd receptorul, cu inima bătîndu-i în gît.

Un accident? O moarte? O tragedie?

– Alo? Da?

– Tîrfă nenorocită. Crezi că poți să mă alungi?

– Ce? îşi trecu ea prin păr o mînă tremurîndă.

– N-am să-ți înghit încercările jalnice de hărțuire.

– Cine-i la telefon? întrebă Pilar, bîjbîind să aprindă lumina, a cărei strălucire neaşteptată o orbi.

– Ştii prea bine cine e. Mare tupeu mai ai, în mă-ta, să mă suni ca să-ți verşi veninul. Gura, Tony. Am să spun tot ce am de spus.

– Rene?

Recunoscînd în apropiere glasul împăciuitor al soțului ei, Pilar făcu un efort să-şi limpezească mintea, să gîndească peste bubuitul nebunesc al inimii.

– Ce-i asta? Ce s-a-ntîmplat?

– Mai scuteşte-mă cu aerele astea de mironosiță. Ți-o fi ținînd ție cu Tony, da' cu mine să ştii că nu ține. Te ştiu eu. Tu eşti tîrfa, scumpo, nu eu. Tu eşti mincinoasa-mputită, futute-n cur de prefăcută ce eşti. Dacă mai dai un singur telefon aici...

– N-am dat nici un telefon.

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Pilar îşi trase plapuma pînă sub bărbie.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Sau tu, sau curva de fiică-ta, mie mi-e totuna. Să-ți intre bine-n cap. Ai ieşit din combinație, de ani de zile ai ieşit. Eşti o frigidă, o scuză jalnică, uscată, de femeie. O fată bătrînă de cincizeci de ani. Tony şi cu mine am şi vorbit cu avocații şi-o să legalizăm ceea ce ştie toată lume de-atîția ani. Nici un bărbat nu te vrea. Decît poate pentru banii maică-tii.

– Rene, Rene, încetează. Opreşte-te în clipa asta... Pilar?

Prin vuietul sîngelul din cap, Pilar auzi glasul lui Tony.

– De ce faci asta?

– Iartă-mă. Cineva a sunat aici şi i-a spus nişte porcării lui Rene. E foarte supărată.

Tony era nevoit să strige, ca să se facă cumva auzit peste zbieretele isterice ale femeii.

– Fireşte, i-am spus că tu n-ai face niciodată aşa ceva, dar ea... e supărată, repetă Tony, cam descumpănit. Acum trebuie să te las. Te sun eu mîine.

– E supărată, şopti Pilar, începînd să se legene înainte şi-napoi, în timp ce din receptor se auzea tonul. Sigur, trebuie s-o liniştească. Şi eu? Cu mine cum rămîne?

Închise telefonul, aruncă într-o parte plapuma, apoi cedă instinctului şi se ghemui în aşternut, într-o poziție defensivă.

Tremurînd, trase pe ea un capot şi începu să scormonească prin sertarul cu lenjerie, după pachetul secret de țigări, pentru cazuri de urgență.

Îndesîndu-le în buzunar, deschise glaswandul şi ieşi în noapte.

Avea nevoie de aer. Avea nevoie de-o țigară. Avea nevoie, îşi spuse, în timp ce cobora în fugă treptele de piatră ale terasei, de linişte.

Nu era destul că singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, singurul căruia i se dăruise, nu dăduse pe ea doi bani?

N-o respectase îndeajuns ca să-şi țină jurămintele? Trebuia acum s-o mai tortureze şi cea mai recentă dintre înlocuitoare? S-o trezească în toiul nopții, să țipe la ea, s-o înjure?

Se îndepărtă de casă, prin grădină, rămînînd în umbră, astfel încît dacă se trezea cineva să n-o vadă pe fereastră.

O duzină de persoane ar fi putut-o suna pe Rene. Şi; foarte probabil, merita insultele pe care i le-ar fi aruncat cu toții.

După tonul lui Tony, Pilar ştia că acesta era destul de sigur cine telefonase. Îi era mai uşor s-o lase pe Rene să creadă că era nevasta părăsită, decît o amantă mai recentă.

Mai uşor s-o lase pe îndurătoarea Pilar să încaseze palmele şi insultele.

– N-am încă cincizeci de ani, mormăi ea, chinuindu-se să aprindă bricheta. Şi nici virgină nu-s.

– Nici eu.

Se răsuci în loc, scăpînd bricheta, cu un zgomot de metal lovind piatra. Enervarea i se lupta cu umilința, cînd în lumina lunii apăru David Cutter.

– Iartă-mă că te-am speriat, spuse el, aplecîndu-se să ia bricheta. Dar am considerat că se cade să te-anunț că sînt aici, înainte de a-ți continua conversația.

Aprinse bricheta, studiindu-i în lumina flăcării obrajii şi genele ude de lacrimi.

– Nu puteam dormi, continuă. Casă nouă, pat nou... Am ieşit la o plimbare. Vrei să merg mai departe?

Probabil că numai buna creştere o împiedica să bată în retragere, rapid şi nedemn.

– Nu fumez. Oficial.

– Nici eu.

Totuşi, inhală adînc, cu savoare, aerul cu miros de tutun.

– M-am lăsat. Îmi vine să mor.

– Niciodată n-am fumat oficial. Aşa că, uneori, mă strecor afară şi păcătuiesc.

– Cu mine, secretul tău e în siguranță. Sînt foarte discret. Uneori, faptul de a te deschide în fața femeilor face minuni. Vrei să facem o plimbare?

Pilar voia să fugă în casă, să se îngroape sub plapumă pînă trecea şi această nouă umilință. Avea toate motivele să ştie că jena se risipea mai repede cînd te țineai pe picioare şi mergeai înainte.

Aşa că îl însoți.

– V-ați instalat bine? îl întrebă în timp ce-şi potrivea pasul după al lui.

– Merge. Sîntem în perioada de adaptare. Fiul meu a avut nişte probleme la New York. Copilării, dar cam sistematice. Am vrut să schimb atmosfera.

– Sper că vor fi fericiți aici.

– Şi eu.

David scoase o batistă din blugi şi i-o întinse în tăcere.

– Abia aştept să văd viile, mîine. Acum, arată spectaculos, pline de pormoroacă, în lumina lunii.

– Te pricepi, murmură ea. La fel de bine şi ca să te prefaci că n-ai dat peste o femeie isterică în toiul nopții.

– Nu păreai deloc isterică. Păreai tristă şi revoltată.

Şi frumoasă. Halat alb, noapte neagră. Ca o fotografie stilizată.

– Am primit un telefon supărător.

– A pățit cineva ceva?

– Numai eu, şi numai din vina mea.

Pilar se opri, strivind țigara şi îngropînd-o adînc în frunzele umede de la marginea cărării. Apoi se întoarse, privindu-l lung.

Avea un chip frumos, conchise ea. Bărbie puternică, ochi limpezi.

Albaştri, îşi aminti.

Un albastru închis, care noaptea părea negru. O undă de zîmbet pe buze îi spunea că David observase că-l examina, îl analiza. Şi avea suficientă răbdare şi încredere ca s-o lase.

Îşi aminti cum zîmbise cînd îşi ținea copiii de umeri.

Un om care-şi iubea copiii, înțelegîndu-i îndeajuns încît să le vorbească străinilor despre interesele lor, aşa cum făcuse David cu mama ei, îi inspira încredere lui Pilar.

În orice caz, era dificil să continue cu prefăcătoria cînd stătea numai în capot, lîngă un bărbat, în toiul nopții.

– Încerci să te hotărăşti? o întrebă el.

– Cred că da. În orice caz, acum, că aproape vei locui cu familia noastră, vei auzi diverse lucruri. Soțul meu şi cu mine ne-am despărțit de cîțiia ani. Recent, foarte recent, m-a informat că divorțează. Viitoarea lui soție e foarte tînără. Frumoasă, tăioasă. Şi... foarte tînără, repetă ea, cu un uşor rîs. Este ridicol, cred, cît de mult mă deranjează asta. În orice

caz, este o situație penibilă şi dificilă.

– Va fi şi mai penibilă şi dificilă pentru el, dacă se va uita vreodată bine la ceea ce-a lăsat să-i scape.

Pilar avu nevoie de cîteva secunde pentru a asimila complimentul.

– Eşti foarte amabil.

– Nu sînt amabil. Eşti frumoasă, elegantă şi interesantă.

Şi deloc deprinsă să audă aşa ceva, îşi dădu el seama, cînd Pilar îl privi surprinsă. Ceea ce era cu atît mai interesant.

– Un divorț e dificil, continuă David. Un fel de moarte, mai ales dacă îl iei în serios. Chiar dacă tot ceea ce laşi în urmă nu e decît iluzie, şocul de-a o vedea spulberîndu-se e îngrozitor.

– Într-adevăr, confirmă ea, simțindu-se încurajată. Tocmai mi s-a spus că avocații vor rezolva foarte rapid aspectul legal al despărțirii. Deci, cred că n-ar strica să-ncep să adun cioburile.

– Poate ar fi mai bine ca pe unele doar să le mături din drum, îi atinse el umărul, rămînînd cu degetele acolo, uşor, cînd o simți încordîndu-se şi dînd să se retragă. E noapte. Unele dintre regulile zilei nu se aplică la ora trei dimineața, aşa că am să ți-o spun de-a dreptul. Mă atragi foarte mult.

Pilar simți un mic junghi în pîntec. Habar n-avea dacă era plăcere sau nelinişte.

– E un compliment foarte măgulitor.

– Nu e compliment, e o realitate. Cu complimentele te alegi de la tipi care vor să se dea la tine, la petreceri. Ştiu eu ce spun.

David îi zîmbi, larg şi dezinvolt, la fel ca prima oară cînd îl văzuse. Junghiul o sfredeli din nou, mai tare, mai adînc. Pilar îşi dădu seama, stupefiată, că era atracție – pură, animalică.

– Am împărțit destule complimente pe parcurs. La fel cum îmi închipui că şi tu ai respins destul. Deci, îți spun direct.

Zîmbetul i se şterse, iar ochii îi deveniră serioşi, calmi.

– Azi, în clipa cînd ai deschis uşa, parcă m-ar fi trăsnit. De mult n-am mai simțit asta.

– David.

Pilar mai făcu un pas înapoi, după care se opri brusc, cînd el îi luă mîna.

– Ție n-am să-ți fac asemenea avansuri. Dar mă gîndeam la asta.

Continua s-o privească, ferm, în timp ce bătăile inimii ei se accelerau.

– Probabil că de-asta nu puteam dormi.

– Abia ne cunoaştem. Şi sînt...

O fată bătrînă de cincizeci de ani.

Nu, îşi spuse ea, nu era aşa ceva. Dar nici mult nu mai avea.

– Destul de adevărat. Nu intenționam să aduc vorba atît de repede, dar a părut momentul potrivit. O femeie frumoasă, în halat alb, la lumina lunii, într-o grădină. Nu-i poți pretinde unui om să reziste la toate. Şi-n plus, acum ai o temă de gîndire.

– Da, cu siguranță. Ar trebui să plec.

– Iei cina cu mine?

Îi ridică mîna la buze – părea momentul potrivit şi pentru un asemenea gest.

Îi plăcu uşorul ei tremur, parfumul subtil.

– Curînd?

– Nu ştiu, îşi smulse Pilar mîna dintr-a lui, simțindu-se ca o fetişcană proastă şi împiedicată. Eu... Noapte bună.

O luă la fugă pe cărare şi ajunse la trepte, cu sufletul la gură.

Avea palpitații în abdomen, iar inima i se zbuciuma în piept. Senzații pe care nu le mai cunoscuse de-atîta vreme, încît era aproape jenant.

Dar nu mai era furioasă. Şi nici tristă.

La New York era miezul nopții, cînd Jeremy DeMorney răspunse la telefon.

O considera pe persoana de la celălalt capăt al firului o simplă unealtă. Pe care o mînuia după cum era necesar.

– Sînt gata. Pot trece la faza următoare.

– I-auzi.

Zîmbind, Jerry îşi turnă un brandy.

– Ți-a luat cam mult timp pînă să te hotărăşti.

– Am mult de pierdut.

– Şi mai mult de cîştigat. Familia Giambelli se foloseşte de tine şi te vor arunca fără să clipească, dacă e în interesul lor. O ştii, o ştiu şi eu.

– Poziția mea este sigură încă. Reorganizarea n-a schimbat-o.

– Pentru moment. Nu mi-ai fi dat telefon, dacă nu-ți făceai griji.

– M-am săturat, atîta tot. M-am săturat să nu mi se recunoască eforturile. Nu-mi convine să mă supravegheze şi să mă evalueze străinii.

– Evident. Sophia Giambelli şi Tyler MacMillan au fost crescuți pentru a duce tradiția mai departe, indiferent dacă o merită sau nu. Iar acum, a mai apărut şi David Cutter. Un tip deştept. Cei de la La Coeur plîng după el. Va examina serios toate zonele companiei. Un examen minuțios, care poate foarte bine să scoată la iveală anumite... discrepanțe.

– Am avut grijă.

– Niciodată nu poți avea destulă grijă. Acum ce intenționezi să mai scoți pe tapet? Va trebui să fie mai mult decît avansul despre care am discutat.

– Centenarul. Dacă în timpul fuziunii apar probleme, cu consecințe prelungite pînă în anul viitor, cel jubiliar, au să roadă temeliile companiei. Pot face diverse lucruri.

– Cum ar fi otrăvirea unui bătrîn, de pildă?

– Ăla a fost un accident.

Panica scîncită din tonul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte îl făcură pe Jerry să zîmbească. Totul era perfect.

– Tu aşa-i zici?

– A fost ideea ta. Ai spus că-l va îmbolnăvi doar.

– A, idei am eu, multe.

Alene, Jerry îşi examină unghiile. La Coeur îl plătea pentru ideile lui – cele mai puțin radicale – la fel de mult ca şi pentru numele de DeMorney.

– Tu ai pus-o în aplicare, prietene. Şi ai rasolit-o.

– De unde era să ştiu că avea inima slabă?

– Cum spuneam, niciodată nu poți avea destulă grijă. Dacă era vorba să omori pe cineva, mai bine i-ai fi făcut-o bătrînei. Fără ea, n-ar mai putea astupa găurile din stăvilar la fel de repede pe cît le-am sparge noi.

– Nu asasinez oameni.

– Îmi permit să te contrazic.

„Exact asta faci", adăugă Jerry în sinea lui. „Motiv pentru care vei face orice, totul, tot ce vreau eu acum."

– Mă întreb dacă poliția italiană ar fi destul de interesată

să exhumeze trupul lui Baptista şi să-i facă nişte analize, dacă întîmplător primeşte un telefon anonim. Ai ucis, spuse Jerry, după o pauză semnificativă. Fă bine şi pregăteşte-te să faci tot ce e necesar ca să-ți asiguri spatele. Dacă vrei ca ajutorul meu, şi sprijinul financiar, să continue, începe să-mi arăți ce poți face pentru mine. Poți începe prin a-mi obține copii după toate documentele. Hîrtiile legale, contractele, planurile pentru campania publicitară. Pas cu pas. Registrele podgoriilor, din Veneția şi Napa.

– Va fi riscant. O să dureze.

– Riscul ți se va plăti. Şi timpul.

Era un om răbdător, bogat, şi le putea permite pe amîndouă.

În amîndouă era dispus să investească, pentru a înmormînta familia Giambelli.

– Să nu mă mai cauți pînă nu ai ceva de folos.

– Am nevoie de bani. Nu pot obține ceea ce-mi ceri, fără...

– Adu-mi ceva ce să pot folosi. Atunci, am să te plătesc. Asta-i regula jocului, prietene.

– Sînt nişte vii. Mare lucru.

– Va fi mare lucru pentru noi. Viile, îl informă David pe fiul său, care stătea bonsumflat, sînt cele care-ți vor aduce ție bani de burgeri şi cartofi prăjiți în viitorul apropiat.

– Şi de maşină?

David îi aruncă o privire, în oglinda retrovizoare.

– Nu-ți forța norocul, amice.

– Tată, în pustietatea asta nu poți trăi fără un motor.

– În clipa cînd văd că nu mai respiri, am să mă interesez la cel mai apropiat atelier de maşini uzate.

Cu trei luni în urmă – ba pe naiba, cu trei săptămîni – un asemenea comentariu ar fi atras din partea fiului său o tăcere înghețată sau o replică tăioasă.

Faptul că Theo reacționă apucîndu-se de beregată, holbînd ochii şi prăbuşindu-se cu gîfîieli pe bancheta din spate îi încălzi lui David inima.

– Ştiam eu că ar fi trebuit să urmăm cursurile de reanimare, zise David, în timp ce intra la Podgoriile MacMillan.

– Las' că-i bine. Dacă el se duce, îmi rămîn mie mai mulți cartofi prăjiți.

Pe Maddy n-o deranja trezitul devreme. N-o deranja să se plimbe pe dealuri şi prin văi. Ceea ce-o deranja era că nu avea nimic de făcut.

Pe moment, cea mai mare speranță a sa era ca tatăl ei să cedeze şi să-i cumpere lui Theo o maşină.

Atunci, îşi putea pisa fratele s-o ducă undeva. Oriunde.

– E frumos aici.

David opri maşina, coborînd să privească spre plantațiile şi muncitorii care tăiau viile în dimineața geroasă.

– Iar astea, copiii mei, toate astea, continuă el, cuprinzîndu-i de umeri cînd i se alăturară, nu vor fi niciodată ale voastre.

– Poate unu' din ei are vreo gagică, de fiică. Ne căsătorim, şi-atunci ai să lucrezi pentru mine.

– Mă sperii, Theo, se cutremură David. Hai să vedem despre ce e vorba.

Tyler îi văzu pe cei trei venind printre rînduri şi înjură înfundat.

Turişti, dornici de vizite cu ghid. N-avea timp de vizite. Şi nu voia străini în via lui.

Dădu să pornească spre ei, apoi se opri, privind-o pe Sophia. Era terenul ei, hotărî Tyler. Să se descurce ea cu oamenii, el se ocupa de vie.

Apropiindu-se, observă fără chef că-şi făcea treaba, şi o făcea bine.

– Ne vin nişte turişti, îi spuse. Ce-ar fi să-ți iei o pauză de-aici şi să-i conduci la cramă, în camera de degustare. Trebuie să găseşti pe-acolo pe cineva care să-i plimbe.

Sophia se îndreptă, întorcîndu-se să-i vadă pe noii sosiți. Tatăl şi fiul arătam cam ca scoşi din L.L. Bean, iar fata făcuse un ocol prin Goth-land.

– Sigur, îi duc.

Avea să se-aleagă şi cu o cafea, pentru osteneală.

– Dar o vizită scurtă pe plantații şi cîteva explicații informative despre perioada de tăiere ar fi o introducere bună pentru cramă, iar tata ar fi mai dornic să destupe două sticle.

– Nu vreau civili pe pămînturile mele.

– Nu mai fi aşa de teritorial şi ursuz.

Cu un zîmbet vesel, îl apucă de mînă, trăgîndu-l spre cei trei.

– Bună dimineața! Bine ați venit la Podgoria MacMillan. Eu sînt Sophia, iar Tyler şi cu mine vă răspundem cu plăcere la orice întrebări. Pe moment, sîntem în perioada de plivire. O parte esențială a procesului de producție a vinului. Faceți turul văii?

– Într-un fel.

„Are ochii bunică-sii", îşi spuse David. „Forma, profunzimea..." Ai lui Pilar erau mai blînzi, mai luminoşi, cu irizări aurii.

– De fapt, speram să vă întîlnesc pe amîndoi. Eu sînt David Cutter. Iar ei sînt copiii mei, Theo şi Maddy.

– Aha...

Sophia îşi reveni repede, luînd mîna întinsă a lui David. „Ne verifică", îşi spuse ea. „Ei bine, e valabil şi invers."

Pînă acum, cercetările ei nu scoseseră la iveală decît faptul că David Cutter era un tată divorțat, cu doi copii, care urcase scara corporației La Coeur cu constanță şi competență, în ultimii douăzeci de ani.

– Ei, încă o dată, bine ați venit. Toți trei. Doriți să intrați în cramă, sau în casă?

– Aş dorit să arunc o privire viei. E ceva timp de cînd n-am mai văzut o tăiere în curs de desfăşurare.

Simțind starea de spirit a lui Tyler, încărcată de nemulțumire şi prudență, David se întoarse spre el:

– Aveți o vie frumoasă, domnule MacMillan. Şi un produs superior.

– Că bine ziceți. Acum am treabă.

– Pe Tyler va trebui să-l scuzați.

Strîngînd din dinți, Sophia îşi înlănțui brațul de al lui Tyler, pentru a-l ține pe loc.

– Are vederi foarte concentrate, iar în momentul de față nu vede decît viile. Pe lîngă asta, n-are pic de discernămînt social. Nu-i aşa, MacMillan?

– Via n-are nevoie de taifas.

– Tot ceea ce creşte se dezvoltă mai bine sub stimulare auditivă.

Expresia nemulțumită a lui Tyler n-o descurajă pe Maddy.

– De ce tăiați iarna? se interesă ea. De ce nu toamna, sau la începutul primăverii?

– Tăiem în sezonul de hibernare.

– De ce?

– Maddy... începu David.

– E-n regulă.

Tyler o privi mai atent. S-o fi îmbrăcat ea ca o ucenică de vampir, dar avea o față inteligentă.

– Aşteptăm primul ger mai intens, care sileşte viile să adoarmă. Tăierea lor le pregăteşte pentru reluarea creşterii, primăvara. Tăindu-le în timpul iernii, le reducem vulnerabilitatea. Ne interesează calitatea, nu cantitatea. Viile supraîncărcate produc prea mulți struguri inferiori.

Privi din nou spre David.

– Cred că nu prea aveți vii, în Manhattan.

– Întocmai, şi e unul dintre motivele pentru care am acceptat această oferă. Îmi era dor de pământ. Acum douăzeci de ai, am petrecut un ianuarie foarte rece şi umed în Bordeaux, tăind viile pentru La Coeur. Am mai lucrat pe teren de-a lungul anilor, doar ca să nu-mi pierd mîna. Dar nimic nu s-a comparat cu iarna aceea lungă.

– Puteți să-mi arătați cum se face? îl întrebă Maddy pe Tyler.

– Păi, eu...

– Încep eu, interveni radioasă Sophia, făcîndu-i-se milă de Tyler. Ce-ar fi să veniți cu mine, tu şi Theo? O să observăm cu atenție procesul, înainte de a merge la cramă. E fascinant, serios, deşi faza asta pare foarte simplă. Are nevoie de precizie şi de o considerabilă practică. Am să vă arăt.

După ce se îndepărtară, David oftă:

– Theo o să cadă-n limbă. E o femeie foarte frumoasă. Nu pot să-l condamn.

– Mda, arată bine.

Tonul prevenitor îl făcu pe David să-şi stăpînească un zîmbet. Dădu din cap, serios.

– Iar eu sînt destul de bătrîn ca să-i fiu tată, aşa că, din partea asta, nici o grijă.

– Între Sophia şi mine nu e nimic, răspunse categoric Tyler.

– Oricum. Ca să fie totul clar, bine? N-am venit aici ca să vă stau în drum, nici să mă amestec în programul vostru. Dumneata eşti podgoreanul, MacMillan, nu eu. Dar intenționez să-mi fac datoria şi să urmăresc fiecare etapă a activității.

– Dumneata ai birourile. Eu am plantațiile.

– Nu sută la sută. Am fost angajat ca să coordonez, să supervizez, şi pentru că mă pricep la vii. Nu sînt doar un costum cu cravată şi, sincer să fiu, m-am şi săturat de-aşa ceva. Îmi dai voie?

Luă foarfecele din teaca lui Tyler şi se întoarse spre şirul de alături. Fără mănuşi, ridică un lăstar, îl studie şi tăie.

Rapid, eficient. Şi corect.

– Mă pricep la vii, repetă el, înapoindu-i instrumentul lui Tyler. Dar asta nu înseamnă că sînt ale mele.

Iritat, Tyler luă farfecele şi le înfipse în teacă de parcă ar fi fost o spadă.

– Bine, atunci să mai lămurim ceva. Nu-mi place să-şi bage nimeni nasul în ciorba mea şi să ştiu că-mi dă note, ca la şcoală. Mă aflu aici ca să fac vin, nu să leg prietenii. Nu ştiu cum se proceda la La Coeur, şi nici nu mă interesează. Eu conduc podgoria asta.

– Ai condus-o, răspunse calm David. Acum, o conducem amîndoi – că ne place, că nu ne place.

– *Nu* ne place, replică scurt Tyler şi se îndepărtă.

Căpos, inflexibil, autoritar, meditä David. Mica luptă se anunța interesantă. Privi spre locul unde Sophia se ocupa de copiii lui.

Hormonii inflamați ai lui Theo aruncau scîntei roşii, înnebunite de sex.

Ceea ce, îşi spuse David obosit, avea să creeze complicații în plus.

Se apropie, privind mulțumit cum fiica lui tăia un lăstar.

– Bravo. Mulțumesc, îi spuse el Sophiei.

– Plăcerea e de partea mea. Presupun că vrei să te informez despre planurile campaniei promoționale. Am un cabinet la vilă. Azi după-amiază îți convine? La două, eventual.

„Deşteaptă fată," reflectă David. „Face ea prima mişcare, îşi alege terenul. Ce mai familie!"

– Sigur, mie îmi convine. Numai să ți-i iau de pe cap pe ăştia doi.

– Vreau să văd şi restul, spuse Maddy. Acasă oricum n-avem nimic de făcut. Ne plictisim.

– N-ați terminat cu despachetatul.

– Şi e vreo grabă? puse Sophia o mînă pe umărul lui Maddy. Dacă nu, pe Maddy şi Theo îi poți lăsa cu mine.

Peste vreo oră trebuie să mă întorc la vilă, şi-am să-i las din drum. Staţi în casa de oaspeţi, nu?

– Exact.

David se uită la ceas. Mai avea ceva timp, pînă la întîlnire.

– Dacă nu deranjează...

– Deloc.

– Perfect. Atunci, ne vedem la două. Şi voi, vedeţi să nu faceţi vreo boroboaţă.

– De parc-am căuta-o cu lumînarea, mormăi Maddy printre dinţi.

– Altfel, comentă Sophia, în timp ce David pleca, unde-ar mai fi distracţia?

Îi plăceau cei doi copii.

Întrebările neobosite ale lui Maddy o distrau, şi era plăcut să descopere că era obiectul pasiunii la prima vedere a unui băiat adolescent.

Mai mult, cine ştia mai multe despre un om, despre felul cum se comporta, cum gîndea, cum planifica, decît copii lui? O dimineată cu adolescentii lui David Cutter avea să fie interesantă şi, după cîte se părea, revelatoare.

– Haideţi să-l luăm şi pe Ty, propuse ea. Şi să-l convingem să ne ducă la cramă. Nu sînt la fel de familiarizată cu MacMillan cum sînt cu Giambelli. Cu toţii vom avea de învăţat.

Pilar se plimba prin camerele judecătoarei Helen Moore, încercînd să se se agite.

Viaţa ei părea să scape de sub control.

Nu era deloc sigură cum să-i apuce din nou frîiele.

Mai rău, nu era sigură nici cît de mult dorea să-şi păstreze din vechea viaţă.

Cu un oftat învins, se lăsă într-un fotoliu, tocmai cînd Helen intra grăbită.

– Iartă-mă, am cam întîrziat.

– Nu-i nimic. Întotdeauna arăţi aşa de distinsă şi înfricoşătoare, în robă.

– Dacă reuşesc să dau jos astea cinşpe livre în plus, voi începe să port bikini pe dedesubt.

Îşi scoase roba şi o agăţă în cuier.

Pe sub ea purta un taior maro discret.

– Îți sînt foarte recunoscătoare că ți-ai făcut timp pentru mine. Ştiu ce ocupată eşti.

– Avem două ore.

Helen se aşează la birou, se descălță şi-şi dezmorți degetele de la picioare.

– Vreu să ieşim la masă?

– Nu neapărat. Helen... Ştiu că nu eşti avocată de divorțuri, dar... Tony se grăbeşte să finalizeze lucrurile. Nu ştiu ce să fac.

– Pot să te-ajut, Pilar. Sau să-ți recomand pe cineva. Cunosc mai mulți rechini unşi cu toate unsorile, numai buni pentru treaba asta.

– M-aş simți mult mai bine dacă te-ai ocupa tu şi ar merge cît mai simplu posibil. Şi cît mai curat.

– Ei, mă dezamăgeşti, se încruntă Helen, împingîndu-şi ochelarii pe nas. Tare mi-ar mai plăcea să-i dau borşul lui Tony. Voi avea nevoie de hîrtiile tale financiare, începu ea, scoțînd un bloc-notes galben. Noroc că te-am convins să vă separați cu banii, de cîțiva ani. Dar să-ți asigurăm spatele. Se prea poate să vină cu pretenții, monetare, imobiliare şi aşa mai departe. Nu trebuie să accepți *nimic.*

Îşi coborî din nou ochelarii, pentru a o privi peste rame cu o expresie care îngrozea toți avocații.

– Vorbesc serios, Pilar. N-o să capete nimic. *Tu* eşti partea vătămată. El cere divorțul. Vrea să se recăsătorească. O să plece cu ce-a venit. Nu-ți voi permite să-i laşi vreun profit. Ai înțeles?

– Nu e vorba de bani...

– N-o fi, pentru tine. Dar trăieşte pe picior mare şi va dori să continue. Cît de mult ți-a stors, în ultimii zece ani?

Pilar se foi, stînjenită.

– Helen...

– Exact. Împrumuturi care n-au mai fost achitate. Casa din San Francisco, şi casa din Italia. Mobila din amîndouă.

– Am vîndut...

– *A* vîndut, o corectă Helen. N-ai vrut să mă asculți, dar ai să mă asculți acum, sau de nu, îți găseşti alt avocat. Nu ți-ai recuperat niciodată partea care ți se cuvenea din proprietate, care cu banii tăi a fost plătită, din capul locului. Şi ştiu al naibii de bine că ți-a vîndut destule bijuterii şi bunuri personale. S-a terminat.

Îşi împinse ochelarii la loc şi se rezemă de spătar. Atitudinea de judecătoare redeveni prietenoasă.

– Pilar, țin la tine, şi de-asta-ți spun ceea ce-am să-ți spun. L-ai lăsat să te trateze ca pe-o ştergătoare de picioare. Bine că nu ți-ai brodat pe ţîţe „Bine ați venit", ca să te terfelească şi la venire, şi la plecare.

– Aşa o fi... L-am iubit şi, parțial, am crezut că dacă avea destulă nevoie de mine, m-ar fi iubit şi el. Azi-noapte s-a întîmplat ceva care a schimbat totul. M-a schimbat pe mine, cred.

– Spune-mi.

Ridicîndu-se, Pilar începu să se plimbe prin cabinet, în timp ce-i povestea lui Helen despre telefon.

– Cînd i-am ascultat scuzele alea nepăsătoare, cum mă întrerupea din vorbă ca s-o împace pe Rene după ce ea mă atacase pe mine, am fost dezgustată. Iar mai tîrziu, după ce m-am calmat, mi-am dat seama de un lucru. Nu-l mai iubesc, Helen. Cred că am încetat să-l mai iubesc de ani de zile. Sînt demnă de milă.

– Nu mai e cazul.

Helen ridică receptorul.

– Hai să comandăm ceva aici. Am să-ți explic ce e de făcut. Pe urmă, iubito, ne apucăm de treabă. Te rog, îi întinse ea o mînă. Lasă-mă să te ajut. Am să te-ajut cu adevărat.

– Okay, oftă Pilar. Okay. Va dura mai mult de-o oră?

– Nu e nevoie. Carl? Comandă-mi două copane de pui, cu salată, două cappuccino şi o sticlă mare de apă minerală. Mulțumesc.

Şi închise telefonul.

– Perfect, se aşează Pilar la loc. E pe-aici, prin apropiere, vreun bijutier bun, unul scump?

– De fapt, da. De ce?

– Dacă ai timp, înainte de-a îmbrăca din nou roba, poate mă ajuți să-mi cumpăr ceva simbolic şi bătător la ochi.

Ridică mîna stîngă:

– Să-nnebunească Rene cînd o vedea.

Helen dădu din cap, aprobator:

– Ei, aşa mai vii de-acasă!

CAPITOLUL 7

Ziua de duminică fu înlocuită de luni pe nesimțite, ca baslamul absorbit de o mîncărime slabă, sîcîitoare.

N-avea să-şi petreacă orele dimineții înfofolită în lîneturi şi flanele, tăind viile. Nici Tyler n-avea să-i mai sufle-n ceafă, pîndindu-i cea mai mică greşeală.

Sophia bătu la uşa dormitorului mamei sale, apoi o deschise fără a aştepta răspunsul.

Patul era deja făcut, iar draperiile deschise lăsau să intre lumina şovăitoare a soarelui.

Cînd Sophia intră, din baia alăturată apăru Maria.

– Mama?

– A, s-a sculat demult. Cred că e în seră.

– O găsesc eu.

Dădu să iasă, apoi ezită.

– Maria, abia dacă am văzut-o, toată săptămîna. E bine?

Buzele Mariei se subțiară, în timp ce-şi făcea de lucru cu trandafirii galbeni de pe scrin.

– Nu doarme prea bine. Mănîncă doar cît o păsărică, şi atuncea doar dacă insisşti. Mai ieri am certat-o, şi-a zis că-i stresul sărbătorilor. De unde stres? îşi aruncă Maria mîinile în sus. Mamei tale îi e drag Crăciunul! Bărbatul ăla o necăjeşte. Nu vreau să-l vorbesc de rău pe tatăl tău, da' dacă o-mbolnăveşte pe puicuța mea, o să-mi dea socoteală.

– Potoleşte-te, murmură Sophia. Vom avea noi grijă de ea, Maria. Mă duc s-o caut.

– Vezi să mănînce!

Din mers, Sophia se uită prin casă.

Pe masa lungă din sufrageria de familie stăteau cei trei îngeri Giambelli – Tereza, Pilar şi Sophia, chipurile sculptate arătînd-o pe fiecare la vîrsta de doisprezece ani.

Cît de mult semănau! Într-o zi, avea să-i revină misiunea de a aduce pe lume propriul ei înger.

Ce gînd ciudat, reflectă Sophia.

Deloc neplăcut, dar ciudat, cu siguranță. Următoarea generație, cînd sosea momentul, trebuia să fie întemeiată de ea.

Ieşi pe uşa laterală, coborî în fugă scara de piatră în spirală, o luă la stînga şi alergă spre seră.

Căldura umedă dinăuntru era nespus de ispititoare.

– Mama?

– Aici sînt. Sophia, unde ți-e haina?

– Am uitat-o.

Se aplecă şi-şi sărută mama pe obraz, apoi o privi lung.

Pulovărul vechi al lui Pilar era larg la coate şi atîrna pe şolduri. Îşi legase părul la ceafă.

– Ai cam slăbit.

– N-am slăbit deloc, gesticulă Pilar cu mîinile pe care purta mănuşile de grădină. Ai vorbit cu Maria. E convinsă că, dacă nu mă îndop de trei ori pe zi, cad de pe picioare. Adevărul e că pe drum încoace am şterpelit două fursecuri şi m-aştept să-mi apară pe şolduri din clipă-nclipă.

– Astea au să-ți ajungă pînă la prînz. Cînd am să fac cinste. Am rămas în urmă cu cumpărăturile de Crăciun. Ajută-mă.

– Sophia.

Clătinînd din cap, Pilar mută lădița prelungă cu narcise şi începu să curețe lalelele.

– Tu-ți începi cumpărăturile pentru sărbători încă din iunie, şi le termini în octombrie.

– Bine, m-ai prins, se săltă Sophia pe marginea bancului de lucru. Totuşi, mor să mă duc în oraş şi să-mi fac de cap cîteva ore. Am avut o săptămînă criminală. Sau să fugim, pe ziua de azi.

Încruntîndu-se, Pilar dădu lalelele la o parte.

– Sophia, noul sistem impus de bunica ta ți-e prea greu? Te scoli zilnic cu noaptea-n cap, apoi îți petreci orele în biroul de- aici. Ştiu că nu te vezi cu nici un prieten.

– Mă simt bine sub tensiune. Totuşi, nu mi-ar strica o asistentă şi cred că tu corespunzi din toate punctele de vedere.

– *Cara,* ştim amîndouă că nu ți-aş fi de nici un folos.

– Ba eu, una, n-o ştiu deloc. Okay, trecem la planul B. Te pun la treabă. Apropo, ai decorat toată casa şi arată minunat. Îmi pare rău că nu te-am ajutat şi eu.

– Ai fost ocupată.

– Nu chiar atît de ocupată. Dar acum sîntem în timpul programului şi trebuie să-mi dai raportul despre pregătirile pentru petrecere – face parte din îndatoririle tale de asistentă.

Fata asta îi făcea capul să se învîrtească.

– Sophia, zău aşa.

– Da, zău aşa. Tu eşti ucenica, eu sînt şefa.

Sări jos, frecîndu-şi palmele.

– Vreau să-mi scot pîrleala pentru toţi anii cît ai făcut instrucţie cu mine. Mai ales între vîrstele de doisprezece şi cincisprezece ani.

– Nu, nu perioada hormonală! N-ai putea fi atît de crudă!

– Punem pariu? M-ai întrebat dacă noul sistem e prea greu pentru mine. Nu e. Dar nici mult nu mai are. Nu-s obişnuită să-mi fac singură toate treburile – dosarele, telefoanele, scrisul... Şi cum faţă de *Nonna* n-am s-o recunosc, nici faţă de MacMillan, ai putea să mă ajuţi.

Cu un oftat, Pilar îşi scoase mănuşile.

– Vrei doar să-mi găseşti o ocupaţie, la fel cum mă bate şi Maria la cap să mănînc.

– Parţial, recunoscu Sophia. Dar asta nu schimbă faptul că îmi petrec fiecare zi cu munci birocratice de rutină. Dacă aş putea sări peste ele, cine ştie, poate chiar aş începe să mai am cîte-o întîlnire în deceniul ăsta. Îmi lipsesc bărbaţii.

– Bine, da' să nu dai vina pe mine dacă pe urmă nu-ţi mai găseşti dosarele.

Pilar îşi scoase panglica subţire din păr, răvăşindu-şi-l cu degetele.

– N-am mai făcut muncă de birou de la şaisprezece ani, iar atunci eram atît de catastrofică, încît mama m-a concediat.

Izbucnind în rîs, se întoarse, după care observă că Sophia îi privea lung mîna.

Jenată, Pilar aproape că şi-o ascunse la spate, cu tot cu rubinul de cinci carate, cu tăietură pătrată.

– E cam mult, nu-i aşa?

– Ştiu eu? Cred că m-a orbit văpaia.

Sophia luă mîna mamei sale, examinînd piatra şi diamantele montate în jur.

– Mamăăă! *Magnifico!*

– Ar fi trebuit să-ți spun. Dar erai atît de ocupată... încercă Pilar să-i explice. Fir-ar să fie... Am profitat de programul tău încărcat ca să evit să-ți vorbesc. Iartă-mă.

– Nu e nevoie să te scuzi pentru că ți-ai cumpărat un inel, mama. Cred, numai, că ăsta poate fi considerat un mic monument.

– Eram furioasă. Niciodată să nu faci nimic la furie.

Pentru a-şi găsi o ocupație, Pilar îşi luă uneltele de grădinărit şi începu să le pună la loc.

– Fetițo, Helen se ocupă de problemele divorțului. Ar fi trebuit să...

– Perfect. Nu-i va lăsa să te scalpeze. Nu te uita aşa la mine, mama. Ai avut grijă, toată viața ai avut grijă să nu spui nimic împotriva tatei. Dar nu sînt oarbă, şi nici proastă nu- s.

– Într-adevăr...

Biruită de tristețe, Pilar puse lădița deoparte.

– Nu eşti nici una, nici alta.

Şi văzuse, înțelesese, mult mai mult decît s-ar fi cuvenit pentru un copil.

– Dacă l-ai lăsa, ți-ar lua banii şi orice altceva nu mai e bătut în cuie. Nu s-ar putea stăpîni. Acum sînt mai liniştită, cînd ştiu că mătuşa Helen îți apără interesele. Hai, să ducem florile astea în casă.

– Sophia, îi puse Pilar mînă pe braț, în timp ce Sophia lua un ghiveci cu amaryllis. Îmi pare atît de rău că te doare...

– Din cauza ta n-am suferit niciodată. Dintr-a lui, întotdeauna. Cred că n-am ce face.

Luă încă un ghiveci.

– Rene o să-şi înghită limba cînd vede pietroiul ăsta.

– Ştiu. Asta şi era ideea.

De peste cincizeci de ani, firma Giambelli, California organiza petreceri somptuoase de Crăciun, pentru rude, prieteni, salariați şi asociați. O dată cu compania, crescuse şi lista invitaților.

Conform tradiției consacrate de ramura italiană a companiei, petrecerile aveau loc simultan, în ultima sîmbătă dinainte de Crăciun.

Casa le era deschisă prietenilor şi rudelor, iar crama, angajaților. Asociații, în funcție de pozițiile lor în lanțul trofic, erau repartizați în locurile potrivite.

Invitațiile în casa principală valorau cît propria lor greutate în aur şi erau folosite adesea ca un simbol al prestigiului sau al succesului.

Totuşi, familia Giambelli nu era mai prejos nici cu festivitățile din cramă.

Se servea mîncare elegantă, din belşug, vinul curgea liber, iar decorațiunile şi distracțiile erau de prima calitate.

Fiecare membru al familiei obişnuia să-şi facă apariția în ambele locuri.

Întrucît o făcea de la cincisprezece ani, Sophia ştia că petrecerea din cramă era mult mai amuzantă şi mai lipsită de relații enervante.

Auzea una dintre odraslele verişoarei Gina chirăind, în celălalt capăt al culoarului. Speranțele ei ca Don şi liota lui să rămînă în Italia se spulberaseră în seara dinaintea sosirii lor.

Totuşi, nici chiar prezența acestora nu era la fel de iritantă ca aceea a tatălui ei, cu Rene. Pilar insistase categoric să fie invitați, ținîndu-i piept lui *La Signora* în această privință. Consolarea era că fuseseră invitați în cramă.

Ceea ce, îşi spuse ea, în timp ce-şi punea cerceii cu diamante, avea exact efectul unei directe de dreapta în mutra lui Rene.

– Uită-te la tine! exclamă Helen, intrînd, drăgălaşă şi durdulie, într-un roz lucios. Străluceşti toată!

– Rochia e superbă, nu-i aşa? făcu Sophia o piruetă în fața oglinzii. Nu-i prea mult, cu diamantele?

– Cu diamantele, nimic nu e prea mult, iubito, închise Helen uşa. Voiam să vorbim un minut între patru ochi. Sînt dezolată că aduc acum vorba, chiar înainte de a te întîlni cu sutele de invitați, dar Pilarm i-a spus că vor veni Tony şi Rene.

– Şi care e problema?

– S-a pronunțat divorțul. Ieri. N-a fost decît o formalitate, după atîția ani. Întrucît Tony era grăbit şi n-a complicat lucrurile cu negocieri financiare, n-a trebuit decît să se semneze hîrtiile.

– Înțeleg.

Sophia îşi luă poşeta, jucîndu-se cu catarama.

– I-ai spus mamei?

– Da. Adineaori. E mulțumită. Sau, rezistă bine. Ştiu că e important pentru ea ca şi tu să faci la fel.

– Cu mine nu-ți face griji, mătuşă Helen.

Se apropie de ea şi îi luă mîinile.

– Eşti o comoară la casa omului. Nu ştiu ce s-ar fi făcut, fără tine.

– Trebuie să-şi trăiască viața.

– Ştiu.

– Şi tu la fel, îi strînse Helen mîinile. Nu-i da lui Rene satisfacția să vadă că te afectează, la nici un nivel.

– N-am să i-o dau.

– Perfect.

Deschise uşa, aruncînd o privire în urmă.

– Tony n-a făcut multe lucruri admirabile la viața lui, dar tu eşti unul dintre ele.

– Mulțumesc.

Rămasă singură, Sophia expiră prelung.

Apoi, îşi îndreptă umerii, revenind la oglindă, unde-şi rujă buzele într-o nuanță roşie ca sîngele.

David sorbea dintr-un Merlot, umblînd prin mulțimea înghesuită sub bolțile înalte de piatră ale cramei, unde încerca să-şi scoată din minte acordurile hot ale formației ce-l încînta pe fiul lui, în timp ce scruta împrejurimile în căutarea lui Pilar.

– David. Îmi pare bine că te văd.

Se întoarse, surprins, cînd văzu chipul zîmbitor al lui Jeremy DeMorney.

– Jerry. Nu ştiam că aveai să fii aici.

– Încerc să nu lipsesc de la nici un bairam anual al familiei Giambelli şi trec întotdeauna pe la cramă înaintea vilei. E foarte democratic din partea lui *La Signora*, că invită reprezentanți ai concurenței.

– E o doamnă extraordinară.

– Fără pereche-n lume. Cum faci față cu munca?

– Sînt încă la început. Dar merge bine. Mă bucur că am scos copiii din oraş. Care mai e situația la New York?

– Reuşim să ne descurcăm fără tine, deşi cam pe bîjbîite.

Aciditatea declarației nu era atenuată de zîmbetul afectat.

– Regret, încă ne mai doare. Sînt dezolat că te-am pierdut, David.

– Nimic nu ține o veşnicie. Mai e pe-aici cineva de la La Coeur?

– A venit Duberry, din Franța. O cunoaşte pe bătrîna

doamnă de-o sută de ani. Pearson reprezintă grupul local. Mai sînt cîțiva directori de la alte mărci. Avem ocazia să-i bem vinul şi să ne spionăm între noi. Ai vreo bîrfă nouă pentru mine?

– Cum spuneam, e încă devreme.

Vorbea nepăsător, dar devenise precaut. Unul dintre motivele pentru care părăsise firma La Coeur era tocmai politica de bîrfă şi lovituri pe la spate a lui Jerry.

– Oricum, e o petrecere excelentă. Scuză-mă, a venit o persoană pe care o aşteptam.

„Poate toată viața", adăugă David în sinea lui, în timp ce pleca fără o privire în urmă, înaintînd prin mulțime spre Pilar.

Era îmbrăcată în albastru. O rochie de catifea albastră, cu un şirag lung de perle.

Avea o înfățişare caldă şi regală, aparent plină de încredere în sine – dacă David nu i-ar fi observat scurta licărire de panică din ochi.

Apoi, întorcînd capul, doar puțin, îl văzu. Şi, aşa să-l ajute Dumnezeu, roşi. Ideea că el era cauza îl scotea din minți.

– Te căutam, o luă David de mînă, nelăsîndu-i timp să se împotrivească. Parc-aş fi un licean la o reuniune cu colegii. Ştiu că trebuie să circuli printre musafiri, dar vreau să-mi acorzi un minut mai întîi.

Parcă ar fi învăluit-o un val cald.

– David...

– Fără vin nu poți circula. Nu merge.

O trase înainte.

– Vom discuta despre vreme, despre afaceri. N-am să-ți spun că eşti frumoasă decît de cinci, maximum şase... duzini de ori. Poftim, culese el o cupă cu şampanie de pe o tavă. După cum arăți, nu te văd bînd altceva.

În abdomenul lui Pilar se pornise vechea palpitație.

– Nu pot ține pasul cu tine.

– Eu nu pot ține pasul cu mine însumi. Te neliniştesc.

Îi atinse paharul cu al lui.

– Aş spune că-mi pare rău, dar aş minți. Cel mai bine e ca o relație să fie începută cu sinceritate, nu crezi?

– Nu... Ba da... Termină! încercă Pilar să rîdă.

David arăta ca un fel de cavaler sofisticat, în costumul negru formal, cu părul blond lucind în lumina irizată. Ce gînduri prosteşti, îşi spuse ea, pentru o femeie între două vîrste!

– Copiii tăi sînt aici?

– Mda. S-au smiorcăit că-i tîrăsc după mine, iar acum sînt într-al nouălea cer. Eşti frumoasă. Am precizat că urma să ți-o spun, nu?

Pilar aproape chicoti, înainte de a-şi aduce aminte că avea patruzeci şi opt de ani, nu optsprezece, şi ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

– Da, cred că ai amintit ceva...

– Presupun că nu putem găsi un colț întunecos, unde să ne giugiulim.

– Nu. Categoric.

– Atunci, nu-ți rămîne decît să dansezi cu mine, oferindu-mi o şansă de a te face să te răzgîndeşti.

Ideea că ar fi putut să se răzgîndească o răscolea. Şi, cu atît mai mult, că dorea s-o facă. Nepotrivit, îşi spuse ea cu fermitate. Ridicol. Avea cu cîțiva ani mai mult decît el.

Doamne, ce putea să facă? Ce să spună? Ce să simtă?

– O mie de gînduri îți trec prin cap, murmură el. Aş dori să mi le spui pe toate.

– Te pricepi al naibii de bine.

– Mă bucur că spui asta, pentru că de fiecare dată cînd de văd, mă simt stînjenit.

– M-ai păcălit.

Trase aer în piept, calmîndu-se.

– David, eşti foarte atrăgător...

– Crezi? îi atinse el părul – nu se putea stăpîni; îi plăcea cum se ondula pe lîngă obraz. Ai putea fi mai concretă?

– Şi foarte fermecător, adăugă ea, străduindu-se să-şi păstreze tonul sub control. Sînt foarte flatată, dar nu te cunosc. Şi-n plus...

Se întrerupse, cu zîmbetul înghețîndu-i pe față.

– Bună, Tony. Rene.

– Pilar. Arăți superb, se aplecă Tony s-o sărute pe obraz.

– Mulțumesc. David Cutter, Tony Avano şi Rene Foxx.

– Rene Foxx Avano, preciză Rene, ca o pisică torcînd; ridică mîna, fîlfindu-şi degetele pentru a face inelul de logodnă cu diamante să scînteieze. Începînd de azi.

Nu era o lovitură de pumnal în inimă, aşa cum se temuse, constată Pilar. Mai degrabă o arsură, un şoc scurt pe cît de dureros, pe-atît de iritant.

– Felicitări. Sînt sigură că veți fi foarte fericiți împreună.

– A, sîntem deja, îl luă Rene pe Tony de braț. Imediat după Crăciun, zburăm în Bimini. Ce plăcut va fi, să scăpăm de ploaia şi frigul ăsta. Zău c-ar trebui să-ți găseşti şi tu timp pentru o mică vacanță, Pilar. Pari palidă.

– Ciudat. Tocmai îmi spuneam cît de însuflețită arată în seara asta.

Simțind cum bătea vîntul, David ridică mîna lui Pilar, sărutîndu-i degetele.

– Delicios, chiar. Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc, Tony, înainte de a pleca din țară.

Şi, cu o mişcare lină, o cuprinse pe Pilar de talie.

– Mi-a fost foarte greu să te găsesc, în ultimele cîteva zile, continuă el, cu o privire scurtă spre Rene, la limita politeții. Acum observ de ce. Să anunți la birouł meu ce planuri de călătorie ai, bine? Avem de discutat afaceri.

– Oamenii mei îmi cunosc planurile.

– Se pare că nu şi ai mei. Acum ne scuzați, da? Trebuie să ne facem rondul, înainte de a porni spre vilă.

– Ai fost nedelicat, îi şopti Pilar.

– Şi ce dacă?

Farmecul cochet îi pierise. În locul lui se simțea o putere rece şi necruțătoare. Care-l făcea cu atît mai atrăgător.

– Pe lîngă faptul că nu-l plac din principiu, sînt C.O.O. şi trebuia să fiu informat dacă un vicepreşedinte pleacă din țară. Mă ocoleşte de zile întregi, îmi evită telefoanele. Nu-mi place treaba asta.

– Nu e obişnuit să aibă de dat socoteală, nici în fața ta, nici într-a altora.

– Va trebui să se obişnuiască.

Pe deasupra capului ei, David îl zări pe Tyler.

– Şi alții la fel. Ce-ar fi să mă ajuți puțin şi să mă prezinți unora dintre oamenii care se întreabă ce naiba caut eu aici?

Tyler încerca să se facă invisibil.

Detesta petrecerile mari. Erau prea mulți oameni cu care să vorbească şi prea puțini care aveau ceva de spus.

Îşi calculase deja planul. O oră în cramă, o oră în casa principală.

După care putea să se strecoare afară, să plece acasă şi să se culce. În ceea ce-l privea pe el, muzica urla prea tare, crama era prea aglomerată, iar mîncarea cădea prea greu la

stomac. Nu-i displăcea să se uite la oameni, mai ales cînd toți erau dichisiți şi lustruiți şi încercau să arate mai grozav decît cei cu care stăteau de vorbă.

Parcă ar fi privit o piesă de teatru şi, atîta vreme cît putea sta la loc sigur, în public, era în stare să reziste un timp.

Urmărise mica scenă dintre Pilar şi Rene. Tyler ținea destul de mult la Pilar ca să-şi sacrifice colțul, sărindu-i în ajutor, dacă n-ar fi fost deja lîngă ea David Cutter.

Cutter îl irita din principiu, dar Tyler era nevoit să-i recunoască iuțeala. Mica sărutare a mîinii fusese o manevră inspirată, care păruse să-i enerveze pe Rene şi Avano.

Iar cuvintele pe care le rostise şterseseră cît ai clipi de pe mutra lui Avano zîmbetul ăla idiot.

Avano era un bou. Dar, îmboldit de Rene, putea fi un bou periculos. Dacă David putea să-l pună la punct, aproape că merita să-l aibă în tabăra lui.

Aproape.

– De ce stai aici, singur?

Tyler coborî privirea, încruntat, spre Maddy.

– Fiindcă nu-mi place aici.

– Şi ce? Eşti adult. Poți să faci ce vrei.

– Mai gîndeşte tu mult aşa, fetițo, şi-o să ai o mare dezamăgire.

– Îți place să faci pe nervosul.

– Nu, *sînt* nervos şi gata.

Dînd din cap, Maddy îl privi cu buzele țuguiate.

– Okay. Pot să beau şi eu o gură din vinul tău?

– Nu.

– În Europa, copiii sînt învățați să aprecieze vinul.

O spusese pe un ton atît de măreț, stînd în fața lui cu straturile ei de material negru şi ghetele urîte ca moartea, încît lui Tyler îi veni să rîdă.

– Atunci, du-te în Europa. Pe-aici, se numeşte contribuție la delincvență.

– Am fost în Europa, da' nu mi-o amintesc foarte bine. Am să mai merg. Poate-am să stau la Paris, o vreme. Vorbeam cu domnul Delvecchio, podgoreanul. Spunea că vinul e un miracol, dar de fapt nu e decît o reacție chimică, aşa-i?

– Şi una, şi alta. Şi, în acelaşi timp, nici una, nici cealaltă.

– Trebuie să fie. Voiam să fac un experiment şi m-am gîndit că poate mă ajuți tu.

Tyler clipi din ochi, privind-o pe fata drăguță, îmbrăcată dizgrațios şi cu o minte atît de iscoditoare.

– Cum? De ce nu vorbeşti cu tatăl tău?

– Pentru că tu eşti cel care prepară vinul. Mă gîndeam să iau nişte struguri, să-i pun într-un castron şi să văd ce se-ntîmplă. Aş mai lua un castron, de acelaşi gen şi cu aceeaşi cantitate de struguri, şi-acolo aş face diverse chestii. Chestii cum faceți şi voi.

– Eu, strugurii din castroane îi mănînc.

Totuşi, îi captase interesul.

– Înțelegi, un castron l-aş lăsa în pace, miracolul domnului Delvecchio. Pe celălalt l-aş prelucra, cu aditivi şi tot felul de tehinci. Ca să determin reacția chimică. Pe urmă, aş vedea care-a ieşit mai bine.

– Chiar dacă foloseşti acelaşi soi de struguri, vor apărea diferențe între teste.

– De ce?

– În perioada asta a anului, nu-i poți obține decît de la magazin. S-ar putea să nu fie culeşi din aceeaşi vie. Şi chiar dacă sînt, tot există mai multe variabile. Tipul de sol, fertilitatea, infiltrarea apei. Data culesului. Felul cum au fost culeşi. Mustul din fiecare castron va ieşi cu totul altfel, chiar dacă le-ai lăsa pe amîndouă în pace.

– Ce-i ăla must?

– Sucul.

Vin la castron, îşi spuse Tyler. Interesant.

– Dar, dacă vrei să încerci, e mai bine să foloseşti castroane de lemn. Lemnul îi dă mustului un anumit caracter. Nu mult, dar totuşi.

– O reacție chimică, zîmbi Maddy. Vezi? E ştiință, nu religie.

– Fetițo. Vinul e ştiință, e religie şi mai mult decît atît.

Pe negîndite, îi oferi paharul.

Maddy sorbi, delicat, privind în jur ca tatăl ei să nu fie prin apropiere. Îşi rostogoli experimental vinul pe limbă, înainte de a-l înghiți.

– E destul de bun.

– Destul de bun?

Clătinînd din cap, Tyler luă paharul înapoi.

– Ăsta-i Pinot Noir de soi ales. Numai un barbar l-ar numi „destul de bun".

Fata zîmbi, fermecător, pentru că-l păcălise.

– Ai să-mi arăți şi mie odată butoaiele alea mari de vin şi aparatele?

– Mda. Sigur.

– Domnul Delvecchio zice că vinul alb se face în inox, iar alea roşii, în lemn. N-am apucat să-l întreb de ce. De ce?

Nu arăta drăguț? îşi spuse Sophia.

Namila de MacMillan, adîncit în conversație serioasă cu Morticia în miniatură. Şi, dacă situația era aşa cum părea, se distra de minune.

– Sophia. Răpitoare ca întotdeauna.

– Jerry. Sărbători fericite, se aplecă ea să-l sărute pe obraji. Cum merg afacerile?

– Am avut un an trăsnet, o cuprinse Jeremy DeMorney pe după umeri, conducînd-o printre grupurile din camera de degustare, spre bar. Şi mă aştept la încă unul. O păsărică mi-a spus că planifici o campanie de promovare extraordinară.

– Păsăricile astea ciripesc cam mult, nu? O şampanie, te rog, îi ceru ea barmanului, zîmbitoare. Alta din stol cînta că lansezi o marcă nouă. Pentru piața medie, cu clientelă americană.

– Trebuie să împuşte cineva păsăricile astea. Am văzut în *„Vino"* reclama la Cabernetul tău '84.

– O recoltă excelentă.

– Şi la licitație ți-a mers bine. Ruşine să-ți fie, Sophia, că m-ai ocolit cînd ai fost la New York. Ştiai doar că abia aşteptam să te văd.

– N-am avut încotro. Dar, cu următoarea ocazie, îți promit.

– Contez pe asta.

Sophia ridică paharul şi sorbi.

Jerry era un bărbat atractiv, onctuos, aproape mătăsos. Cîteva fire argintii la tîmple îi sporeau distincția, iar uşoara brazdă din bărbie îi adăuga un plus de farmec.

Nici unul dintre ei nu aduse vorba despre tatăl ei, nici despre secretul cunoscut de toți al indifelității soției lui Jerry. În schimb, mențineau relații prietenești, cu o undă de flirt.

Se înțelegeau foarte bine, după părerea Sophiei. Concurența dintre firmele Giambelli şi La Coeur era înverşunată,

adesea înviorătoare. Iar Jeremy DeMorney nu se dădea înapoi de la nici o metodă, pentru a-şi forța avantajul.

Îl admira pentru asta.

– Îți promit chiar şi o cină, adăugă ea. Şi vin. Vin Giambelli-MacMillan. Vrem să bem ce e mai bun, în fond.

– Atunci, poate ar merge un brandy La Coeur, în apartamentul meu.

– Ei, da' ştiu că te pricepi să combini afacerile şi... afacerile.

– Eşti o femeiè crudă, Sophia.

– Eşti un bărbat periculos, Jerry. Ce-ți mai fac copiii?

– Copiii fac bine. I-a luat mama lor la San Moritz, de sărbători.

– Probabil ți-e dor de ei.

– Desigur. Mă gîndeam să mai stau o zi, două, în vale, înainte de a porni spre casă. Ce-ar fi să combinăm plăcerea şi plăcerea?

– E tentant, Jerry, dar nu-mi mai văd capul de treburi. Şi nu cred să mă mai liniştesc înainte de Anul Nou.

Zări o mişcare cu coada ochiului şi-şi văzu mama pornind spre toaletă. Cu Rene le cîțiva paşi în urma ei.

– Şi, apropo de treburi, pe una o am de rezolvat chiar acum. Mă bucur că te-am văzut.

– Şi eu pe tine, răspunse Jerry, în timp ce Sophia îşi croia drum prin mulțime.

Mult mai mult avea să se bucure văzînd-o ruinată – cu toată familia.

Grăbirea acestui lucru avea să fie o adevărată combinație de afaceri cu afaceri. Şi de plăcere cu plăcere.

Rene deschise uşa salonului pentru doamne, la cîteva clipe după Pilar.

– Ai reuşit să cazi în picioare, este? întrebă ea, rezemîndu-se de uşă, ca să nu mai poată intra nimeni.

– Ai căpătat ce-ai dorit, Rene.

Deşi mîinile îi erau gata să tremure, Pilar îşi deschise poşeta şi scoase rujul.

– Nu văd de ce mai reprezint o problemă pentru tine.

– Fostele neveste sînt întotdeauna o problemă. Îți spun un singur lucru, nu-ți permit să mă suni, nici pe mine nici pe Tony, ca să-ți descarci frustrările nevrotice.

– N-am sunat pe nimeni.

– Minți. Şi mai eşti şi laşă. Acum te-ascunzi după David Cutter.

O apucă de mînă, smucindu-i-o în sus, cu inelul în lumină.

– Ce-ai făcut ca să-l tapezi de chestia asta?

– Eu n-am nevoie să-mi cumpere bărbații bijuterii, Rene, nici altceva. Asta-i diferența esențială între noi.

– Ba am să-ți spun eu care-i diferența esențială între noi. Eu alerg după ceea ce vreau, pe față. Dacă-ți închipui c-am să-l lase pe Tony să zboare pentru că tu te-ai dus smiorcăind la ai tăi, te înşeli. N-o să-l dați afară, nici voi şi nici David Cutter. Iar dacă-ncerci... gîndeşte-te numai la toate informațiile interesante pe care le-ar putea strecura concurenței.

– Amenințînd familia şi firma nu asiguri viitorul lui Tony. Şi nici pe-al tău.

– Mai vedem noi. Acum sînt doamna Avano. Iar domnul şi doamna Avano vor fi alături de familie, şi de ceilalți directori superiori, diseară la vilă. Sînt sigură că pe invitația noastră s-a strecurat o confuzie.

– Ai să te faci de rîs, atîta tot, replică Pilar.

– Eu nu mă fac prea uşor de rîs. Să ții minte. Tony are o bucată din Giambelli, iar eu am o bucată din el. Sînt mai tînără decît tine, iar cu maică-ta nici nu mă compar. Cînd voi nu veți mai fi, eu am să fiu tot aici.

– Serios?

Încet, calculat, Pilar se întoarse spre oglindă, începînd să- şi rujeze buzele.

– Cît timp crezi că va trece pînă cînd Tony va începe să te înşele?

– N-ar îndrăzni.

Convinsă de propria ei putere, Rene zîmbi:

– Ştie că, dacă o face, îl omor. Eu nu-s o nevastă bleagă şi răbdătoare. Tony mi-a spus ce dezastru erai la pat. Facem un haz nemaipomenit pe chestia asta. Vrei să-ți dau un sfat? Ca să nu- ți scape Cutter, mai bine pasează-i-l fiică-tii. Îmi face impresia uneia care ştie cum să distreze bărbații.

Chiar în timp ce Pilar se răsucea, Sophia deschise uşa.

– Vai, ce distracție! Vorbiți ca-ntre fete? Rene, cît curaj din partea ta, să-ți dai cu movul ăsta pe la ochi, la culoarea ta de păr.

– Du-te-n pizda mă-tii, Sophia.

– Erudită ca-ntotdeauna. Mama, eşti chemată la vilă. Sînt sigură că Rene o să ne scuze. Are nevoie de spaţiu şi linişte, ca să-şi cîrpească faţa.

– Dimpotrivă, vă las eu pe voi, ca s-o ţii pe maică-ta de mînă pînă-i trece plînsul. N-am terminat, Pilar, adăugă Rene, deschizînd uşa. Pe cînd tu, gata, eşti terminată.

– Amuzant, comentă Sophia, studiindu-i mamei sale faţa. Nu pari să izbucneşti în plîns.

– Nu, am terminat cu asta.

Pilar îşi lăsă rujul să cadă în poşetă şi o închise scurt.

– Sophia, iubito, tatăl tău s-a însurat cu ea azi.

– Of, la naiba...

Cu un oftat prelung, Sophia se apropie şi-şi îmbrăţişă mama, rezemîndu-şi capul pe umărul ei.

– Sărbători fericite.

CAPITOLUL 8

Sophia nu se grăbi. Trebuia să-şi prindă tatăl singur pentru a-i spune ce avea de spus, nu cînd Rene stătea agăţată de el ca iedera otrăvitoare pe trunchiul unui copac. Îşi impuse să fie calmă, matură şi limpede precum cristalul. Dacă îşi pierdea calmul, nu rezolva nimic. Cînd o zări pe Rene cu Jerry pe ringul de dans, acţionă.

Nu fu surprinsă să-şi vadă tatăl la o masă din colţ, flirtînd cu Kris. O cam revolta, dar nu se mira că-i făcea ochi dulci altei femei chiar în ziua nunţii lui.

Cînd se apropie, însă, percepu semnalele subtile – o uşoară atingere, o privire promiţătoare – care-i spuneau că nu era doar un simplu flirt. Iar asta o surprinse într-adevăr.

Vasăzică, tatăl ei o înşela pe Rene cu Kris. Nu ştia care din trei era nătărăul cel mai mare şi, deocamdată, nici n-o interesa.

– Kris, îmi pare său că vă deranjez din momentul ăsta de tandreţe, dar am ceva de vorbit cu tatăl meu. Între patru ochi.

– Şi eu mă bucur că te văd, se ridică în picioare Kris. Este atîta timp de cînd nu te-ai mai deranjat să treci pe la birou, că aproape am uitat cum arăți.

– Nu cred că am să-ți dau ție socoteală, dar voi avea grijă să trimit o poză.

– Ei, prințeso... începu Tony.

– Nu forța lucrurile.

Sophia vorbea calm, încet, dar cu o expresie care-l făcu pe tatăl ei să închidă gura, înroşindu-se la față.

– Hai să punem totul pe seama nebuniei de Crăciun. Kris, cu tine voi avea o discuție în biroul meu, cînd o să-mi permită programul. Pentru seara asta, să lăsăm afacerile în favoarea problemelor personale. Poți considera că ai noroc că te-am văzut eu înaintea lui Rene. Şi-acum, am de vorbit cu tatăl meu afaceri de familie.

– Cu tine la cîrmă, familia asta n-o să mai facă mult timp afaceri.

Cu o mişcare calculată, Kris îşi plimbă un deget peste dosul mîinii lui Tony.

– Mai tîrziu, murmură ea şi se îndepărtă.

– Sophia, ți-ai făcut o impresie complet greşită. Kris şi cu mine beam un pahar împreună, doar, ca oamenii civilizați...

– Pe-astea păstrează-le pentru Rene. Eu te cunosc de mai mult timp. De suficient timp ca să mă doară-n cot de pițipoancele tale. Te rog să nu mă întrerupi, i-o reteză ea, nelăsîndu-l să protesteze. Nu va dura mult. Am auzit că se cuvine să te felicit. Sau, dacă nu se cuvine, măcar bunele maniere elementare mă obligă. Aşa că, na-ți felicitările mele şi bagă-ți-le-n cur.

– Haide, Sophia, se ridică el, dînd s-o apuce de mînă, dar Sophia şi-o smuci la distanță. Ştiu că nu-ți place Rene, dar...

– De Rene mi se rupe fix în paişpe şi, pe moment, e valabil şi pentru tine.

Tony păru sincer surprins, sincer lezat. Sophia se întrebă dacă nu cumva îşi exersa expresia în oglinda de bărbierit.

– Nu vorbeşti serios. Îmi pare rău că eşti supărată.

– Ba nu-ți pare deloc. Îți pare rău doar că te-am încolțit. Azi te-ai căsătorit, şi mie nici nu te-ai deranjat să-mi spui. Asta-i una la mînă.

– Prințeso, a fost o ceremonie mică, simplă. Nici Rene şi nici eu n-am...

– Taci şi-ascultă.

Răspunsul lui fusese prompt şi firesc, dar Sophia ştia adevărul.

Nici nu se gîndise s-o anunțe.

– Ai venit la o petrecere de familie – şi, sub pretextul afacerilor, asta este o petrecere de familie – făcînd paradă cu noua ta nevastă şi cu alta pe lîngă ea, pentru siguranță. Nesimțirea e destul de mare, dar creşte şi mai mult de vreme ce n-ai avut bunul simț să-i spui mai întîi mamei despre căsătorie. Asta-i a doua la mînă.

Ridicase vocea, suficient pentru a face să se întoarcă spre ei cîteva capete.

Stînjenit, Tony se apropie de ea, apucînd-o de braț cu blîndețe.

– Hai mai bine afară şi-am să-ți explic. Nu e cazul să cauzăm scene aici.

– Ba este. Am toate motivele. Încerc cu disperare să rezist ispitei de a o face. Fiindcă tocmai ăsta-i pontul, nenorocitule. Ai împins-o pe aia în fața mamei.

Pierzîndu-şi complet calmul, îi împunse pieptul cu un deget.

– Ai lăsat-o pe Rene s-o încolțească, să-şi verse pe ea tot veninul, să facă scene şi s-o facă să sufere, în timp ce tu stăteai aici cu balele curgîndu-ți după alta – una destul de tînără ca să-ți fie fiică, dacă mai ții minte că ai una. Şi cu asta, sînt trei la mînă, fir-ai tu al dracului să fii! Trei, şi ai zburat. Să nu te mai apropii de ea, şi nici de mine. Ține distanța, şi vezi ca şi *nevastă-ta* să facă la fel. Că de nu, am eu grijă s-o pățiți, îți dau cuvîntul meu, o s-o pățiți urît de tot.

Înainte de Tony să-şi revină, se răsuci în loc, tocmai la timp pentru a observa zîmbetul ironic de pe fața lui Kris. Făcu un pas spre ea, nu prea sigură ce avea de gînd. În clipa următoare, fu prinsă de braț şi trasă în mulțime.

– Proastă inspirație, spuse încet Tyler, în timp ce-şi muta mîna de pe brațul pe talia ei, ca s-o țină lîngă el. Foarte proastă, să omori angajații la bairamul de Crăciun al firmei. Hai afară.

– Nu vreau afară.

– Trebuie. E frig. Ai să te răcoreşti. Pînă acum, ai distrat doar cîțiva oameni care erau destul de aproape ca să te audă cum îl ciuruiai pe Avano. Şi l-ai ciuruit frumos, apropo.

Dar, cu aburii care-ți ies pe urechi, pînă la urmă ai să dai un spectacol pentru toată lumea.

Aproape că o împinse pe uşă afară.

– Nu mă mai împinge şi nu mă mai trage. Nu-mi place să fiu bruscată, se smulse Sophia, răsucindu-se, gata-gata să-l pocnească.

– Hai, dă. Primul pumn e gratis. După aia, dau şi eu.

Sophia trase aer în piept, apoi îl expiră, inspiră din nou, în timp ce continua să-l sfîşie din priviri. Tyler o găsea scandaloasă şi magnifică.

– Ține-o tot aşa, o încurajă el. Încă două, trei guri de aer, şi vei putea să vezi prin sîngele care-ți înceţoşează ochii.

– Ticălosul. Puțin îmi pasă şi de el, şi de Kris, chiar dacă asta complică într-adevăr lucrurile în sectorul meu. Dar a rănit-o pe mama.

– Se descurcă ea, Sophia. O să fie bine.

Tyler îşi înfundă mîinile în buzunare, înainte de a ceda imboldului de a o mîngîia. Arăta atît de nefericită. Văzînd că începea să tremure, îşi scoase sacoul şi i-l puse pe umeri.

– Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

– Mhm. Şi altceva?

– Cred c-ar trebui să-ți mulțumesc că m-ai scos de-acolo pînă nu mă repezeam în spectatori.

– Dacă te referi la Kris, nu mi s-a părut o simplă spectatoare. Mai mult operatoare. Oricum, nu e nevoie să-mi mulțumeşti.

Sophia se întoarse, pentru a vedea pe chipul lui că începea să se simtă jenat. Înduioşată, se ridică pe vîrfuri, sărutîndu-l uşor pe obraz.

– Totuşi, îți mulțumesc. N-am strigat, nu-i aşa? Cînd îmi vin dracii, nu mai ştiu ce fac.

– Nu prea, iar formația cînta tare.

– Ei, tot e ceva. Şi cu asta, cred că mi-am terminat treaba aici. Mă conduci pînă la vilă? Ca să fii sigur că nu mai fac o criză.

– Cred că da. Să-ți aduc haina?

– Nu e nevoie, zîmbi Sophia, strîngîndu-şi mai tare pe trup sacoul lui. O am pe a ta.

Grădinile vilei scînteiau în mii de lumini. Terasele încălzite erau decorate cu flori şi copaci ornamentali. Mesele gru-

pate invitau oaspeții să se răspîndească sub lumina stelelor, savurînd noaptea şi muzica din sala de bal.

Pilar profită de ocazie ca să stea un moment la aer înainte de a intra să-şi facă datoria şi față de oaspeții din casă. Se gîndea să strecoare o țigară de urgență.

– Te scunzi?

Tresări, în colțul întunecos unde stătea, apoi se relaxă, văzînd că era tatăl ei vitreg.

– M-ai prins.

– Şi eu mă ascundeam.

Cu o mişcare exagerată, Eli îşi lungi gîtul, privind în jur, apoi şopti:

– Ai?

Rîsul îi dădea o senzație minunată.

– Numai una, şopti şi ea. Putem s-o poştim.

– Aprinde-o, colega. Mama ta e ocupată. Avem timp destul să tragem una mică.

Pilar aprinse țigara şi începură să şi-o treacă de la unul la altul, amical, conspirativ.

– E o petrecere reuşită.

– Ca întotdeauna.

Cu regret pentru amîndoi, Eli strivi chiştocul țigării.

– Anul ăsta, tu, mama ta şi Sophia v-ați întrecut pe voi înşivă. Sper că Tereza ți-a spus cît admirăm eforturile pe care le-ai făcut pentru evenimentul ăsta.

– Mi-a spus. În felul ei.

– Atunci, lasă-mi să-ți mulțumesc şi eu, într-al meu.

O cuprinse cu brațele, pornind cu ea în pas de dans.

– O femeie drăguță nu trebuie să rămînă niciodată fără partener.

– O, Eli, îşi lăsă Pilar capul pe umărul lui. Ce m-aş face eu fără tine? Sînt într-un hal fără de hal.

– Nu tu. Pilar, cînd m-am însurat cu mama ta, erai femeie în toată firea, cu copil. Am încercat să nu mă amestec în viața ta.

– Ştiu.

– O face destul Tereza pentru amîndoi, continuă el, smulgîndu-i un chicotit. Oricum, voi spune ce am pe suflet. Niciodată n-a fost destul de bun pentru tine.

– Eli...

– Şi nici n-ar fi putut să fie. Ți-ai irosit o groază de ani cu

Tony Avano, dar ai reuşit să te alegi cu o fiică minunată. Prețuieşte-o şi nu-ți consuma restul vieții întrebîndu-te de ce n-a mers.

– S-a căsătorit cu Rene. Aşa, simplu.

– Cu atît mai bine.

Cînd Pilar se retrase scurt, să-l privească, Eli dădu din cap:

– Pentru tine, pentru Sophia, pentru toată lumea. Se potrivesc unul cu altul, aşa cum sînt. Iar căsnicia lor nu face decît să-l îndepărteze şi mai mult de viața ta. Dacă era după mine, ar fi zburat şi din firmă. De tot. Şi cred că asta o să se şi întîmple, în următorul an.

– E bun pe meserie.

– Alții vor fi la fel de buni, şi n-au să-mi cauzeze indigestii. Mama ta are motivele ei de a-l păstra. Dar motivele astea nu mai sînt la fel de importante ca altădată. Lasă-l în pace, o sărută el pe frunte. Sau înoată, sau se-neacă. Oricum, nu mai e problema ta.

Gura lui Tony, care asculta de pe terasa de jos, se înăspri. Încă îl mai ustura atacul din partea fiicei lui, pe care-l considera complet nedrept şi nepotrivit. Îl putuse trata cu nepăsare, dar atunci fusese în public. În public, la o petrecere de afaceri.

Şi nu fusese vorba de afaceri.

Nu credea cu adevărat că familia Giambelli avea să-l dea afară. Dar urmau să-i îngreuneze viața.

Îl credeau prost, neatent. Dar se înşelau. Avea deja un plan ca să-şi asigure garațiile financiare. Dumnezeu îi era martor cîtă nevoie de bani avea, şi-ncă de cît mai mulți. Rene îi secătuia deja toate resursele.

Sigur că fusese neinspirat să se încurce cu Kris. Se străduia să rupă legătura, delicat. Pînă acum, fusese puțin mai problematic decît se aşteptase. Era chiar măgulitor că o tînără fermecătoare ca ea era atît de ataşată de el. Şi furioasă, îşi amintea, destul de furioasă pentru a-i telefona lui Rene în toiul nopții.

Totuşi, o rezolvase şi pe asta. Rene crezuse că era Pilar, iar el n-o corectase. De ce-ar fi făcut-o? Sorbi din vin şi, conform obiceiului său, începu să-şi alunge din minte necazurile înainte de a apuca să prindă rădăcini.

Cu Kris se descurca bine.

Promisiunea de a o ajuta să treacă în locul Sophiei o potolise, la fel cum şi cîte un cadou drăguț o potolea, în general, pe Reńe.

Totul era să cunoşti slăbiciunile prăzii.

Şi, cunoscîndu-le, folosindu-le, să menții starea de fapt.

Intenționa să-şi trăiască în continuare viața aşa cum considera că merita. Era timpul să-şi mai mulgă sursele, puțin de ici, puțin de colo. Şi să privească spre viitor.

Sophia umbla prin cercul prietenilor, străduindu-se s-o evite pe Gina. Femeia aia devenea mai mult decît o pacoste. Urcase pînă la nivelul penibilului. Nu numai că era îmbrăcată într-un cort roşu cu douăzeci şi cinci de kile de paiete, ca un pom de Crăciun, dar mai avea şi grijă să le trăncănească tuturor celor pe care-i putea încolții despre deşteptăciunea lui bărbatu-său.

Don, observă Sophia, se ținea pe lîngă bar. Era pe jumătate beat şi încerca să devină invizibil.

– Mama ta e bine?

Sophia se opri să-i zîmbească lui Helen.

– Ultima dată cînd am văzut-o, da. Bună, unchiule James, se întoarse ea spre soțul lui Helen, îmbrățişîndu-l cu putere. James Moore era unul dintre elementele constante ale vieții ei şi, adeseori, îi fusese un tată mai apropiat decît cel real.

Se lăsase să se buhăiască, pierduse mai mult păr decît păstrase, dar înapoia ochelarilor cu rame de argint ochii lui verzi licăreau poznaşi. Arăta ca unchiul favorit tipic şi era unul dintre cei mai buni şi mai vicleni avocați de drept penal din California.

– Cea mai drăguță fată din cameră, nu-i aşa, Helen?

– Întotdeauna.

– N-ai mai trecut pe la mine de săptămîni de zile.

– Am să mă compensez, îi dărui ea un al doilea sărut pe obraz. *La Signora* mi-a dat de lucru.

– Am auzit. Ți-am adus un cadou.

– Mor după cadouri. Dă-ncoa'!

– E acolo, se distrează cu roşcata aia.

Sophia întoarse capul şi scoase un scurt chiot de plăcere, cînd îl zări pe Lincoln Moore.

– Credeam că Linc e tot la Sacramento.

– O să-ți povestească el. Hai, du-te. Şi, de data asta, convinge-l să te ia de nevastă.

– James, arcui Helen o sprînceană. Noi mergem s-o căutăm pe Pilar. Fugi şi distrează-te.

Lincoln Moore era înalt, brunet şi chipeş. Mai era şi cel mai apropiat înlocuitor de frate al Sophiei. În diverse momente din viața lor, profitaseră de cele două luni avans ale ei – amîndoi.

Prietenia mamelor lor îi ajutase să crească împreună. Din acest motiv, nici unul dintre ei nu se simțise vreodată singur la părinți.

Sophia veni în spatele lui, îl luă de un braț şi o întrebă pe roşcată:

– Ăsta se dă la tine?

– Sophia!

Rîzînd, Lincoln o luă în brațe, învîrtind-o prin aer.

– Înlocuitoarea mea de soră, îi spuse el roşcovanei. Sophia Giambelli, Andrea Wainwright. Partenera mea. Fii drăguță cu ea.

– Andrea, îi întinse Sophia mîna. O să vorbim.

– Ba n-o să vorbiți nimic. Numai minciuni spune despre mine. E hobby-ul ei.

– Mă bucur să te cunosc. Linc mi-a spus multe despre tine.

– Şi el minte. Ați venit amîndoi de la Sacramento?

– Nu, de fapt, eu sînt internă la Saint Francis, fac prin rotație la urgență.

– Accident la baschet, ridică Lincoln mîna dreaptă, arătîndu-i atela de pe degetul arătător. Dislocat la o încercare de blocaj. Andy i-a aruncat o privire şi mi l-a dres. Atunci mi-a căzut cu tronc.

– De fapt, el mi-a căzut mie cu tronc, înainte să-l dreg. Dar, de vreme ce nu i-am putut disloca şi celelalte degete, uite-mă aici. Şi e o petrecere extraordinară.

– Locuiesc din nou în San Francisco, îi spuse Linc Sophiei. M-am hotărît să primesc oferta lui taică-miu, un post la firma lui. Vreau să adun puțină experiență din avocatură, înainte de-a mă adînci prea mult în politică. Sînt un funcționar strălucit – mă rog, nu tocmai strălucit, dar o să-mi asigure ceea ce mi-e necesar pînă intru în barou.

– Excelent! Linc, e fabulos. Ştiu că părinții tăi sînt fericiți

să te aibă din nou acasă. O să ne găsim timp ca să deşertăm sacii, okay?

– Categoric. Am auzit că-n momentul de față nu-ți mai vezi capul de treburi.

– Pentru tine, niciodată nu-s prea multe. Cînd dai examenul la barou?

– Luna viitoare.

– E foarte bun, să ştii, îi spuse Sophia lui Andy. Poate fi un adevărat cui în capul omului.

– Nu-ncepe, Sophia.

– Distracție plăcută.

Îl zări pe Tyler intrînd, cu o expresie nefericită.

– Mă cheamă datoria. Să n-o ştergeți fără să vorbiți şi cu mama. Ştii că moare după tine. Numai Dumnezeu o fi ştiind de ce.

– Îți promit. Şi-am să te sun.

– Fă bine. Încîntată de cunoştință, Andrea.

– Şi eu.

Andy ridică privirea spre Linc:

– Deci, eşti chiar atît de bun?

– Mda. Un blestem pe capul meu.

Şi, zîmbind, o trase pe ringul de dans.

– Zîmbeşte, MacMillan.

Tyler o privi pe Sophia.

– De ce?

– Fiindcă ai să dansezi cu mine.

– De ce? repetă el.

Îşi stăpîni un oftat, cînd Sophia îl luă de mînă.

– Scuză-mă. Am stat prea mult cu Maddy Cutter. Fata asta nu mai încetează cu întrebările.

– Păreați să vă înțelegeți. Am dansa mai bine dacă chiar m- ai atinge.

– Ai dreptate, îi puse el o mînă pe talie. E o puştoaică interesantă, şi isteață. L-ai văzut pe bunicul meu?

– De cîtva timp, nu. De ce?

– Vreau să vorbesc cu el şi cu *La Signora*. Pe urmă, cred că am terminat aici şi pot să mă duc acasă.

– Nu suporți petrecerile. Trăieşte şi tu, Ty. E Crăciunul.

– Încă nu e. Şi mai am o mulțime de treburi pînă la Crăciun, şi după.

– Auzi, îl trase Sophia de păr, ca să nu se mai tot uite prin mulțime, privind-o în schimb pe ea. În seara asta n-ai nici o treabă de făcut, şi încă îți mai sînt datoare că mi-ai sărit în ajutor.

– Nu tu erai în pericol. Ceilalți erau.

Tyler nu avea nevoie de recunoştință, ci de distanță. O distanță cît mai sigură. Sophia era întotdeauna periculoasă, dar lipită de trupul unui bărbat devenea mortală.

– Şi am nişte diagrame şi grafice peste care vreau să mă uit. Ce-ai găsit de rîs? întrebă el, cînd o văzu chicotind.

– Mă întrebam cum ar fi dacă te-ai destinde vreodată. Pariez că eşti un nebunatic, MacMillan.

– Mă mai destind şi eu, mormăi el.

– Spune-mi ceva, îşi plimbă Sophia degetele peste ceafa lui, distrîndu-se cu fulgerul de iritare din ochii aceia albaştri. Ceva care să n-aibă legătură cu vinul sau cu munca.

– Altceva, ce-ar mai fi?

– Artă, literatură, o întîmplare amuzantă din copilărie, o dorință sau o fantezie secretă.

– Fantezia mea actuală e să scap de-aici.

– Mai străduieşte-te. Hai, încearcă. Primul lucru care-ți trece prin cap.

– Să smulg rochia asta de pe tine şi să văd dacă ai acelaşi gust ca mirosul.

Aşteptă o clipă.

– Bun, cu asta ți-am închis gura.

– Numai momentan, pentru că îmi studiez propria reacție. Constat că imaginea mă intrigă mult mai mult decît mă aşteptam.

Îşi lăsă capul pe spate, pentru a-i studia fața.

Da, îi plăceau ochii lui, mai ales acum, cînd aruncau scîntei fierbinți.

– Oare de ce?

– Am răspuns la destule întrebări pentru o singură seară.

Tyler dădu să se retragă, dar Sophia îl apucă strîns de umăr.

– Ce-ar fi să ne onorăm îndatoririle aici, apoi să mergem la tine?

– Ți-e chiar aşa de uşor?

– Poate fi.

– Nu şi pentru mime, dar îți mulțumesc oricum.

Tonul lui deveni nepăsător şi rece, în timp ce privea iar prin jur.

– Dar aş spune că ai destule alte variante pe-aici, dacă te interesează o aventură de-o noapte. Mă duc acasă.

Şi se îndepărtă. Sophia avu nevoie de aproape zece secunde pentru ca să-şi recapete respirația, şi încă trei pînă cînd furia începu s-o ardă pe gît. Răgazul îi permise lui Tyler să iasă din cameră şi să coboare primul tronson al scării, înainte de ea să-l ajungă din urmă.

– Ba s-o crezi tu! şuieră Sophia printre dinți, depăşindu-l. Intră aici.

Îl împinse în salonul de familie şi trînti uşile pliante.

– *Cazzo! Culo!* Nesimțitule.

Chiar şi acum, vocea îi era scăzută, controlată. Tyler nu avea de unde şti ce efort o costa.

– Ai dreptate, o întrerupse el, înainte de a apuca să se descarce complet. A fost o mitocănie şi te rog să mă scuzi.

Scuzele lui, prezentate calm, îi transformară enervarea în lacrimi, dar Sophia şi le stăpîni, printr-un efort de voință.

– După părerea ta, sînt o tîrfă, fiindcă mă gîndesc la sex la fel ca un bărbat.

– Nu-i adevărat. Iisuse.

Nu voise să spună asta, ci numai să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Şi-apoi, să scape naibii cît mai repede.

– Nici nu ştiu ce să mai cred.

– Ar fi perfect, nu-i aşa, dacă m-aş preface nehotărîtă, dacă de-aş lăsa să mă seduci. Dar eu, fiindcă sînt sinceră, sînt şi ieftină.

– Nu.

O apucă de brațe, sperînd ca acest gest să-i calmeze pe amîndoi.

– M-ai pus pe jăratic. Întotdeauna ai efectul ăsta. Nu trebuia să spun ce-am spus. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plînge.

– N-am să plîng.

– Perfect. Okay. Ascultă, eşti frumoasă, trăsnet, şi nu eşti de nasul meu. Am reuşit să-mi țin mîinile-acasă pînă acum şi-am să mi le țin şi de-acum încolo.

– În momentul de față, ți le ții pe mine.

– Scuză-mă, şi le lăsă el să cadă pe lîngă trup. Te rog să mă scuzi.

– Vrei să zici că din laşitate m-ai insultat?

– Ascultă, Sophia. Mă duc acasă şi-mi bag capul sub robinetul cu apă rece. Mîine ne apucăm din nou de treabă şi uităm tot ce s-a-ntîmplat.

– N-aş crede. Te pun pe jar, zici?

– Iar reacţia ta a fost să-mi dai o palmă.

– A fost o reacţie greşită. Am spus că-mi pare rău.

– Nu-i de-ajuns. Încearcă acum.

Înainte ca Tyler să facă vreo mişcare, se prăvăli peste el. Nu-i mai rămînea decît să reacţioneze. Gura ei era fierbinte, gingaşă şi foarte iscusită. I-o devora cu ferocitate. Trupul ei era lasciv, fin şi cît se poate de feminin. Se îndesa intim într-al lui.

În mintea lui Tyler se căscă un gol. Abia mai tîrziu avea să- şi dea seama – i se rupsese filmul complet, lăsîndu-l fără nici o pavăză în faţa acelui salt de panteră al excitaţiei. Sophia avea acelaşi gust cu mirosul; măcar atîta lucru aflase.

Neguroasă, periculoasă şi femeie. O smucise spre el înainte de a se putea opri, răspunse la muşcătura tăioasă a dinţilor chiar în timp ce tot organismul îi intra în turaţie maximă.

Sophia stătea înfăşurată peste el, ca o viţă exotică, sugrumătoare – iar peste o clipă, Tyler se simţi eliberat, cu ţeasta golită complet de sînge.

– Şi-acum, descurcă-te.

Sophia îşi trecu un deget peste buza de jos, apoi se întoarse să deschidă din nou uşile. Apoi, îi văzu expresia şocată. Înainte de a schiţa vreun gest, Sophia îl îmbrînci în lături, repezindu-se spre masa din mijlocul camerei.

– *Dio! Madonna,* cine să facă una ca asta?

Abia atunci văzu şi el – cei trei îngeri Giambelli. Pe feţele lor sculptate se prelingeau şiroaie roşii, ca sîngele din nişte tăieturi. Fiecare avea scris pe piept, cu aceeaşi culoare violentă, cîte un mesaj obscen.

CURVA 1
CURVA 2
CURVA 3

– Stai jos, Sophia. Îi iau de-aici pînă nu-i vede mama sau bunica ta. Îi duc acasă şi-i spăl.

– Lasă că-i spăl eu. Cred că e lac de unghii. O poznă de fetişcană răutăcioasă, spuse ea încet.

Nervii nu i-ar fi folosit la nimic, iar tristețea îi îneca furia.

– Rene, cred. Sau Kris. În clipa asta, amîndouă le urăsc pe femeile din familia Giambelli.

– Lasă-mă să rezolv eu, îi puse el mîinile pe umeri. Cine a făcut-o a vrut să lovească în tine. Pot să-i spăl şi să-i pun la loc înainte să observe cineva.

Tonul lui era atît de blînd şi răbdător, încît Sophia oftă.

– Trebuie s-o fac eu. Şi am nevoie să mai fiu furioasă pe tine încă puțin timp. Aşa că dă-te la o parte.

Tyler îi dădu drumul dar, după ce ieşi, se întoarse şi urcă scara de piatră, spre sala de bal.

Avea să mai stea un timp. Numai ca să se asigure că-n noaptea aceea nu era lovit şi altcineva, pe lîngă îngerii de lemn.

În camera ei, Sophia spălă cu grijă statuile.

Într-adevăr, erau mînjite cu lac roşu de unghii. Un act de vandalism meschin şi urît, dar fără efecte permanente.

„Nu poți distruge atît de uşor nişte Giambelli", reflectă ea. „Sîntem destul de duri."

Destul de duri ca să ignore răutatea faptei, lăsînd-o pe autoare dezamăgită.

Duse îngerii înapoi la parter, îi puse la loc şi constată că această acțiune simplă o calmase pe dată. Îi era mult mai uşor decît să se calmeze după cele întîmplate între ea şi Tyler.

Cretinul, îşi spuse, apropiindu-se de o oglindă antică pentru a-şi retuşa pudra. Cretinul ştia să sărute, cînd îşi dădea silința, dar tot cretin rămînea.

Spera să sufere. Spera să-l treacă toate sudorile, pînă dimineața.

Dacă a doua zi arăta nedormit şi amărît, putea, putea numai, să-i dea drumul din cîrlig.

Dar, în fond...

Se privi în oglindă, în timp ce-şi trecea un deget peste buze. Îşi coborî mîna repede, să-şi ia rujul, cînd uşile se deschiseră.

– Sophia.

– *Nonna*.

Privi spre cei trei îngeri. Totul era în regulă.

– Mă aranjam doar. Vin imediat.

Tereza închise uşile în urma ei.

– Te-am văzut luîndu-te de Tyler.

– Mmm... se mulţumi Sophia să murmure, rujîndu-se.

– Credeai că, dacă sînt bătrînă, nu-ţi mai recunosc expresia din ochi?

– Şi ce expresie era, *Nonna*?

– Sînge aprins.

Sophia ridică din umeri, astupînd tubul de ruj.

– Ne-am certat.

– Certurile nu-ţi cer să-ţi refaci rujul.

Rîzînd, Sophia se întoarse:

– Ce ochi ageri ai, bunico. Ne-am certat într-adevăr, şi am rezolvat-o în felul meu. E şi legal, şi moral să-l sărut pe Ty, *Nonna*. Nu sîntem rude de sînge.

– Ţin la tine, Sophia. Şi ţin şi la Tyler.

Sophia se mai îmbună. Tereza rostea rareori asemenea cuvinte.

– Ştiu.

– Nu v-am pus să lucraţi împreună ca să vă loviţi unul pe altul.

– Atunci, de ce ne-ai pus împreună?

– Pentru binele familiei. Sîngele aprins poate tulbura judecata. E un an hotărîtor şi, încă dinainte de a începe, avem frămîntări. Eşti o tînără frumoasă.

– Unii zic că semăn cu bunica mea.

Tereza îşi îngădui un uşor surîs. Privi şi ea spre cele trei sculpturi şi ochii i se îmblînziră.

– Poate, puţin. Dar ai moştenit mai mult de la bunicul tău. Era frumos ca un tablou. M-am măritat din datorie, dar nu mi-a fost greu. Şi era bun. Frumuseţea e o armă, *cara*. la seama cum o foloseşti, pentru că, fără bunătate, se întoarce asupra ta.

Sophia se aşeză.

– Sînt... dură, *Nonna*?

– Da.

Bătrîna întinse mîna, atingînd-o uşor pe a Sophiei.

– Asta nu-i rău. O femeie moale se lasă modelată prea uşor şi e rănită la fel de uşor. Mama ta a pătit şi una, şi alta. E fiica mea, Sophia, adăugă, cînd Sophia deveni ţeapănă.

Voi spune ce am pe suflet. Tu nu eşti moale şi faci ce ştii tu. Sînt mulțumită de tine. Nu spun decît că, dacă nu ai grijă, duritatea poate deveni casantă. Ai grijă ce faci.

– Eşti mulțumită de mine, *Nonna*, fiindcă făcînd ceea ce ştiu eu, fac şi ce vrei tu?

– Poate. Eşti o Giambelli. Sîngele apă nu se face.

– Sînt şi o Avano.

Tereza înclină din cap, iar vocea îi deveni aprigă.

– Şi eşti dovada vie, nu-i aşa, care linie e mai puternică? Tatăl tău e în tine. Este un om viclean, iar tu poți fi de asemenea vicleană. E ambițios, cum eşti şi tu. Dar slăbiciunile lui nu ți s-au transmis niciodată. Lipsa de inimă l-a distrus, ca şi lipsa curajului. Tu ai şi inimă, şi curaj, aşa că poți fi dură fără să te spargi.

– Ştiu că-l urăşti, spuse încet Sophia. În seara asta, şi eu îl urăsc.

– „Ură" e un cuvînt cam tare. Nu trebuie să-l foloseşti la adresa tatălui tău, orice-ar fi, orice-ar face. Eu nu-l urăsc pe Anthony Avano.

Se ridică din nou în picioare.

– Acum, nu mai simt nimic pentru el. Din partea mea, a ales. Ne vom confrunta pentru o ultimă oară, după care nu va mai exista pentru mine.

– Vrei să spui că-l pui pe liber.

– El a ales, repetă Tereza. Acum, va suporta consecințele. N-ai de ce să-ți faci griji.

Ridică o mînă.

– Haide, trebuie să fii prezentă la petrecere. O vom găsi pe mama ta şi le arătăm tuturor trei generații de femei Giambelli.

Era foarte tîrziu, cînd Tony intră în apartament. Se întrebă dacă mai ştia cineva că avea cheia, după atîta timp.

Îşi adusese propria sticlă de vin, aleasă din beciul lui personal.

Barolo-ul avea să mențină situația civilizată.

Discuțiile de afaceri, căci cuvîntul „şantaj" nici nu-i trecea prin minte, trebuiau să se desfăşoare întotdeauna civilizat.

Destupă sticla în bucătărie, o lăsă pe bufet pentru ca vinul să respire şi alese două pahare. Negăsind fructe proaspete în frigider, se mulțumi cu o roată de brînză Brie.

Chiar şi la ora trei dimineața, prezentarea era importantă.

Era un noroc că stabilise întîlnirea atît de tîrziu. Îi luase ceva timp, pînă s-o calmeze pe Rene.

O oră întreagă îl bătuse la cap, chiar şi după întoarerea în oraş, în legătură cu familia Giambelli, cu felul cum o tratau, pe ea şi viitorul lui în firmă. Şi banii.

Banii erau principalul, fireşte.

Nu putea s-o acuze pentru asta.

Stilul lor de viață necesita bani mulți.

Spre deosebire de Pilar, Rene nu aducea pe masă fonduri nelimitate.

Şi, tot spre deosebire de Pilar, toca banii de parcă ar fi fost demodat să-i aibă în buzunar.

Oricum, avea să aplice o metodă simplă şi civilizată pentru a îmbogăți sursa.

Familia Giambelii intenționa să-l dea afară.

Acum era sigur. Nici Pilar şi nici Sophia n-aveau să-i țină partea. Ştiuse că aceasta era o posibilitate, dar preferase s-o ignore.

Sau, mai bine-zis, îi permisese lui Rene să-l împingă în colțul ringului.

Dar avea mai multe posibilități.

Chiar foarte multe. Dintre care prima urma să sosească din clipă-n clipă.

Prima tranzacție avea să fie o acțiune de temporizare, ca să cîştige timp.

Mai existau şi alte căi, care puteau fi extinse, la nevoie. Avea relații, avea perspective.

Terezei Giambelli avea să-i pară foarte rău că-l subestimase. Multor oameni urma să le pară rău.

În cele din urmă, avea să cadă în picioare, ca întotdeauna. Nu se îndoia.

Bătaia în uşă îl făcu să zîmbească.

Turnă două pahare de vin, le puse pe o tavă, cu sticla, brînza şi nişte crochete.

Duse tava pe masa de cafea din living.

Îşi trase manşetele, îşi netezi părul şi porni spre uşă, gata să înceapă negocierile.

PARTEA A DOUA

CREŞTEREA

Nu a avea şi a adăsta, ci a creşte şi a deveni
este caracterul perfecțiunii, aşa cum o concepe cultura.

MATTHEW ARNOLD

CAPITOLUL 9

– Nu înțeleg de ce-a trebuit să ne întoarcem aici.

– Fiindcă mai am nevoie de cîteva lucru.

Ar fi putut să amîne, recunoscu Sophia în sinea ei. Dar nu avea nici un motiv de a irosi un drum la San Francisco fără să treacă şi prin apartamentul ei.

Nu i se făcuse milă de Tyler şi venise cu S.U.V.-ul lui Eli, în locul B.M.W.-ului ei decapotabil?

– Ascultă, contnuă ea, ți-am explicat că la început va trebui să verific birourile. Kris va continua să se împotrivească noului sistem, în mod sigur. Trebuie să ne vadă împreună, ca o echipă.

– Halal echipă.

– Am să mă descurc eu.

Introduse maşina în parcare şi trase frîna.

– Cred că l-am putea numi un armistițiu de sărbători. Pe moment, Ty, pur şi simplu nu am timp să mă cert cu tine.

Coborî, trînti portiera şi-şi îndesă cheile în servietă.

– Care-i problema?

– N-am nici o problemă. Tu eşti problema.

Tyler ocoli pînă lîngă ea şi se rezemă de aripa maşinii. Era nervoasă de două zile. Timp suficient pentru oricine ca să fiarbă în suc propriu.

Nu credea că era din cauza incidentului de la petrecerea de Crăciun. De-acolo, Sophia ieşise în avantaj.

– Echipă, ţii minte? Mai eşti supărată din cauza îngerilor?

– Nu. M-am ocupat de ei, nu? Sînt ca şi noi.

– Mda, te-ai ocupat. Ai dreptate. Atunci, care-i problema?

– Vrei să ştii care-i problema? Perfect. Nu suport să mă scol cu noaptea-n cap în fiecare zi şi să mă trambalez prin vie pe frigul ăsta. Dar o fac. După care, mă-ntorc la munca pe care am învăţat-o. Dar sînt obligată să fac naveta între vilă şi sediul de-aici, unde am o comandantă secundă care nu numai că s- a culcat cu taică-meu, ci mai e şi gata să se revolte.

– Concediaz-o.

– Da, asta ar fi o idee, îşi ciocăni ea tîmpla cu degetul, sarcastică. Mă mir cum de nu mi-a trecut prin minte. Poate fiindcă de cîteva săptămîni sîntem în plină reorganizare, în toiul unei campanii promoţionale enorme, intense şi vitale, şi n-am pe nimeni calificat ca să-i ia locul? Da, ştim, cred că ăsta s-ar putea să fie motivul pentru care nu i-am tras un şut în fundul ăla de tîrfă escroacă.

– Ascultă, fetiţo, cînd îţi intră un cui în talpă, ţi-l scoţi.

– N-am timp deloc, se răsti ea şi, ca s-o dovedească, îşi scoase smucit Filofaxul. Vrei s-arunci o privire aici, să-mi vezi programul pe următoarele şase săptămîni?

Şi îl trînti la loc în servietă.

– Deci, eşti presată, ridică din umeri Tyler. Ia-ţi dimineţile libere ca să faci ceea ce ai de făcut. În vie, am să te duc pe braţe.

Sophia îi aruncă o privire ca o împuşcătură.

– Pe mine nu mă duce nimeni pe braţe, MacMillan. Dar ai drepate cînd spui că sînt presată. Ar trebui s-o instruiesc pe maică-mea, care habar n-are de public relations. Am fost nevoită să contramandez trei întîlniri cu trei bărbaţi foarte interesanţi, fiindcă sînt îngropată pîn-aici în treburi. De viaţa mea personală se-alege praful. Nict măcar n-am putut s-o

găsesc pe vaca de Rene, ca să iau legătura cu taică-meu, care lipseşte de la birou de două zile. Şi e obligatoriu ca, în următoarele patruzeci şi opt de ore, să discut cu el despre un contract principal, întrucît cineva – care nu-s eu – va trebui să zboare la o întîlnire din San Diego, peste aproximativ patruzeci şi nouă de ore.

– Şi Margaret? Credeam că se ocupă ea de majoritatea contractelor importante.

– Crezi că n-am încercat? Par cumva proastă?

Obosită, frustrată şi sătulă, Sophia se duse la liftul din garaj şi apăsă pe buton.

– A plecat în Italia, ieri după-amiază. Nici ea şi nici cei din serviciul ei nu sînt complet informați despre contractul cu Twiner, pentru că a fost întotdeauna favoritul lui taică-meu.

– Nu te duce nimeni pe brațe, sublinie Tyler, dar tu îl duci pe Avano.

– Ba m-am săturat să-l tot duc. Însă duc firma Giambelli şi de-asta îl acopăr atîta timp cît pot. Nu-mi comvine, am draci şi mă mai doare şi capul.

– Okay. Ia o aspirină, şi pe urmă o luăm pas cu pas.

– N-are nici un drept să mă-mpiedice să vorbesc cu tatăl meu. Nici la nivel personal, nici de afaceri.

– N-are, într-adevăr.

Asta, bănuia Tyler, era adevărata durere de cap.

.– E un joc de-a puterea. Nu se simte bine pînă nu descoperă cît te enervează. Ocoleşte-l.

– Dacă-l ocolesc, o să pară... fir-ar să fie. *Este* un nătărău. Sînt aşa de furioasă pe el, că m-a pus în situația asta. Dacă pînă diseară n-o rezolv...

– Ai s-o rezolvi pînă diseară.

– Mda.

Expiră scurt, apoi opri liftul la etajul ei. Se întoarse spre Tyler.

– De ce eşti aşa de drăguț cu mine?

– Fiindcă te descumpăneşte. În plus, Twiner e o miză mare. Nici eu nu-mi petrec tot timpul la cîmp, adăugă el, cînd Sophia îl privi suspicioasă. Dacă-mi spuneai că-l cauți pe tatăl tău, ți-aş fi dat o mînă de ajutor. La Cutter nu te-ai dus.

Sophia strînse buzele.

– Nu. Dar cred că ştie că se coace ceva. O să-şi găsească ținta destul de curînd.

– Atunci, nu trebuie decît să fim mai rapizi. Muncă de echipă, mai ştii?

– Spui asta numai fiindcă-l antipatizezi mai mult decît pe mine...

Se întrerupse, cu un zîmbet complice.

– Doar dacă nu cumva ai prefera să încerci un alt gen de muncă de echipă.

– Mai scuteşte-mă.

– Ţi-a plăcut să mă săruți.

– Şi merele acre îmi plăceau, cînd eram mic. Am descoperit că-s otravă pentru organism.

– Eu sînt coaptă.

Tyler întinse mîna pe lîngă ea, apăsînd pe clanță.

– Mie-mi spui?

Îl strînse amical de braț, în timp ce se răsucea spre uşă.

– Începi să-mi placi, MacMillan. Ce naiba putem face cu chestia asta?

Deschise uşa, făcu un pas şi încremeni.

– Tată?

Tatăl ei stătea prăbuşit pe scaun.

Pieptul cămăşii îi era mînjit cu maroniu şi scorțos. Iar ochii, ochii lui frumoşi şi inteligenți, deveniseră sticloşi.

– Tată. El e... trebuie să... Tatăl meu.

Palidă ca moartea, începu să tremure, cînd Tyler o împinse spre perete, afară din apartament.

– Ascultă-mă cu atenție, Sophia. Ascultă bine. Scoate celularul. Sună la nouă-unu-unu. Acum.

– O salvare... îşi croi Sophia drum prin ceața care-i învăluia creierul, începînd să se zbată în brațele lui Tyler. Are nevoie de-o ambulanță. Trebuie să mă duc la el.

– Nu, o apucă el de brațe, scuturînd-o scurt. N-ai cum să-l mai ajuți.

Alungă ideea de a se întoarce să vadă el de Tyler. Nu putea s-o lase singură.

Şi văzuse deja destul ca să fie sigur că nu mai era nimic de făcut.

O aşează pe Sophia lîngă perete, îi deschise servieta şi scoase telefonul celular.

– Cu poliția, ceru el.

Sophia îşi lăsă fruntea pe genunchi, în timp ce Tyler dădea informațiile necesare.

Nu putea judeca.

Încă nu voia să gîndească.

Într-un fel sau altul, trebuia s-o scoată la capăt.

– N-am nimic, spuse ea cu voce înceată, aproape calmă. Ştiu că a murit. Trebuie să mă duc la el.

– Ba nu.

Tyler se aşează pe jos lîngă ea şi o cuprinse pe după umeri.

– Nu te duci. Îmi pare rău, Sophia. Nu se mai poate face nimic.

– Întotdeauna se poate face ceva.

Sophia înălță capul.

Avea ochii uscați. Arzător de uscați.

– Cineva mi-a omorît tatăl şi trebuie să pot face ceva. Ştiu ce fel de om a fost.

Vocea i se frînse şi o podidiră lacrimile.

– Totuşi, e tatăl meu.

– Ştiu.

Tyler o strînse mai tare, pînă cînd Sophia îşi lăsă capul pe umărul lui.

Era ceva de făcut – fie şi doar să aştepte.

N-o lăsă singură.

Sophia îşi impuse să țină minte că, orice s-ar fi întîmplat – sau nu – între ei, Tyler rămăsese alături de ea.

Stătea pe canapea, în apartamentul de vizavi de al ei.

Îşi amintea că fusese acolo la vreo două petreceri.

Cei doi gay din vecini organizau petreceri foarte reuşite. Iar Frankie, graficianul care lucra adesea acasă, o primise înăuntru şi se închisese discret în dormitor, pentru a o lăsa să discute în linişte cu poliția.

– Nu ştiu ce căuta în apartamentul meu, spuse din nou Sophia.

Încercă să studieze chipul omului care o chestiona. La fel ca numele – detectiv Lamont? Claremont? – i se tot ştergea din minte.

– Tatăl dumneavoastră, sau altcineva, avea cheia?

Se numea Claremont. Alexander Claremont.

– Nu, n-am... Da.

Ridică o mînă, apăsîndu-şi un deget pe frunte, ca pentru a- şi limpezi gîndurile.

– Tatăl meu. I-am dat o cheie, după ce m-am mutat. Îşi făcea nişte decoraţiuni interioare acasă, eu plecam din ţară şi i-am pus la dispoziţie locuinţa mea. Nu cred că mi-a mai dat cheia. Nu m-am mai gîndit la ea.

– Venea des aici?

– Nu. Cînd i-am oferit casa, a preferat să stea la un hotel.

Sau, cel puţin aşa spusese.

Atunci nu folosise apartamentul – dar mai tîrziu?

Nu i se întîmplase de-atîtea ori să descopere, la întoarcere, că fusese cineva în casă?

Mărunţişuri mutate din loc.

Nu, era o prostie.

Trebuia să fi fost femeia de serviciu.

Tatăl ei nu avea nici un motiv să-i folosească apartamentul. Îl avea pe al lui, cu Rene.

Îi înşela mama, murmură o voce în mintea ei. O înşela şi pe Rene.

– Domnişoară Giambelli?

– Mă scuzaţi. Ce-aţi spui?

– Vrei puţină apă? Ceva? îi întrerupse Tyler.

– Nu, mulţumesc. Iertaţi-mă, domnule detectiv. Îmi tot pierd şirul.

– Nu face nimic. Am întrebat cînd aţi vorbit ultima oară cu tatăl dumneavoastră.

– Sîmbătă seara. A fost o petrecere, la podgorie. E un eveniment anual. A venit şi tatăl meu.

– La ce oră a plecat?

– Nu ştiu. Era foarte multă lume. Nu şi-a luat rămas bun de la mine.

– A venit singur?

– Nu, cu soţia lui. Rene.

– Tatăl dumneavoastră e căsătorit?

– Da, se căsătorise chiar în ziua petrecerii. Cu Rene Foxx. N-a vorbit nimeni cu ea?

– Nu ştiam de existenţa ei. O pot găsi la adresa tatălui dumneavoastră?

– Da, cred că... Da, repetă ea, stăpînindu-se să continue.

– Aveţi pistol, domnişoară Giambelli?

– Nu.

– Nu ţineaţi nici o armă de foc în apartament?

– Nu. Nu-mi plac pistoalele.

– Tatăl dumneavoastră avea pistol?

– Nu ştiu. N-am auzit să fi avut.

– Cînd aţi fost ultima oară în apartament?

– Acum peste o săptămînă. Cum vă spuneam, de cîteva luni stau mai mult la Napa. Am venit aici azi, după ce am plecat de la sediu cu domnul MacMillan, ca să-mi mai iau cîteva lucruri.

– În ce relaţii eraţi cu tatăl dumneavoastră?

Sophia se încordă. Aşezat alături, Tyler simţi imediat.

– Era tatăl meu, domnule detectiv. De ce nu treceţi direct la subiect, întrebîndu-mă dacă eu l-am omorît. Nu, n-am făcut-o eu. Şi nici nu ştiu cine a făcut-o, sau de ce.

Glasul lui Claremont rămase ferm.

– Tatăl dumneavoastră avea duşmani?

– Evident.

– Pe care să-i cunoaşteţi.

– Nu. Nu cunosc pe nimeni care să-l fi putut omorî.

Claremont îşi privi carnetul, studiind însemnările.

– De cît timp divorţaseră părinţii dumneavoastră?

– Erau despărţiţi legal de şapte ani.

– Despărţiţi?

– Da. N-au mai trăit împreună, în nici un sens, de cînd eram eu mică.

– Această Rene Foxx era a doua soţie a tatălui dumneavoastră?

– Corect.

– Căsătoriţi doar de cîteva zile.

– Aşa mi s-a spus.

– Cînd au divorţat părinţii dumneavoastră, domnişoară Giambelli?

Simţea un bulgăre de gheaţă în burtă.

Dar n-avea de gînd să-şi trădeze nervozitatea.

– Cred că decizia s-a pronunţat cu o zi înainte ca tatăl meu să se însoare cu Rene. N-a fost decît o formalitate, domnule detectiv.

Deşi îi tremurau genunchii, Sophia se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, acum trebuie să mă duc la familia mea. Nu vreau să afle de la actualităţi, sau de la vreun străin. Îmi puteţi spune... ce se va întîmpla cu tatăl meu acum? Ce aranjamente trebuie să se facă?

– Vom continua ancheta. Colega meu e vizavi, lucrînd cu

echipa criminalistică. Voi discuta aranjamentele cu ruda cea mai apropiată.

– Sînt singurul lui copil.

– După lege, ruda cea mai apropiată e soția lui, domnişoară Giambelli.

Sophia deschise gura, apoi o închise la loc.

Cînd mîna începu să i se agite, Tyler i-o luă şi o ținu strîns.

– Înțeleg. Desigur. Trebuie să mă duc acasă. Ty.

– Mergem.

– Domnule MacMillan, am cîteva întrebări pentru dumneavoastră.

– V-am dat adresa, aruncă Tyler o privire peste umăr, în timp ce o conducea pe Sophia spre uşă. Ştiți unde să mă găsiți.

– Mda.

Cînd uşa se închise, Claremont bătu cu pixul în carnet.

– Sigur că ştiu...

Presimțea că el şi colega lui aveau să facă un drum la țară, foarte curînd.

Lui Alexander Claremont îi plăceau vinurile franțuzeşti, pantofii italieneşti şi bluesurile americane.

Crescuse în San Francisco, fiu mijlociu al unor părinți de clasă mijlocie, strîns uniți, care munciseră din greu ca să le asigure celor trei băieți ai lor o viață îndestulată şi studii de calitate.

Fratele lui mai mare era medic pediatru, iar cel mai mic, profesor la Berkeley.

Alex Claremont plănuise să se facă avocat.

Fusese născut pentru a fi polițist.

În mîinile unui polițist, legea însemna cu totul altceva decît într-ale unui avocat. Pentru un avocat, rostul ei era acela de a fi manipulată, modelată şi croită după nevoile clientului.

Înțelegea acest lucru şi, la un nivel elementar, îl respecta.

Pentru polițist, legea era ordinea.

Iar Claremont adora ordinea.

Acum, la doar două ore după ce studiase locul faptei, se gîndea la ordine.

– Ce părere ai de fiică?

La început nu răspunse, dar colega lui era obişnuită cu asta.

Conducea ea, fiindcă ajunsese prima la maşină.

– Bogată, spuse Claremont după un timp. Rasată. Neînduplecată. N-a spus nimic ce nu voia să spună. Îi treceau multe gînduri prin cap, dar are grijă ce vorbeşte.

– Familie mare, importantă. Un scandal de toată frumusețea.

Maureen Maguire frînă la un stop. Bătu cu degetele în volan.

Ea şi Claremont erau diametral opuşi, motiv pentru care, după primele ciocniri, în urmă cu trei ani, găsiseră un ritm comun şi lucrau bine împreună.

Era cît de albă poate fi o femeie albă. Irlandeză, pistruiată şi blond-roşcată, cu ochi albaştri şi gropițe.

La treizeci şi şase de ani, avea cu patru mai mult decît Claremont şi era căsătorită comod, în timp ce el trăia singur.

– Nimeni nu-l vede intrînd. Nici un autovehicul. Vom verifica la companiile de taxiuri, să vedem dacă au lăsat vreun client acolo. După cum arată, e mort de cel puțin treizeci şi şase de ore. Cheia casei era în buzunarul lui, lîngă trei sutare şi mărunțiş, cash şi mult plastic. Avea un Rolex de aur, butoni de aur cu diamante. În apartament era plin de obiecte uşor transportabile. N-a fost jaf.

Claremont îi aruncă o privire.

– Nu pe bune!

– Îl tai doar de pe listă. Două pahare de vin, unul plin, unul pe jumăate. Numai unul cu amprente – ale lui. A fost împuşcat pe locul unde stătea. Nici o urmă de luptă. După unghiul împuşcăturilor, ucigaşul stătea aşezat pe canapea. Un vinişor, o brînzică şi vai, mă scuzați, pac, pac, pac! Eşti mort.

– Tipul divorțase şi se recăsătorise a doua zi. Un interludiu romantic denaturat?

– Poate.

Maguire îşi țuguie buzele.

– Greu de zis la prima vedere. Trei focuri, calibru douăzeci şi cinci, aş spune, şi de aproape. Nu prea zgomotos, dar mă mir că nimeni n-a auzit nimic, într-un bloc dichisit ca ăla.

Parcă maşina, ridicîndu-şi privirea spre un alt bloc dichisit.

– Foarte curios, nu-i aşa, cum de un proaspăt soţ nu vine acasă, iar proaspăta nevastă nu-l dă dispărut.

– Hai să aflăm de ce.

Rene tocmai se întorsese de la sesiunea de trei ore la salon.

Nimic n-o calma mai bine decît o şedinţă prelunită de răsfăţ.

Decît cumpărăturile. Însă se ocupase şi de asta, făcînd o incursiune rapidă la Neiman, unde îşi satisfăcuse o serie de capricii.

Tony avea să plătească scump pentru criza asta de îmbufnare, îşi spuse ea, turnîndu-şi un vermut mic.

Noroc că se întorcea întotdeauna cu cîte un farafastîc sclipitor în mînă şi, evident, dispus să facă tot ceea ce-i cerea ea.

Ridică mîna stîngă, admirînd sclipirea inelelor.

Era doamna Anthony Avano şi aşa avea de gînd să rămînă.

Că dacă se ajungea la vreun divorţ, îl scalpa de-i mergeau fulgii.

Cînd auzi soneria, zîmbi.

Tony trebuia să fie, venind tîrîş înapoi la picioarele ei.

Deschise uşa, pregătindu-se să-l pună să se milogească, după care se încruntă la cei doi necunoscuţi care-şi arătau insignele.

– Doamna Avano?

– Da. Ce s-a întîmplat?

– Detectiv Claremont, şi colega mea, Detectiv Maguire, San Francisco P.D. Putem intra?

– De ce?

– Vă rugăm, doamnă Avano, putem intra?

– L-au închis pe Tony? şuieră ea printre dinţi, făcînd un pas înapoi. Ce naiba a făcut?

– Nu, doamnă, nu e închis.

Maguire intră.

– Îmi pare rău, doamnă Avano. Soţul dumneavoastră a murit.

– A murit?

Rene pufni nervoasă.

– Dar e ridicol. Faceţi o confuzie.

– Nu e nici o confuzie, doamnă Avano, răspunse Claremont. Putem sta jos?

Rene simți un mic junghi în stomac.

– Şi vreți să cred că Tony e mort? Mort şi gata?

– Ne pare foarte rău, doamnă. Ce-ar fi să luăm loc?

Maguire vru s-o ia de braț, dar Rene şi-l smuci. Pălise, însă ochii-i erau plini de viață. Şi furie.

– Ce-a pățit, un accident?

– Nu, doamnă. Ne-ați putea spune cînd l-ați văzut ultima oară pe soțul dumneavoastră, sau cînd ați vorbit cu el?

Rene îl privi lung pe Claremont.

– Sîmbătă noaptea, sau duminică dimineața în zori, cred. Ce-a pățit Tony?

– Nu v-ați îngrijoat, cînd n-ați mai primit nici o veste de la el?

– Ne certaserăm, se răsti ea. După aşa ceva, Tony lipseşte adesea cîteva zile, bosumflat. Nu-s maică-sa.

– Nu, doamnă, dădu din cap Maguire. Sînteți soția lui. V-ați căsătorit recent, nu-i aşa?

– Întocmai. Ce-a pățit? Am dreptul să ştiu ce i s-a întîmplat.

– Anthony Avano a fost împuşcat mortal.

Capul lui Rene se ridică smucit, dar aproape imediat culoarea îi reveni în obraji.

– A, ştiut eu! L-am prevenit că avea să facă o nebunie, da' n-a vrut să mă asculte. Doar ne hărțuia, nu?

– Cine, doamnă Avano?

– Nevastă-sa.

Trase aer printre dinți, apoi se răsuci şi se duse să-şi ia paharul.

– *Fosta* nevastă. Pilar Giambelli. Tîrfa aia l-a omorît. Sau, dacă nu ea, javra de fiică-sa.

Nu ştia ce să facă pentru ea.

Stătea pe fotoliul din dreapta, cu ochii închişi.

Tyler însă ştia că nu dormea.

Abia îşi mai păstra calmul, iar el nu era sigur ce s-ar fi întîmplat dacă şi-l pierdea.

Aşa că tăcea, în timpul lungului drum spre nord.

Cînd coti pe alee, Sophia deschise ochii.

Ca şi cum ar fi simțit că ajunsese acasă.

– Vin şi eu cu tine.

Vru să-l refuze, instinctiv.

Totuşi, îi era rudă.

Şi avea nevoie de cei apropiați.

– Mulțumesc. Mama mea...

Înghiți un nod, în timp ce maşina se oprea la baza scării.

– Pentru mama va fi foarte greu.

– Sophia, îşi puse Tyler mîna peste a ei. Sophia, oamenii cred mereu că trebuie să fie puternici. Nu e nevoie.

– Pentru cei din familia Giambelli, este. Sînt amorțită, Ty. Şi mi-e frică de ce-o să se întîmple cu mine cînd nu voi mai fi. Mă tem să gîndesc. Mă tem să simt. Nu pot face decît ce-mi vine.

– Atunci, vom face ce-ți vine.

Coborî din maşina, ocoli pînă în dreptul ei şi, cu un gest care-i puse un nod fierbinte în gît, o luă de mînă.

Casa era caldă şi parfumată de florile mamei sale.

Nimic nu se schimbase.

Cum era posibil?

Sophia o văzu pe Maria venind prin hol.

Toate se mişcau ca prin vis – pînă şi ecoul paşilor suna astfel.

– Maria, unde e mama?

– Sus. Lucrează în birou. Miss Sophia?

– Şi *La Signora*?

Stingherită, Maria privi spre Tyler.

– E pe plantație, cu domnul Mac.

– Trimite pe cineva după ei, te rog.

– Da, imediat.

Plecă grăbită, în timp ce Sophia se întorcea spre scară. Mîna ei o strînse pe a lui Tyler.

Din cabinet se auzea muzică.

Îşi văzu mama, cu părul strîns la spate, aplecată peste keyboardul computerului.

– Cum adică, am comis o funcție ilegală? Fir-ai al dracului, nu pot să te sufăr!

Altădată, enervarea ei nedumerită ar fi amuzat-o pe Sophia.

Acum, toate îi umpleau ochii de lacrimi.

– Mama?

– O, slavă Domnului! Sophia, am făcut ceva. Nu ştiu ce.

Exersez de-o oră şi tot nu-s bună de nimic cu drăcia asta.

Se ridică de la birou, privind-o – şi încremeni.

– Ce este? Ce s-a-ntîmplat?

Cunoştea fiecare trăsătură, fiecare linie, fiecare expresie de pe fața fiicei sale.

Cu un junghi dureros în stomac, se grăbi spre ea.

– Ce-i cu tine?

– Mama.

„Acum totul se schimbă", îşi spuse Sophia.

După ce o spunea, nimic n-avea să mai fie ca înainte.

– Mama, cu tata e ceva...

– A pățit ceva? E bolnav?

– A...

Nu putu conținua.

Dădu drumul mîinii lui Ty şi îşi cuprinse strîns mama pe după gît.

Freamătul din abdomenul lui Pilar se opri.

Totul în ființa ei se opri.

– O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule.

Îndesîndu-şi fața în părul Sophiei, începu să se legene.

– Nu. O, fetița mea, nu.

– Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău, mama. Noi l-am găsit. În apartamentul meu. Acolo... acolo l-a omorît cineva.

– Ce? Stai!

Se retrase, tremurînd.

– Nu se poate.

– Stai jos, Pilar.

Tony le conducea deja pe amîndouă spre divanul cu spătar arcuit de lîngă perete.

– Nu, nu. Nu e cu putință. Trebuie să...

– Stați jos, repetă Tyler, aşezîndu-le cu blîndețe. Ascultați-mă. Uitați-vă la mine.

Aşteptă pînă cînd Pilar găsi, pe dibuite, mîna Sophiei.

– Ştiu cît vă e de greu. Avano a fost în apartamentul Sophiei. De ce, nu ştim. Se pare că avea întîlnire cu cineva acolo.

Pilar clipi din ochi.

– În apartamentul Sophiei? De ce spui asta? Cum adică?

– Pe masă era o sticlă de vin. Şi două pahare.

Memorase perfect scena. Eleganță discretă, moarte brutală.

– Se pare că persoana cu care s-a întîlnit acolo l-a omorît. Poliţiştii au chestionat-o deja pe Sophia.

– Sophia...

Degetele ei subţiri le strînseră pe ale fiicei sale, ca într-o menghină.

– Poliţia.

– Şi-i vor mai pune şi alte întrebări. Şi ţie. Poate tuturor. Ştiu că e greu, e greu să gîndeşti limpede, dar trebuie să te pregăteşti să le răspunzi. Cred c-ar fi bine să chemi un avocat. Pentru amîndouă.

– N-am nevoie de nici un avocat. Pentru numele lui Dumnezeu, Tyler, Tony a fost asasinat!

– Aşa e. În apartamentul fiicei lui, la numai cîteva zile după ce divorţase de tine şi se însurase cu alta. Cîteva zile după ce Sophia l-a atacat în public.

Vinovăţia, hidoară şi feroce, îşi dezveli dinţii în sufletul Sophiei.

– Pe naiba, Ty, dacă era vorba să-l omoare vreuna dintre noi, am fi făcut-o cu ani în urmă.

Tyler întoarse capul spre ea.

Observă că-i revenise energia şi era furioasă.

Cu atît mai bine.

– Asta ai să le spui poliţiştilor? Şi reporterilor, cînd vor începe să vină? Meseria ta este publicitatea, Sophia. Gîndeşte-te.

Respira prea repede.

Nu se putea stăpîni.

Ceva, înăuntrul ei, voia să explodeze, să spargă pojghiţa subţire a controlului, să urle.

Apoi, simţi mîna mamei sale tremurînd şi se înmuie.

– Bine. Dar încă nu. Nu acum. Avem dreptul să ţinem doliu, mai întîi.

Îşi trase mama mai aproape de ea.

– Avem dreptul să fim mai întîi oameni.

Se ridică în picioare şi se duse la uşă, cu mişcări ţepene.

– Vrei tu să vorbeşti cu *Nonna* şi Eli? Să le spui tot ce trebuie să ştie. Eu vreau să rămîn singură cu mama.

– Bine. Pilar...

Tyler se aplecă, atingîndu-i genunchiul.

– Îmi pare rău.

După ce o mai privi o dată pe Sophia în ochi, ieşi.

Cînd închise uşa, nu vedea decît adîncimile lor întunecate.

CAPITOLUL 10

Tyler avea dreptate, dar Sophia avea să se gîndească la asta mai tîrziu.

Îi putea prinde bine să aibă un subiect mărunt de meditație.

Reporterii începură să dea telefoane la nici zece minute după ce-şi anunțase mama şi înainte de a fi apucat să coboare pentru a vorbi cu bunica ei.

Ştia ce atitudine trebuia să adopte.

Unitate.

Şi era pregătită să se înfrunte cu poliția, ca să atenueze lovitura la adresa mamei sale.

N-aveau să declare nimic presei înainte de a scrie ea un comunicat potrivit. Nici un interviu.

Era pe deplin conştientă că asasinarea tatălui ei urma să genereze un circ mediatic, dar familia Giambelli n-avea să se dea în spectacol.

Ceea ce însemna că mai avea multe telefoane de dat, membrilor familiei şi angajaților importanți.

Dar în primul rînd, lui Helen Moore.

Aveau nevoie de un avocat.

– Am sunat-o pe mătuşa Helen, îi spuse ea Terezei.

– Perfect.

Tereza stătea aşezată în salonul din față, cu spatele drept şi fața calmă.

– Şi mama ta?

– A vrut să rămînă cîteva minute singură.

Dînd din cap, Tereza luă mîna Sophiei.

– În cine dintre ai tăi ai mai multă încredere ca să scrie o declarație pentru presă şi să selecteze telefoanele?

– În mine. Vreau să fac eu totul, *Nonna*.

– Bine. Îmi pare rău pentru suferința ta, *cara*. Tyler ne-a

spus tot ce ştie. Nu-i convine că ai fost chestionată înainte de a fi putut vorbi cu Helen sau James.

– Nu am nimic de ascuns. Nu ştiu nimic. Tatăl meu a fost împuşcat în timp ce stătea la mine în casă, pe scaunul meu. Cum aş fi putut să nu le spun tot ce i-ar fi putut ajuta să afle cine l-a omorît?

– Dacă nu ştii nimic, n-ai nimic util să le spui.

Expedie subiectul, cu un gest nervos.

– Tyler, adu-i Sophiei puțin vin.

Cînd telefonul sună din nou, bătu cu palma în brațul fotoliului.

– Răspund eu, se oferi Tyler.

– Nu, e mai bine ca azi nici un membru al familiei să nu discute cu presa.

Sophia îşi frecă fruntea, impunîndu-şi să gîndească.

– Trebuie să-l chemăm pe David. Dacă-i explici tu situația, eu încep să scriu un comunicat. Pentru moment, e simplu: familia s-a închis în izolare şi nu are nici un comentariu.

– Mă duc să-l chem.

Tyler se apropie de ea, ridicîndu-i fața, cu o mînă sub bărbie.

– N-ai nevoie de vin. De o aspirină ai nevoie.

– Nici de aia n-am nevoie. Într-o jumătate de oră sînt gata, îi spuse Sophia bunicii ei.

– Sophia, o cuprinse Eli cu brațele. Calmează-te.

– Nu pot.

– În regulă, fă ce ştii tu că-ți prinde mai bine. Eu încep să dau telefoanele.

– Pot şi eu să le dau.

– Poți, dar le voi da eu. Şi ia aspirina aia.

– Bine, dar să ştii că pentru tine o fac.

Era la jumătatea scării, cînd Maria le deschise uşa din față polițiştilor.

Privind pe lîngă ea, Claremont o văzu pe Sophia.

– Domnişoară Giambelli.

– Domnule detectiv. E-n regulă, Maria. Mă ocup eu. Aveți ceva informații noi pentru mine? îl întrebă, coborînd treptele.

– Deocamdată, nu. Am dori să vă mai vorbim, şi mamei dumneavoastră.

– Mama mea se odihneşte. David, domnului este detectivul...

– Claremont. Şi colega mea, detectiv Maguire.

– David Cutter. Domnul este director principal de operaţiuni la Giambelli-MacMillan. Vă conduc în salon şi vin imediat.

– Mama dumneavoastră este acasă, domnişoară Giambelli?

– Am spus că se odihneşte. Nu poate vorbi cu dumneavoastră în acest moment.

– Sophia.

Pilar apăru pe scară, cu o mînă pe balustradă, urmată de Helen.

– E-n ordine. Vreau să fac tot ce pot.

– Doamna Avano, începu Helen, avînd grijă să folosească numele de căsătorie al lui Pilar, este dispusă să vă răspundă la întrebări. Sînt sigură că veţi ţine seama de starea ei emoţională. Judecător Moore, adăugă, dînd rece din cap. O veche prietenă de familie.

Claremont auzise despre ea.

Şi fusese examinat fără milă de soţul ei. „Avocaţii pe poziţii", medită el.

– O reprezentaţi pe doamna Avano, doamnă judecător Moore?

– Mă aflu aici ca să-i ofer prietenei mele spirijinul şi sfatul meu, dacă va fi necesar.

– Să stăm jos, propuse Pilar. Sophia, o rogi tu pe Maria să aducă nişte cafele?

– Desigur.

Distinsă şi civilizată, observă Claremont. Dar şi femeile distinse ucideau, la fel ca restul oamenilor.

Mai ales cînd erau lepădate pentru modele mai tinere.

Totuşi, Pilar îi răspunse direct la toate întrebările.

Nu-l văzuse pe decedat şi nu mai vorbise cu el, după celebra petrecere.

Nu fusese în apartamentul fiicei sale de peste o lună. Nu avea cheia.

Nu avea pistol, deşi recunoscu, înainte ca judecătoarea s-o întrerupă, că în cază existau arme de foc.

– Aţi fost necăjită, cînd soţul dumneavoastră a finalizat divorţul pentru a se însura cu Rene Foxx.

– Într-adevăr, recunoscu Pilar, chiar în timp ce Helen deschidea gura să vorbească. Ar fi o naivitate s-o neg, Helen. Evident că am fost necăjită. Nu găsesc că sfîrşitul unei căsătorii e un motiv de bucurie. Chiar dacă acea căsătorie mai era doar de formă. A fost tatăl fiicei mele.

– V-ați certat?

– Nu. Cu Tony era greu să te cerți. Se fofila pe după aproape toate argumentele. I-am dat ceea ce voia. Nici nu aveam ce altceva să fac, nu-i aşa?

– Eu am rezolvat problemele de divorț, din partea doamnei Avano, interveni Helen. A fost amiabil din ambele părți. Pe plan legal, cît se poate de simplu.

– Dar ați fost totuşi necăjită, declară Maguire. Suficient de necăjită pentru a da telefon la reşedința fostului dumneavoastră soț, săptămîna trecută, noaptea tîrziu, pentru a lansa anumite amenințări şi acuzații.

– N-am făcut aşa ceva.

Pentru prima oară, în ochi i se aprinse o luminiță bătăioasă.

– N-am dat nici un telefon acasă la Tony şi nu i-am spus lui Rene nimic. Îți închipuie doar ea că eu am fost.

– Doamnă Avano, putem verifica registrul telefonic.

– Atunci, vă rog s-o faceți, replică Pilar, mai rigidă. Oricît de mult mă nemulțumeau alegerile făcute de Tony, erau ale lui. N-am obiceiul să sun pe nimeni în toiul nopții, pentru a veni cu amenințări sau acuzații.

– Actuala doamnă Avano susține altceva.

– Atunci se înşeală, sau minte. Ea m-a sunat, în toiul nopții, şi m-a acuzat de asta, într-un mod agresiv şi supărător. Veți găsi acel apel în registrul telefonic, doamnă detectiv, dar nu veți găsi nici unul de-al meu.

– De ce ar minți?

– Nu ştiu.

Cu un oftat, Pilar îşi masă tîmpla.

– Poate că nu minte. Sînt sigură că a sunat-o cineva, iar ea a presupus că eram eu. Era furioasă. Mă antipatiza din principiu.

– Ştiți la ce oră a părăsit domnul Avano această casă, în noaptea petrecerii?

– Nu. De fapt, i-am evitat şi pe el, şi pe Rene, cît de mult posibil. Era penibil şi incomod pentru mine.

– Ştiți de ce s-a dus la apartamentul fiicei dumneavoastră, la ora...

Compania de taxiuri răspunsese. Claremont îşi consultă carnetul:

– ...trei dimineața?

– Nu.

– Dumneavoastră unde erați la ora aceea?

– În pat. Majoritatea invitaților au plecat înainte de ora unu. M-am dus în camera mea pe la două fără ceva. Singură, continuă ea, anticipînd întrebarea. I-am spus noapte bună Sophiei, apoi m-am culcat imediat, fiindcă eram obosită. Avusesem o zi grea.

– Ne puteți lăsa o clipă? întrebă Helen, făcîndu-le semn detectivilor să iasă.

– Se poate ajunge de-aici la San Francisco într-o oră, speculă Maguire, în hol. Nu are alibi pentru momentul respectiv. Şi avea un motiv verosimil.

– De ce s-ar fi întîlnit cu fostul, în apartamentul fiicei?

– Probleme de familie.

– Da, poate, răspunse Claremont şi cînd judecătoarea îi chemă revenire în cameră.

– Domnilor detectivi, doamna Avano ezită să vă dea anumite informații. Anthony Avano a fost soțul ei un număr de ani şi au avut o fiică. Nu vrea să spună nimic ce i-ar strica reputația. Totuşi, aşa cum i-am recomandat, e mai constructiv să vă dăm această informație, întrucît ar putea fi utilă pentru anchetă. Şi, mai mult... Mai mult, Pilar, adăugă ea încet, o vor deduce destul de curînd, din alte surse.

– Bine.

Pilar se ridică în picioare, începînd să se plimbe prin cameră.

– În regulă. M-ați întrebat dacă am idee de ce s-o fi dus la Sophia. Nu pot fi sigură, dar... Tony avea o slăbiciune pentru femei. Unii oameni beau, alți joacă, alții au aventuri. Tony avea aventuri. E posibil să-şi fi dat întîlnire cu cineva acolo, ca să rupă o legătură sau să...

– Ştiți cu cine ar fi putut avea legături?

– Nu, am încetat să mă mai interesez de mult timp. Dar era cineva. Ştia cine o sunase pe Rene în noaptea aceea, sînt sigură. Iar la petrecere părea cam nervos. Aşa ceva era neobişnuit pentru Tony. Rareori îl tulbura cîte ceva. A fost

cam grosolan cu David Cutter şi nu atît de sociabil pe cît obişnuia. Privind în urmă, cred că avea unele probleme. Nu ştiu ce să spun. Nu voiam să ştiu, aşa că n-am făcut nimic. Dacă făceam... nici nu ştiu dacă ar fi contat cu ceva. Asta-i cel mai dureros.

Claremont se ridică.

– Vă mulţumim pentru cooperare, doamnă Avano. Acum am dori să vorbim şi cu alţi membri ai familiei, cu domnul Cutter şi cu angajaţii care au fost la petrecere.

Dorea mai ales s-o chestioneze din nou pe Sophia. Discută cu ea singur, în timp ce partenera lui îl interoga pe David Cutter.

– Nu mi-aţi spus că dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră v-aţi certat în seara cînd a fost asasinat.

– Nu, fiindcă nu m-aţi întrebat. Acum, că aţi făcut-o, trebuie să detaliez. Oamenii se ceartă cînd nu se înţeleg asupra unui lucru. Între noi n-a fost nici o neînţelegere.

– Atunci, dumneavoastră cum aţi califica-o?

– Cuvinte grele. Cuvinte grele, care se anunţau de mult. Mi-e dificil, domnule detectiv, să ştiu că au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus în viaţa lui. Chiar dacă erau adevărate, chiar dacă le credeam, tot greu mi-e. Eram furioasă. Se însurase la cîteva ore după finalizarea divorţului cu mama mea. Nu se deranjase să-mi vorbească despre planurile lui, nu se ostenise să aibă bunul simţ de a o informa pe mama, şi a venit la o petrecere de familie cu noua soţie la braţ. A fost nepăsător şi insensibil, lucru de altfel tipic pentru el. I-am şi spus-o.

– Din informaţiile mele reiese că l-aţi ameninţat.

– Serios? Poate. Rene o încolţise pe mama mea şi o atacase – verbal. Nu avea nici un motiv; obţinuse ceea ce voia. Iar el n-a făcut nimic. Tatăl meu se pricepea de minune să nu facă nimic, lăsînd lucrurile să meargă de la sine, fără să-i pese de consecinţe.

Sophia petrecu aproape o săptămînă rezolvînd problemele legate de asasinarea tatălui ei ca pe o chestiune de afaceri. Stăpînindu-şi emoţiile, dădea telefoane, făcea aranjamente, punea întrebări, răspundea la alte întrebări şi îşi supraveghea mama ca un uliu.

Cînd ieşi din casă, Tyler tocmai oprea maşina pe alee.

– Unde te duci?

– Am treburi.
– Unde?
Încercă să treacă pe lîngă el, spre garaj, dar Tyler îi ținu calea.
– Ascultă, sînt grăbită. Trebuie să ajung în oraş.
– Perfect. Mergem cu maşina mea.
– Azi n-am nevoie de tine.
– Muncă de echipă, ai uitat?
Cunoştea o femeie care se clătina la limita rezistenței şi n- avea de gînd s-o lase la volan.
– Mă descurc şi singură, MacMillan.
De ce naiba nu-i spusese că se ducea la cumpărături?
– Mda, tu te descurci cu toate.
Îi puse o mînă pe braț, iar cu cealaltă deschise portiera.
– Urcă.
– Ți-a trecut prin minte că aş prefera să fiu singură?
– Ți-a trecut prin minte că puțin îmi pasă?
Ca să rezolve problema, Tyler o luă în brațe şi o trînti pe scaun.
– Pune-ți centura, îi ordonă el şi trînti portiera la loc.
Sophia se gîndi s-o deschidă cu piciorul, apoi să-i dea şi lui un picior. Dar se temea că pe urmă nu s-ar mai fi oprit. Şi îşi reaminti, aşa cum îşi dăduse cuvîntul, că Tyler îi fusese alături în cel mai greu moment.
– Deci, începu el, pornind motorul. Unde mergi de fapt?
– La poliție. Nu pot pune întrebări la telefon.
– Okay.
Băgă în prima viteză şi demară.
– N-am nevoie de cîine de pază, Ty, nici de-un umăr pe care să plîng.
– Bine, conduse el mai departe. Ca să se rețină, aş prefera să n-ai nevoie nici de un sac de box.
Drept răspuns, Sophia îşi încrucişă brațele pe piept, privind drept înainte. Dar nu vedea decît imaginea din mintea ei – foaia ruptă dintr-o revistă de specialitate, pe care o primise prin poştă în ajun.
Fotografia ei, a bunicii sale şi a mamei, publicată cu cîteva luni în urmă şi pîngărită la fel ca îngerii Giambelli. De data asta se folosise carioca roşu, declarîndu-le curve criminale.
Nu reuşea să şi-o scoată din minte.

– Eli ți-a cerut să mă cocoloşeşti?
– Nu.
– Bunică-mea?
– Nici.
– Atunci, cine?
– Uite ce e, Sophia. Primesc ordine, în meserie, cînd trebuie. În viața personală, niciodată. Iar asta e o problemă personală. E clar?
– Nu. Nici măcar nu-l plăceai pe tatăl meu, şi nici după mine nu te-nnebuneşti.
– Pe tatăl tău nu l-am plăcut, confirmă el simplu. În privința ta, juriul este încă retras pentru deliberare. Dar țin la mama ta şi nu pot s-o sufăr pe Rene, plus faptul că a încercat să asmuțească poliția asupra lui Pilar, poate şi asupra ta.
– Atunci, vei avea plăcerea să afli că a doua vizită pe ziua de azi e la Rene. Am de discutat cu ea despre slujba funerară.
– I-auzi, ce-o să ne mai distrăm! Crezi c-o să se lase cu muşcături şi păr smuls din cap?
– Pe voi, bărbații, chiar vă excită chestia asta, nu? Sînteți bolnavi la cap.
– Mda, oftă el, adînc, nostalgic, făcînd-o să rîdă – un rîs firesc, sincer, pentru prima oară după atîtea zile.

La vederea lor, Claremont aruncă o privire spre uşa dintr-o latură a camerei, apoi se ridică şi le ieşi în întîmpinare.
– Domnişoară Giambelli.
– Avem de vorbit despre tatăl meu. În legătură cu aranjamentele şi cu investigația dumneavoastră.
– Cînd am discutat la telefon...
– Ştiu ce mi-ați comunicat la telefon, domnule detectiv. În esență, nimic. Cred că am dreptul la mai multe informații şi, cu siguranță, am dreptul să ştiu cînd va fi predat trupul tatălui meu. Vă pot spune că, în continuare, voi folosi toate relațiile pe care le am. Şi, credeți-mă, familia mea are foarte multe relații.
– Sînt informat. Ce-ar fi să mergem în biroul locotenentului?
În clipa următoare, Claremont înjură printre dinți, cînd uşa laterală se deschise şi apăru colega lui, împreună cu Rene.
În negru, Rene arăta magnifică. Palidă, cu părul strălu-

cind ca soarele, strîns la ceafă, arăta ca o imagine tipică a văduvei din înalta societate.

– Ce caută aici? întrebă Rene, cînd o văzu pe Sophia. V-am spus că mă hărțuieşte. Îmi dă fel de fel de telefoane, mă amenință. Vreau să cer un ordin de restricție. Pentru ea, pentru ei toți. L-au omorît pe sărmanul meu Tony.

– Ai repetat mult scena asta, Rene? întrebă rece Sophia. Trebuie s-o mai lucrezi puțin.

– Vreau protecția poliției. L-au omorît pe Tony din cauza mea. Sînt italieni. Au legături cu Mafia.

Sophia izbucni în rîs, fără să se mai poată opri. Se aşează pe banca de lîngă perete.

– A, aşa e, exact! În casa bunicii mele e un cuib al crimei organizate. Era nevoie de-o fostă manechină, a matracucă care scormoneşte după aur, ca să-l scoată la iveală.

Nu-şi dăduse seama că rîsul i se transformase în plîns, iar pe obraji îi şiroiau lacrimile.

– Vreau să-l îngrop pe tatăl meu, Rene. Lasă-mă să fac măcar atîta lucru. Lasă-mă să particip şi eu, după care nu va mai fi nevoie să ne vedem vreodată.

Rene îşi vîrî batista în poşetă şi traversă încăperea, unde se lăsase liniştea. Aşteptă ca Sophia să se ridice din nou în picioare.

– E al meu. Şi nu vei participa la nimic.

– Rene, întinse Sophia o mînă, apoi îşi ținu respirația, cînd primi o lovitură peste dosul palmei.

– Doamnă Avano, interveni Claremont, pe un ton prevenitor, apucînd-o de braț.

– Nu permit să mă atingă. Dacă tu sau altcineva din *familia* ta mă mai sunați, veți avea de-a face cu avocații mei.

Şi, aruncîndu-şi bărbia în sus, ieşi din cameră.

– De-a drącu', murmură Sophia. Numai de-a dracu'.

– Domnişoară Giambelli, o atinse Maguire pe braț. Ce-ar fi să luați loc, vă aduc o cafea.

– N-am nevoie de cafea. Îmi spuneți dacă ancheta a mai avansat sau nu?

– N-avem ce să vă spunem. Îmi pare rău.

– Cînd va fi predat trupul tatălui meu?

– Rămăşițele pămînteşti ale tatălui dumneavoastră au fost eliberate azi-dimineață celei mai apropiate rude.

– Înțeleg. Mi-am pierdut vremea de pomană. Scuzați-mă.

În timp ce ieşea, scoase telefonul mobil din poşetă. Încercă mai întîi la Helen Moore, numai pentru a afla că judecătoarea era în instanță şi nu putea fi deranjată.

– Crezi c-o poate opri ea?

– Nu ştiu. Trebuie să încerc.

Apoi sună la cabinetul lui James Moore, unde i se spuse că avocatul era într-o discuție. În ultimă instanță, încercă la Lincoln Moore.

– Linc? Sophia sînt. Am nevoie de ajutor.

Pilár stătea pe o bancă de piatră în grădină. Îi era frig, dar avea nevoie de aer. Se simțea prizonieră în casă, într-un fel cum niciodată nu i se mai întîmplase.

Ridică privirea, pentru a o vedea pe Sophia în fața ei, albă ca hîrtia. Lîngă ea, Lincoln Moore o ținea de mînă.

– Ce este? întrebă Pilar, ridicîndu-se. Fetița mea, ce s-a întîmplat?

– Am ajuns prea tîrziu. Linc a încercat. A obținut chiar şi un ordin temporar de restricție, dar era prea tîrziu. L-a incinerat, mama. Aranjase încă dinainte.

– Îmi pare rău.

Continuînd s-o țină pe Sophia de mînă. Linc se apropie de Pilar.

– L-a dus direct la crematoriu. Pînă să obținem noi ordinul, începuse deja.

– S-a dus, mama.

CAPITOLUL 11

În timpul iernilor lungi, viile dormeau. Dealurile se întindeau, pogoane întregi de pămînt, absorbind ploile, înghețînd sub ger, înmuindu-se din nou la începutul dezghețului de primăvară.

Februarie era o lună a aşteptării. Unii aveau deja impresia că aşteptau de-o veşnicie.

La etajul doi din Villa Giambelli, Tereza îşi coordona ac-

tivitățile. Prefera etajul, departe de forfota casei. Şi-i plăcea vederea de le ferestrele de sus.

În birou se aflau acum soțul ei şi nepotul lui, fiica şi nepoata ei, David Cutter şi Paulo Borelli.

Vechiul şi noul, îşi spuse Tereza.

Aşteptă să fie servite cafelele, în timp ce ploaia bătea în ferestre cu pumnii ei lichizi.

– Îți mulțumesc, Maria.

În timp ce servitoarea ieşea, închizînd uşa, Tereza îşi împreună mîinile.

– Îmi pare rău, începu ea, că nu ne-am putut întîlni cu toții pînă acum. Pierderea tatălui Sophiei a amînat anumite acțiuni. Iar recenta boală a lui Eli l-a împiedicat să fie prezent la această întîlnire.

Privi spre el. Încă i se părea cam debil.

Răceala se transformase înspăimîntător de repede în febră şi frisoane.

– Mi-e bine, o linişti el. Încă sînt cam slăbit din balamale, da-mi revin.

Tereza zîmbi, ştiind că asta dorea soțul ei, deşi îi auzea țiuitul slab din piept.

– În timp ce Eli se trata, l-am ținut la curent cu afacerile. Sophia, am raportul tău şi proiectele pentru campania centenară.

În timp ce le împărțea tuturor copiile după proiect, începu să explice:

– Faza întîi a campaniei va începe în iunie, cu reclamele dispuse după cum veți vedea în dosare. Am conceput o campanie pe trei direcții, țintind consumatorul de înaltă clasă, linie de mijloc, şi zona cea mai delicată, băutorii de vin tineri, cu buget limitat.

Tyler mai auzise totul şi nu o putea urmări cu prea mult interes. Prognozele meteorologice pe termen lung anunțau o tendință de încălzire a vremii.

Mult prea curînd, unele dintre soiurile de vițe aveau să se trezească din hibernare.

Trebuia să fie atent la semnele celor mai mici însuflețiri ale mugurilor. Dacă se desfăceau prea devreme, riscau să fie distruşi de îngheț.

Era pregătit să rezolve problema, la vremea respectivă, dar...

– Văd că nu-l lăsăm pe Tyler să doarmă, comentă dulce Sophia, făcîndu-l să revină la realitate.

– Nu e cazul. Dar dacă tot mi-ai întrerupt siesta, a doua fază se ocupă de participara publicului. Degustările de vinuri, vizitele în podgorie, evenimentele mondene, licitațiile, galele – toate, generatoare de publicitate.

Se ridică să-şi mai toarne o cafea de pe căruciorul de servit.

– Sophia ştie ce face. Cred că nimeni de-aici nu mă poate contrazice.

– Şi pe plantații? întrebă Tereza. Ştie şi acolo ce face?

Tyler nu răspunse imediat, sorbind din cafea.

– Pentru o ucenică, merge.

– Te rog, Ty, mai uşor cu complimentele, mă simt prost.

– Foarte bine, murmură Tereza. David? Ai vreun comentariu despre campanie?

– Inteligentă, elegantă, completă. Singura mea grijă, ca tată al unor adolescenți, e că reclamele care vizează clienții între douăzeci şi unu şi treizeci de ani arată al naibii de tentante.

– Într-adevăr, confirmă Sophia.

– Aşa vrem să fie proiectul, îi dădu dreptate David. Dar mă tem că reclamele sînt atît de atrăgătoare, încît vor avea efect asupra unui public prea tînăr. Vorbeşte tatăl din mine, recunoscu el. Dar am fost şi eu băiat, iar cînd voiam să mă îmbăt pulbere, o făceam fără nici o influență a publicității.

Pilar scoase un uşor sunet, apoi rămase tăcută. Dar David, care avusese grijă să se aşeze lîngă ea, o auzi.

– Pilar? Ai vreo idee?

– Nu, eu doar... mă rog, de fapt, găsesc campania minunată, dar cred ă David are dreptate. E dificil să comercializezi ceva care face apel la grupul tînăr fără a atrage şi vîrstele prea fragede. Dacă am putea face un soi de declarație...

– Declarațiile sînt plicticoase şi diluează mesajul, începu Sophia, dar se opri, pentru a relua apoi: poate doar dacă o facem amuzantă, spirituală, responsabilă şi integrată în mesaj. Lăsați-mă să mă gîndesc.

– Bun. Acum, Paulie.

În timp ce maistrul vorbea despre diversele soiuri de vinuri din butoaie şi rezervoare, Sophia căzu pe gînduri.

Vîrsta, îşi spunea ea.

Vîrstă. Recoltă. Perfecțiune. Răbdare. Vinul bun se face cu răbdare. Recompense.

Vîrstă, recompense, răbdare. Avea să-i vină o idee.

Paulie termină şi luă din nou cuvîntul David. Bunica ei îi puse deoparte raportul scris.

– Ne vom ocupa de asta mai tîrziu. Pe moment. Aş dori părerea dumitale despre oamenii-cheie de-aici.

– V-am scris-o şi pe asta în raport, *La Signora*.

– Într-adevăr, confirmă ea, ridicînd din sprîncene.

– În regulă. Tyler nu are nevoie de mine în podgorie, şi o ştie. Adevărul e că datoria mea e să-l supervizez şi am o pereche de mîini competente care încă nu i-au tocit rezistența. O rezistență pentru care nu pot să-l condamn, dar care stă în calea eficienței. În rest, podgoriile MacMillan sînt conduse mai bine decît oricare unde am lucrat. Ca şi Giambelli. Continuă să se facă ajustări, dar fuziunea dintre operațiuni şi coordonarea echipelor sînt excelente. Sophia se descurcă destul de bine în vie, deşi nu e punctul ei forte. La fel cum nici marketingul şi promovarea nu sînt ale lui Tyler. Totuşi, în sediul din San Francisco se remarcă unele dificultăți.

– Sînt conştientă de dificultăți, interveni Sophia. Mă ocup şi de ele.

– De ea, o corectă David. Sophia, ai o angajată dificilă, revoltată, necooperantă, care de cîteva săptămîni încearcă să-ți submineze autoritatea.

– Am fixat o întîlnire cu ea, pentru mîine după-amiază. Îmi cunosc oamenii, David. Ştiu cum să procedez.

– Te interesează cum de-am aflat cît de dificilă, necooperantă şi revoltată e Kristin Drake?

Aşteptă o clipă.

– A vorbit cu alte companii. Curriculum-ul ei vitae a ajuns pe o jumătate de duzină de birouri, în ultimele două săptămîni. Una dintre sursele mele de la La Coeur mi-a spus că face diverse afirmații şi acuzații, cu tine ca țintă principală, cînd consideră că are cine s-o asculte.

Sophia asimilă vestea trădării, cu dezamăgire, şi dădu din cap.

– Am să discut cu ea.

– Neapărat, o sfătui Tereza. Dacă o angajată nu poate fi loială, cel puțin să fie demnă. Nu vom permite ca o membră a personalului superior să se folosească de bîrfe şi aluzii

pentru a negocia un post în altă companie. Şi Pilar?

– Învață, răspunse David. Afacerile nu sînt vocația ei. Cred că o folosiți greşit, *La Signora*.

– Poftim?

– După părerea mea, fiica dumneavoastră ar fi mai potrivită ca purtătoare de cuvînt, persoană de legătură din partea companiei, astfel încît să nu-şi irosească farmecul şi eleganța, ca atunci cînd lucrează la keyboard. Mă mir că nu-i cereți lui Pilar să vă ajute cînd au loc vizite şi degustări, unde vizitatorii ar avea beneficiul în plus al unor contacte personale cu cineva din familie. E o gazdă excelentă, *La Signora*. Ca funcționară, nu e tocmai excelentă.

– Vrei să spui că am greşit cerîndu-i fiicei mele să învețe afacerile firmei?

– Da, răspunse Franc David, iar pe Eli îl apucă un acces de tuse.

– Scuze, scuze, făcu acesta un gest, în timp ce Tyler se repezea să-i toarne un pahar cu apă. Am încercat să-mi înghit rîsul. Nu trebuia. Christoase, Tereza, are dreptate, şi o ştii foarte bine.

Luă paharul de la Tyler şi sorbi cu grijă.

– Nu suportă să greşească şi, slavă Domnului, nu greşeşte aproape niciodată. Sophia? Cum se descurcă mama ta ca asistentă?

– N-a prea avut timp să... Îngrozitor, recunoscu Sophia, izbucnind în rîs. Of, mama, îmi pare-aşa de rău, dar eşti cea mai nepricepută asistentă de birou din lume. Nici într-un milion de ani nu te-aş putea trimite în oraş să lucrezi cu echipa mea. Ai idei, adăugă ea, îngrijoată să vadă că mama ei nu spunea nimic. La fel ca azi, cu declarația. Dar nu le spui decît dacă eşti întrebată, şi nici chiar atunci nu ştii cum să le pui în aplicare. Mai mult decît atît, deteşti fiecare clipă în care stai blocată în biroul meu.

– Mă străduiesc. Şi e clar că nu reuşesc, spuse Pilar, ridicîndu-se.

– Mama...

– Nu, nu-i nimic. Mai bine să fii sinceră, decît să mă iei de sus. Dați-mi voie să uşurez situația pentru toată lumea. Demisionez. Acum, dacă mă scuzați, merg să găsesc ceva la care mă pricep. De pildă, să stau undeva arătînd elegantă şi fermecătoare.

– Mă duc să vorbesc cu ea, începu Sophia.

– Nu te duci nicăieri, ridică Tereza o mînă. E femeie în toată firea. Stai jos. Vom termina şedinţa.

Era încurajator, îşi spuse ea, în timp ce-şi lua ceaşca de cafea, să-şi vadă fiica demonstrînd temperament şi puţină şiră a spinării.

În sfîrşit.

Nu avea timp să netezească asperităţile, dar de vreme ce se simţea oarecum vinovat, David o căută pe Pilar.

În ultimele cîteva săptămîni, Maria devenise una dintre sursele lui de informare despre dinamica familiei.

Cu ajutorul ei, o găsi pe Pilar în seră.

– Ai un minut liber?

– Am tot timpul, răspunse ea, fără căldură. Nu fac nimic.

– Nu faci nimic la birou, care să te satisfacă sau să ducă la vreun ţel. Asta e altceva. Îmi pare rău că evaluarea mea te-a lezat, dar...

– Dar e vorba de afaceri, replică Pilar, privindu-l.

– Mda. Afaceri. Vrei să scrii referate şi să organizezi dosare, Pilar? Să participi la şedinţe despre campaniile publicitare şi strategiile de marketing?

– Vreau să mă simt utilă.

Îşi aruncă lopăţica. Credeau că era ca florile pe care le îngrijea ea acolo? se întrebă.

Că avea nevoie de climat controlat şi mînuire atentă, ca să arate frumos în decor şi nimic mai mult?

– M-am săturat. Sînt sătulă şi plictisită să tot simt că nu am nimic de oferit. Nici un talent, nici o aptitudine, nici un dram de minte.

– Înseamnă că n-ai ascultat.

– A, ba te-am auzit.

Îşi scoase mănuşile, aruncîndu-le şi pe ele.

– Rolul meu e să fiu fermecătoare şi elegantă. Ca o păpuşă de comandă care poate fi pusă unde şi cînd trebuie, şi în restul timpului aruncată în debara. Ei bine, mulţumesc, nu. Am stat aruncată destulă vreme.

Dădu să treacă pe lînă el, dar David o apucă de braţ. Pilar se smuci, după care îl privi şocată, cînd el o luă şi de cealaltă mînă, ţinînd-o pe loc.

Nimeni n-o mînuia aşa.

Nu se făcea.

– Stai pe loc.

– Ia-ți mîinile de pe mine.

– Imediat. Mai întîi, farmecul e un talent. Eleganța e o aptitudine. Şi e nevoie de minte ca să ştii să spui ce şi cînd trebuie şi să faci oamenii să se simtă bineveniți. Te pricepi la lucrurile astea, aşa că de ce nu le-ai folosi? În al doilea rînd, dacă-ți închipui că relațiile cu turiştii şi clienții la degustări sînt un fleac, vei avea o surpriză cînd vei avea curajul s-o încerci.

– N-am nevoie să-mi spui tu ce...

– Ba se pare că ai.

Pilar rămase cu gura căscată. Rareori o întrerupea cineva. Îşi aminti cum discutase cu Tony în noaptea petrecerii. Şi David folosea acum cu ea aceeaşi răceală tăioasă.

– Îți reamintesc că nu lucrez pentru tine.

– Îți reamintesc că în esență o faci, ripostă el. Dacă n-ai să pleci ca un copil răzgîiat, vei continua să lucrezi pentru mine.

– *Va' al diavolo.*

– N-am timp să-i fac vizite la ora asta. Îți propun să-ți foloseşti talentele în zona potrivită. Şi, înainte de a începe, trebuie să te examinezi bine pe tine însăți şi să nu te mai tot vezi ca pe nevasta abandonată a unui bărbat care pe nimic nu punea mai mult preț decît pe sine însuşi.

Pilar rămse cu gura căscată şi buzele tremurîndu-i. Abia putu articula cuvintele.

– Ce hidoşenii spui.

– Poate. Dar era timpul să le spună cineva.

– N-ai dreptul să-mi spui asemenea lucruri. Funcția ta la Giambelli nu te autorizează să fii crud.

– Funcția mea în cadrul firmei nu-mi dă dreptul să spun adevărul, aşa cum îl văd eu. Şi nu-mi dă dreptul să fac nici asta, adăugă, smucind-o spre el. Dar acum e ceva personal.

Pilar era prea şocată ca să-l oprească, să îngaime cel mai slab protest.

Iar cînd gura lui se lăsă peste a ei, dură şi furioasă, nu mai putu decît să simtă.

Cu un geamăt slab, îşi aruncă brațele pe după gîtul lui. Se ciocniră de bancul de lucru, răsturnînd ghivecele cu flori. Ceramica se ciocni, cu un sunet de spade încrucişate.

– Ce...?

Sufocată, abia reuşi să gîfîie, cînd David o ridică de pe picioare, aşezînd-o pe banc.

– Ce ne-a apucat?

– O să ne gîndim mai tîrziu.

Trebuia s-o atingă, să-i simtă pielea sub palme. O trăgea de pulovăr, alimentat de o energie sexuală care-l făcea să se simtă ca un adolescent pe bancheta din spate a unui Chevy.

– Pilar. Lasă-mă să...

Dacă nu i-ar fi rostit numele, şi l-ar fi uitat. Ar fi uitat totul, cedînd doar cerinţelor propriului ei trup. Dar sunetul numelui ei o readuse le realitare, într-un val de panică.

– Stai. Asta-i o... nu putem să...

Îl împinse, chiar în timp ce capul îi cădea pe spate şi tot trupul îi tremura sub atingerea dinţilor lui pe gît.

– David. Nu. Stai. Opreşte-te...

– Pilar...

David nu-şi mai putea trage respiraţia, nu-şi regăsea echilibrul.

– Te doresc.

De cîţi ani nu mai auzise aceste cuvinte? De cît timp nu le mai văzuse în privirea unui bărbat?

– David. Nu-s gata pentru aşa ceva. Nu mă aşteptam...

Avea mîini atît de puternice. Puternice şi cu palme aspre. Atît de diferite de...

– Te rog, poţi să te dai mai încolo?

David rămase pe loc.

– Te-am dorit din prima clipa de cînd te-am văzut. De cînd ai deschis uşa.

– Sînt...

– Nu, i-o reteză el. Să nu spui că eşti flatată.

– Ba cum să nu fiu. Eşti atrăgător şi...

Şi nu mai putea *gîndi* limpede, cînd o atingea.

– Te rog, vrei să te duci mai încolo?

– Bine, acceptă el, deşi cu preţul unui mare efort. Să ştii că asta nu se întîmplă de fiecare dată, cu oricine.

– Cred că ne-am luat unul pe altul prin surprindere, începu ea, dîndu-se jos de pe marginea bancului, prudentă.

– Pilar, nu sîntem copii.

– Într-adevăr, nu sîntem.Am patruzeci şi opt de ani, David, iar tu... tu nu ai.

Nu crezuse că situaţia ar fi avut ceva de rîs.

Totuşi, David rîse.

– Doar n-o să foloseşti o diferență de cîțiva ani ca scuză.

– Nu e o scuză. E realitatea, iar o altă realitate e că ne cunoaştem de foarte puțin timp.

– Opt săptămîni şi două zile. Vrei ceva mai convențional? Vin să te iau diseară la şapte, la un restaurant.

– David, soțul meu a murit doar de cîteva săptămîni.

– Fostul soț, precizează el, rece. Nu-l aduce între noi, Pilar. Nu permit.

– Aproape treizeci de ani nu pot fi risipiți într-o noapte, orice-ar fi.

David o luă de umeri, ridicînd-o pe vîrfuri, înainte ca Pilar să-şi dea seama cît de furios era.

– Tony Avano a încetat să mai fie zona ta de siguranță, Pilar. Acceptă asta. Şi acceptă-mă şi pe mine.

O sărută din nou, apăsat, îndelung, apoi îi dădu drumul.

– La ora şapte, mai spuse el şi ieşi în ploaie.

Ticălosul ăla nenorocit n-avea să-i complice viața, nici pe a lui Pilar, din mormînt. Nu i-o permitea el.

Întrucît privea în pămînt, încruntat, iar Sophia se uita tot în jos, alergînd prin ploaie, se ciocniră pe cărare.

– Pardon, murmură ea. Credeam că te-ai dus acasă.

– Înainte, aveam ceva de făcut. Tocmai am încercat să-ți seduc mama, în seră. Ai vreo obiecție?

Mîinile Sophiei căzură pe lîngă trup.

– Poftim?

– Ai auzit. Mama ta mă atrage şi am acționat. Sînt hotărît să acționez din nou, cît de curînd posibil. Ai ceva împotrivă?

– Ăă...

– Nici o replică? Nici o ripostă spirituală?

Cu tot şocul, Sophia îi putea recunoaşte furia şi frustrarea.

– Nu, scuză-mă. Procesam informația.

– Bine, cînd termini, trimite-mi naibii un referat.

În timp ce pleca, intempestiv, Sophia aproape că-i văzu aburii ieşind din trup.

Cînd năvăli în seră, Pilar stătea nemişcată, cu privirea spre bancul de lucru. Peste tot zăceau ghivece răsturnate, iar cîteva mlădițe erau strivite iremediabil.

– Mama?

Pilar tresări, apoi îşi luă repede mănuşile.

– Da?

Mai încet, Sophia se apropie. Obrajii mamei sale erau înroşiți, iar părul răvăşit, ca atunci cînd îl răscolesc mîinile unui bărbat.

– M-am întîlnit cu David.

Mănuşile căzură din mîinile amorțite ale lui Pilar, care se grăbi să le ridice.

– Aşa...?

– Mi-a spus că a încercat să te seducă.

– Ce-a făcut?!?...

În vocea lui Pilar nu se simțea panică, ci de-a dreptul groază.

– Şi, după cum arăți, nu i-a fost prea greu.

– A fost doar o...

Iritată, Pilar îşi înhăță şorțul, dar nu-şi amintea prea bine cum să şi-l pună.

– Am avut o neînțelegere şi s-a enervat. Nu merită să vorbim.

– Mama.

Cu blîndețe, Sophia luă mănuşile şi şorțul şi le puse alături.

– Simți ceva pentru David?

– Zău aşa, Sophia, ce întrebare!

„O întrebare la care nu răspunzi", observă Sophia.

– Hai s-o luăm aşa: te atrage?

– Este un bărbat atrăgător.

– De acord.

– Nu sîntem... adică, nu sînt...

Ajunsă la capătul răbdării, Pilar îşi încordă mîinile pe bancul de lucru.

– Sînt prea bătrînă pentru aşa ceva.

– Nu fi ridicolă. Eşti o femeie frumoasă, în plină maturitate. De ce n-ai avea o aventură romantică?

– N-am nevoie de aventuri romantice.

– Sex, atunci.

– Sophia!

– Mama! exclamă Sophia, pe acelşi ton oripilat, după care o îmbrățişă. Mă temeam că te-a jignit şi eşti tulburată. Şi cînd colo, te găsesc ciufulită şi roşie-n obraji după o zbenguială delicioasă, cred, cu C.C.O.-ul nostru cel nou şi atît de sexy! E minunat!

– Nu e deloc minunat şi n-o să se mai repete. Sophia, am fost măritată aproape treizeci de ani. Nu pot să mă arunc în braţele altui bărbat, la vîrsta asta.

– Mama, tata nu mai e. Mi-e greu să accept, chiar ştiind că nu m-a iubit cu adevărat.

– O, Sophia, dar te-a iubit!

– Nu, se retrase ea. Nu aşa cum am vrut eu, sau cum aveam nevoie. Nu mi-a fost alături. Şi nici ţie nu ţi-a fost. Acum, ai şansa să te bucuri de cineva care-ţi va da atenţie.

– Fetiţo, fetiţo... o mîngîie Pilar pe obraz.

– Îţi doresc asta. Şi aş fi aşa de tristă să ştiu că ai refuzat şansa asta numai pentru ceva ce n-a existat niciodată. Vreau să fii fericită.

– Ştiu.

Pilar o sărută pe obraji.

– Ştiu. Am nevoie de timp ca să mă adaptez. Şi, *cara*, nu e vorba numai de tatăl tău, ci şi de mine. Nu ştiu cum să mă port cu alt bărbat, nici dacă vreau să trăiesc cu vreunul.

– Cum să ştii, dacă nu încerci? Îl placi, nu?

– Ei, sigur că da.

„Îl plac?“ se întrebă ea.

Nici o femeie nu se tăvălea prin pămîntul de flori cu un bărbat pe care nu-l plăcea.

– E un om foarte drăguţ. Un tată bun...

– Şi te atrage. Are un cur, trăsnet.

– Sophia!

– Dacă-mi spui că n-ai observat, voi încălca o poruncă şi-am să-mi fac mama mincinoasă. Şi pe urmă, zîmbetul...

– Are ochi buni, murmură Pilar, făcîndu-şi fiica să ofteze.

– Are, într-adevăr. Ai să te duci cu el?

Pilar îşi făcu de lucru, aranjînd ghivecele.

– Nu ştiu.

– Du-te. Explorează puţin. Vezi şi tu ce simţi. Şi ia din noptiera mea un prezervativ.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

– Sau, dacă stau să mă gîndesc, nu lua unul, o cuprinse Pilar pe după talie, chicotind. Ia două.

CAPITOLUL 12

Maddy îşi privea cu şiretenie tatăl în timp ce-şi lega cravata.

Era cravata lui de Şusta A-Ntîia, cea gri cu dungi bleumarin.

Ştia că *spusese* că el şi doamna Giambelli luau doar masa împreună, pentru ca ea şi Theo să creadă că aveau de discutat afaceri. Dar cravata îl dădea de gol.

Trebuia să se gîndească ce părere avea de treaba asta.

Dar, pe moment se distra zădărîndu-şi tatăl.

– E un simbol al auto-exprimării.

– E neigienic.

– E o tradiție ancestrală.

– Nu e o tradiție ancestrală a familiei Cutter. N-ai să-ți găureşti nasul, Madeline. Şi cu asta am terminat.

Fata oftă, cu o expresie bosumflată reuşită.

De fapt, nu ținea neapărat să-şi găurească nasul, dar îşi dorea o a treia gaură în lobul urechii stîngi.

Ca să ajungă la ea, nasul oferea o strategie bună. Genul care i-ar fi plăcut tatălui ei, dacă ar fi ştiut.

– E trupul meu.

– Nu înainte de a avea optsprezece ani. Pînă în ziua aia fericită, e al meu. Du-te şi pisează-l pe fratele tău.

– Nu pot. Nu vorbesc cu el.

Se tolăni pe spate, ridicîndu-şi picioarele spre tavan.

Era îmbrăcată în negru, ca de obicei, dar începea să se sature.

– Pot în schimb să-mi fac un tatuaj?

– A, sigur. Toți o să ne facem cîte unul, în weekend-ul ăsta.

Se întoarse spre ea.

– Cum arăt?

Maddy îşi înclină capul, studiindu-l.

– Peste medie.

– Ce mîngîiere eşti pentru mine, Maddy!

– Dacă primesc un A pe lucrarea la ştiinţe, pot să-mi găuresc nasul?

– Dacă Theo primeşte un A, la orice, poate m-aş gîndi să-l las pe el să şi-l găurească.

Întrucît ambele ipoteze erau la fel de trase de păr, fata rîse.

– Haide, tată!

– Tre' să mă duc.

O culese de pe pat, scoţînd-o pe sus din cameră – obicei care întotdeauna o făcea să rîdă încîntată.

– Dacă nasul nu pot, atunci eventual încă una în urechea stîngă?

– Dacă chiar eşti hotărîtă să te ciuruieşti ca o sită, am să mă gîndesc.

Se opri lîngă uşa lui Theo, ciocănind cu mîna liberă.

– Roiu', javră.

David o privi pe Maddy:

– Cred că la tine se referă.

Deschizînd uşa, îşi văzu fiul întins pe pat, cu telefonul la ureche.

David simţi două stări contrare. Nemulţumirea că nu-şi făcea lecţiile şi bucuria că avea noi prieteni la şcoală, din cauza cărora să nu şi le facă.

– Te mai sun eu, mormăi băiatul şi închise. Făceam o pauză.

– Mhm, o pauză cît o lună, comentă Maddy.

– Aveţi destulă mîncare pentru cină. Nu vă bateţi, nu primiţi străini goi în casă, nu vă atingeţi de băuturi alcoolice. Nici un telefon sau televizor pînă nu vă terminaţi temele şi nu daţi foc la casă. Am omis ceva?

– Fără sînge pe covor, interveni Maddy.

– Corect. Dacă-i musai, sîngeraţi pe duşumea.

O sărută pe creştet, apoi o lăsă jos.

– Cred c-ajung pe la miezul nopţii.

– Tată, am nevoie de-o maşină.

– Mhm. Şi eu, de-o vilă în sudul Franţei. Ca să vezi. Stingerea, la unşpe, mai adăugă el, întorcîndu-se să plece.

Tereza nu era e părere că, la un moment dat, părintele se retrage din viaţa copilului său, urmărind-o în continuare de

la distanță. La urma urmei, ar sta o mamă pe mal, privindu-şi copilul, indiferent de vîrstă, cum se îneacă?

Fatul că Pilar era femeie în toată firea, cu o fiică deja matură, n-o împiedica să intre în camera ei. Şi, mai ales, să spună ce avea pe suflet, în timp ce Pilar se îmbrăca pentru seara în orap.

– O să vorbească lumea.

Pilar moşmondea la cercei. Fiecare etapă a îmbrăcatului dobîndise proporții enorme.

– Nu-i decît o cină.

Cu un bărbat. Un bărbat atrăgător, care spusese clar că voia să se culce cu ea. *Dio*.

– Oamenii găsesc motive de bîrfă şi-ntr-un simplu gînd.

Pilar îşi luă perlele. Oare erau prea formale? Prea demodate?

– Şi te deranjează, mama?

– Pe tine nu te deranjează?

– De ce? N-am făcut nimic interesant pentru nimeni.

– Eşti o Giambelli. Atîta de de-ajuns. Crezi că fiindcă ai preferat să ții o casă şi să creşti o fiică n-ai făcut nimic demn de interes?

– Tu ai ținut o casă, ai crescut o fiică şi ai condus un imperiu. În comparație cu tine, mai am mult. S-a văzut foarte clar, astăzi.

– Eşti o proastă.

– Oare, mama? se întoarse Pilar spre ea. Acum două luni, m-ai împins în iureşul afacerilor şi am dovedit imediat că nu am talent.

– Nu trebuia să aştept atîta. Dacă n-o făceam, nu dovedeai nimic.

– Nici chiar tu nu poți făuri o femeie de afaceri.

– Atunci, făureşte tu altceva, replică Tereza nervoasă. Nu te mai considera imaginea pe care o văd alții, şi *fii* tu însăți. Ascultă. Dacă-l vrei pe David Cutter, fie şi pentru o clipă, ia-l. O femeie care stă şi-aşteaptă să primească rămîne cu mîinile goale.

– Nu e decît o cină, începu Pilar, dar se întrerupse, cînd intră Maria.

– Domnul Cutter e jos.

– Mulțumesc, Maria. Spune-i că domnişoara Pilar vine imediat.

Tereza se întoarse spre fiica ei, recunoscîndu-i cu uşoară aprobare uşoara lucire de panică din ochi.

– Aveai aceeaşi expresie la şaisprezece ani, cînd te aştepta un tînăr în salon. Mă bucur s-o revăd.

Se aplecă înainte, atingîndu-i obrazul cu buzele.

– Distracție plăcută.

Nu intenționa să ajungă mai departe decît, eventual, la o prietenie. Ori de cîte ori se gîndea la ceea ce-i strecurase fiica ei în poşetă, lui Pilar i se umezeau palmele.

Dar o prietenie cu un bărbat interesant şi atrăgător ar fi fost încîntătoare.

– Pilar! Ce bine-mi pare că te văd!

Pilar recunoscu parfumul şi tonul vesel al vocii înainte de a ridica privirea.

– Susan.

Îşi afişă zîmbetul de societate.

– Arăți superb. Susan Manley, David Cutter.

– Nu, nu vă ridicați, nu vă ridicați, dădu din mînă Susan, care avea un păr blond orbitor şi tocmai îşi revenise după ultimul lifting facial. Mă întorceam doar la masă, de la toaletă, şi te-am văzut aici. Sînt cu Charlie şi cu doi clienți de-ai lui din provincie. Nişte plicticoşi, făcu ea cu ochiul. Mai deunăzi îi spuneam Laurei că ar trebui să ne vedem. Ştiu prin ce perioadă groaznică ai trecut. Un asemenea şoc, pentru toată lumea...

– Da...

Pilar simți usturimea înțepăturii şi felul cum îi pierea tot cheful.

– Îți mulțumesc pentru scrisoare.

– Aş fi vrut să pot face mai mult. Dar, să nu vorbim despre lucruri triste.

O strînse uşor de braț, în timp ce-i evalua comeseanul.

– Sper că mama ta e bine.

– Este, mulțumesc.

– Acum trebuie să mă duc. Încîntată de cunoştință, domnule Cutter. Pilar, te sun săptămîna viitoare. O să luăm masa împreună.

– Aştept, răspunse Pilar, apoi, cînd Susan plecă, îşi luă vinul. Îmi pare rău. Valea nu e decît un orăşel, uneori. E greu să mergi undeva fără a întîlni cunoscuți.

– Atunci, de ce te scuzi?

– E penibil.

Puse atent paharul la loc, plimbîndu-şi degetele pe piciorul acestuia.

– Aşa cum a prevăzut mama mea, lumea o să comenteze.

– Serios? îi luă el mîna de pe pahar. Atunci, să le dăm un motiv.

Îi duse mîna la gură, muşcîndu-i uşurel degetele.

– Îmi place Susan asta, spuse el, în timp ce Pilar îl privea cu ochi mari. Mi-a oferit pretextul. Oare ce-o să-i spună Laurei mîine, cînd îi dă telefon?

– Îmi şi închipui. David...

O străbăteau fiori prin tot brațul.

– Nu urmăresc... nimic.

– Curios, nici eu. Pînă nu te-am văzut pe tine.

Se aplecă spre ea,intim:

– Hai să păcătuim.

Lui Pilar îi veni sîngele în cap.

– Ce?

– Hai să... şopti el seducător... comandăm desertul.

Respirația care i se oprise în piept se revărsă într-un rîs de uşurare.

– Perfect.

Aproape oftă cînd văzu luminile vilei. Se simțea mai bine. Era aproape acasă.

Începuse seara tremurînd de emoție, şi o sfîrşea cu regretul că nu putuse dura mai mult.

– Copiii sînt încă treji, comentă David, observînd că ferestrele casei de oaspeți erau luminate ca un cazionu din Las Vegas. Va trebui să-i omor.

– Da, am observat ce tată denaturat eşti. Şi cît se tem de tine.

David îi aruncă o privire piezişă.

– Nu m-ar deranja să-i mai văd şi tremurînd uneori.

– Cred că e prea tîrziu. Ai crescut doi copii fericiți şi adaptabili.

– Încă mă mai străduiesc.

Pilar dădu să deschidă portiera, dar mîna lui i se depuse pe umăr, oprind-o.

– Cobor şi-ți deschid eu. Să încheiem seara cum se cuvine.

Nervii îi reveniră. Ce voia să spună cu asta? se întrebă ea, în timp ce David ocolea maşina.

Avea s-o conducă pînă la uşă, nimic mai mult. Îşi puteau ura noapte bună, eventual cu un sărut amical – strict amical, îşi reaminti ea, pregătindu-se, cînd David deschise portiera.

– Îți mulțumesc. A fost o seară minunată.

– Şi pentru mine.

O luă de mînă, fără să se mire cînd simți cît de rece era.

– Vreau să ne mai vedem, Pilar.

– A, sigur că da. Vom...

– Nu pentru afaceri, o întrerupse David, răsucind-o spre el, pe verandă. Singuri.

O trase mai aproape.

– Din motive foarte personale.

– David...

Dar gura lui i-o acoperi din nou pe a ei. Mai blînd, de astă dată. Convingător.

Nu cu acea străfulgerare şocantă de fierbințeală care-i deşteptase brutale toate instinctele adormite, ci cu o căldură înceată, mocnită, ce-i destindea răbdător toate tensiunile din trup. Pînă îşi simți oasele înmuiate ca de ceară topită.

Cînd David se retrase, avea mîinile pe obrajii ei, cu degetele mîngîindu-i pomenții, coborînd, întîrziind pe gît.

– Am să te sun.

Pilar dădu din cap, căutînd orbeşte clanța, în spatele ei.

– Noapte bună, David.

Intră în casă şi închise uşa. Oricît de naivă îşi spunea că era, urcă la etaj plutind.

Beciurile o duceau întotdeauna pe Sophia cu gîndul la un paradis al contrabandiştilor.

Toate acele spații atît de mari, cu ecouri, pline de butoaie imense cu vin pus la învechit. Întotdeauna îi plăcuse acolo, încă din copilărie, cînd cîte un podgorean o lăsa să stea a o măsuță, degustînd un pahar mic dintr-un butoi.

– E a treia întlnire a lor în două săptămîni.

– Mmm.

Tyler ținea un pahar de bordo în dreptul focului, pentru a-i controla culoarea.

Şi el, la fel ca bunicul lui şi *La Signora*, respectau cu strictețe metodele tradiționale. Îi dădu două puncte pentru culoare şi limpezime, notîndu-le pe diagramă.

– Mama mea şi David, continuă Sophia.

Pentru a-i atrage atenția, îi dădu un pumn uşor în braț.

– Ce-i cu ei?

– Diseară, iar ies împreună. A treia oară, în două săptămîni.

– Şi ce mă priveşte pe mine asta?

Sophia oftă din greu.

– E vulnerabilă. Nu pot spune că nu-l plac, fiindcă aş minți, deşi n-am prea vrut. Chiar am încurajat-o, cînd am văzut că îl interesează cît de cît, dar credeam că avea să fie doar o mică aventură.

– Sophia, s-ar putea să te surprindă, dar eu lucrez aici şi crede-mă că nu vreau să discut despre problemele personale ale mamei tale.

Învîrti paharul uşor, îl duse la nas şi inhală. Era perfect concentrat.

– N-au făcut sex.

Tyler se strîmbă vizibil, pierzînd buchetul vinului.

– Ce naiba, mă Sophia!

– Dacă făceau sex pînă acum, nu mă alarmam. Ar fi însemnat că e doar o atracție fizică. Şi cred că a devenit mai mult decît atît. Şi, de fapt, ce ştim noi despre David, altfel decît din punct de vedere profesional? A divorțat, şi nu ştim de ce. Poate să fie un afemeiat, sau un oportunist. Dacă stai să te gîndeşti, a început cu curtea imediat după ce tatăl meu...

Tyler mirosi din nou vinul şi notă numerele.

– Ceea ce-ar însemna că nu mama ta, în sine, îl atrăgea.

– Nu asta vreau să spun!

Jignită, Sophia înhață un pahar de Merlot, privindu-l încruntată în lumină.

– E frumoasă, inteligentă, fermecătoare şi are tot ce şi-ar dori un bărbat de la o femeie. Nu m-ar deranja dacă mi-ar vorbi. Dar nu spune decît că ea şi David se simt bine unul în compania celuilalt.

– I-auzi, şi chiar o crezi?

– Of, mai taci!

Îşi mirosi vinul, notă calificativele, apoi, sorbind, îl lăsă să

stea lîngă gingia de jos, atingîndu-l cu vîrful limbii pentru a-i simți gustul dulce, înainte de a-l trece în lateral şi spre fundul gurii, ca să-i judece aciditatea şi conținutul tanic.

– E imatur încă.

Tony îl verifică şi el şi-i dădu dreptate.

– Îl mai lăsăm un timp la învechit. Multe lucruri îşi împlinesc destinul dacă le laşi o vreme în pace.

– A, o dăm pe filosofie...!

– Voiai o opinie, sau doar să-ți dea cineva dreptate?

– Cred că şi una, şi alta, ar fi fost să pretind prea mult.

– Poftim.

Luă paharul următor, ridicîndu-l în lumină. Dar de uitat, se uita la Sophia.

I-ar fi fost greu să n-o facă. Să n-o privească, să nu se mire. Erau într-o pivniță rece şi umedă, la lumina focului, printre mirosuri de fum, lemn şi pămînt.

Unii ar fi spus că era romantic. Tyler se străduia să nu se numere printre acei oameni.

La fel cum, de-o bună bucată de vreme, se străduia să nu se gîndească la ea ca la o persoană, necum ca la o femeie.

În cel mai bun caz, îi era parteneră. O parteneră de care s-ar fi putut lipsi. Iar acum, partenera lui era îngrijorată.

– Fosta lui soție l-a părăsit, pe el şi copiii.

Privirea ei se ridică spre el.

– L-a părăsit?

– Mda, a tras concluzia că lumea e mare şi are şi ea dreptul s-o exploreze. N-o putea face cu un soț şi doi copii agățați de ea.

– De unde ştii?

– Maddy îmi spune multe.

Se simțea vinovat că repeta lucrurile pe care le auzise. Fata nu prea vorbea despre viața ei de familie, dar spunea destul pentru ca Tyler să-şi facă o opinie.

– Din ce-am înțeles, mama lor nu-i prea caută, iar Cutter a primit postul de-aici ca să-l ducă pe Theo din New York. Avea unele probleme.

– Deci, e un tată bun.

Sophia ştia prea bine ce înseamnă să te părăsească un părinte.

– Nu înseamnă că e şi un bărbat bun pentru mama mea.

– Asta o decide ea, nu? Dacă fiecărui om pe care-l vezi îi cauți cusururi, e normal să le găseşti.

– Nu caut cusururi.

– Ba exact asta faci.

– Lasă, că la tine nici nu trebuie să caut prea mult, replică ea, cu o voce dulce ca mierea. Se văd cu ochiul liber.

– Norocul nostru.

Sophia se simți lezată. Iarăşi o făcea să se simtă ieftină – ca tatăl ei. Dornică să-l pedepsească, se apropie.

– Încă n-am ajuns să te cunosc, aşa-i, Tyler? Oare fiindcă te temi să-ți încerci şansele cu o femeie care se poate gîndi la sex la fel ca bărbații?

– Nu mă interesează să-mi încerc şansele cu o femeie care se poate gîndi la sex la fel ca bărbații. În sensul ăsta, am vederi înguste.

– De ce nu-ți lărgeşti orizonturile? ridică ea fața, ispititoare. Te provoc.

– Nu mă interesează.

Îl cuprinse cu brațele pe după gît, strîngîndu-le, cînd Tyler vru să i le desprindă.

– Care dintre noi blufează?

Ochii lui erau aprinşi, feroci. Mirosul Sophiei îl învăluia, îl pătrundea. Buzele ei le atinseră pe ale lui, seducător.

– De ce nu mă deguşti? întrebă, încet.

Era o greşeală, dar n-avea să fie prima. Apucînd-o de şolduri, îşi plimbă mîinile peste coastele ei.

– Uită-te la mine, îi ordonă şi-i luă în stăpînire gura pe care i-o ferea.

Era mult mai mult decît îşi imaginase Sophia. Mai mult decît i se oferise vreodată, sau decît acceptase. În secunda următoare, o îndepărtă de el.

– Te joci cu mine, Sophia. Şi nu-mi place. Dar cînd o să te am în pat, ai să te uiți la mine la fel cum te-ai uitat acum. Nu va fi doar o aventură, un bărbat oarecare. Voi fi eu, şi-ai s-o ştii clar.

Sophia se simți străbătută de fiori. Făcu un efort să nu-şi frece brațele pentru a şi-i alunga.

– De ce vorbeşti de parcă ar fi o amenințare?

– Fiindcă asta e.

Şi, îndepărtîndu-se de ea, luă următorul pahar de vin şi se apucă de treabă.

CAPITOLUL 13

Claremont studia dosarul Avano.

Îşi petrecea o mare parte din puținul timp liber studiind date, prove, locul crimei şi rapoartele medico-legale.

Aproape că putea recita declarațiile şi interogatoriile pe de rost. După opt săptămîni, cei mai mulți considerau cazul o fundătură. Nu exista nici un suspect viabil, nici o pistă tangibilă, nici un răspuns simplu.

Ceea ce îl irita. Claremont nu credea în crime perfecte, ci în omisiuni. Ce omisese?

– Alex.

Maguire se aşează pe colțul biroului. Copilul ei cel mai mic avea o lucrare la istorie pentru a doua zi, soțul înfrunta o răceală, iar pentru cină le mai rămăseseră nişte minciunele.

Nimeni nu era mulțumit la ea acasă, dar trebuia să se ducă acolo.

– Du-te-acasă, îi spuse ea.

– Întotdeauna există cîte un amănunt care nu se potriveşte, se plînse Claremont.

– Mda, dar nu întotdeauna îl poți găsi. Cazul Avano rămîne deschis şi se pare că aşa va rămîne, dacă n-avem norocul să ne pice ceva în brațe.

– Nu-mi plac noroacele.

– Mda, mă rog, pentru ele trăim.

– Foloseşte apartamentul fiicei pentru o întîlnire. Nimeni nu-l vede intrînd, nimeni nu aude împuşcăturile, nimeni nu vede pe altcineva intrînd sau ieşind.

– Fiindcă era în jurul orei trei dimineața. Vecinii dormeau şi, obişnuiți cu zgomotele oraşului, n-au auzit detunăturile unui pistol de calibrul douăzeci şi cinci.

– O jucărie. Pistol de femei.

– Mă scuzi, îşi bătu Maguire propria armă din dotare, de nouă milimetri.

– Pistol de femei civile, se corectă Claremont, aproape

zîmbind. Vin şi brînză, întîlnire nocturnă într-un apartament gol. Îşi înşela soția, pare-se. Miroase a femeie. Şi s-ar putea ca asta să fie ideea. Poate a fost premeditat să miroasă a femeie.

– Am cercetat şi bărbați.

– Poate trebuie să mai cercetăm. Fosta doamnă Avano, spre deosebire de văduva Avano, a fost văzută în compania unui anumit David Cutter.

– Ceea ce mie-mi spune că i-au progresat gusturile la bărbați.

– Da, rămîne măritată legal cu un afemeiat nenorocit, aproape treizeci de ani. De ce?

– Ascultă, bărbatul meu nu calcă în strachini, şi-l iubesc ca o nebună. Da' uneori mă-ntreb de ce rămîn măritată legal cu el. E catolică, încheie Maguire cu încă un oftat, ştiind că n-avea să ajungă acasă prea devreme. Catolică italiancă şi practicantă. Nu-i vine uşor să divorțeze.

– A acceptat, cînd i-a cerut el.

– Nu i-a stat în cale. E altceva.

– Mda, şi ca divorțată catolică, nu se putea remărita, nu? Nici să-şi facă de cap cu altul, cu aprobarea Bisericii.

– Aşa că-l omoară ca să-l dea la o parte din drum? Neverosimil, Alex. În păcato-metrul catolic, omorul e mai grav decît divorțul.

– Sau pune pe altcineva s-o facă în locul ei. Cutter e adus la companie, *peste* capul lui Avano. Era firesc să iasă fricțiuni. Cutter o place pe nevasta înstrăinată a lui Avano.

– L-am trecut pe Cutter prin ciur şi prin dîrmon. E curat, lună.

– Poate, sau poate înainte n-a avut motive să-şi mînjească mîinile. Ascultă, am descoperit că Avano avea probleme financiare. Dacă văduva nu e o actriță de Oscar, aş zice că asta a fost o surpriză mare şi neplăcută pentru ea. Deci, mergînd pe teoria că Avano îşi ținea pentru el problemele băneşti, şi nu era genul care să stea mult fără distracții, unde se ducea să le rezolve? Nu la un prieten din lumea bună, continuă Claremont. Nu şi-ar fi putut arăta mutra la următorul bal de binefacere. Se duce la Giambelli, unde a fost scos pe cauțiune, periodic, ani de zile. La fosta soție, poate.

– Şi, mergînd pe aceeaşi teorie, dacă ea acceptă, Cutter se înfurie. Dacă nu, şi Avano face urît, Cutter iar se înfurie.

De la o criză de furie pînă la trei gloanțe trase într-un om, drumul e destul de lung.

Totuşi, se gîndea. Era o temă de gîndire şi avuseseră al naibii de puține pînă atunci.

– Cred că mîine o să stăm la o şuetă cu David Cutter.

– Domnilor detectivi. Cu ce vă pot ajuta?

– Cu cîteva minute din timpul dumneavoastră, răspunse Claremont, în timp ce Maguire privea prin cabinet, observînd topografia locurilor.

– Exact cîteva minute vă pot acorda. Luați loc.

Fotolii mari, cu perne de piele, remarcă Maguire. Se întrebă dacă biroul era croit după măsura omului, sau viceversa.

– Cred că e în legătură cu Anthony Âvano, începu David. Ați progresat cu ancheta?

– Cazul e încă deschis, domnule Cutter. Cum ați descrie relația dumneavoastră cu domnul Avano?

– În nici un fel, domnule detectiv Claremont, răspunse simplu David.

– Amîndoi erați directori în aceeaşi firmă, amîndoi lucrați în clădirea asta.

– Foarte scurt timp. Venisem la Giambelli de nici două săptămîni, cînd Avano a fost asasinat.

– În două săptămîni, v-ați format o impresie, interveni Maguire. Ați avut întîlniri, ați discutat afaceri.

– Aşa s-ar crede, nu? Dar n-am avut nici o întîlnire cu el şi am discutat o singură dată, la petrecerea dinaintea crimei. Numai atunci l-am văzut la față şi credeți-mă că n-am prea avut timp să discutăm afaceri.

Impresia n-o menționa, observă Claremont. Dar aveau să ajungă şi acolo.

– De ce nu v-ați întîlnit cu el?

– Nepotriviri de program, răspunse David pe un ton plat. Avano nu venea la birou, nici nu-mi răspundea la apelurile telefonice.

– Ceea ce trebuie să vă fi iritat.

– Într-adevăr, dădu din cap David spre Maguire. Tocmai de aceea, în cramă, i-am spus clar că-l aşteptam să-şi facă timp pentru mine în orele de program. Evident, asta n-a mai avut cînd să se întîmple.

– V-ați întîlnit cu el în afara orelor de program?

– Nu. Domnilor detectivi, nu l-am cunoscut. N-am avut nici un motiv să-mi placă sau să-mi displacă, nici să mă gîndesc în mod deosebit la el.

David vorbea calm, aproape indiferent, ca spre sfîrşitul unei discuții plicticoase de afaceri.

– Înțeleg că trebuie să explorați toate posibilitățile, dar cred că dacă mă considerați suspect de crimă bateți la o uşă închisă.

– Sînteți în relații cu fosta lui soție.

Simți şocul în abdomen, dar chipul îi rămase nepăsător.

– Exact. Fosta lui soție, care era fostă încă dinainte de a fi fost asasinat, şi cînd am început să ne întîlnim la nivel personal. Nu cred că am încălcat vreo lege scrisă sau nescrisă.

– Din informațiile noastre reiese că fosta doamnă Avano nu avea obiceiul să se întîlnească la nivel personal cu bărbați, pînă foarte recent.

– Asta, îi răspunse David lui Maguire, poate fi din cauză că nu cunoscuse un bărbat cu care să-i placă să se întîlnească, pînă foarte recent. Mă măguleşte acest lucru, dar nu-l găsesc un motiv de crimă.

– Faptul de a fi părăsită pentru o femeie mai tînără este adesea un motiv de crimă, replică Maguire şi-i văzu învăpăierea scurtă din ochi. „Nu doar întîlniri pe plan personal," conchise ea. „Relație serioasă."

– Deci, care e ideea? întrebă David. Pilar l-a omorît pentru că dorea altă femeie, sau e lipsită de inimă fiindcă o interesează alt bărbat atît de curînd după ce fostul ei soț a fost asasinat? Cum deformați premisa asta în ambele direcții?

„Furios, dar controlat," îşi spuse Maguire. „Exact genul care poate sorbi calm din vin, în timp ce trage într-un om."

– Nu acuzăm pe nimeni, continuă ea. Încercăm doar să ne formăm o imagine clară.

– Atunci, să vă ajut. Avano avea o viață a lui personală de aproape douăzeci de ani. Pilar şi-a trăit-o pe a ei, într-un mod mult mai admirabil. Orice afaceri o fi avut Avano în noaptea aia, erau ale lui şi n-aveau nici o legătură cu ea. În momentul de față, relațiile mele cu domnişoara Giambelli nu vă privesc.

– Presupuneți că în noaptea aceea Avano a avut probleme de afaceri. De ce?

– Nu presupun nimic.

Ridicîndu-se în picioare, David îşi înclină capul spre Claremont:

– Las asta în seama dumneavoastră. Eu am o întîlnire.

Claremont rămase pe loc.

– Ştiați că domnul Avano avea dificultăți financiare?

– Finanțele lui Avano nu erau problema mea, nici nu mă interesau.

– Ar fi putut să vă intereseze, dacă erau în legătură cu firma Giambelli. Nu erați deloc curios de ce vă evita domnul Avano?

– Fusesem adus din afară. Era firesc să existe duşmănii.

– Vă duşmănea?

– Posibil. N-am apucat să discutăm despre asta.

– Acum, cine pe cine evită? se ridică în picioare Claremont. Aveți pistol, domnule Cutter?

– Nu, n-am nici un pistol. Am doi copii adolescenți. În casa mea nu există nici un fel de arme şi nici n-au existat vreodată. În noaptea asasinării lui Avano, eu eram acasă, cu copiii mei.

– Asta se poate verifica.

David strînse pumnii.

– Ar fi ştiut dacă plecam de-acasă.

Nu era de acord ca poliția să-i interogheze copiii. Nu pentru un nemernic ca Avano.

– Şi asta-i tot ce-am avut de discutat, pînă-mi consult avocatul.

– E dreptul dumneavoastră.

Maguire se ridică, jucînd şi atu-ul pe care-l păstrase.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Cutter. O vom chestiona pe domnişoara Giambelli în legătură cu finanțele fostului ei soț.

– Cred că văduva lui ştie mai multe.

– Pilar Giambelli a fost măritată cu el mai mult timp, continuă Maguire, şi făcea parte din firma pentru care lucra el.

David îşi înfundă mîinile în buzunare.

– Ştie mai puțin despre afacerile firmei decît oricare dintre dumneavoastră.

Şi, cu gîndul la ea, se hotărî.

– În ultimii trei ani, Avano a delapidat sistematic bani de la Giambelli. Căptuşea conturi de cheltuieli, umfla cifrele de vînzări, completa deconturi pentru deplasări nefăcute, sau făcute în interes personal. Niciodată foarte mult la un moment dat, şi şterpelea din surse diverse, ca să nu se observe. În poziția lui, profesională şi personală, nimeni nu i-ar fi pus vreodată la îndoială cifrele.

Claremont dădu din cap:

– Dumneavoastră, însă, le-ați pus.

– Le-am pus. Am descoperit cîte ceva în ziua petrecerii şi, cînd am verificat mai complet, am început să disting sistemul. Mi-a fost clar că furase de mai mult timp, sub numele lui propriu, al lui Pilar şi al fiicei lor. Nu se deranja să le falsifice semnăturile pe referate, le semna el şi atît. În total, peste şase sute de mii, în ultimii trei ani.

– Şi cînd l-ați luat l-a întrebări...? se interesă Maguire.

– N-am mai apucat. Aveam de gînd, şi cred că mi-am exprimat clar intenția la petrecere. Am avut impresia că a înțeles că ştiam ceva. Erau probleme de afaceri, doamnă detectiv, şi aveau să se rezolve la nivelul firmei. Le-am raportat problema Terezei Giambelli şi lui Eli MacMillan, a doua zi. Concluzia a fost că trebuia s-o rezolv, să văd ce se putea face pentru ca Avano să returneze banii. Avea să demisioneze din companie. Dacă refuza prevederile, firma Giambelli lua măsurile legale.

– De ce a fost ascunsă această informație?

– Din dorința bătrînei doamne Giambelli ca nepoata ei să nu fie umilită, dîndu-se publicității comportamentul tatălui ei. Mi s-a cerut să nu spun nimic, decît dacă mă întreba poliția în mod direct. În acest moment, *La Signora*, Eli MacMillan şi cu mine sîntem singurii oameni care ştim. Avano a murit şi nu părea necesar să mai îngroşăm scandalul demascîndu-l şi ca hoț, nu numai fustangiu.

– Domnule Cutter, răspunse Claremont. Cînd e vorba de crimă, orice lucru e necesar.

Don abia închisese uşa în urma celor doi detectivi, cînd aceasta se deschise din nou. Sophia nici nu se gîndise să ciocănească.

– Ce voiau?

Fu nevoit să-şi revină repede, ascunzîndu-şi furia şi îngrijorarea.

– Sîntem în întîrziere la întîlnire.

Îşi luă însemnările şi le băgă în servietă, lîngă rapoarte, grafice şi memorii.

– David.

Sophia rămase cu spatele rezemat de uşă.

– Puteam să merg după polițiști şi să-ncerc să obțin răspunsurile pe care nu le-am putut primi de la ei. Speram ca tu să fii mai înțelegător.

– Au avut de pus nişte întrebări, Sophia.

– De ce ție şi nu mie sau altor oameni din clădirea asta? Abia l-ai cunoscut pe tatăl meu, n-ai lucrat cu el niciodată. Ce le puteai spune?

– Aproape nimic. Îmi pare rău, Sophia, dar trebuie să amînăm. Ne-aşteaptă oamenii.

– David. Ai mai multă încredere în mine. Au venit direct la biroul tău şi au stat aici destul ca să se fi întîmplat ceva. Am dreptul să ştiu.

Un moment, David nu spuse nimic, studiindu-i doar fața. Da, avea dreptul să ştie, hotărî el.

Ridică receptoirul.

– Domnişoara Giambelli şi cu mine vom întîrzia cîteva minute la întîlnire, îi spuse el asistentei; apoi, arătă cu capul spre un fotoliu. la loc.

– Stau în picioare. Poate ai observat, nu sînt hipersensibilă.

– Am observat. Polițiştii au avut de pus cîteva întrebări determinate, în parte, de faptul că mă întîlnesc cu mama ta.

– Înțeleg. Au vreo teorie că voi doi aveați o legătură secretă, de durată?

– Sînt convins că examinează toate posibilitățile.

– Îl suspectează pe vreunul dintre voi?

– Aş zice că suspectează pe toată lumea. Face parte din meseria lor. Ai avut grijă să nu comentezi, cel puțin față de mine, ce părere ai despre relația mea cu mama ta.

– Încă nu m-am hotărît ce părere să am. Cînd o fac, am să te-anunț.

– Merge, spuse el, îngăduitor. Eu, unul, ştiu ce părere am, aşa că am să-ți spun. Țin foarte mult la Pilar. Nu intenționez să-i provoc necazuri. Mi-ar părea său să-ți cauzez

ție, fiindcă te iubeşte şi pentru că şi eu te plac. Dar eram în dilemă între a vă necăji pe amîndouă sau a lăsa să-mi fie interogați copiii.

La asta, Sophia simți nevoia să se aşeze. Numai din mîndrie rămase în picioare.

– Ce lucru supărător pentru mine le-ai spus polițiştilor?

Adevărul, reflectă David, era ca un medicament: mai bine să i-l administreze scurt, într-o singură doză.

– Tatăl tău delapida de la firmă de mai mulți ani. Sumele erau răspîndite şi relativ moderate, motiv pentru care nu s-a observat nimic atît de mult timp.

Sophia se albi la față, dar nu tresări. Nici chiar cînd trădarea o lovi în inimă ca un pumn.

– Nu cumva e vreo greşeală? întrebă ea, apoi se grăbi să continue. Nu, sigur că nu e. Tu n-ai face asemenea greşeli.

În cuvintele ei se simțea o undă de amărăciune.

– De cînd ştii?

– Mi s-a confirmat în ziua petrecerii. Intenționam să mă întîlnesc cu tatăl tău în zilele următoare, ca să discutăm...

– Ca să-l concediezi, îl întrerupse Sophia.

– Ca să-i cer să demisioneze. La instrucțiunile bunicilor tău. Le-am raportat delapidarea a doua zi după petrecere. I s-ar fi dat posibilitatea să înapoieze fondurile şi să-şi dea demisia. Pentru tine au făcut-o – şi pentru mama ta, pentru companie, dar în primul rînd pentru tine. Îmi pare rău.

– Da, desigur. Acum îți mulțumesc pentru sinceritate.

– Sophia...

– Te rog, nu... Nu te scuza din nou. N-am să mă prăbuşesc. Ştiam deja că era un hoț. Văzusem una dintre broşele moştenite ale mamei pe reverul lui Rene. Mie trebuia să-mi revină, aşa că am ştiut că nu mama i-o dăduse.

– Dacă preferi să te duci acasă decît să vii la întîlnire, îți pot găsi o scuză.

– N-am de gînd să lipsesc de la întîlnire.

– Aşeaptă cîteva minute...

– Nu. Mi-a răpit deja din timp mai mult decît avea dreptul.

„Da," îşi spuse David, în timp ce ieşeau. „Seamănă foarte mult cu bunica ei."

Cînd opri maşina în capătul aleii, Sophia închise motorul şi coborî înaintea lui Tyler.

– Ce faci?

– Vin la tine, răspunse ea peste umăr, cu o scurtă licărire în privire.

– De ce?

– Fiindcă n-am chef să mă duc acasă.

Tyler îşi zornăi cheile în mînă.

– Ai avut o zi grea.

– Nu mai spune!

– Am treburi de făcut.

– Excelent. Exact asta căutam. Fii băiat bun, MacMillan, şi cinsteşte-mă cu un pahar.

Resemnat, Tyler introduse cheia în broască.

– Cinsteşte-te singură. Ştii unde găseşti.

– Elegant pînă la capăt. Asta-mi place la tine.

Intră şi se îndreptă spre camera mare, cu barul.

– Cu tine, Ty, nu e rost de prefăcătorii şi jocuri. Eşti aşa cum eşti. Grosolan, ursuz, previzibil.

Alese o sticlă la întîmplare. În timp ce o destupa, privi prin jur. Piatră şi lemn – materiale dure, combinate expert într-un decor simplu, cu culori nepretenţioase.

– Uite, casa asta, de pildă. Nici un bibelou, nici un fleac. Aici locuieşte un bărbat, care spune că n-are timp pentru aparenţe. Îl doare-n cur de aparenţe, este, Ty?

– Nu neapărat.

– Ştii, continuă ea, turnînd în două pahare, unii oameni trăiesc şi mor conform aparenţelor. Altceva nu contează pentru ei.

– Dacă tot ai de gînd să-mi bei vinul şi să-mi ocupi spaţiul, măcar ai putea să-mi spui ce te-a adus în starea asta.

– A, stări am eu multe.

Bău tot paharul, prea repede ca să-i facă plăcere, şi-şi mai turnă unul.

– Sînt o femeie cu multe feţe, Tyler. N-ai văzut nici jumătate din ele.

Apoi veni spre el, încet, legănîndu-şi şoldurile ca un pistolar cu aluzii sexuale.

– Vrei să vezi mai mult?

– Nu.

– Ei, haide, nu minţi, că mă dezamăgeşti. Fără jocuri şi prefăcătorii, adu-ţi aminte.

Îşi plimbă un deget peste cămaşa lui.

– Chiar vrei să-ți pui mîinile pe mine şi, din fericire, şi eu vreau.

– Vrei să te-mbeți şi să ți-o tragi? Regret, nu se potriveşte cu planurile mele pentru seara asta, replică el, luîndu-i paharul din mînă.

– Ce e? Vrei să-ți plătesc mai întîi o cină?

Tyler puse paharul pe masă.

– Am o părere prea bună despre mine pentru aşa ceva. Şi – surpriză – şi despre tine.

– Perfect, am să-mi găsesc unul mai puțin mofturos.

Făcuse trei paşi spre uşă, cînd Tyler o apucă de braț.

– Dă-mi drumul. Ai ratat ocazia.

– Te duc acasă.

– Nu mă duc acasă.

– Ba mergi unde te duc eu.

– Am spus să-mi dai drumul! se răsuci ea. Era pregătită să-l plesnească şi să-l zgîrie şi fu mai surprinsă decît el cînd o podiriră lacrimile.

– Of, căca-m-aş. Bine.

Tyler făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. O luă în brațe şi se aşează cu ea pe genunchi, într-un fotoliu.

– Zi tot ce ai pe suflet, o să ne simțim amîndoi mai bine.

În timp ce Sophia plîngea, telefonul începu să suen de sub perna canapelei, unde Tyler îl rătăcise ultima oară, iar ceasul vechi de pe consolă bătu ora exactă.

CAPITOLUL 14

– Nu m-ai mai căutat.

Margaret îl găsi pe Tyler în crama MacMillan.

După întoarcerea de la Veneția, avusese cîteva întîlniri de succes. Cariera ei evolua bine şi era sigură că arăta splendid, după două incursiuni la cumpărături atent conturate.

Îşi forma lustrul pe care considerase mereu că i-l conferă unei femei călătoriile internaționale.

În timp ce se afla în State, urmărea un singur scop: să pună mîna pe Tyler MacMillan.

– Îmi pare rău, am fost ocupat.

Sophia programase o degustare de vinuri pentru seara aceea, pe terenul lui. Deşi nu-l prea bucura, îi înțelegea utilitatea. Şi ştia cît de important era ca toate să fie în ordine.

– Îmi dau seama. M-am uitat peste planurile pentru campania centenară. Ai făcut o treabă extraordinară.

– Sophia a făcut-o.

Margaret îl urmă în camera de degustare.

– Eşti prea modest, Ty. Cînd vii să arunci o privire la firma din Italia? Vei fi impresionat.

– Am auzit cîte ceva. Acum n-am timp.

– Cînd ai, am să-ți arăt zona. Te tratez cu nişte făinoase la o trattoria mică şi fantastică. Se serveşte şi vin şi negociez cu nişte hoteluri de prima mînă să ne scoată în evidență eticheta, la vară.

– Se pare că şi tu ai fost ocupată.

– Îmi place la nebunie. Întîmpin o uşoară rezistență, din cauza unor contracte care au fost ale lui Tony Avano şi a stilului lui de afaceri. Dar le rezolv eu. Poliția a descoperit ceva nou?

– Din cîte-am auzit eu, nu.

Cît de curînd avea să se afle despre delapidare? se întrebă Tyler.

Îl smulse din gînduri Maddy, care tocmai intra.

– Ei, uite-o pe savanta nebună.

Încîntată în sinea ei, Maddy se strîmbă, ridicînd două borcane cu un lichid de culoare închisă:

– Am formula secretă.

– Mă şi sperii, comentă Tyler, înclinînd un borcan într-o parte, pentru a privi cum se legăna conținutul.

– Poate-l încerci diseară la degustare. Să vezi ce spun oamenii.

– Hmmm...

Îşi şi imagina comentariile snobilor după o sorbitură din vinul de bucătărie al lui Maddy. Începu să zîmbvească.

– E o idee.

– Nu mă prezinți prietenei tale?

Lui Margaret îi plăceau copiii, mai ales de la distanță – dar încerca să mai tragă de timp.

– A, scuze. Margaret Bowers, Maddy Cutter.

– Deci, tu trebuie să fii fetița lui David. Azi m-am văzut cu tatăl tău.

– Nu pe bune? replică Maddy jignită că era numită „fetiță". Şi eu. Pot să stau la degustare? îl întrebă ea pe Tyler, fără să-i mai dea atenție lui Margaret. Trebuie să scriu o lucrare despre vin, aşa că vreau să observ, chestii...

– Sigur.

Deschise borcanul şi îl mirosi. Ochii îi licăriră de amuzament.

– Pe-asta mi-ar plăcea s-o observ şi eu.

– Ty? Ce faci mîine seară?

– Mîine?

– La cină, continuă Margaret, cu falsă nepăsare. Aş dori să discut multe cu tine, despre acțiunile din Italia.

– Sigur.

Pe moment, mai mult îl interesa vinul lui Maddy. Se duse să ia un pahar din bar.

– La şapte? Am adus cu mine un Merlot delicios.

– Excelent.

Lichidul pe care-l turna în pahar numai delicios nu s-ar fi putut numi.

– Atunci, rămîne pe mîine. Mi-a părut bine de cunoştință, Maddy.

– Mhm.

Cînd Margaret ieşi, fata pufni scurt.

– Tolomac mai eşti.

– Poftim?

– Se dădea la tine, şi tu, nimic.

– Nu se dădea la mine şi nu se cuvine să vorbeşti aşa.

– Ba se dădea, se aşează Maddy pe un taburel, la bar. Noi, femeile, ne prindem imediat.

– Poate, dar tu încă nu eşti femeie.

– Mi-a venit ciclul.

Tyler, care începuse să bea, fu nevoit să lase paharul jos.

– Te rog.

– E o funcție biologică. Iar cînd o fată poate concepe, a devenit, fizic, femeie.

– Bine. Perfect.

Numai de-asemenea discuții n-avea chef.

– Acum, taci.

Lăsă vinul, aşa cum era, să-i stea pe limbă. Nesofisticat, cel puțin, foarte acid şi exagerat de dulce, grație zahărului pe care-l adăugase.

Totuşi, reuşise să facă vin într-un castron de bucătărie. Vin rău, dar nu asta conta.

– Ai băut şi tu din ăsta?

– Poate, răspunse Maddy, punînd şi al doilea borcan pe bar. Aici e vinul-miracol. Fără aditivi.

Cu curaj, Tyler îşi turnă o înghițitură, o examină, mirosi, sorbi.

– Interesant. Tulbure, imatur, acru – dar este vin.

– Cînd termin, îmi citeşti şi mie lucrarea?

– Sigur.

– Bine, fîlfîi ea din gene. Îți fac cinste cu-o cină.

Doamne, îl călca pe bătătură!

– Faci pe deşteapta.

– În sfîrşit! interveni David, intrînd. Îmi dă şi mie dreptate cineva.

Se apropie, cuprinzîndu-şi fiica pe după gît cu un braț.

– Cinci minute, parcă era vorba...

– Ne-am lungit. Ty a spus că pot să vin la degustare.

– Maddy...

– Te rog. O să pună şi vinul meu.

David aruncă o privire spre pahare.

– Eşti un om curajos, MacMillan.

– Te rog, tată. E în interesul științei.

– Aşa ai spus şi despre ouăle stricate pe care le țineai în dormitor. Hai să mergem. Theo ne-aşteaptă cu maşina, o să ne ducă acasă.

– Ne-am văzut moartea cu ochii, declară solemn Maddy.

– Valea. Vin şi eu acum.

O culese de pe scaun, expediind-o cu o pălmuță la fund.

– Voiam doar să-ți mulțumesc că-i dai voie să se-nvîrtească pe-aici.

– Nu mă deranjează.

– Aiurea.

– Bine, mă deranjează. Dar nu mă supăr.

– Presupuneam că, dacă te supăra, o expediai. Şi mai observ că te simți mai bine cu ea decît cu mine. Şi eu te deranjez, iar pentru asta, te superi.

– N-am nevoie de nici un supervizor.

– Într-adevăr, nu ai. Dar compania are nevoie de sînge proaspăt. De cineva din afară. Un om care să poată vedea ansamblul din toate unghiurile şi să vină cu propuneri noi.

– Ai vreo propunere pentru mine, Cutter?

– Prima, ar fi să-ți scoți prăjina de sub nas şi bățul din fund, ca să facem cu ele un foc de tabără şi să bem vreo două beri.

Tyler se gîndi un moment dacă să fie amuzat sau nemulțumit.

– Dacă le adaugi şi pe ale tale, o să iasă o pălălaie de toată frumusețea.

– Nu-i rea ideea. O aduc pe Maddy înapoi, mai tîrziu. Voi veni s- o iau la zece.

– Pot s-o duc eu acasă, şi te scutesc de-un drum.

– Îți mulțumesc.

David porni spre uşă, apoi se opri.

– Ascultă, să mă anunți dacă-ncepe... dacă face vreo pasiune pentru tine. Cred că e normal, dar aş prefera s-o previn.

– Nu se pune problema. Îi sînt ca un frate mai mare, un unchi eventual. Dar băiatul tău e căzut în limbă după Sophia.

– Asta mi-a scăpat. Credeam că i-a trecut din prima săptămîna. La dracu'!

– Se descurcă ea. La nimic nu se pricepe mai bine decît să se descurce cu masculii speciei. N-o să-l învinețească.

– Ăsta reuşeşte să se învinețească singur.

Cu gîndul la Pilar, David se strîmbă.

– Nu-i prea poți reproşa gusturile, mm?

Îi răspunse cu o privire mată.

– Altul care face pe deşteptul, mormăi el şi ieşi.

Bătaia în uşă o făcu pe Pilar să tresară, apucîndu-şi peria de păr şi afişînd o expresie cît mai firească şi încrezătoare.

– Da? Intră.

Cu un oftat, renunță la prefăcătorie cînd o văzu pe Helen.

– Slavă Domnului că eşti tu. Aşa m-am mai săturat să mă tot prefac că-s o femeie din secolul douăzeci şi unu...

– Aşa arăți. Fabuloasă rochie.

– Pe dedesubt, tremur toată. Mă bucur că ați venit şi tu şi James la degustare.

– L-am adus şi pe Linc. Actuala lui iubită lucrează astă-seară.

– Tot interna?

– Mda.

Helen se aşează pe canapeaua de catifea, ca la ea acasă.

– Încep să cred că are intenții serioase.

– Şi?

– Nu ştiu. E o fată bună, bine crescută.

– Dar el e copilul tău.

– Dar el e copilul meu. Uneori, mi-e dor de băieţelul de altădată, cu genunchii juliți şi şireturile desfăcute, spuse ea, cu un oftat. Îmbătrînesc. Fetița ta cum rezistă?

Pilar lăsă peria jos.

– Ai aflat ce-a făcut Tony.

– Mama ta a găsit de cuviință să-mi spună, ca să mă ocup de toate aspectele legale care pot apărea. Îmi pare rău, Pilar.

– Şi mie. N-avea nici un rost... Şi era tipic pentru el. La asta te gîndeşti.

– Nu contează la ce mă gîndesc eu. Numai să nu te văd începînd să te acuzi singură.

– Nu, de data asta nu. Şi niciodată, sper. Dar pentru Sophia e greu, foarte greu.

– O să răzbească ea. Copiii noştri au devenit nişte adulți puternici şi capabili, Pilar.

– Ştiu. Şi totuşi, nu putem să nu ne facem griji pentru ei, nu-i aşa?

– Mda... Şi-acum, stai jos, bătu Helen cu palma în canapea. Trage-ți respirația şi povesteşte-mi despre romantica ta relație cu David Cutter.

– Nu e tocmai... ne simțim bine împreună.

– Încă n-ați ajuns la sex, hmm?

– Helen...

Abandonînd, Pilar se aşează pe canapea.

– Cum aş putea face sex cu el?

– Dacă ai uitat tehnica, se găsesc nişte cărți foarte bune pe tema asta. Benzi video. Site-uri pe Internet.

Dincolo de ochelari, ochii îi dansau jucăuşi.

– Am să-ți dau o listă.

– Vobesc serios.

– Şi eu. Au unele chestii tari de tot.

– Termină, rîse Pilar. David e foarte răbdător, dar nici eu nu-s proastă. Vrea sex şi nu se va mulţumi cu mozolelile pe verandă sau...

– Mozoleli? Hai, Pilar. Vreau detalii, toate detaliile.

– Să zicem că are o gură foarte creatoare şi, cînd o foloseşte, îmi amintesc cum eram la douăzeci de ani.

– Aha, îşi făcu Helen vînt cu o mînă prin dreptul feţei. Da...

– Dar *nu mai am* douăzeci de ani. Iar trupul meu în nici un caz nu mai are. Cum l-aş putea lăsa să mă vadă goală, Helen? Sînii mei sînt în drum spre Mexic.

– Iubito, ai mei au aterizat în Argentina încă de-acum trei ani. Pe James nu pare să-l deranjeze.

– Tocmai asta e. Voi sînteţi împreună de aproape treizeci de ani. Aţi trecut împreună prin toate schimbările. Mai rău, David e mai tînăr decît mine.

– Mai rău? Nu mă pot gîndi la ceva mai rău de-atît.

– Încearcă să mă înţelegi. Are patruzeci şi trei de ani. Eu am patruzeci şi opt. E o diferenţă enormă. Un bărbat de vîrsta lui se întîlneşte cu femei mai tinere. Adesea mult mai tinere, cu trupuri tari, nefleşcăite.

– Şi cu capul gol pe dinăuntru, adesea, încheie Helen. Pilar, adevărul este că vă întîlniţi. Iar dacă te jenezi aşa de trupul tău, ai grijă ca prima dată cînd îl răstorni să fie întuneric.

– De mare ajutor îmi mai eşti.

– Da, sînt, fiindcă dacă-l descurajează nişte sîni care nu mai sînt ţanţoşi ca la douăzeci şi doi de ani, atunci nu merită să-ţi pierzi timpul cu el. Decît să te tot întrebi, mai bine află. Vrei să te culci cu el? Da sau nu? adăugă ea înainte ca Pilar să răspundă. Instinctul, imboldul primordial. Fără alte comentarii.

– Da.

– Atunci, cumpără-ţi o lenjerie incredibilă şi dă-i bice.

Pilar îşi muşcă buza.

– Mi-am şi cumpărat-o.

– Ei fir-aş a dracu'! Ia hai s-o vedem.

La aproape douăzeci şi patru de ore după degustare, pe Tyler încă îl mai umfla rîsul. Două duzini de membri de club cu nasul pe sus cunoscuseră cel mai mare şoc din vieţile lor

înguste, cu o mostră din băutura numită de el Vin de Madeline.

– „Nesofisticat," îşi aminti el, izbucnind din nou în rîs, „dar nubil." Iisuse, de unde le-a venit ideea asta? Auzi, „nubil"!

– Încearcă să te stăpîneşti.

Sophia stătea la biroul din vilă, continuînd să studieze modelele de reclame alese de Kris.

– Şi ți-aş fi recunoscătoare să mă previi, data viitoare cînd te hotărăşti să adaugi un soi miserios în selecție.

– Candidat înscris în ultimul minut. În numele ştiinței.

– Degustările sînt în numele tradiției, al reputației şi al promovării.

Ridică o clipă privirea şi se lăsă păgubaşă, cînd îl văzu zîmbindu-i.

– Bine, a fost comic şi vom putea scrie un articol interesant şi vesel pentru buletinul informativ.

– Ție prin vene numai publicitate îți circulă?

– Te cred. Spre norocul tuturor, de vreme ce unii membri ar fi foarte ofensați dacă n-aş avea atîtea idei.

– Unii membri sînt nişte idioți încrezuți şi constipați.

– Da, şi aceşti idioți încrezuiți şi constipați cumpără mult din vinul nostru şi-l duc la petreceri selecte. Data viitoare cînd vrei să experimentezi, anunță-mă şi pe mine.

Luă o fotografie lucioasă şi i-o întinse:

– Cum o găseşti?

Tyler o studie pe blonda cu ochi de căprioară

– Astea se dau cu tot cu număr de telefon?

– La fel mi-am spus şi eu. E prea sexy. I-am spus lui Kris că vreau ceva normal.

Se încruntă, cu privirea în gol.

– Va trebui s-o concediez. Nici măcar nu încearcă să se adapteze la schimbări. Mai rău, ignoră ordinele directe, creîndu-le neplăceri celorlalți din echipă.

Oftă.

– Sursele mele mi-au spus că deunăzi a avut o întîlnire cu James Moore de la La Coeur. Mîine trebuie să rezolv problema.

– Aş putea s-o fac eu.

Sophia închise dosarul.

– Chiar eşti foarte drăguț. Dar trebuie s-o audă de la mine. Te previn că, fără ea, noi ceilalți vom avea mai mult de

lucru. Mai ales întrucît mama mea n-o să facă şi nici nu va încerca să facă munca de jos.

– Fii sigură că asta mă înveseleşte.

– Mă gîndeam să-l întreb pe Theo dacă n-ar vrea un post cu jumătate de normă. Ne-ar prinde bine un curier, vreo două după-amieze pe săptămînă.

– Excelent. Atunci, o să se poată învîrti tot timpul pe-aici, oftînd după tine.

– Cu cît stă mai mult în preajma mea, cu atît o să-i treacă mai repede.

– Crezi? murmură Tyler.

– Ăsta ce mai e, un compliment sucit, sau doar stilul tău de a spune că te irit?

– Nici una, nici alta. Prefer blondele cu ochi somnoroşi şi buze pline.

– Apă oxigenată şi colagen.

– Şi?

– Doamne, mor după bărbaţi!

Se ridică de la birou, îi cuprinse faţa în mîini şi-i trînti un sărut apăsat pe gură.

– Eşti aşa de dulce!

Dintr-o singură smucitură, îi căzu pe genunchi. Peste o clipă, rîsul îi amuţi, iar inima începu să-i bată cu putere.

N-o mai sărutase astfel, cu nerăbdare, fierbinţeală şi cu poftă, toate amestecate într-un asalt aproape brutal. Trupul îi tresări o dată – cu surprindere, în defensivă, ca reacţie. Apoi, degetele i se încleştară în părul lui.

Cînd Tyler o eliberă, îşi muşcă încet buza de jos şi-i văzu ochii urmărind mişcarea.

– De ce-ai făcut-o?

– Aşa mi-a venit.

– Merge. Mai fă-o o dată.

Iniţial, Tyler nu voise – dar acum i se stîrnise pofta şi nu se săturase.

– La naiba, de ce nu?

Sub gura lui, buzele ei se arcuiră. Nu cu tot atîta disperare, nu la fel de aspru. Tyler îşi imagina prea bine cum ar fi fost să pătrundă într-însa, în toată acea moliciune caldă. Începu să-i descheie nasturii bluzei. În acelaşi timp, Sophia îl trase pe podea.

– Mai repede... se arcui ea, cu sufletul la gură.

Mai repede, Îşi imagina uşor cum ar fi fost, repede, tare şi furios. O împerechere pe negîndite, numai fierbinţeală şi nici o rază de lumină. Asta voia Sophia. Asta voiau amîndoi. O ridică, şi iar îi acoperi gura cu a lui.

Uşa cabinetului se deschise.

– Ty, am nevoie de...

Eli se opri ca trăsnit, privindu-şi nepotul şi fata pe care o considera ca o nepoată îmbrăţişaţi pe covor. Roşu în obraji, se împletici înapoi.

– Mă scuzaţi.

Cînd uşa se trînti, Tyler îşi frecă faţa cu mîinile.

– Aşa, perfect. Absolut perfect.

– Pardon.

La auzul reacţiei ei, Tyler o privi printre degete.

– Pardon?

– Am mintea cam tulbure. De mai mult nu-s în stare. O, Doamne...

Se ridică în capul oaselor, trăgîndu-şi bluza la loc.

– Nu e tocmai un moment tipic de familie. Iisuse, acum ce facem?

– Nu ştiu. Cred că va trebui să-i vorbesc.

Sophia ridică uşor capul:

– Aş putea-o face eu.

– Tu concediezi angajaţi nesatisfăcători; cu bunicii şocaţi discut eu.

După ce Tyler ieşi grăbit, Sophia se duse la fereastră, încrucişîndu-şi braţele pe piept. Nu-i mai rămăsese decît să gîndească.

Tyler îşi găsi bunicul mergînd spre vie, cu Sally după el. Nu- i vorbi, încă nu se hotărîse ce să-i spună. Îşi potrivi doar pasul după al lui, mergînd amîndoi printre şirurile de viţe.

– Trebuie să fim atenţi la îngheţ, comentă Eli. Vremea caldă a păcălit mugurii.

– Mda, ştiu...

– Sper ca ploaia să nu...

La fel ca fiul lui, Eli scruta lăstarii, căutîndu-şi cuvintele potrivite.

– Ar fi... ar fi trebuit să bat la uşă.

– Nu, eu ar fi trebuit să...

Trăgînd de timp, Tyler se aplecă s-o mîngîie pe Sally.

– S-a întîmplat, pur şi simplu.

– Fir-aş al naibii, Ty, Tu şi Sophia...?

– S-a întîmplat, repetă el. Cred că n-ar fi trebuit, şi cred c-ar trebui să-ți spun că n-o să se mai repete.

– Nu mă priveşte. Numai că, voi doi... ce dracu', Ty, ați crescut împreună. Ştiu că nu sînteți rude de sînge, dar e un şoc, totuşi.

– Pentru toată lumea, îi dădu Tyler dreptate.

Eli mai făcu cîțiva paşi.

– O iubeşti?

În sinea lui, Tyler simți nodurile alunecoase ale vinovăției strîngîndu-se.

– Bunicule, nu întotdeauna se pune problema iubirii.

La asta, Eli se opri, întorcîndu-se spre el.

– O fi echipamentul meu mai bătrîn decît al tău, băiete, dar funcționează la fel. Ştiu că nu se pune problema întotdeauna. Întrebam doar.

– Ne-am aprins, atîta tot. Dacă ție ți-e totuna, aş prefera să nu intru într-o asemenea poveste.

– A, mie mi-este totuna. Sînteți adulți şi aveți două minți sănătoase. Amîndoi ați fost crescuți cum se cuvine, aşa că vă priveşte ce faceți. Dar totuşi, data viitoare, încuiați naibii uşa.

Era aproape şase cînd Tyler ajunse acasă. Era istovit, nervos şi iritat pe sine însuşi. Probabil că o bere rece şi un duş fierbinte l-ar fi ajutat să se calmeze. Cînd dădu să deschidă frigiderul, văzu biletul pe care-l prinsese pe uşă, ca să nu uite:

Cina la M. – 7

– Căcat.

Îşi rezemă fruntea de frigider. Putea ajunge, dacă se dădea peste cap. Numai că n-avea chef. Nu-i ardea să discute afaceri, chiar dacă asta însemna o masă gustoasă şi o companie plăcută. Începu să se uite după telefon, numai pentru a constata că iarăşi îl rătăcise.

Înjurînd, deschise frigiderul, cu gîndul de a destupa o bere înainte de a începe să caute. Telefonul era acolo, între o sticlă de corona şi o cutie de lapte.

Avea să se achite față de Margaret, îşi spuse, în timp ce-i căuta numărul. S-o invite la cină sau la prînz, oriunde, înainte de a pleca din oraş.

CAPITOLUL 15

Pilar se apropie de uşa din spate a casei de oaspeți. Era un obicei amical.

Simțea că se împrietenise cu Theo.

Era un tînăr interesant, după ce-l cunoşteai mai bine. Un băiat care avea nevoie de influența unei mame.

Bătu scurt la uşa bucătăriei, pregătindu-şi zîmbetul.

Acesta şovăi puțin, cînd îi deschise David.

Purta o cămapă de lucru şi blugi, iar în mînă avea o ceaşcă de cafea.

– Ce bine s-a nimerit, o luă el de mînă, trăgînd-o înăuntru. Tocmai la tine mă gîndeam.

– Nu m-aşteptam să fii acasă.

– Azi, am lucrat aici.

– A, mă rog... N-am văzut maşina, şi...

– Theo şi Maddy şi-au unit forțele contra mea. Motiv pentru care vizita ta a picat perfect.

– Serios? îşi eliberă Pilar mîna, făcîndu-şi de lucru cu cureaua genții. Chiar aşa?

– Îmi alungi din minte gîndul la toate nenorocirile care-ar putea să li se întîmple. Vrei o cafea?

– Nu, serios, ar fi mai bine să... Am trecut doar să le las nişte lucruri copiilor.

O stînjenea faptul de a fi singură cu el în casă. În tot timpul de cînd locuia David acolo, reuşise să evite o asemenea eventualitate.

– Pe Maddy o interesează atît de mult procesul preparării vinului, încît m-am gîndit că poate i-ar plăcea să citească istoria vinăriei Giambelli, California.

– Exact ce-i trebuia. O să-ți mulțumească, iar pe Ty şi pe mine ne va bombarda cu-o droaie de întrebări noi.

– Are o minte activă.

– Mie-mi spui?

– Iar lui Theo i-am adus albumul ăsta. E atît de adîncit în techno-rock, încît m-am gîndit că nu i-ar strica să-i încerce puțin şi pe clasici.

– „Sergeant Pepper", comentă David, privind albumul. De unde l-ai scos?

– Cînd eram ca el, o scoteam din minți pe maică-mea, ascultîndu-l.

– Purtai mărgele hippy şi pantaloni cu fundul jos? o tachină el.

– Evident.

– Cîte talente ascunse...

O manevră – simplu, era de ajuns doar să se apropie – pînă o rezemă cu spatele de bufet.

– Mie nu mi-ai adus nici un cadou.

– Nu ştiam că eşti acasă.

– Şi acum, cînd ştii?

Se apropie şi mai mult, încadrînd-o între mîini.

– Ai în geantă ceva şi pentru mine?

– Scuză-mă, încercă ea să rîdă, deşi îi era greu cînd simțea că se sufoca. Data viitoare. Acum trebuie să mă întorc la vinărie. În după-amiaza asta, avem o vizită.

– La cît?

– La patru şi jumătate.

– Mmmm, se uită el la ceasul din bucătărie. Mai avem o oră jumate. Mă-ntreb ce-am putea face în nouăzeci de minute.

– Ți-aş putea pregăti prînzul.

– Am o idee mai bună.

Şi, cu mîinile pe după talia ei, o întoarse încet spre uşa care dădea înăuntru.

– David.

– Nu e nimeni acasă numai noi, spuse el, muşcînd-o uşor de bărbie, de buze, în timp ce o scotea din bucătărie. Ştii la ce mă gîndeam, zilele trecute?

– Nu.

Cum ar fi putut? Nu ştia nici ce gîndea ea însăşi, în acel moment.

– Că situația e încurcată. Iubita mea locuieşte cu maică-sa.

La asta, Pilar rîse.

– Iar eu, cu copiii mei. N-am unde să fac toate lucrurile pe care mi le-am imaginat cu tine. Ştii cîte mi-am închipuit?

– Am o vagă idee... David, sîntem în toiul zilei.

– În toiul zilei, se opri el, la baza scării. Şi e o ocazie nesperată. Detest ocaziile pierdute, tu nu?

– Nu mă aşteptam...

Cuvintele îi fură înăbuşite de gura lui.

– Nu sînt pregătită.

– Iubito, am eu grijă de asta.

Să aibă el grijă?

Putea David aranja ca ea să poarte lenjerie sexy, sau să transforme lumina necruțătoare a zilei în penumbra blîndă şi avantajoasă a nopții?...

Apoi, înțelese că se referea la protecție, iar gîndul o făcu să se simtă ca o proastă şi cam amețită.

– Nu, n-am vrut să... David, nu mai sînt tînără.

– Nici eu.

La uşa dormitorului, David se retrase cu un pas. Nu mergea s-o împingă înăuntru.

Avea nevoie de cuvinte – şi poate, îşi dădu seama, şi el avea nevoie.

– Pilar, am o mulțime de sentimente complicate pentru tine. Unul care, pentru mine, nu e complicat, este că te doresc. Pe tine, aşa cum eşti.

Nervii începură să-i trepideze, fierbinte.

– David, trebuie să ştii. Tony a fost primul meu bărbat. Şi singurul. A trecut mult de-atunci. Şi sînt... Doamne. Nu mai am exercițiu.

– Faptul că altul n-a mai existat mă flatează, Pilar.

Îi atinse buzele cu ale lui.

– Mă umileşte.

Şi din nou.

– Mă emoționează.

A treia oară, îi dărui un sărut care tremura între seducție şi poruncă.

– Vino în patul meu.

O conduse într-acolo, fascinat de modul cum le băteau inimile în acelaşi ritm.

– Lasă-mă să te ating. Atinge-mă şi tu pe mine.

– Nu pot să respir...

Pilar făcu un efort să tragă aer în piept, în timp ce David îi scotea jacheta.

– Ştiu, sînt încordată, iartă-mă... Nu mă pot relaxa...

– Nu vreau să te relaxezi.

Cu ochii într-ai ei, îi descheie bluza, plimbîndu-şi uşor degetele peste pielea expusă.

– Nu de data asta. Pune-ți mîinile pe umerii mei, Pilar. Scoate-ți pantofii.

Pilar tremura, şi el de asemenea.

Soarele iernii tîrzii se revărsa albicios prin ferestre. În tăcerea casei, se auzea fiecare respirație.

– Ce netedă... caldă... frumoasă...

O făcea să-i creadă cuvintele.

Şi, cel mai minunat lucru, nu se oprea o clipă.

Părea firesc şi splendid să se dăruiască din nou. Oare fericirea venea...

Soarele strălucea şi în San Francisco, dar nu făcea decît să sporească durerea de cap a Sophiei.

Stătea față în față cu Kris, la birou. Cel mai rău era că femeia aceea nu se aşteptase.

– Nu vrei să mai lucrezi aici, Kris. Ai dat foarte clar de înțeles.

– Am lucrat în funcția asta mai bine decît oricine din companie. O ştiu, o ştii şi tu. Şi nu-ți convine.

– Dimpotrivă, ți-am respectat întotdeauna munca.

– Aiurea.

Sophia trase aer în piept, ca să se calmeze, impunîndu-şi să păstreze un ton profesional.

– Ai mult talent, pe care îl admir. Ceea ce nu admir şi nu mai pot tolera este felul cum respingi intenționat politica firmei şi atitudinea pe care o ai față de autoritate.

– Față de tine, vrei să spui.

– Nu sînt eu de vină că reprezint autoritatea.

– Pentru că te numeşti Giambelli.

– Indiferent dacă ăsta e motivul sau nu, nu contează şi nici nu te priveşte.

– Dacă Tony mai trăia, nu tu ai fi stat la biroul ăsta. Ci eu.

Sophia îşi înghiți gustul amar din gură.

– Aşa te-a convins să te culci cu el? spuse ea, cu o undă de amuzament. Promițîndu-ți postul meu? Deştept din partea

lui, o prostie din partea ta. Tatăl meu nu conducea compania şi nu avea nici o putere.

– Aţi avut voi grijă de asta. Toate cele trei femei din familia Giambelli.

– Nu, el a avut grijă. Dar asta n-are importanţă. Fapt este că eu sînt şefa acestul departament şi nu mai lucrezi pentru mine. Vei primi pachetul standard de lichidare, inclusiv salariul pe două săptămîni. Vreau să eliberezi biroul pînă la sfîrşitul programului, azi.

Se ridicară amîndouă în picioare. Sophia avu impresia că, dacă nu era biroul dintre ei, Kris ar fi ripostat mai mult decît verbal.

– Perfect. Am şi alte oferte. Toată lumea ştie cine e adevăratul factor de creaţie aici.

– Sper ca la La Coeur să primeşti ceea ce meriţi, replică Sophia, făcînd-o să rămînă cu gura căscată de uimire. Dar te previn să ţii minte clauza de confidenţialitate pe care au semnat-o cînd te-ai angajat la firma asta. Dacă transmiţi informaţii despre Giambelli unui concurent, te-aşteaptă un proces.

– Nu e nevoie să transmit nimic. Viitoarea voastră campanie e prost concepută şi răsuflată. E jenant.

– Atunci, nu e un mare noroc că nu vei mai fi asociată cu ea?

Sophia ocoli biroul, pe lîngă Kris, aproape sperînd ca aceasta s-o lovească. Ajunse la uşă şi o deschise.

– Cred că nu mai e nimic de spus.

– Fără mine, departamentul ăsta o să se scufunde, fiindcă mă vor urma şi alţii. Să vedem unde-o s-ajungeţi, numai tu şi fermierul ăla.

În drum spre uşă, Kris se opri să mai arunce o replică:

– Ce-am mai rîs pe seama voastră, Tony şi cu mine.

– Mă mir că mai aveaţi timp pentru conversaţii.

– Mă respecta! se răsti Kris. Ştia cine conducea cu adevărat departamentul. Am avut nişte conversaţii foarte interesante despre tine – curva numărul trei.

Mîna Sophiei i se încleştă pe braţ.

– Deci, tu ai fost. Vandalisme mărunte, scrisori anonime. Ai noroc că nu pun să te aresteze.

– Cheamă poliţia... şi-ncearcă să dovedeşti. Aşa, tot eu am să rîd la urmă.

Îşi smulse braţul şi se îndepărtă.

Lăsînd uşa deschisă, Sophia reveni direct la birou şi sună la securitate, ca s-o escorteze pe Kris pînă la ieşirea din clădire.

Departe de a se simți satisfăcută, îi chemă pe P.J. şi Trace. În timp ce aştepta, se plimbă prin birou. În timp ce se plimba, intră Tyler.

– Am văzut-o pe Kris, comentă el, instalîndu-se comod într-un fotoliu. M-a făcut fermier bătut în cap, ametit după păsărică. Cred că tu ai păsărica aia ametioare.

– Ca să vezi pînă unde-o duce mintea. Doamne, ce nervi am! M-a făcut curva numărul trei. Aş vrea să-i arăt ce face o curvă italiancă adevărată, cînd este provocată. Ne-a mînjit îngerii, mi-a trimis scrisori anonime...

– Hoo, ia stai! Ce scrisori?

– Nimic, îşi agită ea mîna, continuînd să se plimbe.

Tyler o apucă de mînă, trăgîndu-i-o în jos.

– Ce scrisori?

– O fotografie, acum cîteva luni – mama mea, bunica şi cu mine. Folosise carioca roşu, dar exprimase acelaşi sentiment ca pe îngerii Giambelli.

– De ce nu mi-ai spus?

– Fiindcă plicul mi-era adresat mie, fiindcă m-a enervat şi fiindcă nu voiam să-i dau expeditoarei satisfacția de a discuta.

– Dacă mai primeşti ceva, vreau să aflu şi eu. E clar?

– Da, perfect, eşti primul la rînd.

Prea furioasă ca să stea locului, porni din nou.

– A spus că tatăl meu ar fi ajutat-o să-mi ia postul. Cred că i-o fi promis-o, dar n-avea nici un drept, cum n-avea dreptul nici să ia bijuteriile mamei pentru Rene.

– Îmi pare rău...

– Consideri că se meritau unul pe altul. Şi eu la fel. Tre' să mă calmez, tre' să mă calmez... începu ea să repete, ca o mantră. S-a terminat, e gata, n-ajută la nimic să-mi fac sînge rău. Pentru început, am de vorbit cu P.J. şi Trace, şi trebuie să fiu calmă.

– Vrei să plec?

– Nu. Lucrăm mai bine în echipă.

Deschise sertarul biroului şi scoase o aspirină.

– De săptămîni de zile ar fi trebuit s-o concediez. Ai avut dreptate – am greşit.

– Pe-asta trebuie s-o scriu. Îmi dai un creion?

– Gura.

Recunoscătoare că atitudinea lui calmă o liniştea, Sophia respiră adînc, apoi destupă o sticlă de apă.

– Spune-mi de-a dreptul, Ty, ce părere ai despre campania centenară.

– De cîte ori să-ţi spun că nu e domeniul meu?

– În calitate de consumator, ce naiba! Ai şi tu o opinie, ca tot omul, nu?

– Halal calm şi stăpînire de sine, comentă el. Găsesc că e inteligentă. Altceva ce mai vrei?

– Ajunge atît.

Sleită, Sophia se aşează pe colţul biroului. Încercă să rămînă calmă.

– Mi-a făcut-o. Şi mă înfurie.

Se uită la ceas.

– Trebuie să rezolv problema asta, după care avem o întîlnire cu Margaret.

Micul junghi de vinovăţie îl făcu pe Tyler să se foiască în fotoliu.

– Aveam întîlnire cu ea aseară; a trebuit s-o amîn. Azi, n-am găsit-o.

– Trebuie să vină la şase.

– A, bine...

Pe naiba!

– Pot da un telefon de-aici?

Sophia îi indică aparatul şi ieşi să-i ceară asistentei nişte cafele.

– N-o găsesc, spuse Tyler, cînd Sophia reveni. În dimineaţa asta a lipsit de la două întîlniri.

– Nu e deloc stilul ei. Hai să mai încercăm acasă, începu Sophia, dar în clipa următoare intrară P.J. şi Trace.

– Haideţi. Luaţi loc, le arătă ea fotoliile şi închise uşa. Trebuie să vă anunţ că am fost nevoit-o să dau afară pe Kris.

P.J. şi Trace schimbară o privire piezişă.

– Ceea ce văd că nu vă surprinde.

Neprimind nici un răspuns, Sophia se hotărî să pună cărţile pe masă.

– Voiam să spun că sper să ştiţi amîndoi cît de mult vă preţuiesc, sper că ştiţi cît de importanţi sînteţi pentru departamentul ăsta, pentru companie şi pentru mine personal. În-

țeleg că pot fi unele nemulțumiri în legătură cu schimbările din ultimul an şi, dacă aveți probleme sau comentarii concrete, sînt dispusă să le discutăm.

– Pot să pun şi eu o întrebare? replică Trace.

– Atunci, întrebări.

– Cine-i ia locul lui Kris?

– Nimeni. Prefer ca voi doi să vă împărțiți sarcinile ei, titlul şi autoritatea. Deci, să continuăm, spuse ea, deschizîndu-i asistentei, ca să împartă cafelele. Văd că nu numai că nu sînteți surprinşi, dar nici deosebit de nemulțumiți sau dezamăgiți.

– E nepoliticos să vorbim despre cineva concediat recent, spuse P.J., studiindu-şi cafeaua, apoi ridică privirea spre.Sophia. Dar... tu nu eşti zilnic la birou. Niciodată n-ai fost, pentru că nu lucrezi aşa. Călătoreşti mult, ai întîlniri în afară. Noi sîntem aici.

– Şi?

– P.J. încearcă să spună cît de greu era de lucrat cu Kris, interveni Trace. Îşi închipuia că, în lipsa ta, era era şefa, iar noi şi toți ceilalți din departament, slugile ei. Începusem să mă cam satur să fiu slugă. Îmi căutam deja alt post.

– Ce naiba, Trace, ai fi putut să vorbeşti cu mine.

– Aveam de gînd. Acum, mă rog, problema e rezolvată. Oricum, Sophia, să ştii că încerca să instige oamenii. Un fel de revoltă sindicală, sau aşa ceva. E posibil să fi atras cîțiva susținători. O dată cu ea, poți pierde cîțiva oameni de calitate.

– Bine, voi convoca o şedință cu tot personalul, azi după-amiază. Reducem daunele cît putem. Îmi pare rău că am lăsat situația să-mi scape de sub control. După ce se liniştesc apele, aş dori nişte recomandări. Oameni despre care considerați că merită să fie avansați sau să primească noi sarcini. De-acum, sînteți co-manageri. Voi face actele necesare.

– Mişto, sări P.J. în sus. Am să fac o schiță, cum vreau să- mi aranjez noul birou.

Se întoarse spre Ty.

– Şi aş mai vrea doar să spun că, dacă eşti tăcut şi puternic, asta nu-nseamnă că ai fi amețit după păsărică. Înseamnă că eşti mai interesant. Kris nu mai putea de ciudă că n-ai încercat să te impui cu forța, ca să cazi în fund. Tu nu

spui nimic, decît cînd ai ceva de spus. Iar atunci, are sens ce spui.

– Periuță, mormăi Trace printre dinți.

– N-am nevoie să perii pe nimeni, tocmai am fost avansată!

Şi, fluturîndu-şi genele, ieşi.

– Îmi place să lucrez aici, adăugă şi Trace. Îmi place să lucrez cu tine. Tare rău mi-ar fi părut dacă treaba ieşea altfel.

Cu aceste cuvinte, plecă şi el, fluierînd.

– Te simți mai bine? o întrebă Tyler.

– Considerabil. Puțin cam furioasă pe mine însămi, pentru că am lăsat lucrurile să ajungă pînă aici, dar în rest, mult mai bine.

– Perfect. Ce-ar fi să pregăteşti şedința aia, iar eu voi încerca să dau de Margaret. Eşti dispusă pentru o cină în oraş, dacă vrea?

– Sigur, dar n-o să se bucure. I s-au aprins călcîiele după tine.

– Ieşi afară.

„Femeile," îşi spuse Tyler, în timp ce căuta numărul de acasă al lui Margaret în Rolodexul Sophiei.

„Şi cică numai bărbaților le-ar s-a mintea mereu la sex. Doar fiindcă Margaret şi cu mine ne înțelegem bine, am ieşit şi noi o dată sau de două ori, asta nu-nseamnă că..."

Gîndurile i se întrerupseră cînd, la al treilea apel, îi răspunse un bărbat.

– O caut pe Margaret Bowers.

– Cine întreabă?

– Tyler MacMillan.

– Domnule MacMillan.

Urmă o scurtă pauză.

– Aici detectiv Claremont.

– Claremont? Mă scuzați, cred că am greşit numărul.

– Nu, nu l-ați greşit. Sînt în apartamentul domnişoarei Bowers. E moartă.

PARTEA A TREIA

ÎNFLORIREA

Florile sînt minunate; dragostea e ca o floare;
Prietenia e copacul ce le ocroteşte.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

CAPITOLUL 16

Luna martie vuia peste vale, pe aripile unui vînt năprasnic.

Întărea pămîntul şi zgîlțîia degetele golaşe ale viilor. Ceturile zorilor erau reci şi tăioase.

Se anunțau griji în legătură cu pierderile şi pagubele, pînă sosea căldura primăverii.

Se anunțau griji în legătură cu multe.

Sophia se opri mai întîi la vie, unde văzu dezamăgită că Tyler nu umbla printre rînduri, examinînd lăstarii în căutare de muguri timpurii.

Ştia că începea perioada grăpatului, dacă vremea o permitea. Grapele cu disc aveau să afîneze şi să aerisească solul, desțelenind pămîntul întărit şi pisînd în el plantele de muştar şi azotul lor.

Dădu să bată la uşă. Nu, se hotărî ea, cînd ciocăneşti, e prea simplu să ți se spună să nu intri.

În schimb, deschise uşa şi intră, scoţîndu-şi jacheta.

– Ty?

Îşi aruncă haina pe cuier şi, instinctiv, se îndreptă spre biroul lui.

– Am treabă.

Tyler nu se osteni să ridice privirea.

O văzuse venind prin vie, cotind spre casă. Se gîndise chiar să încuie uşa. Dar i se păruse şi meschin, şi inutil.

O cunoştea prea bine ca să creadă că o uşă încuiată ar fi putut-o opri din drum.

Sophia se aşeză în faţa biroului, aşteptînd ca tăcerea să se prelungească suficient de iritant pentru ca Tyler să spună ceva.

– Ce?

– Arăţi ca dracu'.

– Mersi.

– Nici o veste de la poliţie?

– Ai tot atîtea şanse să le auzi ca mine.

Destul de adevărat. Iar aşteptarea o făcea să fie nervoasă. Trecuse aproape o săptămînă de cînd fusese găsit trupul lui Margaret. Pe jos, lîngă o masă pregătită pentru două persoane, cu o friptură neatinsă pe platou, lumînările arse şi o sticlă goală de Merlot.

Ştia că asta îl rodea pe Tyler. Celălalt tacîm fusese pus pentru el.

– Azi am vorbit cu părinţii ei. O vor duce la Columbus, pentru funeralii. Le e greu. Şi lor, şi ţie...

– Dacă nu contramandam...

– N-ai de unde şti dacă schimbai cu ceva sau nu situaţia.

Se ridică ca să se apropie de el. Oprindu-se în spatele lui, începu să-i maseze umerii.

– Dacă avea o boală de inimă despre care nu ştia nimeni, i se putea face rău oricînd.

– Dac-aş fi fost acolo...

– Dacă. Poate.

Impresionată, Sophia îi depuse un sărut pe creştetul capului.

– Ascultă-mă pe mine, cuvintele astea două au să te scoată din minţi.

– Era prea tînără ca să moară de inimă. Şi nu-mi veni mie cu statistici. Poliţia anchetează şi nu dă nici o informaţie.

Asta înseamnă ceva. Tu nu te gîndeşti. Nu comunică nimic.

– În momentul de faţă, nu înseamnă decît că a fost o moarte neaşteptată, care avea legătură, prin firma Giambelli, cu tatăl meu. E doar un caz de rutină, Ty. Pînă la proba contrarie, e doar rutină.

– Ai spus că simţea ceva pentru mine.

Dacă s-ar fi putut întoarce în timp, Sophia şi-ar fi muşcat limba înainte de a arunca acea remarcă neglijentă.

– Voiam doar să te sîcîi.

– Ba nu voiai deloc.

Lăsîndu-se păgubaş, Tyler închise registrul podgoriei.

– Ştii ce se spune, despre vederea retrospectivă. Eu nu am observat. Nu mă interesa în felul ăla, aşa că n-am vrut să observ.

– Nu e vina ta, iar dacă te-agăţi de detaliul ăsta nu rezolvi nimic. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat. O plăceam.

Fără să se gîndească, îl cuprinse cu braţele pe după umeri, rezemîndu-şi obrazul pe capul lui.

– Şi eu.

– Vino jos. Am să fac o supă.

– De ce?

– Fiindcă ne va da la amîndoi o altă temă de gîndire. Şi-n plus, am nişte bîrfe noi.

– Nu-mi plac bîrfele.

– Păcat.

Îl trase de mînă, mulţumită cînd Tyler se lăsă ridicat în picioare.

– Mama s-a culcat cu David.

– Of, fir-ar să fie, Sophia. De ce-mi spui mie chestii din astea?

Sophia zîmbi uşor, luîndu-l de braţ.

– Pentru că bîrfele astea nu se pot comenta în afara familiei şi nu cred că e un subiect potrivit pe care să-l discut cu *Nonna* la micul dejun.

– Dar e potrivit ca să-l discuţi cu mine la supă.

Pur şi simplu nu putea înţelege mintea femeilor.

– Şi de fapt, de unde ştii?

– Zău aşa, Ty, exclamă ea, în timp ce coborau. În primul rînd, o cunosc pe mama şi o singură privire mi-a fost de ajuns. În al doilea rînd, i-am văzut împreună ieri, şi se vedea clar.

Tyler n-o întrebă cum se vedea. Risca prea mult să i-o spună, şi oricum n-ar fi înțeles.

– Şi ce părere ai?

– Nu ştiu. Parțial, sînt încîntată. Bravo ție, mama! Parțial, stau şi mă gîndesc că nu se cade ca mama mea să facă sex. Asta-i partea imatură. Mă mai străduiesc.

Oprindu-se la baza scării, Tyler o întoarse spre el.

– Eşti o fiică bună.

Cu o atingere uşoară a degetului, îi ridică bărbia.

– Şi nici pe departe rea, cum s-ar spune.

– A, pot fi şi rea. Dacă va suferi, David o să afle cît de rea pot să fiu.

– Eu îl țin şi tu-l jupoi.

– Ne-am înțeles.

În timp ce continua s-o privească, ochii ei se schimbară. Sîngele i se puse în mişcare.

– Ty... ridică Sophia o mînă spre obrazul lui, în timp ce Tyler se apleca spre ea.

Băiata în uşă o făcu să exclame:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Cum naiba ne-alegem întotdeauna momentele? Vreau să ții minte unde-am rămas. Neapărat să ții minte.

– Cred că am pus un semn.

Nu mai puțin iritat de întrerupere decît ea, Tyler se duse la uşă şi o deschise smucit. Şi simți un gol în stomac.

– Domnule MacMillan.

Claremont stătea lîngă Maguire, în aerul rece.

– Putem intra?

Intrară în living, unde domnea o atmosferă masculină şi dezordonată. Tyler nu se gîndise să aprindă focul, aşa că şemineul era rece. Un ziar, vechi de cîteva zile, zăcea pe masa de cafea. Dedesubt se zărea un volum de buzunar. Maguire nu putea distinge titlul.

Claremont îşi scoase carnetul.

– Ați spus că dumneavoastră şi Margaret Bowers vă întîlniți regulat.

– Nu, n-am spus. Am spus doar că am ieşit împreună de cîteva ori.

– Asta se interpretează de obicei ca o relație.

– Eu n-o interpretez aşa.

– Era vorba să luați cina împreună, în seara cînd a murit.

– Mda.

În expresia şi glasul lui Claremont nu se simțea nici un reproş. Totuşi, îl ustura.

– Cum v-am spus, am fost reținut aici şi am sunat-o pe la şase. I-am lăsat un mesaj pe robot, spunînd că nu puteam veni.

– Ce anume v-a reținut?

– Munca.

– La vilă?

– Aşa v-am spus data trecută. Rămîne valabil. În esență, am pierdut noțiunea timpului şi am uitat despre invitație, pînă am ajuns acasă.

– Ați sunat-o la şase, deci mai aveați o oră. Ați fi putut ajunge.

Maguire înclină capul.

– Sau, o sunați şi-i spuneați că mai întîrziați puțin.

– Aş fi putut. N-am făcut-o. N-aveam chef să merg în oraş. Aveți vreo problemă?

– Domnişoara Bowers a murit cu masa pusă pentru doi. Asta e o problemă.

– Domnule detectiv Claremont, interveni Sophia, pe un ton binevoitor. Ty vorbeşte vag pentru că, presupun, se teme să nu mă pună într-o situație jenantă. În seara aceea, am avut un moment intim, în vilă.

– Sophia.

– Ty, spuse ea, rezonabil, cred că detectivii vor înțelege că nu aveai chef să mergi la San Francisco şi să iei cina cu o femeie, la scurt timp după ce te tăvăliseşi pe covorul din birou cu alta. Ar fi fost nepremeditat şi improvizat, continuă ea, şi foarte nepotrivit. Ne-a întrerupt bunicul lui Tyler, care a intrat în cameră.

Ca să-şi subliniez spusele, îşi trecu degetele prin părul lui Ty.

– Domnul MacMillan senior putea conforma, dacă găsiți de cuviință să-l întrebați. În situația asta, cred că e de înțeles că Ty nu voia să se ducă în oraş, la o cină de afaceri cu Margaret. Dar esențialul e, dacă nu cumva sînt o proastă, că nu s-a dus, deci nu are nici o legătură cu ceea ce i s-a întîmplat.

Claremont ascultă cu răbdare, dînd din cap, apoi îl privi din nou pe Tyler. Impresia i se confirma. În plus, MacMillan

părea încurcat, iar tînăra Giambelli, amuzată.

– Ați mai luat vreodată cina în apartamentul domnişoarei Bowers?

– Nu. O singură dată, am luat-o de-acasă pentru o tranzacție de afaceri la Four Seasons. Cam acum un an.

– De ce nu-l întrebați de-a dreptul dacă s-a culcat cu ea? propuse Sophia. Ty, tu şi Margaret...

– Nu, o întrerupse el cu o privire bătăioasă, ezitînd între jenă şi iritare. Iisuse, Sophia.

Înainte de a apuca să-şi recapete calmul, Sophia îl bătu pe umăr şi preluă:

– Se simțea atrasă de el, iar lui nu-i păsa. Aşa sînt adesea bărbații, iar Ty e puțin mai obtuz decît majoritatea în privința asta. Eu, una, încerc să mă culc cu el de...

– Ai de gînd să încetezi?

Fu nevoit să facă un efort pentru a nu-şi lăsa capul în mîini.

– Ascultați, îmi pare rău pentru ce i s-a întîmplat lui Margaret. Era o femeie de treabă. Îmi plăcea. Şi poate, dacă nu contramandam vizita, aş fi putut suna la nouă-unu-unu cînd a avut criza. Dar nu văd ce importanță au toate întrebările astea.

– I-ați dăruit vreodată domnişoarei Bowers o sticlă de vin?

Tyler îşi împinse mîinile prin păr.

– Nu ştiu precis. Probabil. Le dăruiesc multor oameni. Face parte din meserie.

– Vin cu eticheta Giambelli, cea italiană?

– Nu, o folosesc pe-a mea. De ce?

– Domnişoara Bowers a consumat o sticlă aproape întreagă de Merlos Castello di Giambelli în seara cînd urma să cinați cu ea. Sticla conținea digitalină.

– Nu înțeleg...

Chiar în timp ce Tyler se îndrepta de spate, Sophia îşi încleştă o mînă pe umărul lui.

– A fost... asasinată? întrebă ea. Otrăvită? Margaret a fost... Dacă te duceai acolo... Dacă beai şi tu din vin...

– Este posibil ca, dacă din sticlă ar fi băut mai multe persoane, doza să nu fie mortală, precizează Claremont. Dar domnişoara Bowers a consumat aproape toată sticla. Aveți idee cum a ajuns digitalina într-o sticlă de Merlot italienesc şi

în apartamentul domnişoarei Bowers?

Sophia sări în picioare.

– Trebuie s-o sun pe bunica mea. Dacă s-a umblat la produse, trebuie să luăm măsuri urgente. Am nevoie de toate informaţiile desore acea sticlă. Anul. O copie a etichetei, ca s-o verific.

– Bunica dumneavoastră a fost informată, îi spuse Maguire. Şi autorităţile italiene. Intervenţia asupra produsului e posibilă, dar în acest moment nu avem idee cînd a obţinut sticla domnişoara Bowers, nici de la cine. Nu putem confirma că n-a adăugat ea însăşi doza în vin.

– Să se sinucidă? Dar e ridicol, se ridică Tyler. Nu era tipul sinucigaş. Cînd am vorbit cu ea, se simţea excelent, era mulţumită de slujbă, de noile responsabilităţi, de călătorii...

– Aveţi duşmani, domnule MacMillan? Cineva care v-ar fi putut cunoaşte planurile din seara aceea cu domnişoara Bowers?

– Nu. Şi nu sînt eu ţinta. În primnul rînd, dacă s-a umblat la vin, aş fi ştiut. L-aş fi gustat sau mirosit. E ocupaţia mea.

– Exact, confirmă Maguire.

Sophia simţea că i se zbîrlea părul.

– Ty, ai răspuns la destule întrebări. Vom chema un avocat.

– N-am nevoie de nici un afurisit de avocat!

– Îl chemăm pe unchiul James. Chiar acum.

– E dreptul dumneavoastră.

Claremont se ridică în picioare.

– O întrebare pentru dumneavoastră, domnişoară Giambelli. Ştiţi ceva despre relaţia dintre domnişoara Bowers şi tatăl dumneavoastră?

Simţi că-i îngheţa sîngele.

–.Din cîte ştiu, nu aveau nici un fel de relaţii în afara celor profesionale.

– Înţeleg. Ei bine, vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

– Tatăl meu şi Margaret... Dacă a fost ceva între ei, iar morţile lor au vreo legătură...

– Nu te repezi, Sophia.

Tyler îi acoperi un moment mîna cu a lui, apoi schimbă viteza, pentru a coti spre vilă.

Ştia cît era de zguduită. Nu-şi exprimase nici cea mai mică obiecţie cînd el se aşezase la volanul maşinii ei.

– Dacă s-a umblat la sticlă... Dacă există vreun risc, cel mai mic risc, ca şi alte sticle...

– Nu te repezi, repetă el, oprind maşina. Trebuie să verificăm. Fiecare pas, fiecare detaliu. Nu putem intra în panică. Fiindcă, dacă s-a umblat, asta doreşte cel care-a făcut-o. Panică, haos, scandal.

– Ştiu. Scandalurile sînt sarcina mea. Le pot face faţă. Am să mă gîndesc la o declaraţie publică. Dar... tatăl meu şi Margaret, Ty? Dacă a fost ceva la mijloc... *Trebuie* să mă gîndesc. Dacă s-a umblat la sticle, ştia şi el? De cîte ori pe an călătorea în Italia? De opt ori, de zece, de douăsprezece?

– N-o lua pe calea asta, Sophia.

– De ce? Tu ai luat-o. Crezi că nu-mi dau seama? Tu te-ai gîndit, se vor gîndi şi alţii. Trebuie să le-o iau înainte. Nu vreau să cred aşa ceva despre el. Pe toate celelalte trebuie să le accept, dar pe-asta nu vreau s-o cred.

– Faci un salt prea mare, şi prea repede. Las-o mai încet. Faptele, Sophia. Să începem cu faptele.

– Un fapt e că au murit doi oameni.

Simţind că-i tremura mîna, şi-o trase dintr-a lui şi coborî din maşină.

– Margaret a preluat majoritatea contractelor şi responsabilităţilor tatălui meu. Asta înseamnă că aveau o legătură, indiferent dacă a existat sau nu vreo relaţie personală între ei.

– Okay.

Voia să-i ofere ceva, dar se părea că pe ea n-o interesa decît logica.

– Vom examina această legătură şi vom vedea unde ne duce. Mai întîi, ne ocupăm de vin, spuse el, în timp ce porneau pe scară. Pe urmă, de consecinţe.

Familia era adunată în salonul din faţă. David, în picioare lîngă fereastră, vorbea la telefon. Tereza, dreaptă ca un soldat, sorbea din cafea. Le indică două fotolii.

– James e pe drum.

Eli se plimba prin faţa focului.

– David tocmai vorbeşte în Italia, ca să înceapă limitarea daunelor.

Sophia se îndreptă spre căruciorul cu cafele.

– Mama... Tata şi Margaret?

– Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Aş fi crezut... Aveam impresia că Rene îl ținea din scurt.

– Nu tocmai din scurt, spuse încet Sophia. Era încurcat cu una de la sediu.

– Aha... oftă Pilar. Aş vrea să-ți pot spune, Sophia. Dar pur şi simplu nu ştiu. Îmi pare rău.

– Să fie clar un lucru.

La auzul vocii bunicii sale, Sophia se întoarse.

– Dacă a fost ceva între Tony Avano şi Margaret Bowers, poliția va specula că oricare dintre noi, cei asociați cu ei, putea să fi participat la moartea lor. Sîntem o familie. Ne vom susține unii pe alții, pînă se termină totul.

Cînd David închise telefonul, privi spre el.

– Deci?

– Îi luăm urma, începu David. Vom cere toate sticlele de Merlot din seria aceea. Ar trebui să putem determina, foarte curînd, din care butoi a fost scos vinul. Dimineață plec.

– Nu, Eli şi cu mine plecăm dimineață.

Tereza ridică o mînă, strîngînd-o pe a lui Eli.

– Sarcina asta îmi revine mie. Pe voi vă las să vă ocupați de operațiunea din California. Să nu existe nici o fisură. Tu şi Tyler trebuie să luați toate măsurile.

– Paulie şi cu mine putem începe la podgorii, propuse Tyler. David poate cerceta îmbutelierea.

David dădu din cap.

– Vom studia dosarele personale, unul cîte unul. Voi cunoaşteți echipele mai bine decît mine. Cel mai probabil, problema se mărgineşte la Italia, dar trebuie să ne asigurăm şi de California.

Sophia îşi pregătise bloc-notesul pe genunchi.

– Într-o oră voi avea gata comunicatele de presă, în engleză şi italiană.

– Perfect. Deci, facem fiecare ce ştim mai bine.

– Dar nu mişcăm nici un deget pînă nu discutăm cu James Moore. Nu trebuie să protejăm numai reputația companiei, ci şi compania. Sophia, scrie-ți comunicatele. David te va ajuta la detalii. Apoi, lăsăm totul în seama avocaților.

James se uită peste comunicatul propus de Sophia şi dădu din cap.

– Bun, spuse el, scoţîndu-şi ochelarii de citit. Clar, calm, cu un accent personal. N-aş schimba nici un detaliu, din punct de vedere legal.

– Atunci mă duc să-l finalizez şi să-i dau drumul.

– Ia-l şi pe Linc cu tine, îi făcu James cu ochiul. E un bun general de campanie.

Aşteptă pînă ieşiră din cameră.

– Tereza, Eli, mă voi consula cu avocaţii voştri din Italia. În momentul de faţă, problema trebuie să fie abordată rapid şi decisiv. Voi afla de la poliţie tot ce pot. Dacă nu se confirmă că substanţa chimică a fost introdusă în vin înainte de destuparea sticlei, voi n-aveţi altă grijă decît publicitatea negativă. Dacă se descoperă că firma Giambelli poate fi acuzată de neglijenţă, rezolvăm.

– Nu neglijenţa e grija mea, James. Dacă s-a umblat la vin înainte de destuparea sticlei, n-a fost neglijenţă, ci crimă.

– Asta-i problema poliţiei. Şi, chiar dacă nu vă convine, vă recomand să nu le mai răspundeţi la nici o întrebare decît în prezenţa avocatului. În timp ce poliţia cercetează cazul, noi o vom studia pe Margaret Bowers. Cine era, pe cine cunoştea, ce voia.

– A naibii mizerie, hmm?

Sophia ridică privirea spre Linc.

– Am sentimentul că vom avea mult de lucru ca s-o curăţim.

– Se găsesc mături cîte vrei. Îl ai pe tata, care-i cel mai bun.

După ce termină de corectat comunicatul pe computer, Sophia i-l faxă lui P.J.

– E mai bine să se lanseze de la sediul din San Francisco decît de-aici. Nu vreau să pară o declaraţie de familie. Aruncă şi tu o privire, să vezi dacă mi-am acoperit bine fundul.

– Sigur. Întotdeauna mi-a plăcut fundul tău.

– Ha ha.

Se ridică, lăsîndu-l să se aşeze la birou, şi luă receptorul pentru a vorbi cu P.J.

– Dacă vrei să ştii părerea mea, Sophia, nu ţi-ar strica o mică auză. Eşti nervoasă. Erai încă dinainte de-a apărea şi rahatul ăsta. Numai muncă, pic de joacă, bla-bla-bla...

– N-am timp de joacă, se răsti ea; apoi, oftă zgomotos. Cred c-am să mă apuc de yoga.

Deschise sertarul şi-şi scoase aspirina, în timp ce P.J. îi răspundea la telefon.

– Ai primit faxul?

Ascultă, dînd din cap.

– Trimite-l imediat şi... Ce? Christoase, cînd?!... Bine, bine... Transmite comunicatul. Şi trimite-mi informaţia, cuvînt cu cuvînt. Voi pregăti o replică. Nu dai nici un comentariu, numai comunicatul. Vezi să primească toţi şefii de departamente cîte un exemplar. Asta-i strategia companiei, pînă la noi dispoziţii. Ţine-mă la curent.

Închise telefonul, privindu-l pe Linc.

– S-a aflat. A transpirat deja.

CAPITOLUL 17

GIAMBELLI-MACMILLAN, MARELE GIGANT AL INDUSTRIEI VINURILOR, A SUFERIT O NOUĂ CRIZĂ. S-A CONFIRMAT CĂ O STICLĂ DE VIN OTRĂVIT A FOST CAUZA MORŢII LUI MARGARET BOWERS, DIRECTOARE ÎN CADRUL COMPANIEI. POLIŢIA INVESTIGHEAZĂ CAZUL. SE ANALIZEAZĂ Şi POSIBILITATEA DE A SE FI INTERVENIT CUMVA ASUPRA CALITĂŢII PRODUSULUI, IAR REPREZENTANŢII FIRMEI GIAMBELLI-MACMILLAN RECUPEREAZĂ TOATE STICLELE DE MERLOT CASTELLO DI GIAMBELLI, 1992. DE CÎND A AVUT LOC FUZIUNEA PODGORIILOR GIAMBELLI ŞI MACMILLAN, ÎN LUNA DECEMBRIE A ANULUI TRECUT...

Perfect, îşi spuse Jerry, în timp ce urmărea actualităţile. Absolut perfect. Aveau s-o încurce, fireşte. Deja o încurcau. Dar publicul ce auzea?

Giambelli. Moarte. Vin.

Sticlele aveau să fie golite în chiuvetă. Altele aveau să zacă nevîndute pe rafturi.

Profiturile firmei La Coeur urmau să zboare pînă la cer.

Era adevărat că muriseră doi oameni. Dar nu din vina lui. El n- avea nici o legătură – directă. Iar cînd poliția îl prindea pe făptaş, daunele suferite de Giambelli aveau să se amplifice şi mai mult.

Urma să aştepte un timp. Să urmărească spectacolul. După care, dacă părea avantajos, se mai putea da un telefon anonim.

Nu la presă, de data asta. Ci la poliție.

– Digitalina de obține din degetariță.

Maddy ştia. Se interesase.

– Poftim?

Distrat, David ridică privirea. Avea pe birou un munte de hîrtii. În italiană. Se pricepea mult mai bine să vorbească limba decît s-o citească.

– S-ar putea să fi cultivat degetariță lîngă vie? întrebă Maddy. Cum cresc plantele de muştar, pentru azot. Nu cred, fiindcă ar şti că degetarița conține digitalină. Dar poate au greşit. Ar putea fi infectați strugurii, dacă plantele ar creşte acolo şi ar fi strivite în sol?

– Nu ştiu. Maddy, n-ai tu grija asta.

– De ce? Şi tu eşti îngrijorat.

– Grijile sînt îndatorirea mea.

– Aş putea să te ajut.

– Iubito, dacă vrei să mă ajuți, m-ai putea lăsa un pic în pace. Fă-ți lecțiile.

Fata începu să se îmbufneze. Semn sigur de insultă personală, dar David era prea absorbit ca să observe.

– Mi-am făcut lecțiile.

– Ei, ajută-l pe Theo cu ale lui. Găseşte-ți ceva de făcut.

– Dar dacă digitalina...

– Maddy! se răsti el, ajuns la capătul răbdării. Asta nu-i o poveste, nici o lucrare pentru şcoală. E o problemă foarte reală şi trebuie s-o rezolv. Du-te şi găseşte-ți altă ocupație.

– Bine.

Fata închise uşa biroului, plecînd furioasă. Niciodată nu avea nevoie de ajutorul ei, cînd era ceva important.

Cu siguranță că lui Pilar Giambelli nu i-ar fi spus să-şi găsească altă ocupație.

Se duse în camera lui Theo.

Băiatul zăcea tolănit pe pat, cu ghitara pe burtă, muzica urlînd din boxe şi telefonul la ureche. Din mutra lui tîmpă reieşea că vorbea cu o fată.

– Tata zice să-ți faci temele.

– Roiu'.

Îşi încrucişă gleznele.

– Nnț. Nimica, doar idioata de soră-mea.

Telefonul îl lovi în obraz, cînd Maddy se aruncă la el. Theo abia reuşi să se dezmeticească, printre şocul de durere, chițăielile din ureche şi pumnii surorii sale furioase.

– Au! Stai! Ce naiba, Maddy! Te sun eu...

Reuşi să dea drumul telefonului, apărîndu-şi în ultima clipă organele intime de o lovitură cu genunchiul.

– Ce mama dracu'...?!

După un minut de eforturi, reuşi s-o răstoarne, imobilizînd-o pe pat.

– Termină, javră nenorocită. Ce te-a apucat?

– Eu nu-s o *nimica!* se răsti ea, făcînd încă o încercare cu genunchiul.

– Nu, eşti doar o nebunica.

Îşi linse colțul gurii, înjurînd cînd recunoscu gustul.

– Mi-ai dat sîngele. Cînd i-oi spune lui tata...

– Nu-i spui nimic. N-ascultă pe nimeni, numai pe ea.

– Pe care ea?

– Ştii bine pe care! Dă-te de pe bine, bou grăsan ce eşti. Nici tu nu eşti mai breaz, behăi cu gagica aia şi n-asculți pe nimeni.

– Aveam o conversație, replică Theo, cu demnitate. Şi dacă mă mai loveşti, să ştii că dau şi eu. Chiar dacă tata mă consemnează pentru asta. Şi-acum, care-i problema?

– Eu n-am nici o problemă. Numai bărbații din casa asta, care se fac de rîs pentru femeile din vilă, asta-i problema. E dezgustător. Penibil.

Theo îşi aruncă pe spate un smoc de păr cîrlionțat, căscînd.

– Eşti geloasă, asta e.

– Ba nu-s geloasă!

– Ba eşti. Fiindcă eşti slăbănoagă şi fără piept.

– Prefer să am creieri decît sîni.

– Bravo. Şi nu ştiu de ce faci crize că tata umblă cu Pilar. A mai umblat şi cu alte femei.

– Prost mai eşti, replică ea, cu un dezgust suveran. Nu umblă cu ea, dobitocule. E îndrăgostit pînă peste cap.

– Fugi de-aci. Ce ştii tu?

– Asta o să schimbe totul. Aşa merge.

Simțea în piept o apăsare cumplită, dar se ridică în picioare.

– Nimic nu va mai fi la fel ca-nainte, şi-i nasol rău!

– Nimic nu mai e la fel ca-nainte. De cînd a plecat mama.

– E mai *bine* c-a plecat.

O podideau lacrimile dar, decît să le lase să-i curgă în fața lui, preferă să iasă.

– Mda, murmură Theo. Era, da' n-a rămas aşa...

Sophia sătea la marginea viei. Era păzită împotriva dăunătorilor, bolilor, capriciilor vremii. Orice amenințare era înfruntată. Nici acum nu era altfel. Avea să ducă acea luptă, în termenii ei.

Zări o mişcare.

– Cine e?

Gîndurile i se repeziră spre intrus. Un sabotor. Un ucigaş. Fără ezitare, atacă, pentru a se pomeni cu o fată care i se zbătea în brațe.

– Dă-mi drumul! Am voie să vin aici!

– Iartă-mă, făcu Sophia un pas înapoi. M-ai speriat.

Nu părea speriată, îşi spuse Maddy, ci de speriat.

– Nu fac nimic rău.

– N-am spus că făceai, am spus că m-ai speriat. Cred că toți sîntem cam nervoşi. Ascultă...

Zări luciul lacrimilor pe obrajii fetei.

Întrucît nici ei nu-i plăcea să se discute despre propriile sale accese de plîns, n-o întrebă nimic.

– Am ieşit doar să-mi limpezesc mințile. Acolo se întîmplă prea multe, spuse, cu o privire spre casă.

– Tata lucrează.

Tonul defensiv al declarației o puse pe Sophia serios pe gînduri.

– Îl apasă presiuni mari, în perioada asta. Bunicii mei pleacă în Italia, mîine dimineață. Sînt îngrijorată pentru ei. Nu mai sînt tineri.

Încă prudentă, Maddy îşi potrivi pasul lîngă ea.

– Mie nu mi se par bătrîni. Nici decrepiți, sau aşa ceva...

– Ai dreptate – dar, totuşi... Aş fi vrut să pot merge eu în locul lor, dar au nevoie de mine aici.

Cu buzele tremurîndu-i, Maddy privi spre luminile casei de oaspeți. Se părea că nimeni nu avea nevoie de ea. Nicăieri.

– Cel puțin, ai ceva de făcut.

– Mda. Numai de-aş putea să mă hotărăsc cu ce să-ncep. Se întîmplă atîtea...

Cînd Maddy nu răspunse, Sophia continuă.

– Cred că, într-un fel, sîntem în aceeaşi situație. Mama mea... Tatăl tău... E cam ciudat.

Maddy ridică din umeri.

– Tre' să mă duc.

– Bine, dar aş vrea să-ți spun ceva. Ca între femei, ca între fiice, cum vrei. Mama mea a trăit foarte multă vreme fără nici un bărbat, care să țină la ea. Nu ştiu cum a fost pentru tine, pentru fratele sau tatăl tău. Dar pentru mine, lăsînd la o parte ciudățenia de principiu a situației, e plăcut să văd că şi-a găsit un om cumsecade care o face fericită. Sper că-i acorzi şi tu o şansă.

– Nu contează ce fac eu. Nici ce spun. Sau ce gîndesc.

Amărăciune sfidătoare, meditä Sophia. Da, şi-o amintea şi pe asta.

– Ba contează. Cînd cineva ține la noi, contează ce gîndim şi ce facem.

La auzul unor paşi care se apropiau în fugă întoarse capul.

– După cîte se pare, cineva ține la tine.

– Maddy!

Cu sufletul la gură, David îşi luă fiica în brațe, reuşind s-o îmbrățişeze şi s-o zgîlțîie în acelaşi timp.

– Ce-i cu tine? Nu poți hoinări aşa, pe întuneric.

– Ieşisem şi eu la o plimbare...

– Care m-a costat un an din viață. Dacă vrei să te certi cu fratele tău, te poftesc, dar din casă nu mai ieşi fără permisiune. E clar?

– Da, să trăiți, se strîmbă Maddy, deşi în sinea ei îi făcea plăcere. Mă mir c-ai observat.

– Mai gîndeşte-te.

O cuprinse cu brațul pe după gît, cu un gest obişnuit de afecțiune pe care Sophia îl observase, şi-l invidia.

Tatăl ei n-o atinsese niciodată aşa.

– Parțial, eu sînt de vină, îi spuse ea. Am reținut-o mai mult decît ar fi trebuit. E o placă de rezonanță extraordinară. Mi- o luau gîndurile razna în prea multe direcții.

– Trebuie să te mai şi odihneşti. Mîine, vei avea nevoie de toate circuitele. Mama ta e liberă?

Nu observă cum se crispă Maddy – însă Sophia, da.

– Cred că da. De ce?

– M-am împotmolit în rapoarte şi memorii, toate scrise în italiană. Aş merge mai repede cu cineva care citeşte mai uşor ca mine.

– Am să-i spun.

Sophia o privi pe Maddy.

– Va dori să ajute.

– Îți mulțumesc. Acum, duc bagajul ăsta acasă. Ne vedem la şedință. La ora opt.

– Voi fi gata. Noapte bună, Maddy.

Îi privi cum se îndepărtau spre casa de oaspeți, cu umbrele destul de apropiate pentru a se contopi, în lumina lunii.

Îi era greu s-o acuze pe fată că voia ca situația să nu se schimbe.

Dar schimbările se întîmplau, totuşi. Era mai bine să le accepte. Sau, şi mai bine, să le inițieze.

Tyler ținea radioul şi televizorul închise. Măcar pentru cîteva ore.

Lucra la dosare, la registre, la toate documentele care existau. Era hotărît ca porțiunea MacMillan a companiei să fie asigurată.

Ceea ce nu putea controla erau propriile lui întrebări despre Margaret. Accident, sinucidere sau crimă? Nici o variantă nu era prea atrăgătoare. Eliminase sinuciderea. Nu era genul.

Cum nu fusese nici genul lui.

Nu-i plăceau femeile de carieră, cu atitudine şi program clar stabilit. Asemenea femei consumau prea multă energie.

Sophia, de pildă.

Ştia prea bine cît de jalnic şi egoist era un asemenea raționament, şi conchisese că puțin îi păsa.

Îşi luă haina, se dusa la uşă şi o deschise.

Şi o văzu urcînd treptele.

– Nu-mi plac bărbaţii macho, nervoşi, îl anunţă ea, trîntind uşa în urma ei.

– Nu-mi plac femeile autoritare, cu aere de şef.

Se repeziră unul la altul. Chiar în timp ce gurile le începeau un asalt reciproc, Sophia se săltă, cuprinzîndu-l cu picioarele pe după şolduri.

– De data asta, vreau un pat.

Cu respiraţia deja întretăiată, începu să-l tragă de cămaşă.

– Pe podea încercăm mai tîrziu.

– Te vreau goală, îşi înfipse el dinţii în gîtul ei, pornind în sus pe scară. Unde, nu-mi pasă.

– Doamne, ce gusturi incredibile ai.

Sophia îşi plimbă buzele peste faţa lui, peste gît.

– Aşa de primordiale...

I se opri respiraţia, cînd Tyler o trînti de perete, în capătul scării.

– E doar sex, corect?

– Mda, bine, cum vrei...

Gura i-o strivi pe a ei. Ţinînd-o proptită de perete, începu să-i tragă pulovărul peste cap.

– N-o să ajungem în pat...

Cu inima bubuindu-i în piept, Sophia abia murmură:

– Bine... Data viitoare...

Era deja umedă şi caldă, cînd degetele lui o găsiră. Gloria violentă a orgasmului o zgudui, ca o revărsare de aur topit, atît de puternică, atît de binevenită încît avu impresia că se revărsa toată, lipsită de oase, pe podea..

– N-n. Încă nu.

Tyler îi propti spatele de perete şi, captîndu-i fiorul din mers, continuă s-o excite.

– Vreau să te-aud ţipînd. Hai, înapoi, sus!

Nu s-ar fi putut stăpîni. Îl lăsă s-o cucerească, s-o golească, pînă cînd mintea i se umplu de o beznă feroce.

Şi, astfel umplută, începu să-l sfîşie, azvîrlindu-l dincolo de limitele raţiunii. Îi privi ochii devenind opaci şi ştiu că ea era aceea care-l orbise.

– Acum.

Încă o dată îşi agăţă mîinile în părul lui şi se cutremură.

– Acum, acum, acum...

Cînd Tyler se afundă în ea, juisă din nou. Brutal.

Unghiile i se înfipseră în umerii lui umezi de sudoare, în timp ce pistona din şoduri. Iute ca fulgerul. Cu gura contopită cu a ei, Tyler îi înghiţea sunetele lacome. Se hrănea cu ele, în timp ce o activa să-i mai dea. Să mai primească.

Plăcerea îl zgudui, lăsîndu-l zdrobit, stupefiat.

Reuşi să se ţină de ea în timp ce alunecau amîndoi lîngă perete.

Prăvălită peste el, cu inima încă galopîndu-i, Sophia izbucni în rîs.

– *Dio. Grazie a Dio.* În sfîrşit, s-a decantat. Fără fineţe, dar are buchet bogat şi o putere de remanenţă excelentă.

– De fineţe o să ne ocupăm cînd nu voi fi gata să urlu la lună.

– Nu mă plîngeam.

Ca s-o dovedească, îi mîngîie uşor pieptul cu buzele.

– Mă simt fabulos. Cel puţin, aşa cred.

– Pot să confirm. Eu te simt incredibil.

Suflă greu.

– Mi-a pierit răsuflarea.

– Nu eşti singurul.

Sophia înalţă capul, studiindu-i faţa.

– Eşti epuizat?

– Nici pe departe.

– Perfect, pentru că nici eu nu sînt.

Îşi schimbă poziţia, încălecîndu-l.

– Ty?

– Mmmm.

Mîinile lui îi mîngîiau deja torsul. Era atît de netedă... Nedetă, mătăsoasă, exotică.

– Cred că trebuie să stabilim nişte reguli.

– Mda.

Avea o aluniţă pe curba şoldului drept. Un fel de semn de punctuaţie sexual.

– Vrei să începem acum?

– Nu.

– Perfect. Nici eu. În pat...? întrebă el, în şoaptă.

Sophia se cabră, cuprinzîndu-l cu braţele.

– Data viitoare.

CAPITOLUL 18

Era un război, desfăşurat pe mai multe fronturi. Sophia îşi purta luptele pe undele hertziene, prin tipar şi la telefon.

Îşi petrecea orele actualizînd comunicate de presă, dînd interviuri, liniştind parteneri contractuali.

Şi, în fiecare zi, o lua de la început, înfruntînd zvonurile, aluziile şi speculaţiile.

Pînă la trecerea crizei, se terminase cu timpul petrecut în vie. Acela era cîmpul de luptă al lui Tyler.

Cînd simţea nevoia să se mai destindă, se ducea la fereastră şi privea oamenii lucrînd pămîntul. Avea să fie o recoltă rară, îşi jurase ea.

Nu trebuia decît să supravieţuiască pînă atunci.

Auzind telefonul, tresări şi-şi înfruntă nevoia cît se poate de reală de a-l ignora.

– Sophia Giambelli.

Peste zece minute, închise şi-şi descărcă furia acumulată, într-un torent năprasnic de înjurături italieneşti.

– Îţi prinde bine? întrebă Pilar, din uşă.

– Nu tocmai.

Sophia îşi apăsă tîmplele cu degetele, întrebîndu-se cum să se ocupe de următoarea fază a luptei.

– Mă bucur că eşti aici. Intră, stai jos un minut.

– Doar cincisprezece, de fapt. Tocmai am terminat încă o rundă.

Pilar se aşează într-un fotoliu.

– Vin cîrduri-cîrduri. Mai ales din curiozitate. Şi cîţiva reporteri, deşi s-au împuţinat mult, după conferinţa ta de presă.

– Au să se-nmulţească la loc. Tocmai m-a sunat un producător de la „The Larry Mann Show".

– Larry Mann, strîmbă din nas Pilar. Un gunoi de televiziune. Nu le dai nimic.

– Au deja ceva. Pe Rene.

Neputînd sta jos, Sophia plecă de la birou.

– Mîine vor înregistra o emisiune în care ea va dezvălui secrete de familie, cică, spunînd „adevărul“ despre moartea tatei. Sîntem invitate să participăm. Vor ca tu sau eu, sau amîndouă, să venim în emisiune pentru a expune şi varianta noastră.

– Nu ține, Sophia. Oricît de satisfăcător ar fi să-i întorci palmele în public, nu asta e soluția. Şi nici emisiunea nu e cea mai potrivită.

– De ce crezi că înjuram?

Luă de pe birou presse-papiers-ul în formă de broască, începînd să-l treacă dintr-o mînă în alta.

– O vom ignora. Dar, Doamne, cît mi-ar plăcea să mă bat în noroi cu cățeaua aia. A dat interviuri în stînga şi-n dreapta şi se pricepe să facă destul rău. Am vorbit cu mătuşa Helen şi cu unchiul James, ca s-o dăm în judecată.

– Nu e cazul.

– Nu-i putem permite să se folosească de noi, să defăimeze familia.

Sophia se încruntă spre broască. Zîmbetul nătîng al acesteia o înveselea de obicei.

– Nu pot să mă cobor la nivelul ei, ceea ce-i mare păcat. Dar pot riposta pe cale legală.

– Mai întîi ascultă-mă, zise Pilar, aplecîndu-se înainte. Nu sînt îngăduitoare. Şi nici nu mă manipulează nimeni. Dacă o dăm în judecată, nu facem decît să acordăm mai mult credit calomniilor ei. Ştiu că instinctul te îndeamnă să lupți, după cum pe mine de obicei mă face să mă retrag, dar de data asta nu facem nici una, nici alta. Stăm pe loc.

– M-am gîndit şi eu la asta. Dar, în fond, merită să-i răspundem cu aceeaşi monedă.

– Nu întotdeauna, iubito. Uneori, lasi lucrurile să moară de la sine. Vom acoperi totul cu vin – vin Giambelli bun.

Sophia trase aer în piept, apoi îl expiră încet, aşezîndu-se.

– E bine... dădu ea din cap, privindu-şi mama. E foarte bine. Să stingem flăcările cu vin. Vom da o petrecere. Balul de primăvară, la cravată. De cît timp ai nevoie ca să-l pregăteşti?

Spre lauda ei, Pilar clipi din ochi doar o dată.

– Trei săptămîni.

– Perfect. Scrie lista invitaților. Eu le voi vinde cîteva

ponturi reporterilor. Dacă Rene preferă mocirla, noi optăm pentru eleganță.

– O petrecere? ridică Tyler glasul, peste huruitul grapelor. Ai auzit vreodată de Nero şi vioara lui?

– Roma nu arde – tocmai asta-i ideea.

Nervoasă, Sophia îl trase la o oarecare distanță.

– Familia Giambelli îşi ia responsabilitățile în serios, cooperează cu autoritățile, aici şi în Italia. *Merda!* înjură ea, cînd îi sună telefonul. Stai.

Îl scoase din buzunar.

– Sophia Giambelli. *Si. Va bene...*

Tyler se plimbă în lungul rîndului, ascultîndu-i vocea, ca un fel de muzică străină fascinantă.

Era nebun după ea. Şi, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să ia o hotărîre.

Sophia vîrî telefonul la loc în buzunar, suflîndu-şi bretonul de pe frunte.

– Ramura italiană de publicitate, îi spuse ea. Cîteva detalii de rezolvat. Scuză întreruperea. Deci, unde...

Se întrerupse, privindu-l lung.

– De ce te hlizeşti?

– Poate fiindcă nu mi-e greu să mă uit la tine, chiar şi în *fast-forward*.

– *Fast-forward* e singura viteză care merge acum. Oricum, în legătură cu petrecerea... Trebuie să dăm o declarație şi să ne continuăm planurile pentru centenar. Prima gală va avea loc la jumătatea verii. Întrunirea asta mai intimă o organizăm pentru a demonstra unitate, responsabilitate şi încredere. Ne arătăm lustrul, în timp ce Rene scormoneşte prin gunoaie.

– Lustrul...

Tyler studie viile.

– Dacă e vorba să mă lustruiesc, de ce trebuie să mă prostesc în fața camerelor de televiziune, umblînd prin noroi?

– Ca să ilustrezi faptul că în fiecare sticlă pe care o producem intră o muncă grea. Nu face nazuri, MacMillan. Ultimele cîteva zile au fost criminale.

– Aş face mai puține nazuri dacă nu s-ar amesteca străinii.

– Asta mă include şi pe mine?

Tyler îi privi fața frumoasă.

– Se pare că nu.

– Atunci, de ce n-ai venit să te strecori pe uşile terasei mele, noaptea?

Buzele lui tresăriră.

– Să ştii că m-am gîndit.

– Gîndeşte-te mai cu spor.

Cînd Sophia se aplecă spre el, Tyler se retrase cu un pas.

– Ce? Te doare capul?

– Nu. Mă vede lumea. Prefer să nu bat toba că mă culc cu colaboratoarea mea.

– Culcatul cu mine nu are nici o legătură cu afacerile. Dar dacă ți-e ruşine...

Ridică din umeri, se întoarse şi plecă.

O ajunse din cinci paşi prelungi şi o apucă de braț.

– Nu mi-e ruşine de nimic. Îmi place doar ca viața mea personală să rămînă privată...

Smucitura ei nervoasă îl irită suficient pentru a o strînge şi mai tare, înşfăcînd-o şi de celălalt braț.

– Şi-aşa umblă destule bîrfe pe-aici fără să le mai înmulțim şi noi... Of, la dracu'!

O ridică pe vîrfuri şi-şi apăsă cu putere gura peste a ei.

– Acum e bine? o întrebă, lăsînd-o la loc pe picioare.

– Aproape.

Cînd îşi trecu mîinile peste pieptul lui, Sophia îl simți tremurînd.

Era un anumit fior, îşi spuse ea, în a şti că eşti depăşit fizic, dar totuşi deții puterea.

Îşi depuse buzele peste ale lui, sîcîitor, pînă cînd mîna lui îi prinse pulovărul la spate, iar ale ei îi înlănțuiră posesiv gîtul.

– Acum, murmură ea, a fost perfect.

– Să laşi descuiate uşile de la terasă.

– Le-am şi lăsat.

– Trebuie să mă întorc la treabă.

– Şi eu.

Dar rămaseră unde erau – şi chiar în acel moment, telefonul din buzunar începu să sune din nou.

– Ei, spuse ea cu voce cam nesigură, în timp ce se îndepărta. Runda a doua. Ne vedem mai tîrziu.

Plecă grăbită, scoțîndu-şi telefonul.

– Sophia Giambelli. *Nonna*, mă bucur că m-ai găsit. Şi eu te-am căutat, dar...

Se întrerupse, alarmată de tonul bunicii ei, şi se opri la marginea viei. În pofida soarelui, o treceau fiori.

Încă înainte de a închide aparatul, o luă la fugă.

– Ty!

Alarmat, Tyler se răsuci în loc, prinzînd-o din zbor.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

– Au mai găsit. Încă două sticle contaminate.

– Fir-ar să fie! Mă rog, ne aşteptam. Ştiam că trebuia să fi umblat careva.

– Şi nu numai atît. Poate fi mai rău. *Nonna*... şi Eli...

Se opri, organizîndu-şi gîndurile.

– Era un bătrîn, lucrase pentru bunicul lui *Nonna*. A început munca la vie cînd era copil. A ieşit la pensie, tehnic vorbind, acum un an şi ceva. Iar anul trecut a murit. Avea inima slabă.

– Continuă, îi ceru Tyler, simțind deja oroarea.

– Nepoata lui, cea care l-a găsit, a spus că băuse Merlotul nostru. A vorbit cu bunica mea după ce s-a răspîndit vestea. Urmează să-l exhumeze...

– Se numea Bernardo Baptista.

Sophia îşi notase ordonat toate detaliile, dar nu avea nevoie de ele.

– Avea şaptezeci şi trei de ani. A murit în decembrie, aparent de infarct, după ce luase o masă simplă şi băuse cîteva pahare de Merlot Castello di Giambelli, nouăzeci şi doi.

La fel ca Margaret Bowers, îşi spuse David.

– Ai spus că Baptista avea inima slabă.

– Avusese unele probleme cardiace minore şi suferea de o răceală la cap. Frigul mai adaugă un element. Baptista era vestit pentru mirosul lui. Lucrase la vinuri de peste şaizeci de ani. Dar, fiind bolnav, era improbabil să fi simțit ceva. Nepoata lui jură că nu destupase sticla înaintea acelei seri. O văzuse după-amiază, cînd îl vizitase. O ținea în vitrină, lîngă alte cadouri din partea firmei. Era foarte mîndru de asocierea lui cu Giambelli.

– Primise vinul în dar.

– Conform nepoatei lui, da.

– De la cine?

– Nu ştie. I se făcuse o petrecere de pensionare. Am verificat, iar acea sticlă de vin nu era pe lista darurilor de rămas bun. Printre alea primise un Cabernet, un alb şi un spumos. Calitatea întîi. Totuşi, se mai întîmplă ca unui angajat să i se permită să-şi aleagă altceva, sau să primească vin şi de la alți membri ai companiei.

– Cît de curînd vor şti dacă vinul i-a cauzat moartea? întrebă Pilar, apropiindu-se de birou.

– În cîteva zile.

– Vom face tot ce putem ca să dăm de urma vinului, hotărî David. Între timp, continuă ca pînă acum. Îl voi propune lui *La Signora* şi Eli să angajăm un anchetator din afară.

– Voi pregăti o declarație. E mai bine să anunțăm noi noua descoperire şi rolul jucat de Giambelli în recuperarea şi testarea sticlelor de vin.

– Să-mi spui cu ce te pot ajuta, îi ceru Pilar.

– Fă lista aia de invitati.

– Iubito, doar nu-ți mai arde de dat petreceri...

– Dimpotrivă.

Tristețea la gîndul bătrînului pe care şi-l amintea cu afecțiune se transforma în îndîrjire.

– Vom schimba doar perspectiva. Ținem o gală aici, în scopuri de binefacere. Vreau ca oamenii s-o țină minte. O mie tacîmul. Încasările vor intra în fondul pentru oameni fără casă.

După un moment, David spuse:

– Cu asta, tu eşti experta. E o atitudine delicată dar, după părerea mea, ai un echilibru superior.

– Mulțumesc. Pînă atunci, vom afecta un dezinteres rece față de presa pe care ne-o generează Rene. Va avea consecințe, pe plan personal. Iar ceea ce e personal pentru Giambelli afectează, evident, afacerile.

Pilar se aşează într-un şepareu discret, în barul de la Four Seasons. Era sigură că, dacă-i menționa cuiva ce intenții avea, i s-ar fi spus că făcea o greşeală.

Probabil că aşa era.

Dar n-avea încotro, ar fi trebuit să facă de mult acest

lucru. Comandă o apă minerală, pregătită să aştepte.

Rene n-o dezamăgi. Arăta... în formă, odihnită, strălucitoare. De prea multe ori, în trecut, Pilar se simțise inadecvată în comparație cu ea.

Îi era uşor să-şi dea seama cu ce îl atrăsese pe Tony. Rene nu era o păpuşă Barbie fără nimic în cap, ci o femeie dură, care ştia cum să obțină ceea ce voia.

– Pilar.

– Rene. Îți mulțumesc că ai venit.

– O, cum aş fi putut rezista?

Rene îşi scoase blana şi se aşeză la masă.

– Pari cam încordată. Un cocktail cu şampanie, îi ceru ea ospătăriței, fără s-o privească.

Pilar nu mai simți junghiul în stomac de altă dată.

– Tu, nu. Ai petrecut cîteva săptămîni în Europa, anul ăsta. Se vede că ți-a priit.

– Tony şi cu mine plănuiserăm o vacanță prelungită. Nu voia să stau acasă şi să mă plictisesc. Asta a fost dintotdeauna sarcina ta.

– Rene, între noi n-a fost niciodată vreo concurență. Ieşisem din combinație cu mult timp înainte ca tu şi Tony să vă cunoaşteți.

– N-ai ieşit niciodată din combinație. Tu şi familia ta v-ați ținut ghearele înfipte în Tony şi ați avut grijă să nu primească de la Giambelli ceea ce i se cuvenea. Iar acum e mort, şi-mi veți plăti mie ceea ce-ar fi trebuit să-i plătiți lui.

Îşi luă paharul în clipa cînd îi fu adus.

– Credeați că vă las să-i tîrîți numele în noroi, şi pe-al meu, prin asociere cu el?

– Curios, şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru, îşi împreună Pilar mîinile pe masă. Indiferent de altele, Rene, a fost tatăl fiicei mele. N-am vrut niciodată să-i văd numele întinat. Vreau, mai mult decît îți închipui, să ştiu cine l-a omorît şi de ce.

– Voi ați făcut-o, într-un fel sau altul. Dîndu-l afară din companie. În seara aia, n-avea întîlnire cu altă femeie. N-ar fi îndrăznit. Şi îi eram de ajuns, cum tu nu i-ai fost niciodată.

Pilar se gîndi s-o menționeze pe Kris, apoi conchise că nu merita efortul.

– Într-adevăr, nu i-am fost. Nu ştiu cu cine avea întîlnire, sau de ce, dar...

– Am să-ți spun ce cred eu, o întrerupse Rene. Vă avea la mînă. Şi l-ați omorît. Poate că ați folosit-o chiar pe borfelina aia, Margaret, şi de-aia a murit şi ea.

Mila lui Pilar fu înlocuită de oboseală.

– E ridicol ce spui, chiar şi pentru tine. Dacă aşa ceva le spui reporterilor, şi ai de gînd s-o spui şi la televizor, te expui unor acțiuni legale serioase.

– Te rog, sorbi din nou Rene. Crezi că n-am consultat un avocat, ca să văd ce pot spune şi cum? Am de gînd să obțin ceea ce mi se cuvine.

– Serios? Şi dacă sîntem nişte criminali cu sînge rece, nu te temi de răzbunare?

Rene privi spre o masă din apropiere, unde stăteau doi bărbați, bînd apă minerală.

– Bodyguarzi. Zi şi noapte. Nici măcar nu te osteni să mă amenințI.

– Ți-ai creat o lume de fantezie şi se pare că-ți place. Dar, ne pierdem vremea amîndouă. Aşa că vom încerca altfel.

Se aplecă spre Rene, surprinzînd-o cu lucirea neaşteptată şi foarte rece din ochi.

– Fă ce vrei, spune ce vrei. Pînă la urmă, tot tu ai să te faci de rîs. Şi, deşi e o meschinărie din partea mea, am să mă bucur. Continuă să fii nevasta-trofeu, Rene, îți vine bine, continuă ea, în timp ce-şi scotea banii din poşetă. La fel cum îți vin bine şi cerceii ăştia cam țipători – mult mai bine decît îmi veneau mie, cînd mi i-a dăruit Tony, la a cincea aniversare a căsătoriei.

Aruncă pe masă o hîrtie de douăzeci.

– Consider că ei, şi tot ceea ce ți-a mai dat dintre lucrurile mele de-a lungul anilor, sînt o plată completă. Altceva nu vei mai primi de la mine, nici de la Giambelli.

Plecă, simțindu-se grozav – şi mai grozav, cînd aruncă încă o bancnotă pe masa unde stăteau de veche bodyguarzii lui Rene.

– Fac eu cinste, le spuse şi ieşi, rîzînd.

– Am dat un spectacol destul de reuşit.

Fierbînd, Pilar se plimba pe covorul Aubusson din livingul lui Helen Moore.

– Şi, pe toți sfinții, cred că am ieşit în avantaj. Dar eram

atît de furioasă. Femeia asta mi-a luat familia în colimator şi, în timp ce ocheşte, poartă afurisiții mei de cercei.

– Ai actele bijuteriilor, polițele de asigurare şi aşa mai departe. Putem intenta o acțiune.

– Nu puteam să sufăr cerceii ăia oribili, ridică din umeri Pilar. Tony mi i-a dat în semn de împăcare, după o aventură de-a lui. Am şi nota de plată. La naiba, mi-e greu cînd mă gîndesc de cîte ori m-am lăsat păcălită.

Helen îşi turnă două degete de vodkă peste cuburile de gheață.

– Ai avut lucruri de spus şi ai aşteptat prea mult pînă să le spui.

– Asta nu schimbă cu nimic ce-a fost.

– Față de ea? Poate că nu. Dar ideea este că a schimbat pentru tine. Oricum, personal aş fi plătit oricît ca să văd spectacolul. Iar acum o să se ducă la talk show-ul ăla sordid, unde riscă să fie luată la rost de diverse spectatoare din studiou, ofensate de costumul ei de la casa de modă şi cele zece livre de bijuterii masive. Neveste înşelate cu femei ca ea. Doamne, Pilar, pînă să se termine, au s-o facă ferfeniță, şi poți fi sigură că Larry Mann şi producătorii lui tocmai pe asta contează.

Pilar se opri în loc.

– La asta nu m-am gîndit.

– Iubito, Rene Foxx nu e decît una din tartele cu frişcă ale lui Dumnezeu. Te-a lovit în față, sigur – ei, şi? E timpul să te ştergi şi să mergi mai departe.

– Ai dreptate. Îmi fac griji pentru familie, pentru Sophia. Chiar dacă e presă de scandal, tot presă e şi o să se facă de rîs.

Se simțea ciudat, intrînd pe furiş într-o casă unde fusese întotdeauna binevenit. Ciudat şi fascinant.

Avusese uneori momente cînd îşi imagina cum s-ar fi strecurat în dormitorul Sophiei, pe întuneric. La naiba, care bărbat nu şi-ar fi închipuit aşa ceva?

Vedea lumina lumînărilor prin geam. Exotică, senzuală. Răsucirea clanței în mînă, abia auzită, îi răsună în cap ca o trîmbiță.

Apoi o văzu, ghemuită în fotoliu, frîntă de oboseală.

– Of, la naiba, Sophia! Uită-te la tine.

Traversă încet camera şi făcu un lucru pe care rareori avusese ocazia să-l facă.

O studie fără ştirea ei.

Piele fină, cu irizări trandafirii şi aurii.

Gene dese, negre precum cerneala, şi o gură cu buze pline, perfect conturată pentru a se întîlni cu a unui bărbat.

– Eşti o capodoperă, murmură el. Şi te-ai chinuit pînă ai căzut de pe picioare, aşa-i?

Privi în jur, observînd vinul, lumînările, patul deja desfăcut.

– Pentru noaptea asta, trebuie să ne mulţumim doar cu intenţia. Hai, fetiţo, şopti, în timp ce-şi strecura braţele pe sub ea. Să te punem în pat.

Sophia se mişcă în somn, cuibărindu-se mai bine.

– Hmmm. Ty.

– Ai ghicit. Poftim, spuse el, culcînd-o în pat. Dormi mai departe.

În timp ce o acoperea cu plapuma, ochii ei se deschiseră, nesiguri.

– Ce...? Unde te duci?

– Să fac o plimbare lungă, singur, în noaptea rece.

Amuzat, se aplecă să-i depună un sărut cast pe frunte.

– Urmată de obligatoriul duş rece.

– De ce? Aici e cald şi bine.

– Fetiţo, eşti frîntă. Rămîne pe altă dată.

– Nu pleca. Te rog, nu vreau să pleci.

– Am să mă-ntorc.

Se aplecă din nou, hotărît s-o sărute de rămas bun.

Dar buzele ei erau moi şi aveau gust de invitaţie.

Se afundă în ele, şi în ea, în timp ce-l cuprindea cu braţele.

– Nu pleca, repetă Sophia. Fă dragoste cu mine. Va fi ca un vis.

Şi era ca un vis.

Mirosuri, umbre şi oftaturi.

Încet şi tandru, cînd nici unul dintre ei nu se aşteptase, cînd nici unul n-ar fi cerut-o.

Iar gingăşia plutea prin el ca lumina stelelor.

CAPITOLUL 19

Ce avea în comun un podgorean de şaptezeci şi trei de ani din Italia cu o directoare comercială de treizeci şi şase de ani din California?

Giambelli, îşi spuse David.

Era singura legătură pe care o putea găsi între ei.

Şi felul cum muriseră.

Expertiza medico-legală confirmase că Bernardo Baptista ingerase o doză periculoasă de digitalină, o dată cu vinul.

Nu putea fi o coincidență.

Polițiştii de pe ambele maluri ale Atlanticului o numeau omucidere, iar arma crimei era vinul Giambelli.

Dar de ce? Care era motivația comună între Margaret Bowers şi Bernardo Baptista?

Îl găsi pe Tyler aşezat pe o ladă, sorbind din termos.

– Mă gîndeam că s-ar putea să treci.

În semn de invitație, lovi cu vîrful piciorului în altă ladă.

– la loc.

– Unde ți-e maistrul?

– L-am trimis acasă, adineaori. N-are nici un rost să pierdem amîndoi o noapte de somn.

Adevărul era că lui Tyler îi plăcea să stea singur în vie, cu gîndurile lui.

– Facem ce putem, ridică el din umeri, scrutînd şirurile pe care sclipirea aspersoarelor le transforma într-o privelişte de basm. Sistemul merge normal.

David se aşează şi scoase capacul termosului.

– Paulie a preluat veghea la Giambelli. Alarmele de ger s-au declanşat după miezul nopții. Eram pregătiți.

– Este firesc, pentru sfîrşitul lui martie. Înghețurile astea durează toată luna aprilie, pînă în mai. Aici am luat toate măsurile, dacă vrei să dormi.

– Nimeni nu prea are somn, în ultima vreme. Îl cunoşteai pe Baptista?

– Nu tocmai. Bunicul meu l-a cunoscut. *La Signora* suportă greu. Nu că ar arăta-o, continuă el. Nu în afara familiei, şi nici în sînul ei prea mult. Dar e doborîtă. Toți sînt.

– S-a umblat la produs...

– Nu e numai asta. Cred că Sophia îl simțea ca pe un fel de mascotă. Mi-a spus că-i aducea pe furiş dulciuri. Bietul bătrîn.

David se cocoşă, ținînd termosul cu cafea între genunchi.

– M-am tot gîndit, încercînd să găsesc legătura. O pierdere de timp, probabil, de vreme ce sînt funcționar de corporație, nu detectiv.

Tyler îl privi peste termos.

– Din ce-am văzut pînă acum, nu-ți prea pierzi timpul. Şi nici tocmai rău nu eşti, pentru un funcționar.

Rîzînd fără chef, David îşi ridică şi el cafeaua. Aburii se amestecau cu ceața.

– Din partea ta, ăsta-i cel mai mare compliment.

– Pe bune.

– Mă rog. Din cîte-mi dau eu seama, Margaret nu l-a cunoscut niciodată pe Baptista. A murit înainte ca ea să preia contractele lui Avano şi să înceapă deplasările în Italia.

– N-are nici o importanță, dacă au fost victime alese la întîmplare.

David clătină din cap:

– Are, dacă n-au fost.

– Mda, şi la asta m-am gîndit.

Tyler se ridică să-şi întindă picioarele şi porniră amîndoi printre rînduri.

– Amîndoi lucrau pentru Giambelli, amîndoi cunoşteau familia.

Făcu o pauză.

– Amîndoi îl cunoşteau pe Avano.

– Avano a murit înainte ca Margaret să fi destupat sticla. Totuşi, nu ştim de cît timp o avea. Ar fi avut destule motive să vrea s-o elimine.

– Avano era un bou, declară sec Tyler. Nu-l văd ca pe un ucigaş. Prea multă gîndire, prea mult efort – ca să nu mai vorbim de curaj.

– Îl plăcea cineva?

– Sophia, ridică din umeri Tyler, dorindu-şi să şi-o poată alunga din minte pentru mai mult de zece minute consecutiv.

Cel puțin, încerca. Şi, mda, îl plăceau o droaie, de fapt, şi nu numai femei.

Era pentru prima oară cînd lui David i se prezenta un portret limpede şi necenzurat al lui Anthony Avano.

– De ce?

– Era un tip de viață. Lunecos. Unii, înțelegi, merg înainte doborîndu-i pe ceilalți şi nimeni nu se supără. Aşa era şi el.

– *La Signora* l-a ținut în cadrul firmei.

– Pentru Pilar, pentru Sophia. Pe frontul afacerilor, mă rog, ştia să încheie contracte reuşite.

– Mda, contul lui de cheltuieli arată cît investea în efortul ăsta. Deci, o dată cu apariția lui Margaret, a pierdut ocazia de a mai mînca şi bea pe cheltuiala firmei Giambelli. Cred că murea de draci. Contra companiei, contra familiei, contra ei.

– Însă stilul lui ar fi fost să încerce s-o reguleze, nu s-o omoare.

Tyler se opri, scoțînd aburi pe gură, în timp ce privea rîndurile, şir cu şir. Era mai frig. Barometrul lui intern, de fermier, îi spunea că temperatura cobora spre punctul de îngheț.

– Eu nu sînt funcționar, dar îmi dau seama că toate problemele astea vor costa compania o droaie. Dacă cineva a vrut să creeze necazuri familiei, a găsit cel mai inventiv şi mai păcătos mod de a o face. Cred că Sophia este destul de inteligentă ca să risipească neîncrederea asta pe un termen lung.

– Va trebui să fie mai mult decît inteligentă. Să fie genială.

– Este. De-aia e un cui în coasta tuturor.

– Te-ai cam aprins după ea...

Apoi, David îşi expedie cu un gest propriul comentariu.

– Scuză-mă. E prea personal.

– Tocmai mă întrebam dacă te interesează ca funcționar, ca asociat sau ca amant al maică-sii.

– Eu aveam în vedere ipostaza de prieten.

Tyler se gîndi un moment, apoi dădu din cap.

– Okay, şi eu zic la fel.

Spre surprinderea lui David, scoase din buzunar o sticlă metalică şi i-o întinse. Bău, lăsînd brandy-ul să-i activeze organismul.

Îşi continuară drumul printre rînduri, în cea mai friguroasă

oră dinaintea zorilor, pe cînd aspersoarele sfîrîiau şi viile luceau, argintii, apărate.

Două sute cincizeci de invitaţi, şapte feluri de mîncare, fiecare cu vinul potrivit, un concert în sala de bal şi, la sfîrşit, dans.

Fusese o mare ispravă, iar Sophia îi dădea mamei sale nota maximă pentru cum o ajutase să pună la punct fiecare detaliu.

Singurul element iritant al serii era Kristin Drake.

Aici, făcuse o greşeală, decise Sophia.

Îi trimisese o invitaţie lui Jeremy DeMorney, cu un scop foarte precis.

Prezenţa cîtorva concurenţi importanţi ilustra spiritul deschis al familiei Giambelli.

Nu-i trecuse prin minte că Jerry avea să-şi aducă drept parteneră o fostă angajată a firmei Giambelli.

– Pari cam stresată, comentă Kris, luînd un pahar de şampanie de pe o tavă. Probabil pentru că trebuie să munceşti prea mult ca să ai din ce trăi.

– Te înşeli.

Voceai Sophiei părea gata să îngheţe aerul dintre ele.

– Nu muncesc ca să am din ce trăi, ci din dragoste.

– Vorbeşti ca o prinţesă.

Mulţumită de sine însăşi, Kris sorbi din vin.

În ce-o privea pe ea, în seara aceea avea de făcut un singur lucru: s-o provoace pe Sophia.

– Nu aşa-ţi spunea Tony? Prinţesa lui?

– Ba da.

Sophia se încordă, pregătită pentru valul de durere, dar acesta nu veni.

Ceea ce, în sine, era un motiv de tristeţe.

– Nu m-a înţeles niciodată. Şi se pare că nici tu.

– A, ba eu te înţeleg. Şi pe tine, şi familia ta. Aţi intrat la apă. Fără Tony, şi cu fermierul tău la cîrmă, firma a luat-o razna. Acum vă grozăviţi cu rochiile de seară şi perlele moştenite, ca să încercaţi să reanimaţi afacerile şi să vă acoperiţi greşelile.

Cu grijă şi deliberare, Sophia îşi puse paharul deoparte şi făcu un pas înainte. Jerry, însă, fu mai rapid, punînd o mînă pe braţul lui Kris.

– Kris, spuse el, pe un ton prevenitor. Nu se cuvine. Sophia, îmi pare rău.

– N-am făcut nimic ca să te scuzi în numele meu, îşi azvîrli Kris părul pe spate. Nu sînt aici în orele de program, ci în timpul meu liber şi personal.

– Nu mă interesează scuzele, replică Sophia. Din partea nici unuia dintre voi. Eşti musafiră în casa mea şi, atîta vreme cît te comporți ca atare, vei fi tratată ca o musafiră. Dacă mă insulți aici, pe mine sau pe oricine din familia mea, pun să te dea afară. La fel cum te-am dat afară şi din firmă. Să nu crezi că aş ezita să fac o scenă.

Kris îşi țuguie buzele într-un fel de sărut batjocoritor.

– Nu-i aşa că ar da bine în presă?

– Provoacă-mă! o repezi Sophia. Pe urmă, vedem noi cine face o publicitate mai bună, mîine. Oricum, Kris, ai să cazi în fund şi s-ar putea ca noului tău şef să nu-i prea placă, nu-i aşa, Jerry?

– Sophia! Ce superb arăți! o cuprinse Helen cu un braț pe după umeri, strîngînd-o cu putere. Ne scuzați, da? continuă ea veselă, în timp ce o trăgea pe Sophia de-acolo. Nu vrei să-ți stingi luminile ucigaşe din ochi, iubito? Sperii oaspeții.

– Mi-ar plăcea s-o frig cu ele pe Kris, cu Jerry cu tot.

– Nu merită, scumpo. Hai să mergem la toaletă, pînă te calmezi. Aminteşte-ți că ai organizat un spectacol extraordinar. A făcut impresie.

– Prea puțin, pentru prea mult.

– Sophia, tremuri.

– Sînt doar furioasă, atîta. Şi speriată, recunoscu ea, cînd se strecură într-o toaletă pentru doamne, cu Helen. Mătuşă Helen, am băgat bani în balul ăsta. Bani cu care, în situația de-acum, ar fi trebuit să fiu mai atentă. Iar Kris se învîrteşte ca o cioară care miroase un cadavru proaspăt.

– Nu e decît una pe care-a lăsat-o Tony, nu merită nici energia, nici timpul tău.

– Ştie cum gîndesc. Cum lucrez. Trebuia să găsesc o cale de a o ține în firmă, de-a o controla.

– Termină. Nu te poți învinui singură din cauza ei. Oricine poate vedea că e bolnavă de invidie. Ştiu că situația e cam şubredă, dar astă seară am vorbit cu destul oameni care sînt alături de tine din tot sufletul şi se arată şocați de ceea ce s-a întîmplat.

– Da, şi unii dintre ei chiar pot fi convinşi să-şi pună şi banii acolo unde le stau sentimentele. Dar sînt mai mulți, mult mai mulți care n-au s-o facă. Ospătarii mi-au raportat că un număr de invitați evită vinul sau, înainte de a-l bea, îi observă pe alții. E îngrozitor. Iar pe *Nonna* o costă atît de mult. Încep să observ şi mă îngrijorează.

– Sophia, cînd o companie face afaceri de o sută de ani, e firesc să mai apară şi crize. Nu e decît una dintre ele.

– Dar niciodată n-am mai trecut prin aşa ceva. Pierdem clienți, mătuşă Helen. Circulă deja glume, le-ai auzit şi tu. Ai probleme cu nevasta? Nu căuta avocatul, dă-i o sticlă de Giambelli.

– Iubito, şi eu sînt avocat, iar pe seama noastră se fac bancuri de secole. Pui prea mult la inimă.

O bătu pe spate şi-şi privi propria față în oglindă. Zîmbetul încurajator dispăruse, înlocuit de îngrijorare.

Se bucura că privilegiul relației avocat-client cu Tereza o împiedica să sporească temerile fetei.

În acea dimineață, toate documentele financiare ale firmei fuseseră puse sub sechestru.

Sophia îşi retuşă rujul, pudra, şi-şi îndreptă umerii. Nimeni n-avea să-i observe teama sau disperarea.

Cînd reveni între oaspeți, strălucea, iradia numai lumină, iar rîsul îi era cald şi nepăsător.

Ajunse tocmai la timp pentru a surprinde o ceartă între Don şi Gina.

Traversă grăbită sala de bal.

– Nu aici, interveni ea, luîndu-i de brațe, cu un gest aparent afectuos. Nu e nevoie să mai alimentăm şi noi moara bîrfelor.

– Cum îți permiți să-mi spui mie cum să mă port? se răsti Gina, încercînd să-şi şmulgă brațul. Tu, fiica unui gigolo, dintr-o familie fără onoare!

– Ia seama, Gina, ia seama. Familia asta îți dă să mănînci. Hai să mergem afară.

– Ba du-te tu dracului! o îmbrînci Gina cu putere, spre Don. Tu şi toți ai tăi! continuă ea cu voce ascuțită, făcînd cîteva capete să se întoarcă.

Sophia reuşi s-o tragă spre uşa sălii de bal, înainte de a se elibera.

– Dacă faci o scenă, îi spuse ea, te va costa la fel de mult ca pe noi. Şi copiii tăi se numesc Giambelli. Nu uita.

Buza Ginei tremura, dar vorbi totuşi mai încet.

– Tu să n-o uiți. Să nu uitați nici unul dintre voi. Ceea ce fac, pentru ei fac.

– Don. Ce naiba, du-te după ea, calmeaz-o.

– Nu pot. Nu vrea s-asculte.

Don trecu în spatele uşilor şi-şi scoase batista, ca să se şteargă de sudoare.

– Iar e însărcinată.

– A...

Ezitînd între uşurare şi nemulțumire, Sophia îl bătu pe braț.

– Felicitări.

– Nu voiam încă un copil. Şi ştia. Ne-am certat pe tema asta. Şi pe urmă, mi-a spus-o chiar astă seară, în timp ce ne îmbrăcam, copiii urlau şi mie-mi pocnea capul. Vrea să fiu în culmea fericirii, şi cînd vede că nu sînt, se repede la mine.

– Îmi pare rău. Crede-mă că-mi pare rău, dar impresiile din seara asta sînt vitale. Indiferent dacă eşti sau nu fericit, trebuie s-o dregi. E gravidă, vulnerabilă, şi i-au luat-o hormonii razna. În plus, nu singură a ajuns în starea asta. Du-te la ea.

– Nu pot. Acum nu mai vorbeşte cu mine. Am reuşit să scap cinci minute de pisălogelile ei şi m-am strecurat să dau un telefon. Am sunat la... la o femeie.

– A, perfect.

Sophia nici nu se mai osteni să înjure.

– De-a dreptul perfect.

– Nu ştiam că m-a urmărit. Nu ştiam că a auzit. A aşteptat să mă întorc, şi-a început să mă acuze. Iar acum, nu mai vorbeşte cu mine.

– Mă rog, amîndoi ați ştiut să alegeți momentul.

– Te rog, ştiu ce am de făcut şi-o voi face. Promite-mi că nu-i spui lui *Zia* Tereza.

– Crezi c-aş alerga imediat la *Nonna*, ca o pîrîcioasă?

– Sophia, nu la asta m-am referit.

Uşurat, o luă de mîini.

– Am s-o dreg eu, îți promit. Acum, numai dacă ai putea să te duci după Gina, s-o convingi să fie cuminte, să aibă răbdare. Să nu facă vreo prostie. Cu toată ancheta asta, sînt

într-o tensiune îngrozitoare. Sînt plină de spaimă.

– Nu de tine e vorba, Donato, îşi trase Sophia mîinile. Ci de Giambelli. Voi face tot ce pot cu Gina. Pentru prima oară o înțeleg. Iar tu, ai să îndrepți totul. O laşi pe femeia aia în pace şi te ocupi de căsnicia şi de copiii tăi.

– O iubesc. Sophia, tu înțelegi ce înseamnă să fii îndrăgostit.

– Înțeleg că ai trei copii şi încă unul pe drum. Răspunzi de familia ta, Donato. Te vei purta ca un bărbat, altfel voi avea personal grijă să plăteşti. *Capisce?*

– Mi-ai promis că nu-i spui lui *La Signora*. Am avut încredere în tine.

– *La Signora* nu e singura femeie din familia Giambelli care ştie cum să se ocupe de mincinoşi şi laşi. *Cacasotto*.

Don se albi la față.

– Eşti prea aspră.

– Pune-mă la încercare, şi-ai să vezi tu cît de aspră pot să fiu. Şi-acum, fii deştept. Du-te înapoi şi zîmbeşte. Anunță-ți mătuşa că vei mai aduce încă un Giambelli pe lume. Şi nu te mai apropia de mine pînă nu voi suporta să te văd din nou înaintea ochilor.

Ieşi pe terasă, gîndindu-se că probabil Gina ieşise să-şi descarce furia afară. Muzica orchestrei plutea în noapte.

Auzind un sunet din spatele ei, dădu să se întoarcă.

– Gina?

Un brînci puternic o aruncă pe spate. Tocurile îi alunecară pe dalele terasei. Din cădere, zări o mişcare neclară. Iar cînd se lovi cu capul de balustradă, nu mai văzu decît o explozie de lumină.

CAPITOLUL 20

Tyler se hotărîse să-şi încheie seara dansînd cu Tereza. Îi simțea mîna rece şi uscată, într-a lui.

– Cum de nu eşti extenuată? o întrebă.

– Voi fi, după plecarea ultimului oaspete.

Pe deasupra capului ei, scrută sala. Plecau prea mulți oameni şi era deja trecut de miezul nopții.

– Am putea începe să-i expediem.

– Eşti de o eleganță fără cusur. Asta-mi place la tine.

Cînd Tyler îi zîmbi, îl studie cu grijă.

– Nimic din toate astea nu înseamnă mare lucru pentru tine.

– Ba cum să nu. Viile...

– Nu viile, Tyler, arătă ea spre uşile terasei, spre lumini, spre orchestră. Astea, hainele elegante, conversațiile inepte, toată poleiala...

– Nu înseamnă absolut nimic.

– Dar ai venit, pentru bunicul tău.

– Pentru bunicul şi pentru dumneata, *La Signora*. Pentru... familie. Dacă nu conta, anul trecut, cînd mi-ai reorganizat viața, aş fi spălat putina.

– Încă nu m-ai iertat pentru asta, chicoti ea.

– Nu tocmai.

Dar îi ridică mîna şi, cu un gest galant, o sărută pe degete.

– Dacă plecai, aş fi găsit eu o cale de a te aduce înapoi. Te făceam să-ți pară rău şi te-aş fi adus înapoi. Aici e nevoie de tine. Am să-ți spun un lucru, pentru că bunicul tău n-o să ți-l spună.

– E bolnav?

Tyler rată un pas, întorcînd capul să-l caute pe Eli prin mulțime.

– Uită-te la mine. La mine, repetă ea, intens şi încet. Prefer să nu ştie despre ce vorbim.

– A consultat un medic? Ce-i cu el?

– Este bolnav – dar în suflet. L-a sunat tatăl tău.

– Ce voia? Bani?

– Nu, ştie că nu va mai primi bani.

Ar fi preferat să păstreze secretul. Detesta să treacă poverile în spinarea altora. Dar tînărul avea dreptul să ştie. Dreptul să se apere, chiar şi împotriva alor lui.

– E indignat. Problemele recente, sandalurile, îi încurcă programul şi-i cauzează, susține el, dificultăți considerabile. Se pare că polițiştii au pus întrebări şi despre el. Şi dă vina pe Eli.

– N-o să-l mai sune. Am eu grijă.

– Ştiu. Eşti un băiat bun, Tyler.

Tyler coborî din nou privirea spre ea, cu un zîmbet forțat.

– Serios?

– Da, destul de bun. Nu te-aş fi încărcat şi cu povara asta, dar Eli are inima slabă.

– Eu nu am... inima slabă.

– Destul de blîndă. Mă bazez enorm pe tine.

Văzîndu-i surpriza de pe față, continuă:

– Asta te miră sau te sperie?

– Amîndouă, poate.

– Adaptează-te.

Era un ordin, rostit încet, în timp ce se retrăgea de lîngă el.

– Acum eşti liber. Du-te, caut-o pe Sophia şi ademeneşte-o undeva.

– Nu se lasă uşor ademenită.

– Cred că te descurci cu ea. Nu-s mulți care să poată. N-am mai văzut-o de-un timp. Găseşte-o şi ia-i mintea de la treabă, cîteva ore măcar.

Sophia nu era în sala de bal, nici pe terasă. Tyler evită să întrebe oamenii dacă o văzuseră, pentru a nu arăta ca un fraier care-şi caută iubita.

Într-o cameră de recepție îi găsi pe soții Moore, împreună cu Linc şi partenera lui.

– Ty, vino-aici. Ia un trabuc.

– Nu, mulțumesc. *La Signora* mi-a cerut s-o găsesc pe Sophia.

– N-am mai văzut-o, de cîtva timp. Ia uite cît e ceasul! sări Linc în picioare, trăgînd-o şi pe Andrea după el. Zău că trebuie să mergem.

– O fi coborît la parter, Ty, presupuse Helen. Ca să se odihnească sau să-şi mai tragă sufletul.

– Mda, poate. Mă duc să mă uit.

Pe scară, se întîlni cu Pilar.

– Mama ta se întreabă unde-o fi Sophia.

– Nu e sus? Nici eu n-am văzut-o, de, ăă, cel puțin o jumătate de oră. Încercam să vorbesc cu Gina, prin uşa camerei. S-a încuiat înăuntru. Se pare că a avut o ceartă cu Don. Aruncă peste tot cu lucruri, plînge isteric şi, bineînțeles, a trezit copiii. Orăcăie cu toții.

– Mulțumesc. Voi avea grijă să evit partea aia a casei.

– De ce nu te uiți în camera ei? Am reuşit să aflu de la Gina că Sophia a încercat să-i împace. Poate că e acolo, ca să se calmeze. David e în sala de bal?

– Nu l-am văzut. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.

Ciocăni uşor şi întredeschise uşa. În cameră era întuneric şi frig. Clătinînd din cap, porni spre uşile terasei, ca să le închidă.

– O să-ți înghețe fundulețul ăla delicios aici, Sophia, murmură el, şi auzi un geamăt scăzut.

Nedumerit, ieşi, pentru a o vedea în lumina ce ieşea din sala de bal. Zăcea pe terasă, rezemată într-un colț, încercînd să se ridice. Sări spre ea şi se lăsă în genunchi.

– Uşurel, fetițo. Ce-ai pățit? Ți-a venit rău?

– Nu ştiu... Am... Ty...?

– Mda, eu. Iisuse, eşti rece ca gheața. Haide, să mergem în casă.

– N-am nimic. Sînt doar cam amețită. Stai să mă dezmeticesc...

– Înăuntru. Te-ai lovit, Soph. Îți curge sînge.

– Îmi...

Îşi atinse cu degetele locul dureros de pe frunte, apoi privi orbeşte spre pata roşie.

– ...curge sînge, îngăimă ea, închizînd din nou ochii.

– Nu, nu, se grăbi Tyler s-o strîngă mai tare în brațe. N-ai să-mi leşini. Uite ce pățeşti, dacă umbli pe tocuri din- astea. Nu ştiu cum reuşesc că meargă femeile cu ele fără să-şi frîngă gleznele.

Continuă să vorbească, pentru a se calma amîndoi, în timp ce o culca pe pat şi se întorcea să închidă uşile terasei.

– Ty... îl apucă ea de mînă, în timp ce o învelea; mintea începea să i se limpezească. N-am căzut. M-a împins cineva.

– Te-a împins? Aprind lampa, ca să văd unde te-ai lovit.

Sophia întoarse capul din direcția luminii orbitoare.

– Stai cuminte. Nu te mişca.

Mîinile îi erau blînde, în timp ce pe dinăuntru i se întețea furia. Rana de la cap era urîtă, o julitură care se umfla deja. Şi brațul îi era zgîriat, sub umăr.

– Îți scot rochia.

– Regret, frumosule. Mă doare capul.

Mulțumit de încercarea ei de a glumi, Tyler o trase spre

el, căutînd un fermoar, nasturi, capse... ceva.

– Iubito, cum naiba se scoate chestia asta?

– Sub brațul stîng. E un fermoar mic, şi pe urmă, o tragi cu totul de pe mine.

Cineva avea să plătească scump pentru urmele pe care i le lăsase. Dar asta trebuia să mai aştepte.

– Nu-i chiar atît de grav, vezi? comentă el, ajutînd-o să se ridice. Se pare că ai căzut pe dreapta, ai o mică vînătaie aici, pe şold, şi te-ai zgîriat la genunchi şi umăr. Cel mai rău a avut de suferit capul, aşa că ai avut noroc, dacă stăm să ne gîndim.

– Ai un mod foarte amuzant de a-mi spune că sînt tare de cap. Ty, n-am căzut. Am fost împinsă.

– Ştiu. Ajungem şi-acolo, după ce te spăl.

– Dacă tot de duci în baie, adu-mi şi aspirina.

– Cred că n-ar trebui să iei nimic, înainte de a ajunge la spital.

– Nu mă duc la spital numai pentru cîteva julituri şi cucuie.

Auzi apa curînd în lavaboul din baie.

– Dacă încerci să mă sileşti, am să plîng şi-am să mă port ca o muiere, şi te vei simți îngrozitor. Crede-mă, sînt gata să fac pe cineva să se simtă îngrozitor, iar tu eşti cel mai la îndemînă.

Tyler reveni cu bolul din sticlă de Murano, unul dintre cele mai bune prosoape, deja ud leoarcă, şi un pahar cu apă.

– Ce-ai făcut cu potpourri-ul care era în vasul ăsta?

– Nu-ți face griji pentru el. Hai, să ne jucăm de-a nenea doctorul.

– Aspirină. Te implor.

Scoase flaconul din buzunar şi scutură din el două pastile.

– Te rog, nu fi zgîrcit. Vreau patru.

O lăsă să le înghită, apoi începu să-i spele rana de la cap.

– Cine te-a împins?

– Nu ştiu. Ieşisem s-o caut pe Gina. Se certase cu Don.

– Mda, am auzit.

– N-am găsit-o şi am intrat aici. Voiam să stau cîteva clipe singură, la aer, aşa că am ieşit pe terasă. Am auzit un zgomot în spatele meu şi am dat să mă întorc. Pe urmă,

m-am pomenit că alunecam – nu-mi puteam găsi echilibrul. Şi mi s-a rupt filmul. Cît de rău arăt la faţă?

– La faţă n-ai nimic. Dar vei avea un cucui aici, chiar sub păr. Rănile nu sînt adînci, însă destul de întinse. N-ai observat nimic la cine te-a împins? Bărbat, femeie...?

– Nu. S-a întîmplat cît ai clipi, şi era întuneric. Cred că s-ar putea să fi fost Gina, sau chiar Don. Amîndoi erau furioşi pe mine. Aşa păţeşti cînd te bagi la mijloc.

– Dacă a fost vreunul dintre ei, o să arate mult mai rău decît tine, pînă să termin.

Mica tresărire a inimii o făcu să se simtă prost. Şi o ajută mult să-şi calmeze nervii.

– Eroul meu. Dar nu ştiu dacă a fost unul dintre ei. Putea foarte bine să fie cineva care a venit să-şi bage nasul prin camera mea, după care mi-a dat un brînci ca să nu-l prind.

– Vom arunca o privire, să vedem dacă s-a umblat la ceva. Ţine-ţi respiraţia.

– Ce?

– Ţine-ţi respiraţia, repetă el şi, în clipa cînd îi aplică apa oxigenată pe care o adusese în celălalt buzunar, îi văzu faţa schimonosindu-se de durere.

– *Festa di cazzo! Coglioni! Mostro!*

– Acu' un minut, eram un erou.

– Îţi trece imediat. Hai să ne ocupăm şi de celelalte.

– *Va via.*

– Ai avea ceva împotrivă să mă înjuri în engleză?

– Am spus să te cari. Nu mă mai atinge.

– Haide, fii curajoasă. Pe urmă, îţi dau o acadea.

Trase pătura la o parte şi îi tratã rapid şi nemilos celelalte julituri.

– Acum am să le ung cu smacul ăsta, scoase el un tub de alifie dezinfectantă. Şi le bandajez. Cu vederea cum stai?

Sophia gîfîia, după efortul de a-l împiedica s-o mai oblojească, iar el n-avea nici pe dracu'.

Murea de ciudă.

– Te văd destul de bine, sadicule. Văd că-ţi face plăcere.

– Sigur, are şi unele beneficii colaterale. Înşiră-i pe primii cinci preşedinţi ai Statelor Unite.

– Sneezy, Dopey, Moe, Karry şi Curly.

Christoase, era de mirare că se îndrăgostise de ea?

– Eşti cam pe-aproape. Probabil că n-ai suferit o comoţie.

Aşa, fetiţo, îi sărută el cu blîndeţe buzele bosumflate. Am terminat.

– Vreau acadeaua.

– Te cred.

Dar nu făcu decît să se aplece, îmbrăţişînd-o.

– M-ai speriat, murmură, cu buzele lipite de obrazul ei. M-ai speriat de moarte, Sophia.

Auzindu-l, inima ei făcu acelaşi mic salt.

– Acum e-n regulă. De fapt, nu eşti chiar atît de ticălos.

– Te mai doare?

– Nu.

– Cum se zice „mincinos" în italiană?

– Nu contează. Mă simt mai bine cînd mă ţii în braţe. Îţi mulţumesc.

– E pe gratis. Unde-ţi ţii sclipiciurile?

– Bijuteriile? Imitaţiile sînt în dulapul de bijuterii, iar veritabilele, în seif. Crezi c-am surprins un hoţ?

– Putem afla destul de uşor.

Tyler se ridică să aprindă şi restul luminilor.

Văzură în acelaşi timp. În pofida durerii stăruitoare, Sophia sări imediat din pat. Cu tot atîta furie cîtă groază, citi mesajul mîzgălit cu roşu pe oglindă.

CURVA 3

– Kris. La naiba, ăsta-i stilul ei. Dacă-şi închipuie c-am s-o las să scape cu...

Se întrerupse, cînd groaza îi birui toate celelalte simţăminte.

– Numărul trei. Mama. *Nonna*.

– Ia ceva pe tine, îi ordonă Tyler. Şi încuie uşile. Mă duc să verific.

– Ba nu te duci nicăieri.

Sophia pornise deja spre debara.

– Verificăm împreună. Pe mine nu mă împinge nimeni de colo- colo cum îi vine. Nimeni.

Găsiră mesaje similare pe oglinzile din camerele lui Pilar şi Tyler. Dar n-o găsiră nicăieri pe Kristin Drake.

– Trebuie să fie ceva de făcut.

Sophia ştergea cu furie literele de pe oglindă. Poliția locală răspunsese la apel, consemnase toate declarațiile, examinâse actele de vandalism.

Şi nu-i spuseseră nici o noutate. Cineva intrase în fiecare cameră, lăsase cîte un mesaj urît scris cu ruj pe oglindă, iar pe ea o trîntise pe terasă.

– În noaptea asta nu mai putem face nimic, o luă Tyler de închietura mîinii, trăgîndu-i-o din dreptul oglinzii. Lasă c-o şterg eu.

– Mie mi-a fost adresată.

– Polițiştii au s-o interogheze, Sophia.

– Şi precis o să le spună c-a intrat aici, a mîzgălit mesajul ăsta de amor şi mi-a dat una-n cap.

Scoase un sunet de frustrare, apoi strînse din dinți.

– Nu contează. N-o fi putînd dovedi poliția că ea a făcut asta, dar eu ştiu că aşa a fost. Şi, mai devreme sau mai tîrziu, o să plătească.

– Iar eu am să stau în colțul roşu, cu prosopul. Pînă atunci, du-te la culcare.

– Nu pot să dorm.

– Încearcă, replică Tyler, luînd-o de mînă, pentru a o duce spre pat.

Sophia stătu un moment nemişcată, uimită cînd Tyler nu schiță nici un gest de a o atinge, a o seduce, a o poseda.

– Ty?

– Hmmm?

– Cînd mă ții în brațe, nu mă mai doare aşa de tare.

– Bine. Dormi.

Şi, cu capul pe umărul lui, reuşi să adoarmă.

Claremont se întinse în scaun, în timp ce Maguire citea raportul despre incident.

– Deci, ce părere ai?

– Cea mai tînără domnişoară Giambelli e lovită în cap. Toate trei primesc un mesaj neplăcut, mînjit pe oglindă. La prima vedere? continuă ea, aruncînd hîrtiile la loc pe birou. Pare o farsă. Femeiască.

– Şi la a doua vedere?

– Sophia Giambelli n-a fost rănită grav, dar dacă era bunica ei, putea fi mult mai serios. Oasele bătrîne se rup mai uşor. Iar după declarațiile martorilor, reiese că a zăcut în frig

cel puțin cincisprezece, douăzeci de minute. Foarte neplăcut. Putea dura mult mai mult, dacă amicul nostru nu pornea s-o caute. Deci, avem o farsă răutăcioasă şi o persoană care face tot ce poate ca să-i provoace.

– Iar din declarația tinerei domnişoare Giambelli reiese că numita Kristin Drake corespundă descrierii.

– A negat vehement. Nimeni n-o poate plasa în acea parte a casei, pe tot parcursul serii. Şi nu există nici amprente.

– Sophia Giambelli minte? Se înşală?

– N-aş crede, îşi ţuguie buzele Maguire. N-are nici un rost să mintă şi nu mi-a lăsat impresia unei femei care să facă ceva fără rost. Şi mai e şi prudentă. N-ar acuza pe nimeni dacă n- ar fi sigură. Acea Drake s-a răzbunat pe ea. Nimic mai simplu. Sau mult mai complicat.

– Mă sîcîie. Dacă avem pe cineva care şi-a dat osteneala să contamineze vinul, cineva dispus să omoare, de ce s-ar deranja cu ceva atît de meschin ca un mesaj pe-o oglindă?

– Nu ştim dacă e sau nu aceeaşi persoană.

Una ducea la alta. Aşa vedea Claremont lucrurile.

– Ipotetic, veriga de legătură e o vendetă contra familiei Giambelli.

– Atunci, ca să-i lovească. Va să zică, dați o ditamai petrecerea? Vreți să vă prefaceți că totul revine la normal? Ei, atunci încasați-o pe-asta!

– Poate. Drake e o verigă de legătură. A lucrat pentru companie, a avut o aventură cu Avano. Dacă e destul de ofticată ca să provoace scandal la petrecere, putea şi să tragă cîteva gloanțe într-un amant.

– Fost amant, conform declarației ei.

Maguire se încruntă.

– Sincer, colega, calea asta era înfundată încă dinainte şi nu văd atacul ăsta pe furiş incriminînd-o pentru asasinarea lui Avano. Sînt stiluri diferite.

– Totuşi, e interesant, nu? Familia Giambelli merge înainte ani de zile, decenii, fără să aibă nici un necaz. Şi-n ultimele cîteva luni, au numai necazuri. Foarte interesant.

Tyler se plimba pe-afară, cu telefonul în mînă. Casa i se părea prea mică, în timp ce vorbea cu tatăl lui. Cînd vorbea cu tatăl lui, toată California părea prea mică.

Deşi în acel moment nu prea vorbea, ci doar asculta obişnuitele lamentații.

Le lăsa să-i intre pe-o ureche şi să-i iasă pe cealaltă. Clubul de țară era plin de bîrfe şi bancuri macabre pe seama lui. Actuala lui soție – Tyler pierduse socoteala doamnelor MacMillan care se succedaseră de-a lungul timpului – fusese umilită la băi. Invitațiile aşteptate la diverse petreceri mondene nu sosiseră.

– Ai terminat?

Tyler nu aşteptă răspunsul tatălui său.

– Fiindcă, uite cum o să fie. Dacă ai vreo nemulțumire, mie mi- o spui. O dată să-l mai hărțuieşti pe bunicul, şi fac tot ce- mi permite legea ca să revoc contul din care trăieşti de treizeci de ani încoace.

– N-ai nici un drept să...

– Nu, *tu* nu ai nici un drept. Nici o zi n-ai lucrat pentru firma asta. Pînă va fi gata să se dea la o parte, Eli MacMillan o conduce. Iar cînd se va da la o parte, am s-o preiau eu. Crede- mă, nu voi avea la fel de multă răbdare cîtă a avut el. Dacă- l mai necăjeşti o singură dată, vom avea mai mult decît o conversație telefonică pe tema asta.

– Mă amenințI? Plănuieşti să trimiți şi la mine pe cineva, ca la Tony Avano?

– Nu, ştiu eu cum să te lovesc unde te doare. Voi avea grijă ca toate credit cardurile tale principale să fie anulate. Ține minte, acum nu mai ai de-a face c-un bătrîn. Nu te pune cu mine.

Apăsă pe buton, furios, apoi o zări pe Sophia, într-o margine a curții.

– Iartă-mă. N-am vrut să trag cu urechea.

Se apropie de el şi-i cuprinse fața în mîini.

– Îmi pare rău.

– Nici o brînză. Doar o conversație cu scumpul meu tată.

Dezgustat, aruncă telefonul pe masa de grădină.

– Care-i problema?

– Am auzit buletinul meteo, au spus că la noapte va fi îngheț. Mă întrebam dacă n-ai chef de companie.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc şi singur.

Îi ridică bretonul, studiindu-i rana în curs de vindecare.

– Foarte atractiv.

– Astea întotdeauna arată mai rău după cîteva zile. Dar

nu mă mai simt înțepenită dimineața cînd mă scol. Ty... spune-mi ce s-a întîmplat.

– Nimic. Am rezolva-o.

– Da, da, tu rezolvi orice. Şi eu. Enervanți mai sîntem.

Îl strînse de umeri.

– Ți-am spus unde mă durea. Acum, spune-mi şi tu mie.

– Taică-meu... Îl sîcîie pe bunicul în legătură cu presa proastă şi toate problemele cu poliția. Cică-l deranjează de la lecțiile de tenis, sau nu ştiu ce. I-am spus să înceteze.

– Şi o va face?

– Dacă nu, vorbesc cu Helen să-i facem nişte găuri în contul din bancă. Asta o să-i închidă gura destul de repede. Nenorocitul. Nenorocitul n-a muncit o zi în viața lui – mai rău, nici măcar nu s-a străduit să arate un dram de recunoştință pentru tot ce-a primit. Nu face decît să ia, să ia şi iar să ia, iar cînd dă de-un hop, începe să se smiorcăie. Nici nu mă mir că se înțelegea aşa de bine cu taică-tău.

Îşi dădu seama ce spusese şi înjură:

– Fir-aş al dracu', Sophia. Iartă-mă.

– Nu, nu-ți cere iertare. Ai dreptate.

Aceasta era o nouă legătură între ei, pe care pînă acum n-o observaseră. Poate că era timpul s-o facă.

– Ty, te-ai gîndit vreodată ce noroc avem, noi doi, că anumite gene au sărit peste o generație? Semeni aşa de mult cu Eli...

Îi răsfiră părul cu degetele. Ajunsese să-i placă modul cum îi putea face firele roşcate să strălucească.

– Eşti un tip dur, spuse ea, atingîndu-i obrazul cu buzele. Tare ca piatra. Nu te laşi afectat de golul dintre tine şi Eli.

Calmîndu-se, Tyler îşi rezemă uşor fruntea de a ei.

– Niciodată n-am avut nevoie de el – de tatăl meu.

„Nu aşa cum ai avut tu nevoie de al tău", adăugă, în gînd.

– Nu l-am dorit niciodată.

– Iar eu am avut nevoie de al meu şi l-am dorit prea mult timp. Şi de-ásta am ajuns să fim ceea ce sîntem. Şi îmi place cum sîntem.

– Dacă stau să mă gîndesc, cred că nu eşti tocmai de lepădat, o mîngîie el pe brațe; apoi se aplecă, sărutîndu-i creştetul capului. Îți mulțumesc. Nu m-ar deranja să-mi țină cineva de urît, la noapte.

– Aduc eu cafeaua.

CAPITOLUL 21

Viile erau acoperite de muguri mici, înfloriți, desfăcîndu-se pe măsură ce zilele tot mai lungi îi scăldau în lumina soarelui.

Pămîntul era desțelenit, plin de făgăduiala noilor plantări. Frunzele copacilor stăteau strînse ca nişte pumni de verde crud, iar ici şi colo încolțeau din pămînt lăstari tineri şi curajoşi.

În păduri, cuiburile erau grele de ouă, iar rațele îşi păzeau bobocii abia ieşiți din găoace care înotau pe rîu.

Luna aprilie, îşi spunea Tereza, însemna renaştere. Şi muncă. Şi speranță că iarna trecuse în sfîrşit.

– Gîştele canadiene sînt pe cale să iasă din ouă, îi spuse Eli, în timp ce-şi făceau plimbarea de dimineață prin ceața liniştită.

Tereza dădu din cap.

Şi tatăl ei folosise acelaşi barometru natural pentru a judeca momentul recoltei de peste an.

– Va fi un an bun. A plouat mult în timpul iernii.

– Mai avem vreo două săptămîni grija înghețului. Dar cred că am ales bine momentul noilor plantări.

Aleseseră soiuri de prima calitate – Cabernet Sauvignon, Merlot, Chenin Blanc.

Şi, consultîndu-se cu Tyler, făcuseră acelaşi lucru şi pe pămînturile podgoriei MacMillan.

– În cinci ani, poate patru, le vom vedea rodind.

– Vom fi împreună de un sfert de secol, Eli, cînd ceea ce plantăm acum se va întoarce la noi.

– Tereza.

O luă de umeri, întorcînd-o cu fața spre el, iar bătrîna simți un fior de îngrijorare.

– Asta-i ultima mea recoltă.

– Eli...

– N-am să mor, o încurajă el, plimbîndu-şi mîinile în lun-

gul braţelor ei. Vreau să mă retrag. Mă gîndesc serios la asta, de cînd am fost amîndoi în Italia. Ne-am lăsat rădăcinile să se înfigă prea adînc, aici şi acolo, continuă, arătînd spre via MacMillan, şi la *castello*. Hai să facem această ultimă plantare, noi doi, şi să-i lăsăm pe copiii noştri să culeagă roadele. E timpul.

– Am discutat despre asta. Am spus că peste vreo cinci ani ne dăm la o parte. Treptat.

– Ştiu. Dar ultimele cîteva luni mi-au reamintit cît de repede se poate sfîrşi o viaţă, chiar şi un mod de viaţă. Există locuri pe care vreau să le văd înainte de a-mi fi sosit sorocul. Sînt obosit, Tereza, să-mi trăiesc viaţa după cerinţele fiecărui sezon.

– Viaţa mea, toată, a fost totuna cu Giambelli.

Tereza se îndepărtă de el, atingînd un mugur alb, delicat.

– Cum i-aş putea întoarce spatele acum, cînd suferă? Eli, cum le-aş putea da în primire copiilor noştri un lucru atins de mană?

– Foarte simplu, pentru că avem încredere în ei. Credem în ei, Şi-au meritat şansa, Tereza.

– Nici nu ştiu ce să-ţi răspund.

– Gîndeşte-te. Mai e timp destul pînă la recoltă. Mi-am spus, nu vreau să-i las lui Ty ceea ce i se cuvine, ce merită, prin testament. Vreau să-i dăruiesc moştenirea cît sînt în viaţă. Anul ăsta au murit destui oameni.

Privi peste boboci, spre noile plantări.

– E timpul să lăsăm lucrurile să crească.

Tereza se întoarse spre el. Un bărbat înalt, înăsprit de vremuri, de soare şi vînt, cu un cîine bătrîn şi credincios alături.

– Nu ştiu dacă-ţi pot da ceea ce-mi ceri. Dar am să mă gîndesc.

Pilar era sigură de un lucru: nimeni nu avea ce să reproşeze gătitului ei. De mult nu mai pregătise personal o cină în familie.

De suficient timp pentru a fi încîntată de complimentele vesele dintre îmbucături şi cererile de repetate a porţiilor.

Theo vorbise aproape numai el, în timp ce sora lui observa, digera şi, ocazional, strecura cîte o întrebare cu tîlc. Rîse din toată inima cînd David folosi o metaforă din sport

pentru a-şi ilustra o opinie, iar ea şi Maddy se amuzară împreună de mentalitatea bărbătească.

– Tata a jucat baseball, în colegiu, îi spuse Maddy.

– Serios? Încă un talent ascuns. Erai bun?

– Excelent. Bază întîi.

– Mda, şi era aşa de-ngrijorat de media loviturilor de bîtă, încît cu fetele niciodată n-a trecut de baza-ntîi, pufni Theo, ferindu-se apoi cu uşurință de palma lui David.

– Multe mai ştii. Era o fugă spre casă...

Se întrerupse.

– Pe-asta, oricum aş juca-o, am probleme. Aşa că, în schimb, am să spun doar că a fost o cină uluitoare. Din partea mea şi-a mîncăilor ăstora doi ai mei, îți mulțumesc.

– N-veți pentru ce, dar în numele celor doi mîncăi ai tăi, îți atrag atenția că tu ai luat caimacul.

– Am un metabolism intens, declară el, în timp ce Pilar se ridica de la masă.

– Aşa spun toți.

– A, nu.

Îi acoperi mîna cu a lui, înainte de a apuca să strîngă farfuriile.

– Regula casei. Cine găteşte nu spală vasele.

– Înțeleg. Ei, e o regulă pe care pot s-o respect.

Ridică farfuria şi i-o oferi:

– Distracție plăcută.

– Încă o regulă a casei, spuse el, peste hohotul de rîs al lui Theo. Tata are dreptul să delege sarcini. Theo şi Maddy vor fi încîntați să spele vasele.

– Nici nu mă mir, oftă fata. Şi tu ce faci?

– Eu voi plăti masa asta excelentă, invitînd-o pe maestra culinară la o plimbare.

Ca să verifice reacțiile copiilor, se aplecă spre Pilar şi o sărută cu căldură.

– Îți convine?

– Nu mă pot plînge...

Îl urmă afară din casă, savurînd răcoarea serii de primăvară.

– N-am prea avut mult timp să stăm împreună în ultima vreme.

– Era şi greu. Se întîmplă atîtea...

Mulțumită, îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Ştiu că m-am învîrtit prea mult în jurul Sophiei. N-am încotro. Cînd mă gîndesc cum a fost atacată, chiar la noi în casă... Cînd ştiu că cineva a intrat şi-a ieşit din camera ei, şi dintr-a mea, şi a mamei... M-am surprins noaptea, în pat, ascultînd după zgomotele, ceea ce n-am mai făcut niciodată.

– Mă uit în unele nopți pe fereastră şi văd aprinsă lumina la tine. Aş vrea să-ți spun să nu-ți faci griji, dar ştiu că, pînă se rezolvă totul, îți vei face. Cu toții ne vom face.

– Dacă te-ajută cu ceva, mă simt mai bine cînd mă uit pe fereastră şi văd şi lumina de la tine aprinsă.

– Pilar.

– Ce e?

– Au apărut unele probleme în Italia. Nişte nepotriviri de cifre care au ieşit la iveală în timpul reviziei contabile. S-ar putea să trebuiască să mă duc acolo pentru cîteva zile. Şi nu-mi convine să plec acum.

Privirea îi trecu pe lîngă ea, spre casa cu luminile aprinse la ferestrele bucătăriei.

– Copiii pot sta la vilă în lipsa ta. N-ai de ce să-ți faci griji pentru asta.

– Ştiu. Dar nici pe tine nu-mi place să te las singură. Vino cu mine.

– O, David...

Gîndul îi produse un val de emoție. Primăvara italiană, nopțile îmbălsămate, un iubit...

Cît de minunat era că viața ei luase această întorsătură, că erau posibile asemenea lucruri.

– M-ar face mare plăcere, dar nu se poate. N-o pot părăsi pe mama tocmai acum. Iar tu ai rezolva mai uşor şi mai repede tot ce ai de făcut, ştiind că sînt aici, cu copiii tăi.

– Trebuie neapărat să fii practică?

– N-aş vrea să fiu, răspunse ea încet. Aş vrea să spun da, să fug cu tine...

Se răsuci spre el:

– Cînd toate astea se vor termina, propune-mi-o din nou.

– De ce să nu ți-o propun acum? Cînd toate se vor termina, vino cu mine la Veneția.

– Da, îşi aruncă Pilar brațele pe după gîtul lui. Te iubesc, David.

David încremeni.

– Ce-ai spus?

– Că te iubesc. Iartă-mă, e prea mult, prea repede, dar n-am ce face. Şi nu vreau să fac nimic altceva.

– Nu ți-am cerut explicații, ci doar să repeți.

O smuci spre el, o ridică şi o învîrti în cerc.

– Deci, calculasem greşit. După toate socotelile mele, mai aveau să treacă încă două luni cel puțin, pînă te puteam face să te îndrăgosteşti de mine.

Buzele lui începură să-i cutreiere fața, cu patimă.

– Mi-a fost greu, continuă. Pentru că eu te iubeam deja. Ar fi trebuit să ştiu că n-aveai să mă laşi să sufăr prea multă vreme.

Pilar îşi lipi obrazul de al lui. Putea să iubească. Şi să fie iubită. Îi creştea inima de bucurie.

– Ce-ai spus?

– Dă-mi voie să parafrazez.

O îndepărtă din nou, ca s-o privească.

– Te iubesc, Pilar. O singură privire dacă-ți arunc. Una singură, şi încep să cred în teoria celei de-a doua şanse.

Apoi o strînse iar la piept, sărutînd-o, de astă dată tandru.

– Eşti a mea.

CAPITOLUL 22

Veneția era o femeie, *la bella donna,* purtîndu-şi cu eleganță vîrsta, senzuală în curbele-i lichide, misterioasă în umbrele ei.

Lumina albicioasă a soarelui o învăluia, pierzîndu-se în venele ei sinuoase, la cotiturile secrete.

Era un oraş cu o inimă vicleană şi feminină, al cărei puls bătea în apele întunecate ale canalelor.

Faptul de a-şi aminti că fusese clădită pe baze comerciale nu-i ridica lui David moralul.

Nu-l împiedica să-şi dorească să se fi putut plimba cu Pilar pe străzile acelea străvechi, cumpărîndu-i cine ştie ce flecuşteț pe seama căruia ar fi făcut apoi haz ani de zile.

Contabilul turuia monoton în italiană.

David îşi reaminti că nu fusese trimis la Veneţia ca să viseze cu ochii deschişi, ci pentru a rezolva o problemă.

– *Scusi,* ridică el o mînă, dînd încă o pagină a raportului gros de-un deget. Mă întreb dacă am putea să mai revedem partea asta.

Vorbea rar, împiedicîndu-se intenţionat.

– Vreau să fiu sigur că am înţeles clar.

Aşa cum sperase, tactica lui îşi făcu efectul asupra bunelor maniere italiene.

Cifrele îi fură explicare din nou, cu răbdare.

– Numerele, spuse italianul, trecînd înţelegător la limba engleză, nu se potrivesc.

– Da, văd. Nu se potrivesc la un număr de cheltuieli departamentale. Acest lucru mă miră, *signore*, dar şi mai mirat sînt de activităţile atribuite contului Cardianili. Comenzi, transporturi, salarii, cheltuieli – toate, înregistrate foarte clar.

– *Si.* în acea parte nu există nici o... cum se spune? Discrepanţă. Cifrele sînt corecte.

– Aşa se pare. Din păcate, nu există nici un cont Cardianili. Giambelli nu are nici un client cu acest nume. În Roma, la adresa consemnată în dosare, nu există nici un antrepozit pe numele Cardianili. Dacă nu există clientul, şi nici antrepozitul, unde credeţi că au fost trimise, în ultimii trei ani, aceste comenzi?

Contabilul clipi din ochi, după ochelarii cu rame metalice.

– Nu pot spune. Este o greşeală, desigur.

– Desigur. E o greşeală.

Şi bănuia cine o făcuse.

Se răsuci în scaun, adresîndu-se avocatului.

– *Signore,* aţi avut timp să studiaţi documentele pe care vi le-am dat ieri?

– Da.

– Şi care este numele directorului de cont însărcinat cu acest contract?

– E înscris ca Anthony Avano.

– Iar referatele, bonurile de decontare, corespondenţa legată de cont, sînt semnate de Anthony Avano?

– Da. Pînă în luna decembrie a anului trecut, această semnătură apare pe foarte multe hîrtii. În continuare, apare semnătura lui Margaret Bowers.

– Va trebui să verificăm autenticitatea acestor semnături.

– Înțeleg.

– Şi semnătura celui care a aprobat şi comandat transporturile, cheltuielile şi plățile din cont. Donato Giambelli.

– *Signore* Cutter, voi da semnăturile la verificat, voi studia problema din punct de vedere legal şi vă voi face recomandări cu privire la situația în care vă aflați şi măsurile pe care le aveți de luat. Voi face toate aceste lucruri, adăugă avocatul, cînd voi avea permisiunea de la *Signora* Giambelli personal. E o problemă delicată.

– Îmi dau seama, motiv pentru care Donato Giambelli nu a fost informat despre această întîlnire. Am încredere în discreția dumneavoastră, *signori*. Familia Giambelli nu-şi mai doreşte încă un scandal public, nici ca firmă, nici ca familie. Dacă mă aşteptați un moment, vă rog, ca să vorbesc cu *La Signora*, în California, şi să-i relatez ceea ce tocmai am discutat.

– Vă caută *signore* Giambelli, *signore* Cutter.

– Mulțumesc. Spuneți-i că-l primesc imediat.

Să transpire puțin, hotărî David.

Dacă şi aici veştile circulau la fel de rapid ca în majoritatea companiilor, Don ştia deja că avusese loc o întîlnire. Contabili, avocați, întrebări, dosare. Şi era îngrijorat.

Dacă era deştept, avea la îndemînă o explicație rezonabilă. Răspunsuri pregătite, un țap ispăşitor.

Cea mai inspirată reacție ar fi fost furia, indignarea. Şi ar fi contat din greu pe loialitatea familiei, ca să-l scoată la liman.

Don se duse personal la uşă şi o deschise, pentru a-l vedea pe Donato învîrtindu-se prin antecameră.

– Don, îți mulțumesc că ai venit. Scuză-mă că te-am lăsat să aştepți.

– Părea ceva important, aşa că mi-am făcut timp.

Intrînd, Donato scrută rapid încăperea. Cînd văzu că era goală, se mai relaxă.

– Ei, cu ce te pot ajuta?

Să începem, îşi spuse David, aşezîndu-se la birou.

– Mi-ai putea explica despre contul Cardianili.

Don se albi la față. Aruncînd priviri într-o parte şi-n alta, îşi forță un zîmbet nedumerit.

– Nu înțeleg.

– Nici eu, confirmă binevoitor David. De-asta îți cer să-mi explici.

– Ei, haide, David. Îi acorzi prea mult credit memoriei mele. Nu mai țin minte fiecare cont, fiecare detaliu. Dacă-mi lași puțin timp ca să adun dosarele și informațiile...

– A, le am deja aici, bătu David cu un deget în raportul de pe birou.

„Nu e prea isteț", conchise el. „E surprins. Și nepregătit."

– Semnătura ta apare pe mai multe bonuri de decontare, corespondență și alte hîrtii privitoare la acest cont.

– Semnătura mea apare pe multe documente contabile.

Don începea să asude – vizibil.

– Nu mi le pot aminti pe toate.

– Ăsta ar trebui să iasă în evidență. Întrucît nu există. Nu există nici un cont Cardianili, Donato. S-au generat considerabil de multe hîrtii pentru el, au intrat în joc o mulțime de bani. Referate, cheltuieli – dar nici un contract. Nici un om cu numele de...

Făcu o pauză, deschizînd dosarul, pentru a scoate o filă cu antetul firmei Giambelli.

– ...Giorgio Cardianili, cu care pari să fi corespondat de mai multe ori în ultimii ani. Omul nu există, nici antrepozitul cu adresa în Roma unde au fost trimise mai multe transporturi de vin. Antrepozitul, unde ai călătorit tu în interes de afaceri de două ori în ultimele opt luni, pe banii firmei, nu e acolo. Cum explici asta?

– Nu înțeleg, sări Donato în picioare, dar nu părea scandalizat; era speriat de-a binelea. De ce anume mă acuzi?

– Pe moment, de nimic. Îți cer să-mi explici acest dosar.

– N-am nici o explicație. Nu cunosc dosarul, și nici contractul.

– Atunci, cum de apare în el semnătura ta? Cum de contul tău de cheltuieli a fost taxat cu peste zece milioane de lire, în legătură cu acest contract?

– E o greșeală...

Donato își umezi buzele. Smulse foaia cu antet din dosar.

– Un fals. Cineva se folosește de mine ca să fure bani de la *La Signora*, de la familia mea. *Mia famiglia,* spuse el, bătîndu-se peste inimă cu o mînă care tremura. Voi începe imediat cercetările.

„Nu, nu e deloc deștept", decise David. „Nici pe departe."

– Ai patruzeci şi opt de ore.

– Cum îți permiți? Cum îndrăzneşti să-mi dai un asemenea ultimatum, cînd cineva îmi jefuieşte familia?

– Ultimatumul, cum îl numeşti tu, provine de la *La Signora*. Aşteaptă explicațiile tale peste două zile. Între timp, toate activitățile acestui cont vor fi înghețate. Peste două zile, toate hîrtiile pe care le-a generat problema asta vor fi predate poliției.

– Poliției?

Don se făcu alb la față. Începu să vorbească strident, ascuțit:

– Dar e ridicol! E clar că e o problemă internă. N-avem nevoie de investigații din afară, de publicitate...

– *La Signora* vrea rezultate. Cu orice preț.

Întrerupîndu-se, Don făcu un efort să gîndească, să găsească o frînghie de care să se agațe.

– Cu Tony Avano ca director de cont, e uşor să găsim sursa problemei.

– Într-adevăr. Numai că nu l-am identificat pe Avano ca şef al contului.

– Evident, am presupus...

Se şterse la gură cu dosul mîinii.

– Un cont major...

– N-aş zice despre Cardianili că e major. Ia-ți cele două zile, îi spuse calm David. Şi urmează-mi sfatul. Gîndeşte-te la soția şi copiii tăi. *La Signora* va arăta mai multă compasiune, dacă eşti alături de familie.

– Nu-mi vorbi despre familie. Nici despre poziția mea. Toată viața am lucrat la Giambelli. *Sînt* un Giambelli. Şi voi mai fi mult timp după ce tu ai să pleci. Dă-mi dosarul.

– Poți să-l iei...

Neluîndu-i în seamă mîna întinsă poruncitor, David închise dosarul.

– ...Peste patruzeci şi opt de ore.

David se mira că Donato Giambelli fusese atît de nepregătit. de *neştiutor*.

Nu şi nevinovat, îşi spuse el, în timp ce traversa Piața San Marco.

Donato îşi vîrîse mîinile în rahat pîn-la coate. Dar nu el organizase escrocheria. Avano, poate.

Foarte posibil, deşi suma delapidată sub numele lui era o nimica toată pe lîngă cît umflase Donato.

Dar Avano era mort de patru luni.

Vizita în Italia risca să se prelungească, tocmai cînd dorea mai mult să se întoarcă acasă.

Comandă un pahar de vin, se uită la ceas şi îşi scoase telefonul celular.

– Maria? Aici David Cutter. Pilar poate veni?

– Un moment, domnule Cutter.

Ultima oară cînd fuseseră împreună, făcuseră dragoste în maşina lui, la marginea viei.

Ca doi adolescenți amețiți. Atît de dornici, de disperați să se atingă...

Amintirea îi stîrnea un dor dureros.

– David?

Faptul că vorbea cam cu sufletul la gură îl făcu să zîmbească. Se grăbise.

– Sînt în Piața San Marco, spuse el, ridicînd paharul de vin şi sorbind. Beau un Chianti interesant şi mă gîndesc la tine.

– E şi muzică?

– O mică orchestră, vizavi, cîntînd melodii americane. Cam strică momentul.

– Deloc! Nu şi pentru mine.

– Ce fac copiii?

– Bine. De fapt, cred că Maddy şi cu mine sîntem pe cale să ne împrietenim – cu prudență. Theo s-a despărțit de fata cu care se întîlnea.

– Julie?

– Julie a fost astă iarnă, David. Carrie. A jurat să se lase de fete şi să-şi dedice viața muzicii.

– Am trecut şi eu prin asta. S-ar putea să dureze... o zi.

– Am să te-anunț. Pe-acolo cum merg lucrurile?

– Acum, că te aud, mai bine. Le spui copiilor că-i sun diseară? Pe la şase, ora voastră.

– Bine. Cred că nu ştii cînd vii acasă?

– Încă nu. Sînt unele complicații. Mi-e dor de tine, Pilar.

– Şi mie mi-e dor de tine. Îmi faci o favoare?

– E ca şi făcută.

– Mai stai un timp, bea-ți vinul, ascultă muzica şi uită-te cum se schimbă lumina. Am să mă gîndesc la tine.

– Şi eu la tine. Pa.

Respirînd nesigur, puse paharul pe masă. Aruncă lîngă el cîteva iire şi se ridică.

De ce-ar mai fi pierdut vremea? Ce loc era mai potrivit decît Veneţia, ca să cumpere un inel pentru femeia iubită? Cînd se întoarse, şi prima vitrină pe care o văzu fu a unei bijuterii, David consideră că era un semn.

Inelul avea cinci pietre, dispuse în formă de inimă. Cinci pietre, îşi spuse el, apropiindu-se.

Cîte una pentru fiecare dintre ei şi copiii lor.

Îşi imaginä că albastrul era safir, roşul rubin, iar verdele smarald.

De piatra vînătă şi cea aurie nu era sigur.

Dar ce conta? Arăta perfect.

Peste o jumătate de oră ieşi, cu inelul în buzunar, avînd gravată data cînd îl cumpărase.

Fără să se grăbească, David lăsă tensiunea de peste zi să se dizolve, în timp ce absorbea înserarea la Veneţia.

Trecu peste un pod, pornind prin întunericul unei străzi întortocheate.

Ridică privirea, cînd dintr-o fereastră de deasupra lui se revărsă lumina, şi zîmbi văzînd o femeie tînără care începea să strîngă rufele întinse la uscat.

Avea părul negru, revărsat în jurul umerilor.

Cînta, cu o voce frumoasă şi veselă, răsunînd pe strada pustie.

Momentul i se întipări în memorie.

Don se opri şi se întoarse, cu gîndul de a o saluta. Şi, făcînd această mişcare, îşi salvă propria viaţă.

Simţi durerea, o arsură neaşteptată în umăr.

Auzi, vag, un fel de explozie înfundată, în aceeaşi clipă în care faţa femeii devenea neclară.

Apoi începu să cadă, încet, la nesfîrşit, într-o zarvă de ţipete şi paşi, pînă rămase fără cunoştinţă, plin de sînge, pe caldarîmul rece al străzii veneţiene.

– Aţi avut noroc, domnule Cutter.

David încercă să privească faţa omului.

Medicamentele pe care i le dăduseră medicii erau pe-semne cele mai puternice.

Nu simțea nici durere, dar nici altceva.

– Mi-e greu să vă dau dreptate. Regret, v-am uitat numele.

– DeMarco. Locotenent DeMarco. Medicul spune că aveți nevoie de odihnă, desigur. Dar am cîteva întrebări să vă pun. Poate, dacă-mi spuneți ce vă mai amintiți...?

Își amintea o femeie drăguță care strîngea rufele şi felul cum se reflectau luminile pe apă şi pe pietre.

– Mă plimbam, începu el. Inelul lui Pilar... Tocmai cumpărasem un inel.

– E la mine. Calmați-vă. Am la mine inelul, portofelul dumneavoastră, ceasul. Sînt în siguranță.

DeMarco era bondoc şi cam chel.

Compensa cu o mustață neagră şi stufoasă care-i acoperea buza de sus.

Vorbea într-o engleză precisă şi corectă.

– Am văzut o femeie la fereastră... Își aduna rufele. Era o imagine pitorească. M-am oprit s-o privesc. În clipa următoare, am fost lovit. Am simțit...

Încet, ridică o mînă la umăr.

– Cred că am fost împuşcat.

– Ați mai fost împuşcat vreodată?

– Nu, se strîmbă el. Probabil am leşinat.

– N-ați văzut cine a tras?

– N-am văzut decît caldarîmul repezindu-se spre mine.

– De ce credeți că ar fi vrut cineva să vă împuşte, domnule Cutter?

– Nu ştiu. În scop de jaf, cred...

– Totuşi, nu vi s-au luat bunurile de valoare. Cu ce treabă la Veneția?

– Ă... sînt director de operațiuni la Giambelli-MacMillan. Aveam nişte întîlniri.

– Aha. Lucrați pentru *La Signora*.

– Într-adevăr.

– Înțeleg bine că *La Signora* are nişte probleme în America...?

– Da, dar nu văd ce legătură au cu tîlhărirea mea la Veneția. Trebuie să le telefonez copiilor mei.

– Da, da, se aranjează. Cunoaşteți pe cineva la Veneția care v- ar putea dori răul, domnule Cutter?

– Nu.

Imediat ce răspunse, se gîndi la Donato.

– Nu, repetă el. Nu cunosc pe nimeni care m-ar împuşca pe stradă. Aţi spus că aveţi lucrurile mele, domnule locotenent. Inelul pe care l-am cumpărat, portofelul, ceasul... şi servieta...

– Nu s-a găsit nici o servietă.

DeMarco se rezemă de spătar.

Femeia care fusese martoră a atentatului spusese că victima avea o servietă.

– Ce conţinea servieta?

– Hîrtii de la birou, răspunse David. Doar hîrţoage.

Era dificil, îşi spuse Tereza, să facă faţă atît de multor lovituri. Sub un asediu atît de constant, spiritul începe să se îndoaie.

Ţinîndu-şi spinarea cît putea de dreaptă, intră în salonul de familie, împreună cu Eli.

Ştia că cei doi copii erau acolo, aşteptînd telefonul de la tatăl lor.

Maddy stătea tolănită pe canapea, cu nasul într-o carte, iar Theo zdrăngănea la pian.

Pilar ridică privirea de pe broderie.

Văzînd expresia de pe faţa mamei sale, simţi că-i îngheţa inima.

Ghergheful îi alunecă din mîini, în timp ce se ridica încet în picioare.

– Mama...?

– Stai jos, te rog. Theo, îi făcu ea un semn băiatului, ca să tacă. Maddy. Mai întîi, trebuie să vă spun că tatăl vostru e bine.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Maddy, ridicîndu-se de pe canapea. A păţit ceva. De-asta n-a sunat. Nu întîrzie niciodată cu telefoanele.

– A fost rănit, dar acum e bine. E la spital.

– Un accident?

Pilar se apropie, punînd o mînă pe umărul lui Maddy. Fata i-o strînse cu putere.

– Nu, nu un accident. A fost împuşcat.

– Împuşcat?

Theo se ridică de la pian. Groaza îi aducea în gură un gust amar, de fiere.

– Nu se poate, e o greşeală. Cine să-l împuşte pe tata?

– A fost dus imediat la spital, continuă Tereza. Am vorbit cu medicul. Nu e nimic grav.

– Ascultați-mă, interveni Eli, luîndu-i pe cei doi copii de cîte o mînă. Nu v-am spune că e bine, dacă n-ar fi aşa. Ştiu că sînteți speriați şi îngrijorați, cum sîntem şi noi. Dar doctorul a spus foarte clar. Tatăl vostru e un om sănătos şi în putere. Îşi va reveni complet.

– Vreau să vină acasă...

Buza lui Maddy tremura.

– Vreau să vină acasă acum.

– Va veni acasă imediat ce-l externează din spital, îi răspunse Tereza. Voi face toate aranjamentele necesare. Tatăl tău te iubeşte, Madeline?

– Sigur că da!

– Ştii ce îngrijorat e pentru tine în clipa asta? Pentru tine şi fratele tău, iar îngrijorarea îl împiedică să se odihnească, să se vindece. Are nevoie să fiți puternici.

Cînd sună telefonul, Maddy se repezi să răspundă:

– Alo? Alo! Tăticule!

Din ochi îi şiroiau lacrimi, tremura din creştet pînă-n tălpi. Totuşi, cînd Theo vru să-i ia receptorul, îl plesni peste mînă.

– E okay...

Vocea i se frînse şi o privi pe Tereza.

– Da, e okay, repetă ea, ştergîndu-se cu mîna la nas. Aşa că, ia auzi: ai să păstrezi glonțul?

În timp ce asculta glasul tatălui ei, o văzu pe *La Signora* dînd din cap aprobator.

– Mda, Theo e şi el aici, trage de mine. Pot să-i dau una? Prea tîrziu, i-am şi dat-o. Mda, poftim, ți-l dau.

Îi dădu receptorul fratelui ei.

– Eşti o tînără puternică, o lăudă Tereza. Tatăl tău poate fi foarte mîndru.

– Să vină acasă, okay? Vreau doar să vină acasă.

Se refugie în brațele lui Pilar, pentru a putea plînge în voie.

CAPITOLUL 23

O durea capul ca o rană deschisă, dar asta era nimic pe lîngă durerea din inimă. Nu le luă în seamă şi-şi ocupă locul la birou.

Trecînd peste obiecţiile lui Eli şi Pilar, Tereza le permisese copiilor să asiste la acea întrunire de urgenţă. Aveau dreptul să ştie de ce credea că fusese atacat tatăl lor.

– Am vorbit cu David, începu ea, zîmbindu-le celor doi copii. Înainte de a veni medicul, să-l oblige să se odihnească.

– Semn bun, se aşeză Sophia lîngă Theo; părea atît de tînăr, atît de lipsit de apărare. Cînd sînt răniţi, bărbaţii parc-ar fi nişte copii mici. Numai despre asta vorbesc.

– Fugi d-aci. Sîntem, cum se zice... stoici.

Theo se străduia, dar tot simţea junghiuri în stomac.

– Oricum, continuă Tereza, cu aprobarea medicului, va veni acasă în cîteva zile. Între timp, poliţia anchetează incidentul. Am vorbit şi cu omul însărcinat cu investigaţiile.

Îi cercetase şi dosarul, rapid şi necruţător. DeMarco era un poliţist bun.

– Au existat cîţiva martori. Au o descriere, deşi nu prea clară, a agresorului. Nu ştiu dacă-l vor găsi, nici dacă asta are vreo importanţă deosebită.

– Cum puteţi spune asta?!? se smuci Maddy în fotoliu. A tras în tatăl meu.

Aprobîndu-i reacţia, Tereza i se adresă ca unei persoane de-o seamă cu ea.

– O spun pentru că bănuiesc că a fost angajat s-o facă. Ca să ia nişte hîrtii aflate în posesia tatălui tău. Un act de auto-apărare dezorientat şi vrednic de tot dispreţul. În mai multe contracte au apărut... discrepanţe. Azi a devenit clar, prin eforturile lui David, că nepotul meu deturna bani din firmă, într-un cont-fantomă.

– Donato...

Sophia simţi un junghi ascuţit în inimă.

– Te fura?

– Ne fura.

Tereza acceptase deja această realitate.

– S-a întîlnit cu David, la cererea mea, azi după-amiază, şi şi-a dat seama că în curînd i se vor descoperi faptele. Asta a fost reacția lui. Familia mea v-a făcut să suferiți, le spuse ea lui Theo şi Maddy. Sînt şefa familiei şi răspund pentru această suferință.

– Tata lucrează pentru dumneavoastră. Îşi face meseria.

Continuînd să simtă goluri în stomac, Theo strînse din dinți.

– Ticălosul ăla e de vină, nu dumneavoastră. L-au închis?

– Încă nu. Mai întîi, trebuie să-l găsească.

Vocea ei era plină de dispreț.

– Şi-a părăsit soția şi copiii şi a fugit. Îți dau cuvîntul meu că va fi găsit; şi pedepsit. Am eu grijă.

– Va avea nevoie de bani, interveni Tyler. De resurse.

– Trebuie să se ducă cineva la Veneția ca să lămurească situația, se ridică Sophia. Plec în seara asta.

– Nu permit ca şi altcineva dintr-ai mei să fie în pericol...

– *Nonna*, dacă Donato se folosea de un contract ca să delapideze fonduri, l-a ajutat cineva. Tatăl meu. E sînge din sîngele meu, continuă ea în italiană, la fel ca şi dintr-al tău. Şi onoarea mea e în joc, alături de a ta. Nu-mi poți refuza dreptul de a îndrepta lucrurile.

Trase aer în piept şi reluă în engleză:

– Astă seară plec.

– Pe naiba, se încruntă Tyler. Astă seară plecăm.

– N-am nevoie de doică.

– Mhm, sigur.

Ridicînd ochii, îi aruncă o privire tăioasă ca oțelul.

– Miza e egală pentru amîndoi, Giambelli. Te duci tu, mă duc şi eu. Voi verifica viile, crama, îi spuse el Terezei. Dacă e ceva în neregulă pe-acolo, am să observ. Urma hîrtiilor o las în seama hîrțogăresei.

Vasăzică aşa, îşi spuse Tereza, privind spre Eli. Următoarea etapă a ciclului. Trecem greutățile în spinarea tinerilor.

– De acord, spuse ea, fără să ia în seamă pufnetul şuierător al Sophiei. Mama ta va fi mai puțin îngrijorată, dacă nu eşti singură.

– Nu, răspîndesc doar îngrijorarea mea pentru două persoane. Cu Gina şi copiii ei ce e?

– Li se va asigura tot necesarul. Nu cred în plata pentru păcatele părinților.

Tereza se întoarse spre Sophia, susținîndu-i privirea.

– Cred în copil.

Primul lucru pe care-l făcu David cînd fu externat din spital – mai bine zis, cînd se externă singur – fu să cumpere flori.

Nu-i era uşor să ducă ditamai buchetele, trei la număr, pe străzile aglomerate ale Veneției, cu un braț susținut într-o eşarfă, dar reuşi.

Pînă la urmă, reuşi să găsească locul unde fusese împuşcat.

Ridică privirea.

Deşi azi nu mai erau rufe întinse la uscat, fereastra stătea deschisă.

Nu se aştepta s-o găsească acasă, intenționa să lase florile pe prag sau să găsească un vecin binevoitor. Dar uşa se deschise de cum ajunse pe palier.

– *Signorina.*

– *Si?*

Îl privi nedumerită, apoi fața ei drăguță se lumină.

– *Signore! Come sta? Oh, oh, che bellezza!*

Luă florile, făcîndu-i semn să intre.

– Azi dimineață am sunat la spital, continuă ea rapid, în italiană. Au spus că vă odihniți. Am fost aşa de speriată. Nu-mi venea să cred că se poate întîmpla aşa ceva, chiar în fața... O! se bătu ea cu palma peste frunte. Eşti american, continuă în engleză, cu atenție. *Scusami.* Scuze. Nu am engleză bun.

– Vorbesc italiana. Voiam să vă mulțumesc.

– Mie? Eu n-am făcut nimic. Vă rog, intrați, şedeți. Sînteți foatre palid.

– Ați fost aici.

Privi prin apartament. Mic, simplu, cu accente drăguțe.

– Dacă nu erați, şi dacă nu mă uitam în sus pentru că vă strîngeați rufele şi arătați atît de frumos, acum s-ar putea să nu mai fi stat de vorbă. *Signorina,* îi luă el mîna, ducînd-o la buze. *Mille grazie.*

– *Prego.*

Tînăra înclină capul.

– O poveste romantică. Să vă fac o cafea.

– Nu vă deranjați.

– Vă rog, dacă v-am salvat viața, trebuie să am grijă de dumneavoastră.

Şi duse florile la bucătărie.

– Ăăă... începu David, unul dintre motivele pentru care mă plimbam atît de tîrziu e că, înainte de cină, cumpărasem ceva. Un inel de logodnă pentru femeia pe care o iubesc.

– Aha...

Oftînd, tînăra lăsă florile pe bufet. Îl mai privi o dată, lung.

– Ghinionul meu. Norocul ei. Dar tot am să vă fac o cafea.

– Nu mi-ar strica. *Signorina,* nu vă cunosc numele.

– Elana.

– Elana, sper să nu mă înțelegi greşit. Cred că eşti a doua femeie din lume ca frumusețe.

Elana rîse, începînd să pună florile într-o vază.

– Da, e foarte norocoasă.

Cînd ajunse la uşa camerei, David era frînt de oboseală şi de durere.

Hotărîse să nu plece spre casă în seara aceea.

Avea noroc dacă-l mai țineau puterile cît să se dezbrace şi să se culce, necum să-şi mai facă şi bagajele.

În timp ce se chinuia să bage cu mîna stîngă cheia în broască, uşa se deschise brusc.

– Aici erai! îşi propti Sophia mîinile în şolduri. Ți-ai pierdut mințile? Ieşi singur din spital, umbli de capul tău prin Veneția... Uită-te la tine, eşti palid ca moartea. Cretini mai sînteți voi, bărbații...

– Mulțumesc, mulțumesc mult. Pot să intru? E, totuşi, camera mea.

– Ty te caută peste tot, îl ajută ea să intre, prinzîndu-l de brațul nevătămat.

– Nici chiar în Italia nu-s în stare să facă mîncare comestibilă în spitale, se aşează David pe un scaun: Poți să mori de foame. Şi-n plus, n-aşteptam pe nimeni, aşa de repede. Ce-ați făcut, v-ați teleportat aici?

– Am plecat aseară.

Dest nă un flacon şi-i dădu o pastilă.

– As ce e?

– Co tra durerii. Ai plecat din spital fără rețetă.

– Droguri. Mi-ai adus droguri. Hai să ne căsătorim!

– Nişte cretini, repetă ea, scoțînd o sticlă de apă din frigider. David, unde-ai *fost?*

– Să-i duc flori unei femei frumoase.

Se rezemă de spătar, întinzînd mîna după sticlă, dar Sophia o retrase.

– Ai fost la o femeie?

– Am băut o cafea cu femeia care mi-a salvat viața.

Pe gînduri, Sophia îşi înclină capul.

– Cred că e-n regulă. Cum arată?

– I-am spus că e a doua femeie din lume ca frumusețe, dar aş zbura-o imediat pe locul trei, dacă mi-ai da odată apa aia afurisită. Nu mă fă să mestec pastila asta, te mplor.

Sophia îi dădu sticla, apoi se lăsă pe vine în fața lui.

– David, îmi pare-aşa de rău pentru ce s-a întîmplat.

– Mda, şi mie. Copiii sînt okay, da?

– Sînt bine. S-au cam speriat, dar şi-au revenit destul ca Theo să-nceapă să găsească foarte interesant faptul că ai fost împuşcat... Iar Maddy vrea să studieze glonțul.

– Asta-i fetița mea!

– Sînt nişte copii extraordinari. Şi Pilar? Sper că nu e prea răscolită...

– Cum să nu fie! Dar o să-şi revină cînd ajungi acasă.

– Şi cum să-mi împachetez lucrurile cu-o singură mînă?

– Nici o grijă. Ți le împachetez eu.

– Serios? Îți mulțumesc.

– Nici o problemă. Hai, în pat cu tine...! O, iartă-mă! exclamă ea, cînd David scoase un țipăt.

– Nu, nu brațul e problema. Cutia... E-n buzunar, şi m-am lăsat pe ea.

Dădu s-o scoată, dar Sophia fu mai rapidă.

– Cumpărăm suveniruri, va să zică...

O deschise şi făcu ochii mari.

– O, Doamne.

– Cred că este cazul să-ți spun. L-am cumpărat pentru mama ta. O voi cere în căsătorie.

Săltîndu-se într-un cot, încercă s-o privească, dar căzu la loc.

– Ai vreo obiecție?

– S-ar putea să am, avînd în vedere că acum cinci minute m-ai cerut în căsătorie pe mine, canalie cu două fețe.

Cu ochii cam înlăcrimați, Sophia se aşează pe marginea patului.

– E minunat, David. O să-i placă la nebunie.

– E tot ce mi-am dorit vreodată. Frumoasa mea Pilar. Voi avea mare grijă de ea.

– Ştiu că vei avea. Anul n-a ajuns nici la jumătate, continuă ea, încet. Toate merg aşa de repede. Dar unele, unele merg în direcția potrivită.

Se aplecă să-l sărute pe obraz.

– Hai, acum închide puțin ochii, tăticule.

Dormi două ore şi, cînd se trezi, se simțea ca un om care fusese împuşcat.

Dar care scăpase cu bine. Acum, stînd în capul oaselor şi primind supă, trase concluzia că putea începe să gîndească din nou.

– Ți-a revenit culoarea în obraji, îi spuse Sophia.

– Şi mintea la cap. Mă pui şi pe mine la curent?

– Pot să-ți spun atîta cît ştiu. Îl caută pe Donato, nu numai poliția ci şi un detectiv particular angajat de bunicii mei. Au interogat-o pe Gina. Am auzit că e isterică şi susține că nu ştie nimic. O cred. Dacă ştia ceva, iar Don o lăsa de izbeliște cu copiii, s-ar fi repezit să-l înfunde. N-au putut-o identifica pe amanta lui. Dacă o iubeşte, aşa cum mi-a spus, cred c-a luat-o să-i țină de urît.

– Cam nasol pentru Gina.

– Mda... se îndepărtă Sophia de masă, sătulă să mai tot simuleze că mînca. Ştii, îmi cam plăcea Don. Pe Gina n-o suportam, iar de progeniturile ei, ce să mai vorbesc. Iar acum a părăsit-o un soț adulter, hoț, probabil şi ucigaş. Şi... fir-ar să fie, nu simt nimic pentru ea. Pur şi simplu nu pot.

– Nu e imposibil ca ea să-l fi tapat de bani, silindu-l să bage mîna în conturi.

– Chiar dacă a făcut-o, Don răspunde de faptele lui. Oricum, nu asta e problema. Pur şi simplu n-o suport. Nu pot şi gata. Sînt îngrozitoare.

Luă o bucată de pîine, începînd să rontăie în timp ce se plimba prin cameră.

– Se presupune că Don îşi ascunsese nişte fonduri sustrase de la firmă. Destul ca să-i ajungă o vreme, cred, dar sinceră să fiu, nu e atît de deştept încît să se dea la fund.

– De acord. L-a ajutat cineva.

– Tatăl meu.

– Pînă la un punct, continuă David, privind-o. Şi, după moartea lui, poate Margaret. Contribuția lor, dacă a existat, a fost minimă. Insuficientă ca să mă convingă că vreunul din ei a jucat un rol principal.

Sophia se opri.

– Crezi că s-a folosit altcineva de ei?

– Cred că s-ar putea ca tatăl tău să fi închis doar ochii. Cît despre Margaret, ea de-abia începea să se orienteze.

– După care a fost omorîtă, completă încet Sophia. Tatăl meu a fost omorît şi el. Toate se pot înscrie într-un ciclu. Oarecum.

– Posibil. Totuşi, Don nu are mintea destul de limpede pentru a fi organizat o manevră care să le scape contabililor de la Giambelli ani de zile. El era cîrtița, omul cu relațiile. Planurile însă le-a făcut altcineva. Poate amanta lui, adăugă el, ridicînd din umeri.

– Poate. Au să-l găsească. Pe vreo insulă tropicală, făcînd plajă sau plutind cu fața în jos alături. Pînă-l caută, noi să revedem ceea ce ştim.

Se aşează din nou la masă.

– Donato putea să fi umblat la vin sau să plătească pe cineva ca s-o facă.

– Ştiu.

– Nu pot să înțeleg motivul. Din răzbunare? De ce să prejudicieze reputația şi securitatea financiară a firmei care-l hrănea?

– Şi de ce-a furat hîrtiile?

– Nu ştiu, David. Poate că nu mai gîndea rațional. Şi-o fi închipuit că, dacă tu mureai, el lua dosarele şi cu asta se termina totul. Pînă una alta, avem de înfruntat încă un coşmar de *public relations.*

Îl treceau năduşelile ca pe-un porc. Uşile terasei erau larg deschise, iar aerul răcoros care se înălța de pe Lacul Como adia în cameră. Asta nu-i oprea transpirația. I-o făcea doar rece ca gheața.

Aşteptase ca femeia să adoarmă, după care se strecurase în salonul alăturat. Nu fusese în stare de nimic, dar ea îl înțelesese. Cum şi-ar fi putut menține un bărbat erecția, într-o asemenea situație?

Crezuse că fusese abil. Foarte abil. Pînă cînd văzuse buletinul de ştiri. Propriul lui chip, la televizor. Era recunoscător că nu-l văzuse şi ea. O putea ține uşor la adăpost de ziare şi televiziune.

Dar nu puteau rămîne acolo. Cineva avea să-l vadă, să-l recunoască.

Avea nevoie de ajutor şi nu cunoştea decît o singură sursă.

Cu mîinile tremurîndu-i îngrozitor, formă numărul din New York.

– Donato la telefon.

– Mă aşteptam.

Jerry se uită la ceas, calculînd.

– Ai fost foarte ocupat, Don.

– Ăştia cred că eu l-am împuşcat pe David Cutter.

– Da, ştiu. La ce te-ai fi aşteptat?

– N-am fost... N-am făcut-o eu.

Nu-şi mai găsea cuvintele în engleză.

– *Dio.* Mi-ai spus să plec din Veneția imediat, cînd te-am anunțat ce zicea Cutter. Şi am plecat. Nici măcar pe-acasă n-am mai trecut. Pot s-o dovedesc, şopti el, disperat. Pot dovedi că nu eram la Veneția cînd a fost împuşcat.

– Serios? Nu văd la ce ți-ar folosi, Don. Se spune că ai angajat un ucigaş.

– Am angajat un... adică, cum? Ăştia zic c-am angajat pe cineva ca să-l împuşte? Ce rost avea? Era prea tîrziu. Chiar tu ai spus.

– Uite cum văd eu lucrurile...

Mergea din ce în ce mai bine, îşi spuse Jerry. Mai bine şi mai frumos decît îşi imaginase vreodată.

– Ai omorît doi oameni, probabil trei, cu Avano. David Cutter, continuă el, amuzat de bolboroseala bîlbîită a lui Donato. Ce mai contează unul în plus sau în minus? Ai încurcat-o-n stil mare, amice.

– Am nevoie de ajutor. Trebuie să ies din țară. Am bani, dar nu- mi ajung. Îmi trebuie un... un... un paşaport. Un nume nou, o schimbare de fizionomie.

– Toate astea sună foarte rezonabil, Don, dar de ce mi le spui mie?

– Mi le poți aranja.

– Îmi supraestimezi posibilitățile şi interesul față de tine. Hai să considerăm conversația asta o încheiere a asocierii noastre de afaceri.

– Nu-mi poți face asta. Dacă pic eu, pici şi tu.

– A, n-aş crede. Între noi doi nu se poate stabili nici o legătură. Am avut eu grijă. De fapt, cînd închid telefonul, am de gînd să sun la poliție şi să le spun că m-ai căutat, iar eu am încercat să te conving să te predai. Nu le va fi greu să- ți dea de urmă, după convorbirea asta. Te-am avertizat cinstit, avînd în vedere relațiile noastre anterioare. Eu în locul tău aş întinde-o, şi cît mai repede.

– Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat... Tu ai fost cu ideea.

– Aşa sînt eu, plin de idei.

Senin, Jerry îşi examină manichiura.

– Dar, dacă observi, eu n-am omorît pe nimeni. Fii deş-tept, Don, dacă te duce mintea. Fugi.

Închise, după care îşi turnă un pahar de vin şi-şi aprinse şi un trabuc, ca să-i cadă mai bine. Apoi, ridică receptorul şi formă numărul poliției.

CAPITOLUL 24

Cu un amestec de uşurare şi regret, David privea Veneția rămînînd în urmă.

– N-aveai nici un motiv să te scoli din pat şi să te ții după mine pînă la aeroport, îi spuse el lui Tyler, în timp ce va-poraşul îşi croia drum prin traficul nautic de dimineață. N-am nevoie de doică.

– Mda, toată lumea spune asta, în ultima vreme.

Tyler sorbi din cafea, cocoşîndu-şi umerii în aerul umed şi răcoros.

– Începe să mă enerveze.

– Ştiu să mă urc şi singur în avion.

– Aşa ne-am înțeles: eu te urc aici, ei te iau în primire acolo. Asta-i viața.

David îl privi mai atent. Tyler era neras, cu o expresie posomorîtă. Din cine ştie ce motiv, acest lucru îl învioră.

– Ai avut o noapte grea?

– Era loc şi de mai bine.

– Ai să te poți întoarce uşor înapoi? Stai cam prost cu italiana...

– Pupă-mă-n cur.

David rîse, schimbîndu-şi uşor poziția umărului.

– Aşa, acum mă simt mai bine. Îți face greutăți Sophia?

– De douăzeci de ani îmi face greutăți. M-am obişnuit.

– Dacă-ți dau un sfat, ai să m-arunci peste bord? Nu uita, sînt rănit.

– Cînd e vorba de Sophia, n-am nevoie de sfaturi.

Împotriva propriei voințe, îl privi mohorît.

– Ce sfat?

– Ține-o tot aşa. Cred că nimeni n-a mai bruftuluit-o vreo-dată. Cel puțin, nici un bărbat. Dacă nu te omoară pentru asta, e a ta.

– Mulțumesc, da' poate că n-o vreau.

David se rezemă de spătar, savurînd traversarea.

– Da, da, chicoti el. Mie-mi spui?

Pilar le deschise uşa polițiştilor. Cel puțin de data asta, îi aşteptase.

– Domnule detectiv Claremont, doamnă detectiv Maguire, vă mulțumesc că ați venit. Ştiu că sînteți ocupați, aşa că vă sînt recunoscătoare că v-ați deranjat.

Pregătise deja cafele şi biscuiți şi îi servi de cum se aşezară. Claremont şi Maguire schimbare o privire, pe la spatele ei, după care Maguire ridică din umeri.

– Ce-am putea face pentru dumneavoastră, domnişoară Giambelli?

– Să mă liniştiți, sper. Ceea ce, ştiu, nu e datoria dumneavoastră.

– Ce anume v-ar interesa? o întrebă Claremont.

– Ştiu că departamentul dumneavoastră ține legătura cu autoritățile italiene.

Pilar se aşează, dar nu se atinse de cafea.

– După cum probabil ştiți deja, mama mea are o anumită influență pe-acolo. Locotenentul DeMarco ne-a dat toate informațiile posibile. Ştiu că vărul meu a vorbit ieri cu Jeremy DeMorney, iar Jerry a informat poliția din New York despre telefon. Era destul de îngrijorat pentru a-l suna pe tatăl meu vitreg ca să-l anunțe personal.

– Dacă sînteți atît de bine informată, nu ştiu ce v-am mai putea spune noi.

– Domnule detectiv Claremont, aceasta e familia mea.

Pilar lăsă declarația să-şi facă efectul.

– Ştiu că, în cele din urmă, autoritățile au putut localiza telefonul dat de Don în zona Lacului Como. Mai ştiu şi că plecase, cînd au venit să-l rețină. Vă întreb de ce, după părerea dumneavoastră, l-a asasinat vărul meu pe so... pe Anthony Avano.

– Domnişoară, puse Maguire cafeaua deoparte. Datoria noastră nu e să emitem speculații. Noi culegem probe.

– Ținem legătura de luni de zile. Mi-ați cercetat viața, pînă în cele mai personale amănunte. Înțeleg că natura meseriei dumneavoastră presupune o anumită distanțare profesională, dar v-aş solicita puțină înțelegere. Este posibil ca Donato încă să mai fie în Italia. Fiica mea e şi ea în Italia, doamnă detectiv Maguire. Un om la care țin foarte mult a fost cît pe ce să fie omorît. Altul, cu care am fost căsătorită treizeci de ani, a şi murit. Singurul meu copil e la şase mii de mile depărtare. Vă rog, nu mă lăsați fără nici un ajutor.

– Domnişoară Giambelli...

– Alex, îl întrerupse Maguire. Îmi pare rău, Pilar, dar nu-ți pot spune ceea ce vrei să auzi. Pur şi simplu nu ştiu răspunsul. Îl cunoşti pe vărul tău mai bine decît mine. Spune-mi tu.

– Zile întregi, nici nu m-am gîndit la altceva, începu Pilar. Aş vrea să pot spune că eram apropiați, că-i înțeleg mintea şi sufletul. Dar nu reuşesc. Acum o săptămînă, aş fi spus: „A, Donato... Poate fi un nătărău, dar e bun din fire." Acum nu mai încape nici o îndoială că e un hoț, că el şi omul cu care am fost căsătorită furau în cîrdăşie de la femeia care le asigura existența.

Îşi luă cafeaua, ca să aibă ceva de făcut cu mîinile.

– Au furat de la mine. De la fiica mea. Însă chiar şi aşa, chiar şi ştiind asta, cînd încerc să mi-l imaginez omorînd un om pe care-l cunoştea de atîția ani, nu reuşesc. Nu pot pune

pistolul în mîna lui Don. Nu ştiu dacă fiindcă aşa este, sau numai pentru că nu suport eu ideea.

– Eşti îngrijorată să nu-i facă ceva fiicei tale. N-ar avea nici un motiv.

– Dacă a făcut toate acele lucruri, înseamnă că există motive suficiente!

David stătea pe canapeaua din living, bînd ceai. Maddy, aşezată la picioare, îşi ţinea capul rezemat de genunchii lui, jucîndu-se cu colierul pe care i-l adusese de la Veneţia. Nu era o jucărie, ci o bijuterie adevărată. Theo avea pe nas ochelarii de soare de la casa de modă şi, din cînd în cînd, se admira în oglindă.

– Ei, acum, că te-ai instalat, eu trebuie să mă duc.

Pilar se aplecă peste spătarul canapelei, sărutîndu-l.

– Bine ai venit acasă.

O fi fost el handicapat, dar braţul sănătos îi era destul de rapid. O apucă imediat de mînă.

– Unde te grăbeşti?

– Ai avut o zi grea. O să vă ducem dorul, în casa asta, e spuse ea lui Theo şi Maddy. Sper să mai veniţi.

Maddy îşi frecă obrazul de genunchiul lui David, cu ochii spre faţa lui Pilar.

– Tată, n-ai adus de la Veneţia nici un cadou pentru domnişoara Giambelli?

– De fapt...

– Ei, acum m-am liniştit, îl strînse Pilar de umărul nevătămat. Mi-l dai mîine. Acum trebuie să te odihneşti.

– M-am odihnit şase mii de mile. Şi nu mai suport încă un ceai. Vrei să duci tava la bucătărie şi să mă laşi un minut singur cu copiii?

– Sigur. Mîine îţi dau un telefon, să văd cum te mai simţi.

– Nu fugi, o preveni el, în timp ce începea să strîngă ceştile. Aşteaptă-mă.

Îşi schimbă poziţia pe canapea, încercînd să-şi găsească cuvintele, în timp ce Pilar ieşea cu tava.

– Ascultaţi... Theo, vrei să stai jos un minut?

Theo se trînti pe canapea.

– Putem să aruncăm o privire la decapotabile? E aşa de marfă să goneşti cu capota jos. Gagicile mor după treaba asta.

– Of, Theo, se răsuci Maddy spre el. Nu poți obține o decapotabilă dacă-i spui c-ai s-o folosești la agățat fete. Oricum, taci din gură și lasă-l să ne spună că vrea s-o ceară în căsătorie pe domnișoara Giambelli.

Zîmbetul lui David păli.

– De unde naiba știi? întrebă el. Mai că mă sperii.

– Gîndesc logic, atîta. Asta voiai să ne spui, nu?

– Voiam să discutăm. Acum mai are vreun rost s-o facem?

– Bravo, tată, îi dădu Theo o palmă zdravănă pe spate. Mișto treaba.

– Mulțumesc, Theo. Maddy?

– Cînd ai o familie, trebuie să rămîi alături de ea. Uneori, oamenii nu...

– Maddy...

– Mhm, dădu ea din cap. O să rămînă, fiindcă așa vrea. Poate că e mai bine.

Peste doar cîteva minute, David o conducea pe Pilar spre casă, pe la marginea viei. Luna începea să se înalțe pe cer.

– Serios, David, știu drumul spre casă, și nu trebuie să ieși pe frigul ăsta.

– Am nevoie de aer, de mișcare și de cîteva minute cu tine.

– Maddy și Theo au mai multă nevoie de tine.

– Dar tu?

Pilar își înlănțui degetele printre ale lui.

– Mă simt mult mai liniștită. N-am vrut să-mi pierd controlul, la aeroport.

– Vrei să știi adevărul? Mi-a plăcut. Prinde bine la orgoliu, ca o femeie să plîngă pentru un bărbat.

Ridică la buze cele două mîini unite, sărutîndu-i degetele, în timp ce ajungeau pe cărarea din grădină.

– Îți mai amintești prima noapte? Aici ne-am întîlnit. Erai superbă! Și furioasă. Vorbeai singură.

Se opri, îmbrățișînd-o încet.

– În noaptea aceea, am vrut să te ating. Acum, pot s-o fac

Își plimbă degetele pe obrazul ei.

– Te iubesc, Pilar.

– David. Și eu te iubesc.

– Te-am sunat din San Marco, am vorbit cu tine în timp ce cînta muzica şi scădea lumina. Mai ţii mine?

– Sigur că da. În seara cînd ai fost...

– Şşt, îi acoperi el buzele cu un deget. Am închis şi am rămas gîndindu-mă la tine. Şi am ştiut.

Scoase cutia din buzunar.

Pilar făcu un pas înapoi. Simţi o greutate pe piept şi o cuprinse panica.

– David, aşteaptă...

– Nu mă descuraja. Nu fi raţională, nu fi rezonabilă. Mărită-te cu mine şi gata.

După un moment de efort, rîse încurcat.

– Nu reuşesc s-o deschid. Dă-mi o mînă de ajutor...

Lumina stelelor îi lucea în păr, argintiu strălucitor pe fondul auriu-închis. Ochii îi erau limpezi, plini de iubire şi veselie. Cu respiraţia întretăiată, Pilar simţi un miros slab de iasomie şi trandafiri timpurii. Totul era perfect; atît de perfect, încît o înspăimînta.

– David, am mai trecut amîndoi prin asta, ştim că nu întotdeauna reuşeşte. Ai doi copii care au suferit deja.

– N-am mai trecut prin asta împreună şi ştim amîndoi că, pentru a reuşi, e nevoie de doi oameni care s-o dorească. Nu-i vei face pe copiii mei să sufere, pentru că, aşa cum a spus fiica mea cea stranie şi minunată, nu vei rămîne cu noi din datorie, ci din dorinţă. Ceea ce e mult mai bine.

O parte din povară i se ridică de pe inimă.

– A spus ea asta?

– Da. Theo, fiind laconic ca orice bărbat, a spus doar că-i mişto treaba.

Lui Pilar i se împăienjeneau ochii, dar îşi înghiţi lacrimile. Era momentul să vadă desluşit.

– Zi-i că-i cumperi o maşină, şi va spune tot ce vrei să auzi.

– Acum vezi de ce te iubesc? L-ai şi descifrat.

– David, am aproape cincizeci de ani.

David nu făcu decît să zîmbească.

– Şi?

– Şi...

Deodată, se simţi prost.

– Cred că trebuia doar s-o mai spun o dată.

– Bine, deci eşti bătrînă. M-am prins.

– Nu mult mai bătrînă decît...

De astă dată se întrerupse, pufnind, cînd David rîse.

– Nu mai pot gîndi limpede.

– Atunci, s-o luăm aşa. Indiferent ce scrie în certificatul de naştere, indiferent de ce-ai făcut sau n-ai făcut pînă acum, te iubesc. Vreau să-mi trăiesc restul vieții cu tine, să avem aceeaşi familie. Aşa că ajută-mă odată să deschid nenorocita asta de cutie.

– O deschid eu.

Se aştepta ca degetele să-i tremure, dar erau sigure. Apăsarea din piept dispăruse.

– E minunat...

Numără pietrele şi înțelese ce simbolizau.

– E perfect.

David luă inelul din cutie şi i-l puse pe deget.

– La fel mă gîndeam şi eu.

Cînd Pilar intră în casă, Eli pregătea ceaiul, în bucătărie.

– Ce face David?

– Bine, cred. Mai bine decît mă aşteptam.

Îşi trecu degetul peste inel, care-i dădea o senzație atît de nouă şi de firească, pe deget.

– Are nevoie doar de odihnă.

– N-avem cu toții? oftă Eli. Mama ta s-a dus în birou. Îmi fac griji pentru ea, Pilar. Azi, abia dacă a mîncat.

– Îi duc un ceai.

Îşi trecu o mînă peste spatele lui.

– O s-o scoatem la capăt, Eli.

– Ştiu, dar încep să mă întreb care va fi prețul. E o femeie mîndră. Iar ceea ce se întîmplă îi răneşte mîndria.

Grijile lui Eli o rodeau şi pe Pilar, în timp ce urca spre cabinetul mamei sale, cu tava. Îi trecu prin minte că era pentru a doua oară în seara aceea cînd îi ducea ceai cuiva care probabil nu-l dorea.

Totuşi, era un gest menit să calmeze, şi avea să-şi dea toată silința.

Uşa era deschisă, iar Tereza stătea la birou. Avea în față un registru deschis.

– Mama, intră Pilar. Aş vrea să nu te mai chinuieşti aşa. Ne faci de rîs pe toți.

– N-am poftă de ceai, Pilar, nici de companie.

– Ei bine, eu am.

Puse tava pe masă şi începu să toarne.

– David arată remarcabil de bine. Mîine, vei vedea cu ochii tăi.

– Mi-e ruşine că unul dintre-ai noştri a fost în stare de aşa ceva.

– Şi, desigur, numai tu eşti de vină. Ca întotdeauna.

– Dacă nu eu, cine?

– Cel care a tras în el. Şi eu mă gîndeam, îmi îngăduiam să mă gîndesc, că eram vinovată pentru toate lucrurile ruşinoase pe care le făcea Tony.

– Voi nu erați rude de sînge.

– Nu, îl alesesem eu, ceea ce era şi mai rău. Dar nu răspundeam pentru ceea ce făcea. Dacă am fost responsabilă cu ceva, e pentru că i-am permis ceea ce mi-a făcut *mie*, şi Sophiei.

Aduse ceaşca la birou.

– Giambelli înseamnă mai mult decît vin.

– Ha. Crezi că e nevoie să mi-o spună cineva?

– Cred că e nevoie să ți se spună acum. Cred că e nevoie să ți se aducă aminte tot ce s-a făcut, atîția ani. Milioanele de dolari pe care i-a dat familia pentru opere de caritate. Nenumăratele familii care şi-au cîştigat existența cu ajutorul companiei. Muncitorii, podgorenii, distribuitorii, funcționarii... Fiecare depinde de noi, iar noi ce facem, mama?

Se aşează pe marginea biroului, observînd satisfăcută că reuşise să-i capteze atenția.

– Muncim, ne facem griji şi mizăm pe vreme în fiecare sezon. Ne străduim şi nu ne pierdem credința. Asta nu s-a schimbat. Şi niciodată nu se va schimba.

– Am fost nedreaptă cu el, Pilar? Cu Donato?

– Te mai întrebi? Acum înțeleg de ce e îngrijorat Eli. Dacă-ți spun adevărul, ai să mă crezi?

Obosită, Tereza se ridică de la birou, pornind spre fereastră. În întuneric, nu putea distinge viile.

– Tu nu minți niciodată. De ce nu te-aş crede?

– Poți fi aspră. Uneori, eşti de-a dreptul înspăimîntătoare. Cînd eram mică, te vedeam umblînd prin vie şi mi se părea că erai un general din cărțile de istorie. Pe urmă te opreai, studiai o viță, vorbeai cu un muncito. Întotdeauna le ştiai numele.

– Un bun general îşi cunoaşte trupele.

– Nu, mama, majoritatea nu şi le cunosc. Soldaţii nu sînt decît nişte pioni fără nume. Aşa trebuie să fie, pentru ca generalul să-i poată trimite în luptă, necruţător. Tu le-ai ştiut întotdeauna numele, fiindcă pentru tine conta cine erau. Sophia le ştie şi ea. Ăsta-i darul pe care l-a primit de la tine.

– Doamne, cît mă linişteşti.

– Sper. N-ai fost niciodată nedreaptă. Nici cu Donato, nici cu altcineva. Şi nu eşti răspunzătoare pentru lăcomia, cruzimea sau egoismul celor care nu văd decît nişte pioni fără feţe.

– Pilar.

Tereza îşi rezemă fruntea de geam, cu un gest de oboseală atît de rar pentru ea, încît Pilar se ridică repede şi se apropie.

– *Signore* Baptista. Mă urmăreşte gîndul.

– Mama. El nu te-ar învinui niciodată... Nici mort n-ar acuza-o pe *La Signora*. Şi cred că ar fi dezamăgit de tine, dacă ar şti că te acuzi singură.

– Sper să ai dreptate. Poate că am să beau totuşi ceaiul.

Se întoarse, atingînd-o pe obraz.

– Ai o inimă bună şi puternică. Am ştiut-o dintotdeauna. Dar ai şi o viziune mai limpede decît credeam.

– Mai largă, cred. Am avut nevoie de mult timp pentru a-mi face curaj să-mi scot ochelarii de cal. Şi mi-a schimbat viaţa.

– În bine. Mă voi gîndi la ce ai spus.

Dădi să se aşeze, apoi văzu lucirea pietrelor pe degetul lui Pilar. Mîna i se repezi într-acolo, apucînd-o strîns.

– Şi asta ce mai e?

– Un inel.

– Văd şi eu că e un inel, replică sec Tereza. Dar nu cred că l-ai cumpărat în locul celui pe care-l purtaseşi cîndva.

– Nu, nu eu l-am cumpărat. Şi nu e un înlocuitor. Ţi se răceşte ceaiul.

– Nu-l aveai cînd ai plecat să-l iei pe David de la aeroport.

– Observ că nu ţi-a slăbit deloc vederea, nici chiar cînd cazi pe gînduri. În regulă. Voiam să-i spun Sophiei mai întîi, dar... Mama, David m-a cerut de soţie. Am răspuns da.

– Înţeleg.

– Atîta tot? Altceva nu mai ai de spus?

– N-am terminat.

Tereza trase mîna lui Pilar sub lampa de pe birou, examinînd inelul, pietrele.

Şi ea recunoştea simbolurile. Şi preţuia asemenea lucruri.

– Ţi-a dăruit o familie pe care s-o porţi pe deget.

– Da. Familia lui şi a mea. A noastră.

– E greu pentru o femeie cu o inimă ca a ta să refuze un asemenea gest.

– Mi-ai spus ce părere ai despre un lucru din inima mea. Acum, îţi voi spune şi eu ţie. Odată, un bărbat te-a cerut de nevastă. Ai primit. A! ridică ea un deget, înainte ca Pilar să răspundă. Pe-atunci, erai doar o fetişcană. Acum eşti femeie şi ai ales un bărbat mai bun. *Cara*.

Îi cuprinse faţa în mîini, sărutînd-o pe amîndoi obrajii.

– Mă bucur pentru tine. Şi-acum, am o întrebare să-ţi pun.

– Pune-o.

– De ce l-ai trimis acasă, şi pe urmă mi-ai adus ceaiul? De ce nu l-ai adus pe el aici, ca să-mi ceară binecuvîntarea, mie şi lui Eli, şi să bem şampanie, aşa cum se cuvine? Lasă... alungă ea răspunsul. Cheamă-l acum. Cheamă-i pe toţi.

– Mama. E obosit, nu se simte bine.

– Nu chiar atît de obosit şi se simte bine ca să-ţi fi ciufulit părul şi să-ţi şteargă rujul cu sărutări. Cheamă-l, ordonă ea, pe un ton care nu mai admitea nici o replică. Trebuie să procedăm cum se cuvine, ca în familie. Vom merge jos, desfacem vinul cel mai bun şi o sunăm pe Sophia, la *castello*. Îmi plac copiii lui, adăugă ea, întorcîndu-se spre birou, unde închise registrul şi îl puse la loc. Fata va primi perlele mamei mele, iar băiatul, butonii de argint ai tatălui meu.

– Îţi mulţumesc, mama.

– Mi-ai dat – tuturor ne-ai dat – un motiv de sărbătorire. Spune-le să se grăbească, mai ordonă ea şi ieşi, dreaptă şi zveltă, strigînd după Maria să aducă vinul.

PARTEA A PATRA

RODUL

Cine cumpără o clipă de voie bună c-un vaiet de-o săptămînă?
Sau vinde veşnicia pentru-o jucărie?
Pentr-un dulce bob de strugur, cine vinul îl distruge?

WILLIAM SHAKESPEARE

CAPITOLUL 25

Locotenentul DeMarco îşi mîngîia mustaţa cu un deget.

– Vă mulţumesc că aţi venit, *signorina.* Informaţiile pe care mi *le*-aţi adus, dumneavoastră şi *Signore* MacMillan, sînt interesante. Le vom verifica.

– Ce înseamnă asta, „le vom verifica"? V-am spus că vărul meu se ducea la *castello* pentru relaţii cu amanta, pentru întîlniri clandestine cu un concurent şi pentru discuţii cu o angajată pe care am concediat-o personal.

– Nimic din toate acestea nu e ilegal, îşi desfăcu DeMarco mîinile. Sînt interesante, suspecte chiar, motiv pentru care le voi cerceta. Oricum, întîlnirile nu puteau fi tocmai clandestine, din moment ce mulţi angajaţi de la *castello* şi podgorii ştiau despre ele.

– Nu cunoşteau identitatea lui Jeremy DeMorney, nici

legătura dintre el şi La Coeur, spuse Tyler, acoperind mîna Sophiei cu a lui. De unde rezultă că DeMorney era implicat în sabotajul care s-a soldat cu cîteva victime omeneşti. E posibil să fie implicaţi şi alţii de la La Coeur sau cel puţin să fie informaţi.

Întrucît nu-i putea da mîna la o parte, Sophia strînse pumnul.

– Jerry e strănepotul actualului preşedinte al firmei La Coeur. E un om ambiţios şi inteligent, care-i purta pică tatălui meu. Şi, foarte probabil, familiei. Toate părţile din piaţă pierdute de Giambelli în timpul acestor crize au fost profitabile pentru La Coeur.

DeMarco o ascultă cu răbdare.

– Şi nu mă îndoiesc că, atunci cînd li se vor prezenta informaţiile, autorităţile vor dori să-l interogheze pe acest Jeremy DeMorney. Evident, fiind cetăţean american, cu reşedinţa la New York, eu n-o pot face. Acum principala mea grijă e găsirea lui Donato Giambelli.

– Care vă scapă aproape o săptămînă, sublinie Sophia.

– Ieri am aflat identitatea tovarăşei lui de drum sau poate ar trebui să spun a femeii care presupunem că îl însoţeşte. Credit cardul lui *signorina* Chezzo prezintă cîteva cheltuieli substanţiale. Chiar în acest moment aştept şi alte informaţii.

– Evident că a folosit credit cardul ei, replică nervoasă Sophia. E el idiot, dar prost nu e. Are destulă minte ca să-şi acopere urmele şi să plece cît mai repede din Italia. În Elveţia, cred. A vorbit cu Jerry din districtul Como. Pînă la graniţă sînt doar cîteva minute. Grănicerii de-acolo abia dacă se uită la paşaport.

– Ştim, iar autorităţile elveţiene ne ajută. Nu e decît o chestiune de timp.

– Timpul costă scump. Familia mea a suferit luni de zile pe plan personal, emoţional şi financiar. Pînă nu e prins şi interogat Donato, pînă nu ne asigurăm că nu se mai plănuieşte nici un sabotaj, nu putem avea linişte.

– Vă înţeleg, *signorina.*

– Tatăl meu a murit. Vreau să ştiu cine l-a ucis şi de ce. Chiar de-ar trebui să-l vînez eu însămi pe Donato, de-ar trebui să mă lupt personal cu Jeremy DeMorney şi să înfrunt întreaga organizaţie La Coeur pentru a afla aceste răspunsuri, credeţi-mă c-o voi face,

– Nu aveți suficientă răbdare.

– Dimpotrivă, am avut remarcabil de multă răbdare, declară ea, ridicîndu-se. Acum, am nevoie de rezultate.

DeMarco ridică un deget, în momentul cînd sună telefonul. În timp ce asculta, expresia i se schimbă uşor. Cînd termină, îşi împreună mîinile.

– Iată şi rezultatele. Poliția elvețiană tocmai l-a reținut pe vărul dumneavoastră.

Fusese ridicat dintr-o mică stațiune cuibărită în munți, la nord de Chur, lîngă granița cu Austria. Nu urmărea decît să se îndepărteze cît mai mult de Italia – dar, în timp ce privea spre nord, Donato uitase să se uite unde punea piciorul. Amanta lui nu era atît de neghioabă pe cît o credea, şi nici pe departe atît de loială. Văzuse un buletin de ştiri la televizor şi-i găsise banii ascunşi în geanta de călătorie.

Luase banii, îşi cumpărase bilet de avion şi dăduse un telefon anonim. Iar acum Donato era într-o celulă din Elveția, deplîngîndu-şi soarta şi blestemînd toate femeile din lume.

În timp ce era dus la vorbitor, îşi netezi părul. Nu conta cine venise, atîta vreme cît era ascultat. Cînd o văzu pe Sophia, moralul i se ridică brusc. Sîngele apă nu se face, îşi spuse el.

– Sophia! *Grazie a Dio!*

Şi se repezi pe scaun, bîjbîind cu telefonul. Sophia îl lăsă să turuie, să-şi descarce panica, rugămințile, disperarea. Şi, cu cît o lungea, cu atît se îngroşa zidul din jurul inimii ei.

– *Stai zitto.*

Ordinul ei îl făcu să tacă. Probabil îşi dăduse seama că-şi reprezenta bunica şi avea o expresie rece, necruțătoare.

– Nu mă interesează scuzele, Donato. N-am venit să-ți ascult balivernele jalnice, cum că totul e o greşeală îngrozitoare. Să nu-mi ceri ajutorul. Ei voi pune întrebările, iar tu vei răspunde. Pe urmă, hotărîm ce e de făcut. E clar?

– Sophia, trebuie să asculți...

– Ba nu trebuie deloc. L-ai omorît pe tatăl meu?

– Nu. *In nome di Dio!* Doar nu poți crede asta.

– În situația care s-a creat, mi-e foarte uşor s-o cred. Ai prădat familia.

Donato începu să nege, iar Sophia lăsă telefonul jos şi se ridică. În panică, Donato bătu cu palma în geam, țipînd. Cînd

gardienii se apropiară, Sophia le făcu semn să-l lase în pace şi luă din nou telefonul.

– Ce voiai să spui?

– Da. Am furat. Am greşit, am fost un prost. Gina mă scoate din minți. Mă tot pisează să-i mai dau. Mai vrea copii, mai vrea bani, de toate mai vrea. Am luat bani. Ce conta? mi-am spus. Te rog, Sophia, *cara,* doar n-o să-i laşi să mă țină în închisoare numai pentru nişte amărîți de bani.

– Nu? Ba cred că da. Bunica mea, poate, nu. Dar nu era vorba numai de bani. Ai umblat şi la vin. Ai omorît un bătrîn nevinovat. Pentru bani, Don? Cît valora Baptista pentru tine?

– A fost o confuzie, un accident. Jur. Trebuia doar să i se facă puțin rău. Ştia... Văzuse... Am făcut o greşeală.

– Ce ştia, Donato? Ce văzuse?

– În vie. Amanta mea. Ne dezaproba şi i-ar fi putut spune lui *Zia* Tereza.

– Dacă mai continui să mă iei drept proastă, plec şi te las să putrezeşti aici. Vreau să aud adevărul, Don. Tot.

– A fost o greşeală, îți jur. Am fost indus în eroare.

Disperat, îşi smuci gulerul.

– Urma să fiu plătit, înțelegi, şi aveam nevoie de bani. Dacă firma avea probleme, dacă se făcea presă proastă, dacă urmau procese, aş fi fost plătit mai mult. Baptista a văzut... cu cine vorbisem. Sophia, te rog. Eram furios, foarte furios. Am muncit aşa de greu. *La Signora* nu m-a prețuit niciodată. Orice om are mîndria lui. Voiam să mă prețuiască.

– Şi soluția era să-i ataci reputația, să omori un bătrîn nevinovat?

– Prima oară a fost un accident. Şi era vorba de reputația companiei...

– E una şi aceeaşi. Nu-mi spune că nu ştii.

– M-am gîndit că, dacă se creează probleme, ajut să se rezolve şi-o să vadă...

– Şi eşti plătit din două surse. Cu *signore* Baptista n-a mers. Nu s-a îmbolnăvit, a murit de-a binelea. Şi l-au îngropat crezînd că-i cedase inima. După care, aproape imediat, *La Signora* a reorganizat compania.

– Da, da, şi m-a răsplătit cumva pentru toți anii cît am muncit?

Indignat sincer, bătu cu pumnul în masă.

– A avansat o americancă, să mă ia pe mine la întrebări!

– Aşa că ai omorît-o pe Margaret şi ai încercat să-l omori şi pe David.

– Nu, pe Margaret nu. Un accident. Eram disperat. Se uita la contracte, la referate. Trebuia... voiam... doar s-o mai întîrzii, un timp. De unde era să ştiu că avea să bea atît de mult vin. Un pahar, cel mult două, ar fi îmbolnăvit-o doar.

– Ce nesimțire din partea ei, să-ți dea planurile peste cap. Ai trimis pe piață sticle cu vin otrăvit. Ai pus în pericol vieți omeneşti.

– N-am avut încotro. N-am avut. Trebuie să mă crezi.

– Tatăl meu ştia? Despre vin? Că se umblase la el?

– Nu. Nu, pentru Tony era doar un joc. Afacerile erau jocul lui. Nu ştia despre contul-fantomă, pentru că nu s-a ostenit niciodată să se uite. Nu-l cunoştea pe Baptista, cum nu cunoştea, pe nimeni care lucra în vie. Nu era viața lui, Sophia, era viața mea.

Sophia stătu cîteva clipe pe gînduri. Tatăl ei fusese un om slab, dar nu participase la crime, nici la sabotaje. Era măcar o mică mîngîiere.

– L-ai adus pe DeMorney la *castello*, la cramă. Ai primit bani de la el? Te-a plătit ca să-ți trădezi propria familie.

– Ascultă-mă, coborî el vocea pînă la şoaptă. Fereşte-te de DeMorney. E un om periculos. Trebuie să mă crezi. Indiferent ce-am făcut eu, trebuie să mă crezi că n-am vrut să ți se întîmple nici un rău. El nu se va da înapoi de la nimic.

Cînd Sophia ieşi de la vorbitor, Tyler observă că părea epuizată. Stinsă. Înainte de a-i spune ceva, ea îi atinse mîna.

– Încă nu mă întreba nimic. Voi aranja o conferință prin telefon, din avion, ca să le spun pe toate o dată.

– Bine. Atunci, să încercăm aşa.

O cuprinse în brațe, strîngînd-o cu putere.

– Mulțumesc. Te descurci cîteva zile fără lucrurile pe care ți le-ai luat la *castello*? Vor fi împachetate şi expediate. Trebuie să mergem acasă, Ty. Am nevoie să fiu acasă.

– E cea mai bună veste de cîteva zile încoace.

– Îl crezi?

Tyler o aşteptase să spună totul. Acum, Sophia se plimba prin salonul avionului, sorbind a treia ceaşcă de cafea.

– Cred că e un om prost, cu un spirit slab şi egoist. Cred că s-a convins că moartea lui *signore* Baptista şi cea a lui

Margaret au fost doar două accidente nefericite. S-a lăsat folosit pentru bani şi, din amor propriu, de un om incomparabil mai deştept. Acum îi pare rău, dar cel mai rău îi pare că a fost prins. Cred însă, sînt convinsă, că se teme de Jerry. Nu cred că Don l-a omorît pe tatăl meu. Şi nici că el a încercat să-l omoare pe David.

– Te gîndeşti la DeMorney.

– Cine altul? Numai că nu va fi deloc uşor s-o dovedim.

Tyler se ridică şi-i luă cafeaua din mînă.

– Las-o mai moale, un timp.

– Nu pot. Cine altul ar putea fi? Am observat că nu erai de acord cu mine, cînd am vorbit.

– Încă nu sînt sigur ce să cred. Nu văd de ce ar fi avut tatăl tău o întîlnire cu Jerry, la tine în apartament, nici de ce, după atîta timp şi atîtea planuri, Jerry l-ar fi omorît. De ce să rişte, de ce să se complice. Nu-mi sună verosimil. Dar eu nu-s polițist, şi nici tu nu eşti.

– Va trebui să-l interogheze. Fie şi pe baza declarațiilor unuia ca Donato, tot va trebui. O să se fofileze...

Se opri, trăgînd aer în piept.

– Facem escală la New York, pentru realimentare.

– Trei țări într-o singură zi.

– Bun venit în lumea mea.

– Nu vei scoate nimic de la el, Sophia.

– Voi avea măcar şansa să-l scuip în față.

– Mda, e şi asta ceva.

Iar el ar fi avut satisfacția de a o privi.

– Ştii cum să dai de el? Oraşul e mare.

– Relațiile sînt punctul meu forte.

CAPITOLUL 26

Jerry dăduse şi el cîteva telefoane. De la telefoane publice. Nu-l considera pe Donato o problemă prea mare, mai mult un detaliu incomod. Îşi jucase rolul, terminase cu el. Fu mai mult amuzat decît nemulțumit, cînd paznicul din hol îl

anunță că avea vizitatori. Pregătit să se distreze, spuse să le dea drumul, apoi se întoarse spre femeia de lîngă el:

– Avem musafiri. O veche prietenă de-a ta.

– Jerry, în seara asta avem de muncit pe brînci două ore, îşi destinse Kris picioarele, pe canapea. Cine e?

– Fosta ta şefă. Ce-ar fi să desfacem o sticlă de Pouilly-Fuiss? Din nouăzeci şi şase.

– Sophia! sări Kris în picioare. Ce caută aici?

– Vom afla, răspunse el, cînd se auzi soneria. Fii cuminte, bine? Adu vinul.

Porni spre uşă.

– Ce surpriză plăcută! N-aveam idee că eşti în oraş.

Se aplecă s-o sărute pe obraz. Sophia fu promptă, dar Tyler se mişcă mai repede. Mîna lui se propti cu putere în pieptul lui Jerry. .

– Să nu facem pe proştii, murmură el.

– Scuze, se retrase Jerry, ridicînd ambele mîini. Nu ştiam că situația dintre voi s-a schimbat. Intrați. Tocmai destupam un vin. O cunoaşteți amîndoi pe Kris.

– Da. Ce drăguț, comentă Sophia. De vin ne vom lipsi, mulțumim. Nu stăm mult. Se pare că te bucuri de toate favorurile noului tău patron, Kris.

– Prefer stilul noului şef decît al şefei vechi.

– Sînt sigură că eşti mult mai prietenoasă cu asociații.

– Domnişoarelor, vă rog, interveni Jerry, închizînd uşa. Aici sîntem între profesionişti. Ştim că expreții se mută mereu de la o firmă la alta. Asta-i viața în afaceri. Sper că n-ai venit ca să mă certi că ți-am suflat-o. La urma urmei, şi Giambelli l-a sedus pe cel mai bun specialist al nostru, anul trecut. Apropo, ce mai face David? Am auzit că a avut o mică problemă la Veneția, recent.

– O duce bine. Spre norocul lui Kris, politica firmei Giambelli nu include tentativele de asasinare a foştilor angajați.

– Dar se pare că nu e o politică destul de puternică împotriva războaielor interne. Am fost şocat să aud despre Donato, se aşează Jerry pe un braț al canapelei.

– N-avem microfoane la noi, DeMorney, zise Tyler, punîndu-i Sophiei o mînă pe braț. Aşa că poți termina cu circul. I-am făcut lui Don o vizită. A avut cîteva lucruri interesante de spus despre tine. Cred că poliția nu va întîrzia prea mult după noi.

– Serios?

Fusese rapid, îşi spuse Jerry, dar se părea că nu tocmai destul de rapid.

– Am prea multă încredere în sistemul nostru ca să cred că poliția va acorda credit elucubrațiilor unui individ care şi-a jefuit propria familie. E o perioadă dificilă pentru tine, Sophia, se ridică el din nou. Dacă pot face ceva...

– Poți să te duci dracului, dar nu sînt sigură c-o să te primească. Trebuia să fiți mai atenți – amîndoi, adăugă ea, dînd din cap spre Kris. Ați fost la *castello*, în cramă, în fabrica de îmbuteliere...

– Nu e ilegal, ridică Jerry din umeri. De fapt, se şi obişnuieşte ca firmele concurente să-şi facă asemenea vizite. În fond, am fost invitați. Şi tu, ca şi oricare al membru al familiei tale, sînteți oricînd bineveniți la La Coeur.

– L-ai folosit pe Donato.

– Vinovat, îşi desfăcu Jerry mîinile. Dar, din nou, n-a fost nimic ilegal. El m-a abordat. Mă tem că era nemulțumit la Giambelli, de o bună bucată de vreme. Am discutat despre posibilitatea de a veni la La Coeur.

– I-ai spus să contamineze vinul. L-ai învățat cum s-o facă.

– Asta e ridicol şi jignitor. Ai grijă, Sophia. Înțeleg că eşti tulburată, dar soluția nu e să arunci asupra mea problemele familiei tale.

– Uite cum a fost...

Tyler îşi petrecuse timpul zborului analizînd totul.

Se aşează, comod.

– Ai vrut că cauzezi necazuri, necazuri mari. Avano se culcase cu nevastă-ta. Oricărui bărbat îi e greu să înghită aşa ceva, chiar dacă individul le răstoarnă pe toate femeile care-i ies în cale.

– Nevastă-mea nu te priveşte, MacMillan.

– Dar era a ta, şi Avano la fel. Afurisiții de Giambelli îi dăduseră ticălosului frîu liber. Acum, trebuia să existe o cale de a apuca frîul ăla, ca să-i spînzuri pe toți. Poate ştiai despre delapidările lui Avano, poate nu. Dar ştiai destul despre Don. Şi el îşi înşela soția, şi era în termeni destul de buni cu Avano. Don e un tip prietenos. Nu ți-era greu să te apropii de el şi să insinuezi că La Coeur l-ar fi vrut în echipă. Mai mulți bani, mai multă putere. Ai mizat pe nemulțumirile lui, pe ne-

voile şi orgoliul lui. Ai aflat despre contul-fantomă, aşa că acum îl aveai la mînă.

– Bîbjîi, MacMillan, iar bîjbîielile mă plictisesc.

– Lasă că imediat devine mai interesant. Avano o umflă pe subalterna directă a Sophiei. Îi plimbă momeala pe la nas, iar tu începu să obţii o mulţime de informaţii confidenţiale. Ţi-a oferit bani, Kris? Sau doar un cabinet pe colţ, cu placă mare şi lucioasă de alamă?

– Nu ştiu ce vrei să spui...

Totuşi, Kris se îndepărtă de Jerry, grăbită şi prudentă.

– Relaţiile mele cu Tony n-au avut nici o legătură cu funcţia de la La Coeur.

– S-o crezi tu, replică nepăsător Tyler. Între timp, DeMorney, tu ai continuat să-l joci pe degete pe Don, să-l înfunzi mai adînc. Tot mai adînc. Avea nişte probleme băneşti – cine n- are? I-ai împrumutat o mică sumă – prieteneşte. Şi l-ai ademenit cu transferul la La Coeur. Ce se mai putea pune la bătaie? Informaţii secrete? Nu erau de-ajuns.

– Compania mea n-are nevoie de informaţii secrete.

– Nu e compania ta.

Cînd văzu fulgerul de furie în ochii lui Jerry, Tyler înclină capul.

– Ai vrea tu să fie. I-ai spus lui Don să contamineze vinul, doar cîteva sticle. I-ai arătat cum să facă, pentru ca pe urmă să apară ca un erou. La fel cum şi tu aveai să fii un erou la La Coeur, fiind pregătit să intervii în momentul cînd firma Giambelli primea lovitura.

– Jalnic.

Pe sub costumul croit impecabil, pe Jerry începeau să-l treacă sudorile.

– Nimeni n-o să-ţi creadă povestea asta de adormit copiii.

– A, poliţia s-ar putea să se distreze destul de bine. Hai s-o terminăm, propuse Tyler. Don încurcă borcanele şi bătrînul moare. Pe tine nu te deranjează cu nimic. Acum, îl apucaseşi pe Don de ceafă. Dacă vorbeşte, intră pentru crimă. Între timp, Giambelli merge mai departe, Avano e bine mersi, iar unul dintr-ai tăi trece în tabăra duşmană.

– Am reuşit să ne vedem de treabă şi fără ajutorul lui David Cutter.

Încercă să toarne vinul, chipurile nepăsător, dar observă că-i tremura mîna.

– Şi mi-ai răpit destul timp.

– Sînt aproape gata. Deschiseseşi deja un al doilea front, curtînd una dintre minţile de la promovare, alimentîndu-i frustrările şi invidiile. Cînd începea criza, cum aveai să te asiguri, sectorul de public relations de la Giambelli urma să fie dezechilibrat.

– Eu n-am avut nici o legătură, interveni Kris, luîndu-şi servieta, pentru a începe să-şi îndese hîrtiile înăuntru. Nu ştiu nimic despre ce vorbiţi.

– Poate că nu. Stilul tău e mai degrabă înjunghiatul pe la spate.

– Nu mă interesează ce credeţi sau ce aveţi de spus. Eu plec de-aici.

Şi se repezi pe uşă afară, trîntind-o în urma ei.

– Din partea ăsteia, n-aş conta pe prea multă loialitate, comentă Tyler. Ai subestimat-o pe Sophia, DeMorney, la fel cum pe tine te-ai supraestimat. Ai obţinut criza, ai vărsat sînge, dar nu ţi-a fost de-ajuns. Voiai mai mult, şi tocmai asta o să te sugrume. Atacul asupra lui Cutter a fost o prostie. Juridicul avea toate copiile după acte, iar Don ştia.

Kris nu-l îngrijora pe Jerry. Putea fi sacrificată, ca orice pion, la nevoie.

– E clar că Donato a intrat în panică. Un om care a omorît o dată nu-şi face scrupule.

– Exact. Don al nostru îşi închipuie că n-a omorît pe nimeni. Vinul i-a omorît. Iar el era prea ocupat să fugă, ca să-şi mai facă griji şi pentru David. Mă întreb cine te-a informat despre întîlnirea de la Veneţia şi graba lui Don de a scoate bani din contul lui privat. Poliţia va studia şi partea asta, şi pentru început se va face legătura cu tine. Vei avea de răspuns la multe întrebări şi, nu peste mult, îţi va începe şi ţie coşmarul de public relations. La Coeur o să te elimine, amice, la fel cum se taie un lăstar mănat.

Tyler se ridică în picioare.

– Îţi închipui că te-ai acoperit pe toate părţile. Nimeni nu e-n stare de aşa ceva. Iar cînd Don o să cadă, te va trage şi pe tine după el. Personal, îmi va plăcea să văd cum te duci la fund pentru a treia oară. De Avano nu-mi prea păsa. Era un egoist, incapabil să aprecieze ceea ce avea. Don intră în aceeaşi categorie, la un nivel puţin mai ridicat. Dar tu, tu eşti un laş fără coaie care plăteşte oamenii să facă treburile mur-

dare pentru care tu n-ai curaj. Nici nu mă mir că nevastă-ta şi-a căutat în altă parte un taur de montă în locul unui bou.

Rămase pe loc, cu mîinile pe lîngă trup, în clipa cînd Jerry se repezi la el. Şi primi pumnul în falcă fără nici o mişcare de a-l bloca. Îl lăsă pe Jerry chiar să-l trîntească de uşă.

– Ai văzut? o întrebă el calm pe Sophia. M-a lovit, iar acum pune mîinile pe mine. Îi voi cere politicos să înceteze. Ai auzit, DeMorney? Te rog frumos să te opreşti.

– Te fut!

Jerry strînse din nou pumnul şi i l-ar fi trîntit în burtă, dacă nu se oprea la un centimetru distanţă. Mîna fiindu-i strivită dintr-o dată, durerea ce-l fulgera prin braţ l-a doborît instantaneu în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

– N-ar strica să-ţi faci o radiografie la mîna asta, îi spuse Tyler, dîndu-i un mic brînci, care-l trînti la podea, strîns ghem de durere. Cred c-am auzit un os trosnind. Gata, Sophia?

– Ăă... da.

Cam buimacă, Sophia îl lăsă pe Tyler s-o conducă afară, spre lift. Abia acolo începu să respire din nou.

– Aş vrea să-ţi spun un lucru.

– Ascult.

– Nu te-am întrerupt şi nu am pus nici o întrebare. Nu am simţit nevoia să-mi arăt muşchii, continuă ea, în timp ce colţurile gurii lui Tyler tresăreau. Nici nu ţi-am dovedit că pot şi eu să mă descurc. Doar atîta voiam să precizez.

– Am înţeles. Tu ai specialitatea ta, eu o am pe a mea. Şi acum, hai să mergem acasă.

CAPITOLUL 27

– Şi-atunci... continuă Sophia, luînd din lasagna rămasă, în timp ce familia stătea adunată în bucătăria vilei. Ty l-a apucat de mînă – nici n-am apucat să văd. A fost ca fulgerul. Mîna asta mare, acoperind complet mîna manichiurizată a lui Jerry. Şi deodată – mai luă o gură de vin – Jerry s-a albit la

față, i s-au dat ochii peste cap şi a căzut, nu ştiu, a căzut îndoindu-se ca un acordeon, în jos. Şi ăsta, aci de față, nici măcar nu transpirase. Eu am holbat ochii, iar Ty i-a sugerat să-şi facă o radiografie, că parcă a auzit un os trosnind.

– Doamne sfinte, murmură Pilar, turnîndu-şi vin. Chiar aşa?

– Mmm...

Sophia înghiți. Era lihnită de foame.

– Am auzit şi eu, ca atunci cînd calci pe-o crenguță. Îngrozitor, zău. Şi am plecat. Trebuie să spun... Eli, ți s-a golit paharul. Trebuie să spun că a fost aşa de fascinant. Da, fascinant, nu mi-e ruşine să spun că, în avion, am sărit pe el.

– Iisuse, Sophia!

– Taci şi mănîncă.

– Atunci, nu te-ai ruşinat deloc, îi aminti ea. Mai avem gelato?

– Îl aduc eu.

Pilar se ridică de la masă, apoi se opri să-l sărute pe Tyler în creştet.

– Eşti un băiat bun.

– Nici nu ți-a lăsat semn unde te-a lovit.

– Dacă are labe de puțoi... replică Tyler pe negîndite, apoi se strîmbă. Scuzele mele, *La Signora*.

– E şi cazul. Nu aprob asemenea limbaj, la masa mea. Dar, cum îți sînt îndatorată, voi trece cu vederea.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Ştiu.

Îi apucă mîna, strîngîndu-i-o cu putere.

– Tocmai de asta-ți sînt datoare. Cineva din familia mea ne-a trădat, pe mine şi pe ai mei. Zile în şir, lucrul ăsta m-a făcut să simt un gol în suflet, să mă îndoiesc de mine însămi. În seara asta, mă uit şi-o văd pe fiica fiicei mele, şi pe băiatul pe care mi l-a adus odată Eli. Iar golul s-a astupat la loc. Nu regret nimic, nu mi-e ruşine de nimic. Orice s-ar întîmpla, mergem înainte. Avem de planificat o nuntă, adăugă ea, zîmbind.

Ridică paharul:

– *Per famiglia*.

Sophia dormi buştean şi se trezi devreme. La şase dimineața, era închisă în biroul ei, stilizînd un comunicat de

presă şi dînd telefoane personale la principalii clienţi din Europa. Pe la şapte, trecuse Atlanticul, pînă pe Coasta de Est. Avu mare grijă să nu menţioneze numele lui Jerry şi să nu acuze un concurent de practici oneroase. Dar lăsă implicaţiile să prindă rădăcini.

La opt, consideră că era destul de tîrziu pentru a le telefona soţilor Moore, acasă.

– Mătuşă Helen, scuză-mă că sun aşa de devreme.

– Nu-i deloc devreme. Într-un sfert de oră ies pe uşă. Eşti tot la Veneţia?

– Nu, sînt acasă şi am nevoie de o opinie legală. În mai multe privinţe, de fapt. Unele implică legislaţia internaţională.

– Corporatistă sau penală?

– Ambele. Ştii, Donato a fost reţinut. Azi va fi extrădat în Italia. N-o să se opună. A implicat, deocamdată doar la modul personal, faţă de mine, pe cineva din America, un concurent. Respectivul era cel puţin informat despre delapidare şi contaminarea vinului şi, după toate probabilităţile, nu numai atît. Asta nu înseamnă conspiraţie? Poate fi inculpat? Margaret a murit aici, în State, aşa că...

– Stai, stai. Mă iei prea repede, Sophia. Legea e o roată care se învîrteşte încet. Mai întîi, că te iei după ce ţi-a spus Don. Nu e prea credibil, în momentul de faţă.

– Va fi mai credibil, promise ea. Vreau doar o părere.

– Nu sînt expertă în dreptul internaţional. La o adică, nu sînt nici avocat de drept penal. Trebuie să discuţi cu James, şi ţi-l dau imediat. Dar am să-ţi spun ceva, ca prietenă. Problema asta ţine de poliţie şi de sistem. Nu fă nimic, şi ai mare grijă ce spui şi ce publici. Nu fă nici o declaraţie fără să ne consulţi pe mine, James sau Linc.

– Am scris comunicatele de presă. Ţi le faxez.

– Neapărat. Acum, vorbeşte cu James. Şi nu fă nimic.

Sophia îşi muşcă buza. Se întrebă ce-ar fi spus aşa-zisa ei mătuşă, judecătoarea, despre vizita pe care ea şi Tyler i-o făcuseră lui Jerry.

Pe la jumătatea dimineţii, David stătea în vie, destul de panicat, pentru că fiul lui de şaptesprezece ani tocmai plecase la şcoală la volanul unei maşini decapotabile la mîna a doua.

– N-ai nici o hîrtie de-mpins? îl întrebă Tyler.

– Ba p-a mă-tii.

– În cazul ăsta, nu-ți propun să te duci la cramă ca să verifici vinul tras luna asta. Pentru început, vom testa Merlotul nouăzeci şi trei.

– Eu degust vinul, tu deguşti caftul.

– Diviziunea muncii. Şi-n plus, nici n-a fost cine ştie ce caft.

– Pilar zicea că l-ai lăsat lat cu-o singură mînă.

David îşi pipăi umărul rănit.

– Şi mie mi-a rămas tot numai una, deşi saficul de fizioterapeut zice că voi avea din nou două, cît ai bate din palme. Vreau să- i dau şi eu una.

Porni printre rînduri, pentru a-şi mai calma nervii.

– Ani de zile am lucrat pentru japița asta. Am stat cu el la şedințe, la masă, la şedințe strategice pînă noaptea tîrziu. Cînd La Coeur a obținut exclusivitatea pentru liniile aeriene Allied, am sărbătorit împreună. Învinsesem firma Giambelli şi mă felicitam pentru asta. Iar acum, îmi dau seama că am învins fiindcă el fura secrete. Don i-a vîndut licitația înainte de a avea loc.

– Aşa fac unii afaceri.

– Eu nu.

Tonul lui îl făcu pe Tyler să se oprească. Cumva, în ultimele cîteva luni, se împrieteniseră. Suficient pentru a-i înțelege sentimentele de vinovăție şi frustrare.

– Nimeni nu spune asta, David. Nimeni n-o crede.

– Nu. Dar îmi amintesc cît de mult doream contractul ăla.

– Mai ai de gînd să te pedepseşti singur mult? Fiindcă am de recuperat din urmă, din moment ce-a trebuit să mă duc în Italia ca să-ți şterg sîngele de pe străzi. Glonțul ăla încasat de tine mi-a încurcat îngrozitor programul.

David se întoarse spre el.

– Pe-acelaşi ton ai vorbit şi cînd i-ai propus lăbarului de DeMorney să-şi facă radiografia?

– Probabil. E tonul pe care-l folosesc cînd mă enervează cineva cu prostia.

În ochii lui David licări prima scînteie de umor.

– Pentru asta ai merita să-ți dau una, dar eşti mai mare decît mine.

– Şi mai tînăr.

– A, dacă stau să mă gîndesc, aş putea să te pun la

pămînt, da' acum te iert, că tocmai vine Sophia încoace. Nu i-ar plăcea să-şi vadă viitorul tată vitreg dîndu-ți un şut în fund.

– Visează înainte.

– Mă duc să-mi înec amarul în cramă.

Tyler porni în direcția opusă, spre Sophia.

– Iar ai întîrziat.

– Am avut alte priorități. David unde se duce? Voiam să-l întreb cum se simte.

– Spre binele tău, nu-l întreba. E în etapa nervoasă a convalescenței. Ce priorități?

– Am căptuşit nişte conturi şubrede, am manipulat presa, am consultat avocații. Încă o zi plicticoasă pentru moştenitoarea vinurilor. Aici cum merge?

– Nopțile au fost răcoroase şi umede. S-a format mucegai. Facem a doua pulverizare cu sulf imediat după ce leagă rodul. Nu-mi fac griji.

– Bine. Mîine, am să-mi fac timp pentru vie, iar tu ai să-ți faci pentru promovare. Revenim la munca de echipă. Şi-acum, zi, de ce nu m-ai sărutat de bun venit?

– Fiindcă lucrez. Iar azi avem testare în beci. Pe urmă, trebuie să mutăm la mine lucrurile tale.

– N-am spus că...

– Dar, dacă tot eşti aici...

Se aplecă spre ea şi o sărută.

– Trebuie să discutăm, începu ea, după care scoase din buzunar telefonul care începuse să sune. Cît mai curînd, adăugă. Sophia Giambelli. *Chi? Si, va bene.*

Îndepărtă telefonul de ureche.

– De la biroul locotenentului DeMarco. Don a fost transferat azi în custodia lui.

Reîncepu să vorbească:

– *Si, buon giorno. Ma che... scuzi? No, no.*

Deodată, se lăsă să se aşeze pe pămînt, ca şi cum i s-ar fi tăiat picioarele.

– *Come!* îngăimă ea.

Agățîndu-se de mîna lui Tyler, scutură din cap.

– *Donato.*

Ridică spre el o privire stupefiată.

– *E' morto.*

Tyler nu avea nevoie de traducere. Îi luă telefonul din

mînă şi, prezentîndu-se, întrebă cum murise Donato Giambelli.

– Atac de cord. Încă n-avea patruzeci de ani.

Sophia se învîrtea încoace şi-ncolo.

– Eu am făcut-o. L-am forțat, după care m-am dus la Jerry şi l-am forțat şi pe el. La fel de bine puteam să-i prind lui Don o țintă pe spate.

– N-ai făcut-o singură, îi aminti Tyler. Eu sînt cel care l-am aţîţat pe DeMorney.

– *Basta,* ordonă Tereza, dar fără aprindere. Dacă se descoperă că Donato a murit din cauza drogurilor, dacă a fost asasinat în timp ce se afla în custodia poliției, nimeni dintre voi nu e vinovat. Singur a hotărît să facă ceea ce l-a dus acolo, iar poliția era obligată să-l rețină şi să-l protejeze. Nu permit ca vina să fie aruncată asupra familiei mele.

– *Nonna*, eu mă duc în Italia, să reprezint familia la înmormîntare.

– Nu pleci nicăieri, se apropie momentul să-mi iei locul. Am nevoie de tine aici. Mergem noi, Eli şi cu mine, aşa se cade. Am să-i aduc aici pe Francesca, Gina şi copii, dacă vor. Iar dacă vor, să ne apere Dumnezeu, încheie ea, ridicîndu-se în picioare.

Sophia studia cabinetul lui Linc. Nimeni nu l-ar fi putut acuza pe tatăl lui de favoritisme. Încăperea era doar puțin mai mare decît o boxă, aglomerată, fără ferestre şi plină cu dosare şi tomuri de drept. Sub munții de hîrtii părea să se ascundă un birou.

– Bine ai venit în bîrlogul meu, îi spuse Linc, în timp ce-i elibera un scaun.

– Cel mai bine e că, atunci cînd porneşti de la zero, mai jos de-atît n-ai unde să cazi.

– Te-ai asigurat bine, începu el. Am mai umblat şi eu la comunicatul de presă, ca să-mi merit onorariul.

Îi întinse hîrtiile revăzute.

– Înțeleg că eşti purtătoare de cuvînt pentru Giambelli-MacMillan.

– Cel puțin, atîta timp cît *Nonna* şi Eli sînt în Italia. Mama nu e instruită pentru aşa ceva.

– David? Ty?

– Le voi da şi lor cîte un exemplar, pentru orice eventualitate.

– Îmi pare rău pentru Don.

– Şi mie, coborî Sophia privirea spre comunicat, dar fără să-l vadă. Azi are loc înmormîntarea. Mă tot gîndesc la ultima ocazie cînd am vorbit cu el, cît de speriat era. Ştiu ce-a făcut şi nu pot să-l iert pentru asta. Dar nu pot nici să uit cum m-am purtat cu el.

– Nu-ţi poţi găsi nici o vină, Sophia. Era răspunzător pentru moartea a doi oameni.

– Accidente, zicea el. Ştiu ce-a făcut, Linc. Dar pentru el cine era răspunzător?

– Ceea ce ne aduce înapoi la DeMorney. Va trebui să ai mare grijă. Să nu-i incluzi numele în declaraţii. Nu amesteca firma La Coeur.

– Mhmm... murmură Sophia, studiindu-şi manichiura. S-a aflat că poliţia îl chestionează în legătură cu contaminarea, cu contul fraudulos, chiar şi cu asasinarea tatălui meu. Nu-mi dau seama cum pune presa mîna pe toate informaţiile astea.

– Şmecheră mai eşti, Sophia.

– Vorbeşti ca prieten, sau ca avocat?

– Ambele. Ai numai grijă. Nu trebuie ca scurgerile de informaţiile să fie asociate cu tine. Iar dacă eşti întrebată despre DeMorney, mergi pe nu comentez.

– Am comentarii destule.

– Iar cele la care te gîndeşti îţi pot aduce pe cap un proces. Lasă sistemul să-şi urmeze calea, oricît de întortocheată, pînă la capăt. Dacă DeMorney a fost implicat, n-ai nici o dovadă. Dă-mi voie să fiu avocat. Dacă a fost implicat, tot o să iasă la iveală. Oricum, cuvîntul lui Don nu e suficient.

– El a tras sforile. Sînt sigură, iar pentru mine atîta lucru e suficient. Au murit oameni – şi de ce? Fiindcă el a vrut o parte mai mare din piaţă? Pentru numele lui Dumnezeu!

– Au fost omorîţi oameni pentru şi mai puţin. Va fi greu să-l legăm de spionajul corporatist, delapidări, contaminarea produselor şi, cu atît mai puţin, omucidere.

– El a provocat totul, iar presa o să se repeadă la subiectul savuros cu nevastă-sa şi tatăl meu. O să-l umilească public. Ne va urî cu atît mai mult. Am simţit-o cînd l-am văzut, la New York. Nu e vorba numai de afaceri, e şi ceva foarte

personal la mijloc. Linc, ne-ai văzut noua reclamă?

– Cea cu perechea pe verandă? Apus de soare pe lac, vin şi romantism. Foarte elegantă.

– Îți mulțumesc. Echipa mea i-a dedicat mult timp şi efort.

Scoase o fotografie dintr-o mapă.

– Uite ce-am primit ieri.

Linc recunoscu reclama, deşi fotografia reprezenta o copie modificată pe computer.

Capul femeii era căzut pe spate, cu gura căscată într-un urlet.

Pe verandă zăcea un pahar răsturnat, din care vinul se vărsa devenind din alb, roşu.

Textul spunea:

E TIMPUL SĂ MORI

– Iisuse, Sophia. Ce scîrboşenie. Unde-i plicul?

– La mine. Fără expeditor, evident. Ştampila poştei din San Francisco. Inițial, m-am gîndit la Kristin Drake. E stilul ei. Dar n-aş crede.

Acum putea studia reclama denaturată fără să se cutremure.

– Cred că s-a dat la fund, ca să se ferească de consecințe. Nu ştiu dacă Jerry a venit pe Coasta de Vest, dar pe-asta el a făcut-o.

– Trebuie s-o ducem la poliție.

– Am predat originalul azi dimineață. Asta-i o copie. Am impresia că o consideră doar o farsă inofensivă.

Se ridică în picioare.

– Vreau să se ocupe de ea detectivul angajat de voi. Şi să nu spui nimic nimănui.

– Cu prima parte sînt de acord, dar a doua mi se pare o prostie.

– Nu-i absolut nici o prostie. Mama mea îşi pregăteşte deja nunta. *Nonna* şi Eli au destule pe cap. La fel, Ty şi David. Şi-n plus, mi-a parvenit mie. Personal. Vreau s-o rezolv tot personal.

– Nici chiar tu nu poți avea întotdeauna ceea ce vrei. Asta-i o amenințare.

– Poate. Şi, crede-mă, am de gînd să fiu foarte atentă. Deci, rămîne între noi, Linc.

Îi luă mîna şi o strînse.
– Contez pe tine.

Nu era deloc simplu. Aveau de ales pălării, pantofi, bijuterii, poşete, pînă şi lenjerie intimă.

Se întunecase cînd porniră spre nord, cu maşina plină de sacoşe şi cutii, fără să mai pună la socoteală şi rochiile, îşi zise Maddy, cu uimire. Alea trebuiau să fie modificate, ajustate şi aranjate.

Dar se alesese cu o grămadă de haine noi, pantofii, nişte cercei marfă de tot, pe care şi-i şi pusese la urechi. Îi stăteau excelent, la noua tunsoare.

– Bărbaţii, spunea Sophia, la volan, se consideră nişte vînători. Dar nu sînt. Se hotărăsc să urmărească un urs grizzly şi la altceva nu se mai gîndesc – aşa că le scapă toate prăzile mai mici. Femeile, însă, pot urmări ursul, dar înainte, sau chiar în timp ce-l vînează, doboară şi restul prăzilor.

– În plus, bărbaţii împuşcă primul urs mare pe care-l văd, interveni Maddy, de pe bancheta din spate. Nu ţin seama de toată lumea urşilor grizzly.

– Exact, bătu Sophia cu degetele în volan. Mama, fata asta are reale posibilităţi.

– De acord. Dar nu-mi asum răspunderea pentru pantofii ăştia ai ei cu tălpi de-un cot. Tu i-ai aprobat.

– Sînt ca lumea. Excentrici.

– Mhm, ridică piciorul Maddy, încîntată. Iar tălpile au doar patru degete.

– Nu-nţeleg de ce ţii morţiş să te-mpiedici în ele.

Sophia o privi pe Maddy în oglindă.

– Apucături de-ale mamelor. Moare dacă nu spune chestia asta. Să fi văzut ce mutră a făcut cînd mi-am perforat ombilicul.

– Ţi-ai găurit buricul?

Fascinată, Maddy vru să-şi descheie centura de siguranţă.

– Pot să văd şi eu?

– L-am lăsat să se-nchidă la loc. Regret, zîmbi ea, cînd Maddy se rezemă din nou, decepţionată. Mă irita.

– Cînd vei avea optsprezece ani, sublinie Pilar. Aşa că, pînă la vîrsta aia, nici să nu te gîndeşti.

– Şi-asta-i tot o apucătură de-a mamelor?

– Te cred. Dar aş zice că în privinţa părului aveţi dreptate amîndouă. Arată nemaipomenit.

– Deci, cînd tata o să facă gît, îl calmezi tu, da?

– Ei, am să...

Se întrerupse, cînd maşina scrîşni la o curbă.

– Sophia, cu riscul de-a da încă o replică de-a mamelor, mergi mai încet.

– Strîngeţi-vă centurile.

Mîinile Sophiei se strînseră pe volan, cu înverşunare.

– S-a-ntîmplat ceva cu frînele.

– O, Doamne.

Instinctiv, Pilar se întoarse spre Maddy.

– Ai centura încheiată?

– Mda, se agăţă fata de braţul banchetei, în timp ce maşina trecea de încă o curbă. Sînt okay. Trage frîna de mînă.

– Mama, trage-o tu. Eu am nevoie de ambele mîini la volan.

Maşina ţipă din nou, derapînd la următoarea cotitură.

– Am tras-o complet.

Şi nu încetinea.

– Dacă am opri motorul?

– Se blochează volanul, răspunse Maddy, înghiţindu-şi nodul din gît.

De sub roţi săreau pietricele, în timp ce Sophia încerca să menţină maşina pe şosea.

– Dă telefon de la al meu, la nouă-unu-unu.

Aruncă o privire spre cadran. Rezervorul era pe jumătate plin. Nici o şansă din partea aia.

– Schimbă vitezele! strigă Maddy, din spate. Încearcă să reduci viteza.

– Mama, cînd îţi spun eu, bagă într-a treia. O să ne smucească său, aşa că ţineţi-vă bine. Dar s-ar putea să meargă. Eu nu pot da drumul volanului.

– Sînt gata. O să fie bine...

– Okay. Aşteaptă...

Apăsă regulatorul, iar maşina păru să accelereze şi mai mult.

– Acum!

Urmă o smucitură năprasnică. Maddy nu-şi putu stăpîni ţipătul.

– Într-a doua! ordonă Sophia, cotind în ultima clipă de pe acostament. Acum.

Maşina se zgudui, o aruncă înainte, din nou înapoi.

– Am mai încetinit. Bine gîndit, Maddy.

– Urmează o pantă, în jos, cu alte curbe.

Vocea Sophiei era rece ca gheața.

– Deci, vom lua din nou viteză. Mă descurc eu. După ce-am trecut, vine un urcuş, care ar trebui să ne oprească. Ia-mi telefonul, mama, pentru siguranță. Şi țineți-vă.

Nu se uita la vitezometru. Ochii îi erau nedezlipiți de şosea, anticipînd în minte fiecare cotitură. Străbătuse drumul acela de nenumărate ori. Farurile spintecau bezna, fulgerînd peste maşinile de pe contrasens. Auzi claxoane furioase, cînd trecu peste banda continuă.

– Încă puțin, încă puțin...

Smuci de volan la stînga, apoi la dreapta. Îi aluneca în palmele năclăite de sudoare.

– În prima, mama. Bagă-n prima.

Urmă un zgomot asurzitor, un zgîlțîit cutremurător. Sophia avu senzația că un pumn enorm izbise caroseria maşinii. Ceva scrîşni, apoi zăngăni. În timp ce viteza scădea, trase pe marginea drumului.

Cînd se opriră, nimeni nu scoase o vorbă. O maşină trecu pe alături, apoi încă una.

– Toată lumea e bine? întrebă Pilar, încercînd să-şi descheie centura, pentru a constata că-i amorțiseră degetele.

– Mda, îşi şterse Maddy lacrimile de pe obraji. Okay. Cred că putem coborî.

– N-ar strica. Sophia, fetițo?

– Mda. Haideți naibii afară.

Reuşi să coboare, ocolind maşina înainte de a i se tăia picioarele. Rezemîndu-se cu mîinile de capotă, făcu un efort să-şi recapete respirația şi nu reuşi decît să gîfîie.

– Hai c-ai condus marfă, o consolă Maddy.

– Mhm, mersi.

– Gata, fetițo. Gata.

Pilar o întoarse spre ea, strîngînd-o în brațe, cînd începu să tremure. Întinse o mînă şi spre Maddy.

– Şi tu, fetițo.

Fata se înghesui între ele, lăsîndu-se în voia lacrimilor.

CAPITOLUL 28

Aproape orbit de groază şi uşurare, David se repezi afară din casă. Chiar în timp ce maşina poliției frîna, o smulse pe Maddy afară, luînd-o în brațe ca pe un copil.

– Eşti bine, îşi apăsă el buzele pe obrajii şi părul ei. Eşti bine, repetă, de zeci de ori, în timp ce fata se strîngea la pieptul lui.

– N-am nimic. Sophia a condus ca unul din ăia pe care-i vedeți tu şi Theo, la curse. A fost foarte marfă.

– Foarte marfă. Mhm.

Mai calm, David rămase cu fața îngropată în adîncitura gîtului ei, în timp ce Theo, cam încurcat, o bătea pe spate.

– Pariez c-a fost o cursă, trăsnet, îşi înghiți el, bărbăteşte, nodul din gît. O duc eu în casă, tată. Ai să- ți paradeşti brațul.

Neputînd vorbi, David clătină doar din cap.

– E-n regulă, tată, insistă Maddy. Acum toată lumea e bine. Pot să merg şi singură pe picioare. Ne-a cam apucat tremuriciul pe urmă, da' ne-a trecut.

– Ce ți-ai făcut la păr? întrebă David.

– L-am dat jos, aproape pe tot. Cum mă găseşti?

– Arăți mai matură. La naiba, Maddy, aş prefera să nu creşti aşa de repede.

Oftă, apăsîndu-şi buzele pe creştetul capului ei.

– Mai stai puțin, da?

– Sigur.

– Te iubesc atît de mult. Ți-aş fi recunoscător să nu mă mai sperii aşa, prea curînd.

– Nici n-am de gînd. Aşteaptă numai să vezi ce rochie mi-am luat. Merge cu părul.

– Excelent. Hai, scoate prada.

– Stai şi tu, da? o întrebă Maddy pe Pilar.

– Da, dacă vreți...

– Da, vreau.

Întrucît Theo luase genții le, Maddy îl urmă, bocănind cu

pantofii cei noi. Deja se simțea obosită încălțată cu ei.

– O, David, îmi pare atît de rău.

– Nu spune nimic. Lasă-mă doar să mă uit la tine.

Îi cuprinse fața în mîini. Avea pielea rece şi ochii imenşi, plini de îngrijorare. Dar era cu el, era nevătămată.

– Doar să mă uit.

– N-am nimic.

O strînse la piept.

– Sophia?

– E bine şi ea.

Firul prea întins care o ținuse dreaptă cedă în sfîrşit, iar Pilar îşi îngropă fața în umărul lui.

– O, Doamne, David... Copiii noştri... În viața mea nu mi-a mai fost aşa de frică, şi-n tot timpul ăla, fetele erau... au fost uluitoare. N-am vrut s-o las pe Sophia acolo, cu poliția, dar n-o puteam lăsa nici pe Maddy să vină acasă singură, aşa că...

– Ty e pe drum deja.

Pilar trase aer în piept, întretăiat.

– Mă aşteptam. Atunci, e-n regulă.

– Hai în casă. Să-mi povesteşti totul.

Tyler turnă în cadă o jumătate de tub de gel pentru duş, pe care-l avea de la Crăciun. Mirosea a brad, dar făcea spumă. Fixă pe poliță două lumînări. Din motive de neînțeles pentru el, femeilor le plăcea să facă baie la lumina lumînărilor. Îi turnă un pahar de vin, îl puse pe marginea căzii şi făcu un pas înapoi şi tocmai se întreba ce-ar mai fi fost de făcut, cînd Sophia intră în baie.

Oftatul ei enorm îl anunță că făcuse totul.

– MacMillan, te iubesc.

– Mda, ştiu, mi-ai mai spus.

– Nu, nu, în clipa asta – chiar în clipa asta. Nimeni nu te-a iubit şi nu te va iubi vreodată mai mult. Destul ca să te las să intri cu mine.

Într-o cadă plină cu bulbuci? Nu prea credea.

– De data asta mă lipsesc. Dezechiparea şi treci în apă.

– Romantic nesuferit ce eşti. O jumătate de oră aici şi-am să mă simt din nou om.

O lăsă singură şi se duse să-i ia lucrurile. După părerea lui, dacă-i deşerta cumpărăturile în dormitor, i-ar fi fost mai

greu să fugă. Era prima etapă a mutării la el în casă.

Îi luă poşeta, servieta, patru – Iisuse Christoase – patru sacoşe pline, şi le duse în cameră.

– Ce-oi fi cumpărat aici, lespezi de granit?

Le aruncă pe pat, iar servieta se rostogoli în partea cealaltă, revărsîndu-şi conținutul.

De ce avea nevoie de atîtea hîrțoage? Resemnat, începu să le adune.

Găsi comunicatele de presă, cu însemnările adăugate pe ele. Citi versiunea în engleză şi o găsi solidă, convingătoare şi inteligentă.

Nici nu se aştepta la altceva.

Apoi, găsi reclama modificată.

Cu reclama şi plicul în mîini, deschise uşa băii.

– Ce naiba-i asta?

Sophia aproape că adormise. Clipind din ochi, primul lucru pe care îl văzu fu chipul lui furios. Al doilea, hîrtiile pe care le avea în mînă.

– Ce-ai căutat în servieta mea?

– Lasă asta. De unde o ai?

– De la poştă.

– De cînd?

O ezitare, scurtă dar suficientă pentru a-i da de înțeles că Sophia căuta un subterfugiu.

– Nu-ți pierde vremea, Sophia. Cînd ai primit-o?

– Ieri.

– Şi mie aveai de gînd să mi-o arăți... cînd?

– Peste cîteva zile. Ascultă, te superi dacă te rog să mă laşi să termin, înainte de a discuta?

– Peste cîteva zile?

– Da, voiam să mă gîndesc şi am dus-o la poliție. Şi lui Linc, azi, ca să-i cer părerea. Mă descurc şi singură, Ty.

– Mda...

O privi cum stătea scufundată pînă la bărbie în spumă, cu fața marcată de oboseală.

– Te descurci, Sophia, ba bine că nu. Cred că uitasem.

– Ty...

Cînd Tyler ieşi, Sophia lovi cu pumnul apa înspumată.

– Ia stai puțin!

Sări din cadă şi se înfăşură cu un prosop.

O luă la fugă după el, lăsînd în urma ei o dîră de apă şi

clăbuci, cînd auzi uşa din spate trîntindu-se.

Strîngîndu-şi mai bine prosopul pe trup, alergă afară.

– Tyler! Stai naibii o clipă! Unde crezi că te duci?

– Nu vreau să vii lîngă mine acum. Du-te înapoi în casă. Eşti udă şi aproape goală.

– Mă duc înapoi cînd vii şi tu. Pînă atunci, putem discuta şi aici. Eşti furios fiindcă n-am venit în fugă la tine cînd am primit porcăria aia. Ei bine, îmi pare rău, dar am procedat cum am considerat eu că era mai bine.

– Parţial, ai dreptate. Ai făcut ce credeai tu că era mai bine, dar nu-ţi pare rău. Mă mir că te-ai deranjat să mă suni astă seară, numai fiindcă cineva a încercat să te omoare.

– Ty, nu-i acelaşi lucru. Asta-i doar o poză nenorocită. N-aveam de gînd s-o las să mă tulbure, şi nici pe tine sau pe altcineva.

– *Tu* n-aveai de gînd s-o laşi. Poftim. Muncă de echipă, vezi să nu.

Începuse să strige, lucru atît de rar pentru el încît Sophia nu putu decît să-l privească, uimită.

– Numai tu hotărăşti ce permiţi şi cînd şi cum. Toţi trebuie să-ţi respecte planurile şi programele. Ei bine, Sophia, mă doare-n cur. Am încălcat regula. Fir-ar să fie, te iubesc.

O săltă pe vîrfuri, cu mîinile aspre pe pielea ei fină.

– Sau sîntem egali, sau nu sîntem nimic. Ai înţeles? Nimic.

Înfuriat pe amîndoi, o lăsă la loc pe picioare.

– Şi-acum, du-te-năuntru şi îmbracă-te. Te duc acasă.

– Te rog, nu. Te rog, insistă ea, atingîndu-i braţul cînd Tyler dădu să treacă pe-alături. Te rog ca pe Dumnezeu, nu pleca...

Îi revenise tremurul, dar nu mai avea nici o legătură cu frica de moarte. Era ceva mult mai îngrozitor.

– Iartă-mă. Îmi pare atît de rău că, nefăcînd un lucru care credeam că te-ar îngrijora, te-am rănit. Sînt obişnuită să-mi port singură de grijă, să iau singură toate hotărîrile.

– Ei bine, nu mai merge aşa. Dacă nu poţi accepta asta, ne pierdem timpul.

– Ai dreptate. Şi mă sperii, fiindcă înţeleg că e atît de important încît să te facă să mă părăseşti. Nu vreau să se întîmple asta. Am greşit. Am vrut să procedez în felul meu şi am greşit. Ţipă la mine, înjură-mă, dar nu mă alunga.

Ca de obicei, enervarea ajunsese la punctul culminant, îi trecuse şi îl lăsase nemulţumit de sine însuşi.

– Ţi-e frig. Hai în casă.

– Stai...

Glasul lui fusese atît de distant, de categoric... Îi provoca un gol în stomac.

– Ascultă-mă doar.

Îl apucă de braţ, înfigîndu-şi degetele în carnea lui.

– Ascult.

– Cînd am primit-o, m-am înfuriat. Nu mă puteam gîndi decît că ticălosul ăsta, pentru că ştiu că e Jerry, se foloseşte de munca mea proprie ca să mă hărţuiască. Am crezut că pot s- o rezolv singură, ca să te scutesc şi de alte griji. Iar acum îmi dau seama că, dacă nu făceai acelaşi lucru, m-aş fi simţit la fel de jignită şi de furioasă ca tine.

Vocea i se întretăie.

– Te iubesc. Poate că ăsta-i singurul lucru cu care nu ştiu ce să fac. Nu încă. Dă-mi o şansă să descopăr. Îţi cer să nu mă părăseşti. Numai asta n-aş suporta. Să am nevoie de cineva, să-l iubesc şi să-l văd că pleacă.

– Eu nu sînt tatăl tău, o apucă Tyler cu o mînă de sub bărbie; îi văzu lacrimile lucind în ochi şi încercarea vitejească de a şi le stăpîni.

– Faptul că mă ai alături, că-ţi iau o parte din povară de pe umeri, nu înseamnă că eşti slabă. Nu te înjoseşte cu nimic, Sophia. Ne-am înţeles?

– Cred că da...

Buzele i se arcuiră. Tyler simplifica atît de bine lucrurile. Nu trebuia decît să-l lase.

– Hai că pînă acum a fost o noapte...

– Să mergem în casă şi s-o terminăm.

O cuprinse cu un braţ, conducînd-o înapoi.

Cu deliberare, îşi spuse Sophia, stînd aşezată în livingul lui Tyler. La maşină se umblase cu deliberare, la fel ca la vin. O parte din ea o ştiuse, dar acum, primind confirmarea, o treceau din nou fiorii.

– Da, folosesc adesea maşina asta. De obicei circul cu a mea, dar are numai două locuri. Fuseserăm toate trei la San Francisco, să facem cumpărături pentru nunta mamei mele. Aveam nevoie de maşina mare.

– Cine vă cunoştea planurile? o întrebă Maguire.

– Mai mulți oameni, cred. Familia. Şi familia judecătoarei Moore, cu care aveam întîlnire.

– Stabilită dinainte?

– Nu. Am trecut pe la Lincoln Moore înainte de a ne întîlni cu toții să luăm masa.

– Unde v-ați oprit ultima oară pentru mai mult timp? se interesă Claremont.

– La Moose's, în Washington Square, cînd am mîncat de cină. Am stat cam o oră şi jumătate. De la şapte pînă spre opt treizeci. De-acolo, am pornit spre casă.

– Aveți idee, domnişoară Giambelli, cine ar dori să vă facă vreun rău?

– Da, îl privi ea pe Claremont drept în ochi. Jeremy DeMorney. E implicat în contaminarea produsului, în delapidare, în toate problemele de anul ăsta ale familiei mele. Cred că el e responsabil de tot, că s-a folosit de vărul meu şi de cine i-a mai venit la îndemînă. Şi, cum i-am şi spus-o personal, nu cred că e prea mulțumit de mine în momentul de față.

– Domnul DeMorney a fost chestionat.

– Şi nu mă îndoiesc că a avut răspunsuri la toate. El e vinovatul.

– Ați văzut reclama pe care i-a trimis-o, se ridică Tyler în picioare nervos. Era o amenințare şi s-a ținut de cuvînt.

– Nu putem dovedi că DeMorney a trimis reclama. Ni s-a confirmat că era la New York, cînd a fost expediat pachetul de la Chicago.

– Atunci, a pus pe cineva s-o trimită. Găsiți o cale ca s-o dovediți, se răsti Tyler. E datoria voastră.

– Cred că el l-a omorît pe tatăl meu, reluă Sophia, cu voce calmă. Cred că ura lui la adresa tatălui meu e cauza tuturor celor întîmplate.

– Dacă vă referiți la presupusa aventură dintre Avano şi fosta doamnă DeMorney, a trecut cam mult timp ca să se răzbune.

– Ba n-a trecut deloc, luă cuvîntul Maddy. Nu şi dacă vrei să mergi pînă la capăt, să te răzbuni pe toți.

Claremont o îndemnă din privire să continue.

– Dacă se lua de tatăl Sophiei imediat după divorț, toți s-ar fi prins că avea draci. De pildă eu, dacă vreau să-i

plătesc o poliță lui Theo, stau cuminte, aştept, mă gîndesc cum să fac. Şi pe urmă, cînd acționez, nimeni nu se aşteaptă şi nu înțelege ce se întîmplă.

Dădu din cap:

– Aşa e mai ştiințific şi mult mai satisfăcător.

– Puştoaica asta e un geniu, comentă Tyler.

– O mîncare mai gustoasă servită rece, medită Claremont, la întoarcere. Se potriveşte cu stilul lui DeMorney. E un tip calm, sofisticat, erudit. Are bani, prestigiu, gusturi impecabile. Mi-l pot închipui aşteptînd, făcînd planuri, trăgînd sfori. Dar nu mi-l imaginez riscîndu-şi poziția numai pentru o căsătorie ratată. Tu ce-ai face, dacă bărbatul tău te-ar înşela?

– A, i-aş trage-un şut în cur, pe urmă aş lua pielea de pe el la divorț şi aş face tot ce pot să-i transform restul vieții într-un iad, inclusiv ace înfipte-n gîtul şi boaşele unei păpuşi cu chipul lui. Dar eu nu-s nici sofisticată, nici erudită.

– Şi se mai întreabă cîteodată lumea de ce nu mă însor, comentă Claremont, deschizîndu-şi carnetul. Sau să mai vorbim o dată cu Kristin Drake.

Era iritant s-o viziteze poliția la locul de muncă. Oamenii aveau să comenteze, să-şi dea cu presupusul, să rîdă pe înfundate... Kris nu detesta nimic mai mult decît s-o bîrfească lumea pe la spate. Şi, după părerea ei, numai Sophia era de vină.

– Dacă vreți să-mi ştiți opinia, problemele cu care se confruntă Giambelli anul ăsta au fost cauzate de faptul că pe Sophia o interesează mai mult propriile ei ambiții decît firma sau oamenii care lucrează pentru ea.

– Iar egocentrismul ei, după cum susțineți, a dus la nu mai puțin de patru victime omeneşti, un atentat cu armă de foc şi un accident care ar fi putut să fie fatal pentru ea însăşi, mama ei şi o fată.

Kris îşi amintea bine turbarea rece de pe chipul lui Jerry, cînd Sophia şi fermierul ei îl încolțiseră, la New York.

Nu era problema ei. N-o privea.

– E clar că a scos pe cineva din sărite.

– În afară de dumneavoastră, domnişoară Drake? întrebă binevoitoare Maguire.

– Nu e nici un secret că am plecat de la Giambelli în

termeni nu chiar amicali, iar cauza a fost Sophia. N-o plac şi mă nemulţumeşte faptul că a fost adusă peste capul meu, cînd era clar că aveam mai multă vechime şi experienţă. Şi intenţionez s-o fac să plătească, pe piaţă.

– Cît timp v-au făcut curte DeMorney şi La Coeur, în perioada cînd încă mai primeaţi un salariu de la Giambelli?

– Nici o lege nu interzice analizarea altor oferte în timp ce lucrezi la o firmă.

– Cît timp?

Kris ridică din umeri.

– M-au abrodat prima oară în toamna trecută.

– Jeremy DeMorney?

– Da. Mi-a sugerat că firma La Coeur s-ar bucura să mă ia în echipă. Mi-a făcut o ofertă şi am stat un timp s-o analizez.

– Ce anume v-a făcut să vă hotărîţi?

– Mi-am dat seama că, după cum stăteau lucrurile, nu aveam să mai fiu mulţumită la Giambelli.

– Şi totuşi, aţi mai rămas acolo cîteva luni de zile. În acea perioadă, aţi menţinut legătura cu DeMorney.

– Nu e nici o lege care să...

– Domnişoară Drake, o întrerupse Claremont. Noi investigăm nişte crime. Aţi simplifica mult procesul dacă ne-aţi ajuta să ne formăm o imagine clară. Şi noi vă uşurăm situaţia, punîndu-vă întrebări aici, unde vă simţiţi comod, în loc de a vă duce la secţie, într-o atmosferă mai puţin plăcută. Dumneavoastră şi DeMorney aţi păstrat legătura în acea perioadă?

– Şi dacă am păstrat-o?

– Cu acele ocazii, i-aţi dat lui DeMorney informaţii confidenţiale despre Giambelli – practici de afaceri, campanii promoţionale, informaţii personale pe care le puteaţi obţine în legătură cu membrii familiei?

Palmele lui Kris începură să se umezească.

– Vreau să chem un avocat.

– E privilegiul dumneavoastră. Puteţi răspunde la întrebare, ajutîndu-ne, eventual confirmînd unele practici neetice de afaceri pe care nu ne interesează să le folosim împotriva dumneavoastră. Sau puteţi să vă ţineţi tare, cu riscul de a sfîrşi acuzată de complicitate la crimă.

– Nu ştiu nimic de nici o crimă! Nimic nu ştiu despre asta!

Iar dacă Jerry... Iisuse. Iisuse Christoase!

Începea să transpire. De cîte ori revăzuse scenariul pe care-l expusese Tyler în apartamentul lui Jerry? Cît de des se întrebase dacă ceea ce spusese el era, măcar în parte, adevărat?

– Nu ştiu despre nici o crimă sau contaminare de produse. Da, i-am dat lui Jerry unele... informaţii. Despre planurile măreţe ale Sophiei pentru centenar, despre programare. Poate m-o fi întrebat şi unele detalii personale, dar nu erau decît bîrfe. Dacă avea vreo legătură cu Tony...

Se întrerupse, iar în ochi îi luciră lacrimi.

– Nu mă aştept să mă credeţi. Şi nici nu-mi pasă. Dar Tony a însemnat ceva pentru mine. Poate că, la început, mă întîlneam cu el doar ca să-i mai dau o palmă Sophiei, dar pe urmă situaţia s-a schimbat.

– V-a durut cînd s-a însurat cu Rene Foxx? întrebă Maguire, cu falsă compasiune.

– M-a iritat, strînse Kris buzele. Nu voiam să mă mărit cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Dar îmi plăcea compania lui, era bun la pat şi-mi admira talentele profesionale. Nu mă interesau banii lui. Rene nu e decît o tîrfă care scormoneşte după aur.

– Aşa i-aţi spus şi cînd aţi telefonat la ea acasă, în decembrie, declară Maguire.

– Poate. Nu-mi pare rău că spun ce gîndesc. De-aici şi pînă la a omorî pe cineva e cale lungă. Relaţia mea cu Jerry a fost corectă, profesională. Dacă el a avut ceva cu Tony, sau cu celalţi, îl priveşte. Eu nu i-am fost complice. Nu-mi plac jocurile astea.

– Halal jocuri, comentă Maguire, aşezîndu-se la volan. „L-am omorît fiindcă mi-a tăiat faţa pe şosea“ şi mai multe nu.

– Drake tremură toată de frică. Presupune că DeMorney a aranjat totuşi şi urmează să-i vină ei rîndul.

– Mare parşiv mai e.

– Mda. Hai să-l mai strîngem puţin cu uşa. Cu cît sînt mai parşivi, cu atît trebuie să-i strîngi mai tare.

CAPITOLUL 29

N-avea să mai permită. Cu siguranță, idioții de polițiști erau în solda lui Giambelli. Nu avea nici o îndoială. Firește că nu puteau dovedi nimic. Dar mușchiul de pe obrazul lui Jerry palpita, în timp ce în minte i se strecura îndoiala. Nu, era sigur. Absolut sigur. Fusese foarte, foarte atent. Dar nu asta conta.

Familia Giambelli îl mai umilise o dată public. Aventura lui Avano cu soția lui îl făcuse de rîs, îl silise să-și schimbe viața, stilul. Doar nu putuse rămîne căsătorit cu tîrfa aia infidelă – mai ales cînd știa lumea. Îl costase postul și prestigiul în cadrul firmei. În opinia stră-unchiului său, un om care-și pierdea nevasta în favoarea unui concurent putea pierde și clienți pentru acel concurent. Iar Jerry, considerat întotdeauna moștenitorul companiei La Coeur, primise o lovitură dureroasă.

Planificată ani de zile și executată cu mare artă, răzbunarea lui tăiase familia Giambelli pînă la os, o spintecase ca un scalpel. Dizgrație, neîncredere, toate provocate de ai lor înșiși. Perfecțiune. Acum cine primise lovitura? Și, cu toate planificările lui, cu toate etapele lui atent pregătite, acum întorceau totul împotriva sa. Știau că era mai puternic și încercau să-l tragă la fund. N-avea să le-o permită. Credeau că tolera ca propriii lui asociați să intre la bănuieli despre el – un DeMorney? Numai ideea îl făcea să tremure de furie.

Propria lui familie îl interogase. Îl *interogase* despre practicile de afaceri. Ipocriții. Nu-i deranja să le crească piața – dar, la primul semn că putea fi un mic val pe apă, se și pregătiseră să-l scoată țap ispășitor. Nici de ei n-avea nevoie. Nu intenționa să aștepte pînă-i cereau demisia, dacă îndrăzneau. Stătea bine cu banii. Poate că sosise timpul să-și ia o pauză. O vacanță prelungită, o schimbare completă de decor.

Avea să plece în Europa, unde numai reputația lui în sine

putea să-i asigure viitorul la orice companie alegea. Cînd era gata să lucreze din nou. Cînd era pregătit să le plătească celor din familia La Coeur trădarea.

Dar, înainte de a-şi reface din nou viaţa, trebuia să-şi termine treaba. Pe plan personal, de data asta. Ce credea MacMillan, că n-avea curaj să apese singur pe trăgaci?

Femeile din familia Giambelli aveau să plătească scump pentru că-l umiliseră.

Sophia îşi deschidea e-mail-ul profesional. Ar fi preferat să răspundă personal la rapoarte, memorii şi întrebări, în biroul ei din San Francisco. Dar legea era clară: nu se ducea în oraş neînsoţită – punct. Iar Tyler refuza să plece din vie. Nu se terminase smulgerea buruienilor şi se produsese o uşoară infestare cu păduchi-de-frunză. Nu exista sezon fără infestări, însă se cunoşteau poveşti despre recolte întregi devastate astfel.

Accesă încă un e-mail şi clică pe fişierul ataşat, ca să-l deschidă. Cînd văzu imaginea pe display, inima i se opri un moment, apoi o luă la goană. Era o copie după următoarea reclamă, cea programată pentru luna august.

Un picnic de familie, cîţiva oameni la o masă lungă de lemn, plină cu mîncare şi sticle de vin. Sophia alesese imaginea cîtorva generaţii, un amestec de feţe, expresii şi mişcare. Dar trei dintre chipurile modelelor fuseseră modificate subtil.

Sophia îşi studie bunica, mama, pe ea însăşi. Avea înfiptă în piept, ca un pumnal, o sticlă de vin.

Inscripţia spunea:

TE PAŞTE MOARTEA
PE TINE ŞI AI TĂI

– Canalie, canalie...!

Apăsă pe o tastă, pentru a printa imaginea, apoi salvă fişierul şi îl închise. N-avea să se lase zguduită. Şi nici să-şi lase familia ameninţată. Urma să se ocupe de el.

Cînd Sophia se aplecă lîngă el, în vie, Tyler îşi continuă lucrul, cu aceeaşi plăcere.

– Ce este, fetiţo?

– Am primit încă un mesaj, tot o reclamă modificată. A venit prin e-mail, ataşat la un fişier.

Cînd mîna lui Tyler se încordă, Sophia îşi înlănțui degetele printre ale lui.

– Am şi verificat. A fost trimis de la adresa de e-mail a lui P.J. Ea nu mi-a expediat azi nici o corespondență. Cineva i-a folosit computerul sau avea parola. Putea fi trimis de oriunde.

– Unde-i acum?

– În casă, l-am imprimat şi l-am închis într-un sertar. Îl voi trimite la poliție, dar voiam să-ți spun mai întîi.

Tyler rămase pe loc. Deasupra, un nor acoperea parțial soarele, filtrînd lumina.

– Uite ce vreau eu. Vreau să-l prind şi să-i jupoi pielea de pe oase cu un cuțit tocit. Pînă în ziua aia fericită, îți cer să-mi promiți ceva.

– Dacă pot.

– Nu, Sophia, fără nici un dacă. Nu pleci nicăieri de una singură. Nici măcar de la vilă pînă aici. Vorbesc serios.

– Înțeleg cît de îngrijorat eşti, dar...

– Nu poți să înțelegi, pentru că nu e rezonabil. Nu se poate descrie. Ştii la ce mă refer.

– Din fericire pentru tine, ştiu.

– Perfect. Hai să-ți împachetezi lucrurile.

– Nu mă mut la tine.

– De ce naiba nu te muți? îşi răvăşi el părul cu mîinile, enervat. Oricum stai acolo juma' din timp. Şi nu-mi veni cu scuza aia ridicolă că e nevoie de tine în casă la pregătirile pentru nuntă.

– Nu e o scuză ridicolă, e un motiv real. Real şi poate la fel de ridicol. Nu vreau să locuiesc cu tine.

– De ce? Spune-mi numai atît.

– Poate sînt de modă veche.

– Eşti pe dracu'!

– Nu cred că e cazul să locuim împreună, continuă ea. Cred că e cazul să ne căsătorim.

– Asta-i altă...

Cu întîrziere, cuvintele ei îşi făcură efectul, amuțindu-l.

– Exact, şi după ce ți-am spus asta, trebuie să mă duc acasă şi să anunț poliția.

– Ştii, într-o zi chiar ai să mă laşi să înțeleg un proces în stilul şi-n ritmul meu. Dar, de vreme ce acum nu e cazul,

poate mă ceri de bărbat într-un mod mai tradițional.

– Vrei să-ți cer mîna? Perfect. Te însori cu mine?

– Sigur. În noiembrie ar fi ideal.

O cuprinse de coate, ridicînd-o de la pămînt.

– Atunci voiam să te cer eu pe tine – dar trebuie tu să fii întotdeauna prima. Mă gîndeam să ne căsătorim, să ne facem luna de miere şi să ne-ntoarcem acasă înainte de a începe tăiatul.

– Nu ştiu. Trebuie să mă gîndesc... *Culo.*

– E valabil şi pentru tine, iubito.

O sărută apăsat, apoi o lăsă din nou jos.

– Aşteaptă-mă să termin vița asta, şi mergem să anunțăm poliția. Şi familia.

– Ty?

– Mmm?

– Numai fiindcă eu te-am cerut pe tine nu înseamnă că nu vreau inel.

– Bine, bine, o să-ți iau şi inel.

– Eu îl aleg.

– Ba nu-l alegi deloc.

– De ce să nu-l aleg? Doar eu am să-l port!

– Şi mutra ți-o porți tot timpul, dar nici pe-aia nu ți-ai ales-o tu.

Oftînd, Sophia îngenunche lîngă el.

– N-are absolut nici un sens...

Totuşi, îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Cînd am venit aici, eram speriată şi furioasă. Acum, sînt speriată, furioasă şi fericită. Mă simt mai bine. Mult mai bine.

– Aceştia sîntem, declară Tereza, ridicînd paharul. Cei care am hotărît să fim.

Luau cina în aer liber, la fel ca în reclamă. O hotărîre intenționată, îşi spuse în gînd Sophia. Bunica ei prefera să stea dreaptă în fața unei amenințări şi să-i tragă un şut în boaşe, la nevoie.

– Cînd avem probleme, continuă Tereza, ne unim. Familia. Prietenii. Anul ăsta ne-a adus necazuri, schimbări şi suferințe. Dar ne-a adus şi bucurii. Peste cîteva săptămîni, Eli şi cu mine vom avea încă un fiu, şi cîțiva nepoți noi. Între timp, sîntem amenințați. M-am gîndit temeinic ce se poate

face. James? Care e opinia ta legală?

James lăsă jos furculița, adunîndu-şi gîndurile.

– Deşi probele indică implicarea lui DeMorney, poate chiar şi participarea lui directă, în planul de delapidare şi contaminare a vinului, nu există nici o dovadă concludentă. Nu avem suficiente date pentru a-l convinge pe procurorul districtual în aceste privințe, nici referitor la moartea lui Tony Avano. Şi s-a confirmat că era la New York cînd a fost sabotată maşina Sophiei.

– A plătit pe cineva... începu David.

– Nu te contrazic, dar pînă cînd poliția nu obține dovezile, nu se poate face nimic. Sfatul meu e să nu vă amestecați şi să lăsați sistemul să funcționeze.

– Nu vreau să te jignesc nici pe tine şi nici sistemul, unchiule James, interveni Sophia, dar pînă acum n-a prea funcționat. Donato a fost asasinat în timp ce se afla în custodia sistemului. Iar David a fost împuşcat pe o stradă publică.

– Astea sînt problemele poliției italiene, Sophia, şi nu fac decît să ne lege şi mai strîns de mîini.

– O hărțuieşte pe Sophia cu reclamele alea, îşi împinse Tyler farfuria la o parte. De ce nu se poate dovedi că de la el sînt?

– Aş vrea să pot răspunde. Individul nu e prost, şi nici neglijent.

– S-a hotărît să ne ruineze, spuse calm Tereza. N-a reuşit. Ne-a păgubit, da, ne-a cauzat pierderi. Dar va plăti. Azi i s-a cerut să demisioneze de la La Coeur. Am plăcerea să cred că a fost rodul discuțiilor lui Eli şi ale mele cu anumiți membri ai consiliului lor de administrație, precum şi al discuțiilor lui David cu cîțiva directori importanți.

Sorbi din vin, savurîndu-i buchetul.

– Am auzit că n-a primit deloc bine vestea. Voi folosi toată influența de care dispun ca să mă asigur că nu va primi de lucru la nici un producător de vinuri cu reputație. Pe plan profesional, e terminat.

– Nu e de-ajuns... începu Sophia,

– Poate fi chiar prea mult, o corectă Helen. Dacă e atît de periculos pe cît crezi, situația asta îl va împinge într-un colț, unde se va simți şi mai obligat să riposteze. Ca avocată, ca prietenă, îți cer... vă cer tuturor să-l lăsați în pace. Tereza, fiica ta urmează să se căsătorească. E o ocazie de săr-

bătoare, de a merge înainte, nu de a vă gîndi la răzbunare.

– Apropo de sărbătoriri, spuse Tyler, şi eu am să mă însor cu Sophia.

– Ce naiba, Ty! Ți-am spus doar...

– Taci, o întrerupse el, pe un ton atît de firesc încît Sophia amuți pe dată. Ea m-a cerut, dar mi-a plăcut ideea.

– O, Sophia! sări Pilar de la masă, repezindu-se să-şi îmbrățişeze fiica.

– N-am vrut decît să aştept pînă după nunta voastră, ca să vă spun, dar gură-mare ăsta nu-i în stare să tacă.

– Şi partea asta a fost tot ideea ei, confirmă Tyler, ocolind masa.

O luă de mînă, scoase un inel din buzunar şi-i puse pe deget diamantul simplu, cu tăietură spectaculoasă.

– Cu asta, am pecetluit tîrgul.

– De ce nu poți doar să... E minunat!

– A fost al bunicii mele. De la MacMillan, pentru Giambelli.

Îi ridică mîna şi o aărută.

– De la Giambelli la MacMillan. Merge.

Sophia oftă.

– Nu pot să te sufăr cînd ai dreptate.

Răzbunarea, conchise Jerry, crea tovărăşii de pat mai ciudate chiar şi decît politica. Nu că ar fi ajuns deja în pat – dar nici mult nu mai avea.

Rene era incomparabil mai accesibilă decît se aşteptase.

– Îți mulțumesc că mă asculți, spuse el, luîndu-i mîna. Mă temeam să nu crezi toate zvonurile alea veninoase pe care le răspîndesc Giambelli-ii.

– Pe-ăştia nu i-aş crede nici dacă ar spune că soarele răsare la est, se aşează Rene mai comod pe canapea. Pe lîngă ura la adresa familiei Giambelli, o anima mirosul omului cu bani. Ai ei erau pe terminate.

– Don mi-a oferit informații confidențiale. Le-am folosit. Fireşte, Giambelli-ii nu suportă asta, nu admit ca oamenii să ştie că i-au trădat chiar ai lor. Dar eu n-am făcut decît să iau ce mi-s-a oferit. Nu le-am pus pistolul la tîmplă.

Se întrerupse şi îi strînse mîna.

– Iertaşe, Rene, iartă-mă. Ce prostie am spus.

– Nu-i nimic. Dacă Tony nu mă mințea, dacă nu mă

înşela cu curviştina aia care lucra pentru Sophia, ar mai fi trăit şi azi.

– Kristin Drake.

Jerry făcu o pauză de efect, ducîndu-şi mîna la frunte.

– Înainte s-o angajez, n-am ştiut de ea şi Tony. Ideea că ar fi putut avea vreo legătură cu moartea lui...

– Dacă avea, ar fi rămas angajata lor.

Putea exista o femeie mai perfectă? Nu-şi dorea decît să-i fi venit cu luni în urmă ideea de a o folosi pe Rene.

– Mi-au distrus reputația. Cred că parțial am contribuit şi eu. Nu trebuia să-mi doresc să cîştig atît de mult.

– Cîştigul e singurul care contează.

Jerry îi zîmbi.

– Iar eu sînt un om care detestă să piardă.

– Înțeleg, spuse ea, punîndu-i o mînă peste inimă, cu un gest care putea fi considerat de compasiune – sau altfel; făcu un efort să-şi umple ochii de lacrimi. Şi eu îi urăsc.

– Rene, se apropie el încet. Poate găsim o cale de a le-o plăti. Pentru amîndoi.

Mai tîrziu, în timp ce Rene zăcea goală cu capul pe umărul lui, Jerry zîmbi în întuneric. Văduva lui Tony avea să-i deschidă drumul drept pînă-n inima familiei Giambelli. Iar el avea să le-o smulgă din piept.

Avea să fie distractiv. Rene se echipă cu mare grijă pentru rolul pe care-l avea de jucat. Taior închis la culoare, conservator, mahiaj redus la minimum. Pregătise totul cu Jerry, ce să spună, cum să se poarte. O pusese să repete de nenumărate ori. Individul era cam prea exigent pentru gusturile ei, dar bănuia că putea să-l schimbe. Dacă-l ținea atîta timp.

Deocamdată, era util, distractiv şi o ajuta să-şi atingă scopul. Şi, la fel ca majoritatea, o subestima. Nu-şi dădea seama că ştia că şi *el* o considera pe ea utilă, distractivă şi doar o simplă cale de a-şi atinge scopul.

Dar Rene Foxx nu era proasta nimănui. Şi cu atît mai puțin a vreunui bărbat.

Jeremy DeMorney era mînjit pînă la nodul cravatei sale Herms. Dacă nu-i venea ideea cu contaminarea produselor, Rene ar fi început să se îmbrace de la solduri. Bine le o mai trăsese împuțiților de Giambelli. Din partea ei, un om isteț şi

destul de şiret ca să facă o asemenea figură era exact ceea ce căuta.

Conchise că, intrînd în divizia de omucideri cu caseta în mîini, făcea primul pas spre un viitor foarte lucrativ.

– Îi caut pe detectivii Claremont sau Maguire, începu ea, apoi îl zări pe Claremont ridicîndu-se de la birou. A, domnule detectiv. Trebuie să vă vorbesc. Imediat, e ceva foarte urgent...

– Mai încet, doamnă Avano, o luă Claremont de braţ. Beţi o cafea?

– O, n-aş putea. N-am dormit toată noaptea.

Concentrată asupra rolului, nu observă semnalul rapid spre colega lui.

– Vom vorbi în camera de cafea. Spuneţi-mi ce vă tulbură.

– Da, am... Doamnă detectiv Maguire, ce bine că sînteţi şi dumneavoastră aici!

Puse caseta pe masă, împingînd-o în mijloc ca pentru a fi cît mai departe de ea, şi se aşeză.

– Umblam prin lucrurile lui Tony, şi am găsit cutia asta pe raftul de sus al debaralei. Nu ştiam ce conţinea. În caseta lui de bijuterii era o cheie. Ţin minte că am mai văzut-o, dar nu ştiusem de unde era – asta e. Era de la cutie. Deschideţi-o. Vă rog. Eu nu vreau să mai văd ce e înăuntru.

După ce Claremont deschise caseta şi începu să răsfoiască hîrtiile, Rene continuă:

– Acte. Registre sau cum se numesc, pentru contul acela fals deschis de familia Giambelli. Înseamnă că Tony ştia. Şi de-asta l-au omorît. Se vede că aduna dovezi. Încerca să pună lucrurile în ordine şi... a plătit cu viaţa.

Claremont se uită la contracte şi corespondenţă, dîndu-i foile şi lui Maguire.

– Credeţi că soţul dumneavoastră a fost asasinat pentru aceste hîrtii.

– Da, da!

Ce, era idiot? se întrebă ea, nervoasă.

– Mă tem că s-ar putea să am şi eu o parte din vină. Mă tem de ceea ce mi s-ar putea întîmpla. Ştiu că mă urmăreşte cineva, continuă, mai încet. Sună paranoid, ştiu, dar sînt sigură. Am plecat de-acasă pe furiş, ca să vin aici. Cred că au angajat pe cineva să mă urmărească.

– Cine să fi făcut asta?

– Familia Giambelli! îl apucă ea pe Claremont de mînă. Se întreabă dacă mai țin minte, dar eu n-am ştiut nimic, pînă n-am găsit asta. Şi dacă află, au să mă omoare.

– Ce n-ați ştiut?

– Că Sophia l-a omorît pe Tony al meu.

Îşi acoperi gura cu mîna, scrificîndu-şi fardul în favoarea lacrimilor.

– E o acuzație gravă, se ridică Maguire să aducă nişte şervețele. Ce vă determină s-o faceți?

Lui Rene i se întretăie respirația, şi luă şervețelele cu o mînă tremurătoare.

– Cînd le-am găsit, mi-am amintit. Venisem acasă. E mult de- atunci un an. Sophia era acolo. Se certa cu Tony, la etaj. Ea era furioasă, iar îl încerca s-o calmeze. Nu m-au auzit intrînd. Îi spunea că trebuie să lase în pace contul Cardianili. Să-l lase în pace şi cu asta să se termine totul. Dacă făcea ceva cu registrele, avea să plătească. I-a spus foarte clar: „Dacă nu le laşi în pace, te omor." Atunci am ieşit din bucătărie, fiindcă mă înfuriasem. În acelaşi timp, a apărut şi ea pe scară. M-a văzut, a spus ceva urît în italiană şi a ieşit.

Expiră cutremurat, îşi trase nasul delicat.

– Cînd l-am întrebat pe Tony, mi-am dat seama că era zguduit, dar el a spus că nu erau decît probleme de afaceri. N-am crezut că Sophia vorbise serios. Dar a făcut-o. Tony ştia că era implicată în delapidare, şi pentru asta l-a omorît.

– Deci, îşi înclină Maguire scaunul pe spate, cînd ea şi colegul ei rămaseră singuri. Înghiți vreo vorbă din ce-a spus?

– Pentru cineva care n-a dormit toată noaptea, părea destul de sprintenă. Pentru cineva îngrozit şi terorizat, n-a uitat să-şi asorteze pantofii cu poşeta şi să-şi îndrepte dunga la ciorapi.

– Eşti un adevărat polițist al modei, colega. Nici o şansă să fi găsit hîrtiile abia acum. A doua zi, după moartea lui, i-a scotocit prin toate sertarele, dulapurile şi ungherele să pună mîna pe toți banii.

– Maguire, am impresia că n-o prea placi pe văduva Avano.

– Nu-mi plac oamenii care mă cred proastă. Întrebare: dacă a avut hîrtiile tot timpul, de ce le-a predat abia acum?

Iar dacă nu le-a avut, cine i le-a dat?

– DeMorney e în San Francisco, îşi împreună Claremont vîrfurile degetelor. Mă-ntreb de cînd se cunosc.

– Un lucru e sigur, amîndoi au o ură de moarte pe Giambelli, iar asta vrea s-o-nfunde pe Sophia – şi vrea rău.

– Destul de rău ca să dea o declaraţie falsă la poliţie.

– Pe dracu', s-a distrat copios. Şi e destul de deşteaptă ca să nu fi spus nimic cu care s-o putem acuza. Nu putem dovedi dacă şi cînd a găsit hîrtiile. Iar scena cu cearta e credibilă, fiind foarte posibil ca Sophia să se fi certat cu tatăl ei la un moment dat, în ultimul an. Nici cu aia n-o putem înfunda, chiar dacă am vrea să ne dăm osteneala.

– N-avea nici un sens să se mărite cu Avano şi a doua zi să-l omoare. Aici e ceva ce nu se leagă. Nu avea nimic de cîştigat, iar pe ea o interesează să obţină cît mai mult.

– Dacă tot ai adus vorba, s-ar putea să coacă o mică răzbunare. Asta urmăreşte acum.

– Mda, şi DeMorney la fel.

Claremont se ridică.

– Hai să vedem cît de strîns îi putem lega unul de altul.

CAPITOLUL 30

Rene se aşeză pe canapea, lîngă Jerry, şi luă cupa cu şampanie.

– Azi la salon am auzit nişte informaţii foarte interesante.

– Şi care să fie alea?

– Am să-ţi spun.

Îşi trecu vîrful unui deget peste cămaşa lui.

– Dar o să te coste.

– Serios? îi luă el mîna, ridicînd-o s-o muşte uşor de încheietură.

– A, e drăguţ, dar vreau ceva puţin mai altfel. Hai să ieşim, iubitule. Sînt aşa de sătulă să stau în casă. Du-mă la un club cu lume, muzică şi porcărele.

– Iubito, ştii cît mi-ar plăcea. Dar încă nu este indicat să

fim văzuți împreună în public. Nu este încă timpul.

Rene îşi bosumflă buzele, cuibărindu-se lîngă el.

– O să mergem undeva unde nu ne cunoaşte nimeni. Şi chiar dacă ne cunosc, Tony a murit de luni de zile. Nimeni nu-mi poate pretinde să țin doliu la nesfîrşit.

Din informațiile lui, Rene nu ținuse doliu nici o săptămînă.

– Încă puțin doar. Am să mă achit față de tine. Cînd terminăm aici cu tot şi toate, mergem la Paris. Ei, ce-ai aflat azi?

– Ca să folosesc vocabularul tîrfei ăleia de Kris, curva numărul trei dă o mică petrecere pentru curva numărul doi, vineri seară – în ajunul nunții. Numai între femei. Pregăteşte afurisitul de salon din vilă – tratamente faciale, corporale, masaje, tot tacîmul.

– Şi bărbații ce-au să facă, în timp ce femeile se lustruiesc?

– Se uită la filme porno şi fac laba, cred. Au să-şi țină bairamul burlacilor, la MacMillan. Mirele şi mireasa n-au voie să facă prostii în noaptea dinaintea nunții. Ipocriții.

– Interesant.

Şi era exact ocazia pe care o aşteptase.

– Vom şti unde e fiecare. Şi nici nu putea să pice mai bine momentul, în noaptea dinaintea fericitului eveniment. Rene, eşti o comoară.

– N-am nevoie să fiu o comoară. Vreau numai să am comori.

– Peste o săptămînă, vom fi la Paris şi-o să am eu grijă. Dar, mai întîi, avem o întîlnire vineri seara, la Villa Giambelli.

Voia să fie totul perfect, o noapte de neuitat, pentru ani şi ani. O planificase, o organizase, pusese la punct toate detaliile. În douăzeci şi patru de ore, mama ei avea să se îmbrace pentru nuntă. dar în ultima ei seară de femeie necăsătorită urma să se lăfăiască într-o lume a femeilor.

– Cînd vom avea produsele noastre, poate să le vindem un timp direct la saloanele de tratament, spuse Maddy, mirosind uleiurile aranjate pe masa de masaj. Să fie exclusive, cum ar veni, ca să moară lumea după ele.

– Eşti o fată deşteaptă, Maddy. Dar în seara asta nu discutăm afaceri. Seara asta e pentru ritualurile femeieşti. Sîntem domnişoare de onoare.

– O să vorbim despre sex?

– Normal. Doar n-o să facem schimb de rețete. A, uite-o pe femeia momentului.

– Sophia.

Înfăşurată în prosopul lung şi alb, Pilar dădu ocol piscinei.

– Nu-mi vine să cred că ți-ai dat atîta osteneală.

– Am încercat un decor de baie romană. Chiar îți place?

– E miraculós. Mă simt ca o regină.

– La sfîrşit, ai să te simți ca o zeiță. Unde-s celelalte? Pierdem timpul de răsfăț.

– Sus. Mă duc să le chem.

– Ba nu te duci nicăieri. Maddy, toarnă-i mamei un vin. Nu va mişca nici un deget, decît ca să ia cîte o fragă cu ciocolată. Chem eu pe toată lumea.

– Ce vrei să iei? o întrebă Maddy.

– Numai apă deocamdată, iubito, mulțumesc. E o seară minunată.

Se duse spre uşile deschise, rîzînd uşor.

– Mese de masaj în curte! Numai Sophia era în stare.

– Nu mi-am mai făcut niciodată un masaj.

– Mmm. O să-ți placă.

În timp ce vorbea, Pilar îşi trecu absentă o mînă peste părul lui Maddy. Gestul o făcu să ofteze.

– Ce e?

– Nimic, îi dădu Maddy paharul. Cred că... abia aştept.

– Cacealma, mormăi David, pe lîngă trabucul pe care-l strîngea în dinți, încercînd să-l intimideze pe Eli cu privirea.

– Zău? Pune banii, fiule, şi plusează.

– Hai, tată, îl încurajă Theo, care ținea şi el în dinți un trabuc – neaprins – şi se simțea ca un bărbat. Cine nu riscă, nu cîştigă.

David aruncă în vas cîteva jetoane.

– Cip. Arată-le.

– Trei decăraşi... începu Eli şi îi văzu ochii începînd să lucească. ...De strajă lîngă două gagicuțe.

– Jagardea nenorocită!

– Un scoțian nu merge la cacealma cînd e vorba de bani, fiule, greblă Eli jetoanele, jubilînd.

– Asta m-a scalpat de-atîtea ori, încît nu mai joc cărți cu el fără cască, gesticulă James cu paharul. Ai să-nveți.

Cînd auziră bătaia în uşă, Linc ridică privirea:

– Cineva a comandat o stripteusă, este? Ştiam eu că nu mă lăsaţi cu buzele umflate.

– A venit pizza! sări Theo în picioare.

– Iar pizza? Theo, doar nu mai vrei pizza!

– Ba cum să nu vreau! strigă el peste umăr. Ty a zis că pot.

– Am zis că poţi s-o comanzi pentru mine. Pe-ultima ai ras-o tu, toată.

Linc îi aruncă lui Tyler o privire de milă.

– Şi nu puteai aranja s-o aducă o stripteusă?

– Li s-au terminat. Azi e convenţia apostolică.

– Se leagă. Mă rog, sper că măcar pepperoni mai aveau.

– Dumnezeule, Sophia, a fost o idee genială.

– Mulţumesc, mătuşă Helen.

Stăteau una lîngă alta, cu măşile purificatoare verzi şi groase pe feţe.

– Am vrut ca mama să se relaxeze şi să se simtă ca o femeie.

– Cu siguranţă. Le văd acolo pe Tereza şi Maddy, îşi fac pedichiura şi se ceartă.

– Mmmm, murmură Sophia. Nu se înţeleg cu privire la numele produselor cosmetice pe care încă nu le avem. Nu ştiu dacă Maddy sau ideea e cauza, dar i-a ridicat enorm moralul lui *Nonna*.

– Mă bucur să aud. Eram îngrijorată, de cînd am vorbit ultima oară. Ideea ca Rene să facă din Tony un erou, în afacerea Cardianili... mă ia cu fiori.

Sophia se încordă, apoi făcu un efort să se relaxeze la loc.

– A fost o prostie. Ideea lui DeMorney, şi una din primele lui idei cu adevărat tîmpite. Începe să cedeze.

– S-ar putea. Dar a cauzat din nou valuri.

Ridică o mînă.

– Şi mai mult n-am să spun. În seara asta, lăsă problemele în pace. Unde-i Pilar?

– În Sala B – cunoscută şi ca baia de la parter. Facial complet. Trebuie să aibă un duş aproape.

– Fabulos. Eu urmez.

– Şampanie?

– Maria, se ridică puțin Sophia. Nu trebuie să serveşti. Eşti invitată.

– Mi s-a uscat manichiura. Urmează pedichiura. Îmi aduci şampania atunci.

– Ne-am înțeles.

Maria aruncă o privire spre Pilar, care tocmai intra, relaxată.

– În seara asta, ai făcut-o pe mama ta fericită. Acum, totul o să fie bine.

– E clar că te pricepi să distrezi o femeie.

Jerry îşi trecu o mînă peste fundul pantalonilor strîmți ai lui Rene.

– Şi încă n-ai văzut nimic. O să fie o noapte de neuitat. Pentru toată umea.

Mergeau prin vie. Făcuseră drum lung pe jos de la maşină, iar sacul părea tot mai greu cu fiecare pas. Totuşi, faptul că făcea treaba cu mîna lui, pentru prima dată, era fascinant. Nu simțea numai mulțumirea amuzată pe care o cunoscuse cu alte ocazii, ci şi o emoție profundă, personală.

Iar dacă ceva se încurca, avea s-o sacrifice pe Rene. Însă n-avea de gînd să încurce nimic. Cunoştea locurile. Cu ajutorul lui Don, al lui Kris şi al propriilor lui observații, descoperise sistemul de alarmă şi ştia cum să-l evite. Nu avea nevoie decît de răbdare şi atenție. Şi ambiția care-l purta înainte.

– Stai pe-aproape.

– Stau. Nu vreau să-ți tai cheful, dar aş vrea să fiu la fel de sigură ca tine c-o să reuşim.

– Acum, nu mai stăm pe gînduri. Ştiu ce am de făcut, şi cum. Au să năvălească afară ca furnicile la picnic.

Imaginea o fascina.

– Nu mă intersează decît să nu fiu prinsă.

– Fă ce-ți spun eu şi n-ai să fii. După ce ies toți, noi intrăm, punem pachetul în camera Sophiei şi ne-am topit. Peste cinci minute, sîntem în maşină. Sunăm la poliție de la un telefon public. le dăm anonim pontul şi, pînă să ştie cineva ceva, sîntem la tine, destupînd şampania.

– Baba o să-i mituiască pe polițişti. N-o să-şi lase comoara de nepoată în puşcărie.

– Poate. Nu contează, noi încercăm. Vor fi ruinați. Mai

devreme sau mai tîrziu, tot găseşti picătura potrivită, aia care varsă paharul. Nu asta voiai?

Ceva din glasul lui îi străbătu şira spinării cu un fior, dar dădu din cap.

– Ba da, exact asta voiam.

Cînd ajunse la cramă, Jerry scoase cheile. Don avusese atîta minte să facă duplicate după ele.

– Cînd terminăm, pe-astea le-aruncăm în golf.

Introduse prima cheie în broască.

– După noaptea asta, nimeni nu va mai avea nevoie de ele.

Întinsă pe masa de masaj, Sophia privea stelele.

– Mama, sînt obsedată oare?

– Da.

– Şi e rău?

Pilar întoarse privirea spre ea, de la marginea curții.

– Nu. Iritant, uneori, dar nu rău.

– Pierd din vedere ansamblul pentru că mă fură detaliile?

– Rareori. De ce întrebi?

– Mă întrebam ce-aş schimba la mine, dac-aş putea. Dacă ar trebui.

– Eu n-aş schimba nimic.

– Fiindcă sînt perfectă? întrebă ea, cu un zîmbet.

– Nu, fiindcă eşti a mea. E vorba de Ty?

– Nu, de mine e vorba. Pînă... în fine, nici nu-s sigură cînd anume, dar pînă nu demult, eram sigură că înțelesesem totul. Ştiam ce voiam şi cum să obțin.

– Şi nu mai eşti sigură?

– A, ba mai sînt. Încă mai ştiu ce vreau şi cum să fac ca să capăt. Dar lucrurile pe care le vreau s-au schimbat sub ochii mei. Mă întrebam dacă nu cumva au fost aici tot timpul, iar eu nu le-am observat. Aş... Lasă-ne cinci minute, îi ceru ea terapeutei.

Cînd rămase singură cu Pilar se ridică, strîngîndu-şi cearşaful la piept.

– Te rog, nu te supăra.

– Nu mă supăr.

– Pînă nu demult, încă mai voiam ca tu şi tata să vă împăcați. O doream fiindcă nu ştiam cum să doresc altceva, cred. Fiindcă simțeam că, dacă v-ați fi împăcat, el ar fi fost

ceea ce aveam eu nevoie să fie. Nu ce aveai tu nevoie, sau ce era el, ci ce aveam *eu* nevoie. Ăsta era detaliul care mă tot obseda, şi am pierdut din vedere ansamblul. Dacă aş putea, asta aş schimba-o.

– Eu nu. I-ai fi fost o fiică bună, dacă te lăsa. Ai vrut să fii, ai avut nevoie să fii. Nu, n-aş schimba asta.

– Mulţumesc.

O luă de mînă, răsucindu-i-o să vadă cît era ceasul.

– A trecut de miezul nopţii. Casă de piatră, mama!

Îi ridică mîna la obraz, apoi dădu să se culce la loc.

– Da', ce-i asta...? Pare să... O! Crama! Arde crama! Maria! Maria, sună la nouă-unu-unu! A luat crama foc!

Sări de pe masă, înhăţîndu-şi din fugă halatul.

Aşa cum prevăzuse Jerry, năvăleau cu toţii din casă. Voci ridicate, paşi alergînd. Din întunericul grădinii, Jerry număra siluetele înfăşurate în halate albe care fugeau pe cărare şi prin vie.

– Au intrat, au ieşit, îi şopti el lui Rene. Floare la ureche. Ia-o tu înainte.

Rene îi spusese unde era camera Sophiei, dar Jerry voia ca ea să intre prima. Era posibil să fi greşit. Susţinea că nu intrase decît o dată, însă tot ştia mai mult decît el. Urcă treptele terasei în urma ei, privind peste umăr. Vedea văpaia portocalie profilată pe cerul nopţii. O privelişte încîntătoare. Lumina formele care se grăbeau într-acolo ca nişte molii speriate.

Aveau s-o stingă, desigur, dar nu destul de repede. Era nevoie de timp pînă să-şi dea seama că sistemul de aspersoare fusese scos din funcţiune, să-şi adune minţile, să se uite neputincioşi cum explodau sticlele preţioase, cum se distrugeau echipamentele, cum se făcea scrum dracului toată tradiţia.

– Jerry, pentru numele lui Dumnezeu! şuieră la el Rene, de pe terasă. N-avem timp să admirăm peisajul.

– Oricînd e timp pentru un moment de plăcere, iubito. Eşti sigură că e camera ei?

– Da, sînt sigură.

– Atunci e bine.

Deschise uşile şi intră. Inspiră satisfăcut mirosul, chiar în clipa cînd Sophia năvăli pe uşa din partea opusă şi aprinse

lampa. Lumina neaşteptată îl orbi, şocul îi încremeni mintea. Pînă să-şi revină, se pomeni luptîndu-se cu o femeie ca o pisică turbată.

Sophia se repezi la el, catapultată de furie. În momentul cînd îşi înfipse dinţii în el, şi îl auzi urlînd, fiorul feroce izbucni prin ea ca lava unui vulcan. Jerry lovi, nimerind-o în obraz, dar ea nici nu simţi durerea. Unghiile proaspăt manichiurizate îl zgîriară pe obraz, lăsînd dîre roşii, ca urmele unei greble.

Fără alt gînd decît să se elibereze, o aruncă într-o parte, nimerind peste Rene, care zbiera. Inadmisibil. Praful se alesese de planurile lui. De neiertat. În timp ce Sophia se aduna pe picioare, gata să sară din nou, în mînă îi apăru pistolul, iar degetul transpirat se potrivi pe trăgaci.

Fu gata să apese, cînd trupul ei nervos se opri brusc, iar din ochi furia i se risipi, înlocuită de spaimă. În sfîrşit, îşi spuse Jerry, faţă în faţă. Şi voia mai mult decît să scape. Voia să i se dea satisfacţie.

– Ia te uită. Interesant. Ar fi trebuit să fugi cu ceilalţi, Sophia. Dar poate că aşa a vrut soarta, să sfîrşeşti ca nemernicul de taică-tău. Cu un glonţ în inimă.

– Jerry, trebuie să plecăm de-aici, se ridică Rene în picioare, privind fix pistolul. Dumnezeule! Ce faci? Nu poţi s-o împuşti.

– Nu?

– Şi de ce nu, mă rog?

– Este o nebunie. Crimă cu sînge rece. Nu mă amestec în crime. Eu m-am dus. Dă-mi cheile maşinii. Dă-mi naibii cheile!

– Taci din gură-n pizdele mă-tii.

O spusese rece şi, cu un gest aproape absent, îi trînti patul pistolului în cap. Cînd Rene căzu ca un lemn, nici n-o privi, rămînînd cu ochii spre Sophia.

– Era o pacoste, aici putem fi de acord. Dar mi-a fost de folos. Şi a ieşit perfect. Îţi dai seama cum a fost, Sophia. Rene a pus focul. Acum cîteva zile s-a dus la poliţie, încercînd să-i convingă că tu ţi-ai omorît tatăl. Iar în seara asta a venit aici, a dat foc cramei şi a intrat în cameră ca să strecoare probe contra ta. Tu ai surprins-o, v-aţi încăierat şi pistolul s-a descărcat. Pistolul cu care a fost împşucat David Cutter, adăugă el. Am cerut să mi-l trimită. Tu eşti moartă, ea intră la ocnă. Muc şi sfîrc.

– De ce?

– Fiindcă nimănui nu-i merge cu mine. Voi, ai lui Giambelli, ați crezut că puteți avea totul. Acum, rămîneți fără nimic. *Ciao, bella.*

– *Vai a farti fottere.*

Sophia ar fi vrut să închidă ochii, să-şi amintească o rugăciune, o imagine pe care s-o ia cu ea. Dar rămase cu ei deschişi. Aşteptă. Cînd auzi detunătura, se clătină înapoi.

Şi văzu sîngele începînd să curgă prin mica gaură din cămaşa lui Jerry. Pe chipul acestuia se înregistră şocul, după care al doilea foc îl aruncă într-o parte, la podea. În uşă, Helen coborî pistolul lîngă trup.

– O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! Mătuşă Helen.

Picioarele i se înmuiară. Sophia se împletici spre pat şi se aşeză.

– Voia să mă omoare.

– Ştiu.

Helen intră încet, aşezîndu-se lîngă ea.

– Venisem să-ți spun că au venit bărbații. Am văzut...

– Voia să mă omoare. La fel cum l-a omorît şi pe tata.

– Nu, iubito. Nu el l-a omorît pe tatăl tău. Eu am făcut-o. Eu, repetă ea, lăsînd pistolul să cadă pe jos. Îmi pare rău.

– Nu se poate! E o nebunie...

– Cu pistolul ăsta am tras. A fost al tatălui meu. N-a fost înregistrat niciodată. Nu ştiu de ce l-am luat la mine în noaptea aia. Nu cred că plănuisem să-l omor. Nici... nici nu mai gîndeam. Îmi cerea bani. Iar. Nu se mai termina odată.

– Ce tot vorbeşti? o apucă Sophia de umeri; simțea miros de sînge şi praf de puşcă. Ce spui?

– Linc. Se folosea de Linc împotriva mea. Linc, să mă ierte Dumnezeu... Linc e fiul lui Tony.

– Totul e sub control! Au...

Pilar năvăli pe uşile terasei şi se opri în loc.

– O, Doamne sfinte! Sophia!

– Nu, stai! sări Sophia în picioare. Nu intra. Nu atinge nimic.

Respira greu, abia gîfîind, dar gîndea cu repeziciune.

– Mătuşă Helen, vino cu mine. Vino imediat. Nu putem rămîne aici.

– O să-l distrugă pe James şi pe Linc. I-am ruinat pe toți.

Grăbită, Sophia o scoase pe terasă.

—Spune-ne. Repede, nu avem mult timp.

– Eu l-am omorît pe Tony. Pilar, te-am trădat. Şi pe mine m-am trădat. Am trădat tot ceea în ce credeam.

– Nu se poate. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat aici?

– Mi-a salvat viaţa, răspunse Sophia. Jerry voia să mă omoare, cu pistolul cu care a fost împuşcat şi David. Trimisese după el, îl păstra ca amintire. Helen, ce s-a întîmplat cu tatăl meu?

– Voia bani. Ani de zile mă tot contactase cînd avea nevoie de bani. M-am culcat cu el...

Începu să plîngă în tăcere.

– Cu ani în urmă. Eram aşa de tineri. James şi cu mine aveam probleme. Eram atît de furioasă pe el, de zăpăcită... Ne despărţiserăm cîteva săptămîni.

– Îmi amintesc, murmură Pilar.

– Şi l-am întîlnit pe Tony. Era aşa de înţelegător. Nici voi nu vă înţelegeaţi bine. Dar, n-am nici o scuză. S-a întîmplat. Pe urmă, am fost atît de dezgustată de mine însămi. Şi am descoperit că eram gravidă. Aşa că am făcut a doua greşeală, la fel de hidoasă, şi i-am spus lui Tony. Parcă i-aş fi spus că m-am hotărît să-mi schimb coafura. Puţin i-a păsat. Doar nu era să plătească el pentru o slăbiciune de-o noapte, nu? Aşa că am plătit eu...

Pe obraji îi şiroiau lacrimile.

– Şi am tot plătit...

– Linc e copilul lui Tony, repetă Pilar.

– E al lui James, o privi rugător Helen. În toate privinţele, cu o singură excepţie. Nu ştie, nici unul din ei nu ştie. Am făcut tot ce-am putut ca să mă achit pentru noaptea aia. Faţă de James, de Linc... Doamne, Pilar, şi faţă de tine. Şi i-am dat bani, de fiecare dată cînd mi-a cerut. Nici nu mai ştiu cîţi s-au adunat, de-a lungul anilor.

– Şi nu i-ai mai putut da, continuă Pilar.

– În noaptea petrecerii, mi-a spus că trebuia să ne întîlnim. Am refuzat. Era prima oară cînd îl refuzam. S-a înfuriat, iar asta m-a speriat. M-a ameninţat că, dacă nu acceptam, avea să intre şi să le spună tuturor, atunci pe loc, lui James, lui Linc, ţie... De-atunci, am purtat pistolul la mine peste tot. Tot timpul.

– Puteai să-l arunci, spuse încet Pilar.

– Cum aş fi putut? Dacă era arestat cineva dintre voi? Atunci aş fi avut nevoie de el, ca să dovedesc că eu fusesem. Iar acum... Trebuie să le spun lui James şi Linc, înainte de a vorbi cu poliția.

Ciclurile, îşi spuse Sophia. Uneori, trebuia să fie oprite.

– Dacă nu foloseai astă seară acelaşi pistol ca să-mi salvezi viața, n-ar mai fi fost nevoie să le spui nimic.

– Te iubesc, răspunse simplu Helen.

– Ştiu. Şi ascultă ce s-a întîmplat aici astă seară. Fii atentă la mine, o apucă ea de umeri. Ai intrat şi l-ai văzut pe Jerry amenințîndu-mă cu arma. Adusese cu el ambele pistoale – ca să le planteze în camera mea şi să mă implice. Ne-am luptat, iar celălalt pistol, cel cu care a fost omorît tatăl meu, a căzut lîngă uşă. Tu l-ai luat şi ai tras înainte ca Jerry să tragă în mine.

– Sophia.

– Aşa s-a întîmplat, îi luă ea mîna, strîngînd-o cu putere. Nu-i aşa, mama?

– Da. Exact aşa s-a întîmplat. Mi-ai salvat copilul. Crezi că eu nu l-aş salva pe al tău?

– Jerry a murit, adăugă Sophia. A ucis, a amenințat, a distrus, şi totul numai din cauza egoismului tatălui meu. Totul se sfîrşeşte aici.

Se aplecă şi o sărută pe Helen pe obraz.

– Îți mulțumesc. Pentru toată viața.

În aceeaşi noapte, Sophia stătea în bucătărie, bînd ceai cu brandy. Îşi depusese declarația şi stătuse lîngă Helen în timp ce şi-o prezenta pe a ei.

– *Nonna*, luă ea mîna bunicii sale. Oare am procedat bine?

– Din dragoste ai făcut-o. Uneori, asta contează mai mult. A fost o dovadă de mare curaj din partea ta, Sophia. Sînt mîndră de tine.

Tereza se aşează, oftînd.

– Helen a luat o viață, şi a dăruit alta în schimb. Cu asta, cercul se închide. Mîine, fiica mea se mărită, şi în casa asta va domni din nou fericirea. Şi, în curînd, începe recolta – rodul. Încă un sezon se sfîrşeşte. Următorul va fi al vostru, îi spuse ea Sophiei. Al tău şi al lui Tyler. Viața voastră, moş-

tenirile voastre. Eli şi cu mine ne retragem la întîi ianuarie.

– *Nonna*!

– Făgăduielile sînt făcute pentru a fi duse mai departe. Ia-o pe cea pe care ți-o dau eu în primire.

– O iau. Îți mulțumesc, *Nonna*.

– Acum, e tîrziu. Mireasa trebuie să doarmă, şi eu la fel.

Se ridică în picioare, lăsîndu-şi ceaiul neatins.

– Omul tău s-a întors la cramă. Voi n-aveți nevoie de aşa de mult somn.

Adevărat, îşi spuse Sophia, în timp ce alerga prin vie, spre cramă. Avea atît de multă energie, încît nici nu credea să mai adoarmă vreodată. Tyler aprinsese luminile, iar vechea clădire stătea cocoşată în penumbră. Prin ferestre se vedeau urme de fum, dar continua să stea în picioare.

În timp ce Sophia se apropia în fugă, Tyler ieşi pe uşa spartă. Şi o prinse în brațe, ridicînd-o la cîteva palme în aer.

– Ai venit, Sophia. M-am gîndit că aveai nevoie de cîtva timp cu mama ta, şi urma să vin după tine.

– Am ajuns eu prima. Ține-mă aşa, bine? Ține-mă şi-atît.

– Poți fi sigură.

Îşi îndesă obrazul în părul ei.

– Doamne, Doamne, cînd mă gîndesc...

– Nu de gîndi, Ty. Nu te gîndi, îl întrerupse ea, sărutîndu-l.

– N-am să te mai pot scăpa din vedere, cred, zece, cincisprezece ani.

– Îmi convine de minune.

– Vom reclădi crama, ne vom reclădi viețile. Giamberlli-MacMillan va reveni, mai puternică şi mai bună ca oricînd. Asta vreau.

– Cu atît mai bine, pentru că şi eu o doresc. Hai acasă, Sophia.

Îi luă mîna într-a lui şi porniră, lăsînd în urmă ruinele şi cicatricele. La răsărit, cerul se lumina de ziuă. Soarele avea să răsară curînd, peste un început nou şi minunat.

Sfîrşit

NORA ROBERTS

„Se ştie că Nora Roberts este o autoare de bestseller-uri: romanele ei sînt cinematografice, pline de romantism. Ştie să scrie cu inteligenţă şi strălucire."

Publisher Weekly

„O scriitoare de excepţie, cărţile ei au alimentat visele a douăzeci şi cinci de milioane de cititori"

USA Today

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 19,00

ISBN 978-973-1789-23-1